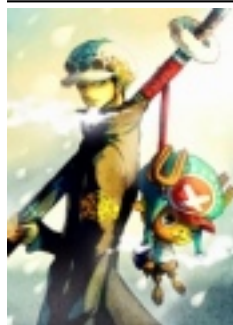

Thập Tam Phân Tử Thần

Contents

Thập Tam Phân Tử Thần	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	15
4. Chương 4	22
5. Chương 5	30
6. Chương 6	41
7. Chương 7	47
8. Chương 8	51
9. Chương 9	56
10. Chương 10	64
11. Chương 11	71
12. Chương 12	75
13. Chương 13	85
14. Chương 14	96
15. Chương 15	103
16. Chương 16	112
17. Chương 17	118
18. Chương 18	125
19. Chương 19	135
20. Chương 20	138

Thập Tam Phân Tử Thần

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, công là tử thần, thụ là nhân viên bảo hiểm Dịch: QT tỷ tỷ Edit: Viên Như Beta: I

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-tam-phan-tu-than>

1. Chương 1

Trên đường đến bệnh viện An Hòa, Tiểu Trương không ngừng quan sát thanh niên ngồi phía sau xe.

Tiểu Trương là tài xế taxi, đây quả thực là một công việc rất buồn chán. Hàng ngày, ngoại trừ nghe chút nhạc cùng tin tức, hỏi han đồng nghiệp vài ba câu, còn cùng khách hàng nói chuyện phiếm. May mắn thì gặp được người trò chuyện vui vẻ, nhưng nếu đụng phải cái loại tích ngôn như kim (tiết kiệm lời như tiết kiệm vàng), dọc đường đi khó chịu hết chỗ nói, thời gian do đó cũng dài lê thê. Dần dần Tiểu Trương hình thành thói quen quan sát, thông qua động tác, dáng vẻ cùng biểu tình của hành khách mà đoán nghề nghiệp của họ. Khả năng ấy càng luyện càng thành thực, đại khái mười lần đoán thì tám lần chính xác. Vậy mà hôm nay, Tiểu Trương có phần không chắc người thanh niên này làm nghề gì.

Tướng mạo thanh tú, vừa lên xe đã tiếp mấy cuộc điện thoại gọi đến, tất cả đều là để định ngày hẹn. Trông cách thanh niên trôi chảy trả lời đối tác, hình như cậu ta là trai bao, nhưng quần áo trên người đâu có giống đám trai bao lêu lợt rục rờ, chỉ là tây trang màu xám tro đơn giản, chất lượng cũng lắm được coi là trung bình. Đối đáp thì linh hoạt, ngữ khí lại hòa nhã, không hề giống những thành phần trí thức cao cấp luôn tự coi mình là nhất. Xem ra cậu ta nhất định là viên chức hạng trung của một công ty nào đó, tiếp chuyện điện thoại nhiều vậy, lại phải di chuyển khắp nơi, hẳn làm bên bộ phận sales đi, bất quá...Tiểu Trương sờ sờ cằm, thanh niên này làn da trắng nõn, cử chỉ toát lên vẻ ưu nhã, không giống đám nhân viên nghiệp vụ luôn mệt mỏi vì cả ngày phải nai lưng ra làm việc để nâng cao khả năng tiêu thụ sản phẩm.

Nhân lúc đèn đỏ dừng lại, Tiểu Trương nhìn kĩ thanh niên phía sau qua gương, lần thứ hai cảm thán ông trời không công bằng. Về ngoại đã không tệ thì thôi, vóc người cũng tốt. Tây trang trên người mặc đến là vừa vặn, tóc nâu nhạt, khiến người ta có cảm giác thoải mái, ánh mắt sáng ngời rất hấp dẫn người đối diện. Tuổi tác không lớn lắm nhưng giữa hai mày toát ra vẻ ung dung, có thể thấy thanh niên này là người trong nghề đã rất lâu, khi nói chuyện điện thoại thỉnh thoảng đầu lại nghiêng nghiêng một chút, hành động mờ ám ấy càng khiến cậu ta lộ ra vài phần đáng yêu.

Thực là một con người mâu thuẫn.

“Tiên sinh, làm nghề này hẳn rất vất vả a?”

Đột nhiên, thanh niên kia bắt chuyện với Tiểu Trương, hai tiếng ‘tiên sinh’ thốt ra khiến Tiểu Trương không khỏi bất ngờ. Người này rất có giáo dục, hẳn nghĩ.

“Vất vả a, các ca làm không cố định, kiếm nhiều hay ít còn tùy vào vận may, bất quá tự làm tự ăn, không cần dòm sắc mặt ông chủ, kể ra cũng khá tự do.” Tiểu Trương bắt đầu ba hoa.

“Hình như anh không hút thuốc?”

“Hút cái gì chứ, ngay cả uống rượu cũng bị bà xã mắng. Biết làm sao được, trong nhà còn có hai đứa nhóc phải nuôi, cho nên phải tiết kiệm một chút.”

“Vậy thì tốt a, vừa tiết kiệm tiền lại vừa có lợi cho cơ thể. Sức khỏe rất quan trọng, công việc lái xe đã vất vả rồi, nếu như những việc nhỏ cũng không chú ý sẽ rất dễ khiến thân thể đổ bệnh.”

Tiểu Trương đột nhiên có chút cảm động, một câu nói thôi cũng mát lòng mát dạ xiết bao. Hàng ngày hẳn lái xe khắp nơi, từ sáng đến tối không biết có bao nhiêu khách hàng, rất ít người có được lời quan tâm như thế, tuy biết chỉ là xã giao, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Quá cảm kích, Tiểu Trương không để ý thấy trong cặp mắt đang buông xuống của thanh niên ngồi phía sau hiện lên ý cười giảo hoạt. Ngón tay thon dài của thanh niên gõ nhẹ lên đầu gối, tính toán xem nên gây ấn tượng với tài xế thế nào, xác suất đối phương kí hợp đồng với mình khoảng bao nhiêu.

Không lâu sau, taxi đã đỗ trước bệnh viện An Hòa. Thấy bảng hiệu thật to gắn trên lầu bệnh viện, Tiểu Trương bỗng có một linh cảm, hẳn quay lại phía sau báo tiền xe, nhân tiện hỏi: “Cậu chú ý chăm sóc sức khỏe như vậy, hẳn là bác sĩ thực tập được điều tới đây đi?”

Thanh niên sững sốt, khóe miệng dẫn theo một nụ cười đầy ẩn ý. Tài xế này hứng thú với nghề nghiệp của mình, đồng nghĩa với việc xác suất kí hợp đồng có 50% thành công. Hắn cười cười, thản nhiên trả lời:

“Không, tôi chỉ học đến năm hai đại học là nghỉ, nếu có thể thuận lợi tốt nghiệp thì giờ cũng thành kế toán viên cao cấp, không liên quan gì tới bác sĩ đâu.”

Khi trả tiền, thanh niên còn đưa cho tài xế danh thiếp: “Tôi là Ninh Thập Tam, nhân viên phụ trách mảng bảo hiểm thân thể của công ty bảo hiểm nhân thọ Thiên Vận.”

Trên tấm danh thiếp chất liệu dày dặn in chữ Ninh Thập Tam mạ vàng kiểu thư pháp, phía dưới là một con dấu tròn phúc tự màu đỏ, góc danh thiếp còn trang trí một đóa tulip đen, quả là một danh thiếp độc đáo. Cũng giống như thanh niên này, tuy quần áo không phải loại cao cấp, nhưng vẫn rất thu hút ánh mắt mọi người.

Ninh Thập Tam đưa ra mấy xấp tư liệu quảng cáo hần đã sớm chuẩn bị cho tài xế. Chỉ cần có cơ hội kiếm tiền, dù hợp đồng bèo mấy đi nữa, hần cũng sẽ dốc sức nắm lấy. Ninh Thập Tam mỉm cười nói: “Khi nào nghỉ ngơi anh có thể xem qua, coi như giết thời gian. Bảo hiểm có rất nhiều loại, mua một suất bảo hiểm cho mình cũng coi như mua một suất bảo đảm cho người nhà mình. Nếu anh quan tâm đến vấn đề này, xin liên hệ với tôi bất cứ lúc nào. Cám ơn.”

Thì ra là nhân viên bảo hiểm, rất thành thực a. Gia cảnh khó khăn, đại học còn chưa tốt nghiệp đã phải đi làm, rất có trách nhiệm nha. Người lại nhã nhặn, có văn hóa, nói chuyện khiêm nhường, so với những khách hàng hàng ngày lên lên xuống xuống xe thì thanh niên đang hết mình hướng hần chào hàng đây trông còn thuận mắt hơn.

Sau khi nghe xong những thông tin Ninh Thập Tam cung cấp, Tiểu Trương càng thêm tin tưởng vào phỏng đoán của mình. Hần càng lúc càng cảm thấy thanh niên này không tệ, nhìn cậu ta bước vào bệnh viện, hần biết khả năng nhìn người của mình còn phải tôi luyện thêm. Quảng tạm xấp quảng cáo lên ghế phụ lái, Tiểu Trương thầm nghĩ nếu phí bảo hiểm không quá đắt, có lẽ hần sẽ cân nhắc xem sao.

Ninh Thập Tam lên thang tầng nội khoa của bệnh viện An Hòa, lúc trong cầu thang máy, đầu hần bỗng dừng choáng váng, cảnh vật trước mắt đột nhiên thay đổi chóng mặt. Là biển chỉ số tầng, hình như là mười tám, ở góc rẽ của tầng đó còn đặt một chậu cây kiểng màu xanh. Cảnh vật lóe lên trong nháy mắt rồi biến mất, muốn nhìn kĩ hơn cũng không được.

“Đã mất công gợi ý, làm ơn gợi ý rõ ràng một chút a, bệnh viện An Hòa nhiều tầng như vậy, tôi biết tìm kiểu gì đây?”

Lên đến tầng hai, Ninh Thập Tam lầm bầm ra khỏi thang máy, đi tới phòng làm việc của bác sĩ cuối dãy hành lang. Ngày hôm nay hần có hẹn với bác sĩ nội khoa Trần bàn chuyện bảo hiểm. Đương gõ cửa hần lại trông thấy một chậu cây xanh rất cao đặt ngoài văn phòng. Xem ra bệnh viện An Hòa có rất nhiều loại cây kiểng kiểu này nha.

“Cậu đến sớm hơn giờ hẹn.”

Khoa nội buổi chiều tương đối nhàn hạ, bác sĩ Trần đang nói chuyện phiếm cùng đồng nghiệp, thấy Ninh Thập Tam, liền mời hần tới phòng họp nhỏ sát vách, rót trà vào hai chiếc cốc giấy, đưa cho hần một cốc.

“Tôi không có thói quen để người khác phải đợi lâu.” Ninh Thập Tam cám ơn, đặt cốc trà sang bên cạnh, lấy tài liệu ra đưa cho bác sĩ Trần, mời anh ta đọc qua.

Bác sĩ Trần nhận lấy thuận tay lật giở, dường như không hứng thú lắm, lật rất nhanh, nhìn qua loa một lần rồi mở miệng: “Mỗi năm đóng hơn mười vạn, rất không đáng a.”

“Loại hình bảo hiểm tiết kiệm này tuy đắt, nhưng phí bồi thường sau này lại rất cao, hơn nữa còn là bảo hiểm suốt đời, thích hợp với người có công việc ổn định lương cao như Trần tiên sinh đây. Nếu như ngài cảm thấy không hài lòng, tôi có thể giúp ngài chọn loại bảo hiểm khác hợp lí hơn.”

Thấy bác sĩ Trần không mấy hứng thú, trong bụng Ninh Thập Tam cũng đã rõ vài phần, nhưng hần chẳng thêm quan tâm, vẫn tiếp tục mỉm cười giải thích, sau đó còn gợi ý: “Ngài có thể tham khảo thêm hai loại hình bảo hiểm này, cả hai đều là bảo hiểm phòng ngừa rủi ro, phí nộp hàng năm cũng khá hợp lý, còn có

hiệu hậu đãi kèm theo. Ngoài trường hợp tử vong bất ngờ ra, thì tai nạn do máy bay hay tàu thuyền cũng sẽ được trả phí bảo hiểm.”

“Loại bảo hiểm này tuy chi phí hợp lý, có điều trước nay tôi đều tự mình lái xe, hơn nữa còn rất ít đi thuyền hay máy bay, mấy hậu đãi của cậu xem ra cũng không thực dụng mấy.”

Kì thực bác sĩ Trần là do lần trước thấy bạn bè đua nhau mua bảo hiểm, nhất thời cao hứng, liền nhờ bạn liên hệ với Ninh Thập Tam. Hai người đã từng nói chuyện với nhau một lần, Ninh Thập Tam còn rất cẩn thận căn cứ vào thu nhập cùng điều kiện của bác sĩ Trần để chuẩn bị mấy bộ kế hoạch bảo hiểm. Thế nhưng bác sĩ Trần ngay sau đó liền ân hận, cảm thấy mình đâu có tham gia hoạt động gì nguy hiểm, thân thể cũng không tồi, lại là bác sĩ, khi nào hơi có dấu hiệu bệnh đều có thể tự kiểm tra, mua bảo hiểm bây giờ hễ còn quá sớm. Kể ra so với đồng lương của y thì phí bảo hiểm cũng không đắt lắm, nhưng bác sĩ Trần cho rằng nó không quan trọng, tiền để đây không bằng đi ăn một bữa thịnh soạn, hay để đi du lịch còn hơn.

Cho nên hôm nay bác sĩ Trần quyết tâm cự tuyệt, bản kế hoạch Ninh Thập Tam soạn ra đương nhiên chẳng buồn xem kĩ làm chi. Cũng không thể nói thẳng toẹt ra rằng tôi tiếc tiền, đành đem xấp quảng cáo lên giả bộ lật lật rồi trả lại: “Một khi tôi đã quyết là sẽ không đổi ý. Vợ tôi nói đúng, mấy thứ bảo hiểm này rất xui xẻo, cứ như vì sẽ có tai nạn mà chuẩn bị trước vậy. Cậu xem, tất cả đều là bảo hiểm phòng ngừa rủi ro, trên đời nào có nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy, chẳng qua là thủ đoạn để kiếm tiền của các cậu mà thôi.”

Từ chuyện giá cả đã nhảy sang chuyện lành dữ, còn ăn nói một cách hùng hồn, Ninh Thập Tam khẽ nhún mày, ngầm hiểu ý mà mỉm cười, loại khách hàng đột nhiên đổi ý này hẳn đã gặp qua không ít. Đối với bọn họ, tức giận chỉ tổ mệt thân, có thể khiến đối phương tự nguyện kí kết bảo hiểm mới là có bản lĩnh.

“Trần tiên sinh, hình như ngài hiểu sai về bảo hiểm rồi a.” Ninh Thập Tam mỉm cười.

Thấy bộ dáng Ninh Thập Tam tươi cười nhã nhặn, bác sĩ Trần có phần ngượng ngùng vì bị đối phương nhìn thấu tâm can. Cứ nghĩ sau khi nghe mình mượn cớ, Ninh Thập Tam sẽ thao thao bất tuyệt phản bác một tràng, ai ngờ cậu ta chỉ đơn giản nở nụ cười, sau đó thu xếp tư liệu trên bàn, sắp lại cho ngay ngắn, động tác ung dung thoải mái, chẳng hề lộ chút hờn giận vì bị leo cây. Thật không biết cái người này vốn đã điềm đạm như vậy, hay lòng dạ mưu mô sắc sảo đây.

“Kỳ thực tôi cảm thấy mua bảo hiểm giống như một loại đầu tư, lợi nhuận chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là mang lại sự an tâm cho các thành viên trong gia đình mình.” Ninh Thập Tam sắp xếp tài liệu, nói: “Hay ngài cho rằng nếu như không xảy ra bất trắc, tất cả tiền phí bảo hiểm đều về tay công ty, này...không hợp lí lắm. Cái gì cũng có hai mặt, vạn nhất ngài gặp chuyện không may thì sao? Nghề bảo hiểm chính là vì 1% không may này mà ra đời.”

“Đừng nói với tôi mấy lời này nữa, tôi không muốn nghe.” Bác sĩ Trần có cảm giác, thực ra thanh niên này đã rõ tâm tư mình từ lâu, biết mình tuyệt đối sẽ không mua bảo hiểm, cho nên mới ở chỗ này châm chọc khiêu khích, liền sa sầm mặt, rất mất hứng nói: “Cái gì mà vạn nhất tôi gặp chuyện không may? Sở dĩ người ta gọi bất trắc là ngoài ý muốn, chính vì nó không phải việc xảy ra hàng ngày.”

Ninh Thập Tam thu lại nét tươi cười, nghiêm mặt nói: “Ngài sai rồi, chuyện ngoài ý muốn mỗi ngày đều phát sinh, có điều chúng phát sinh trên người kẻ khác, cho nên mọi người mới không để ý mà thôi. Có thể coi bệnh viện này là một ví dụ, bệnh nhân mỗi ngày vào đây không phải phân nửa đều do sự cố bất ngờ sao.”

“Vậy nửa còn lại là đau ốm bình thường còn gì.”

Ninh Thập Tam cười cười, chẳng buồn tranh luận nữa.

Kì thực trước khi đến đây hẳn đã biết bác sĩ Trần hoàn toàn không có ý định mua bảo hiểm. Trong nghề đã sáu năm, mọi loại người hẳn đều đã tiếp xúc, gặp qua một lần sẽ kết luận được ngay đối phương có thật lòng muốn mua bảo hiểm không, hay chỉ đơn giản muốn tìm người cố vấn. Ngay cả như vậy, hẳn vẫn rất dụng tâm giúp bác sĩ Trần lên mấy bộ kế hoạch, chỉ cần một chút cơ hội thôi, hẳn sẽ nỗ lực hết sức hoàn thành, đây chính là nguyên tắc làm việc của hẳn. Bất quá ngày hôm nay hẳn đến bệnh viện còn có việc khác muốn làm, bởi thế sau khi bị bác sĩ Trần già mồm cãi lý, hẳn lựa chọn im lặng.

“Tôi còn một cuộc họp phải dự, chúng ta trò chuyện sau.”Bác sĩ Trần nói xong, xoay người đi ra ngoài.

“Cám ơn.”

Khi đối phương khó chịu, Ninh Thập Tam sẽ không thức thời mà cố tư vấn thêm, chỉ ít bác sĩ Trần còn cho hắn lời hứa hẹn “sau đó”, bởi thế Ninh Thập Tam lạc quan cho rằng, thời gian kí hết bảo hiểm chỉ bị kéo dài hơn một chút mà thôi. Hắn đem xấp quảng cáo cùng hợp đồng chưa kịp phát huy công dụng thu xếp lại gọn gàng, đang muốn bỏ vào trong bao, chợt nghe ưỳnh một tiếng, cửa chính bị đập tung, một người đàn ông thân hình cao lớn từ bên ngoài chạy ào vào, thấy bác sĩ Trần thì đột nhiên hét lớn, vung chiếc kéo trong tay, hướng phía y lao tới. Bác sĩ Trần kinh hãi, cũng may phản ứng coi như mau lẹ, vội vội vàng vàng né đi, xoay người bỏ chạy. Người đàn ông giơ cao chiếc kéo đuổi theo bác sĩ Trần ở phía sau, hai người đuổi nhau vòng quanh chiếc bàn trong phòng họp.

Sau đó lại có người chạy đến, là mấy y tá cùng bác sĩ, thấy dáng vẻ người đàn ông kia điên cuồng đuổi giết, định tới cứu viện nhưng lại không dám, một người trong số đó gào to lên: “Kẻ điên giết người, mau báo cảnh sát!”

Sự tình phát sinh đột ngột, Ninh Thập Tam có chút sững sờ, nhưng hắn không chút hoang mang lo sợ, vẫn thông thả chỉnh đốn đồng tài liệu, đối với cảnh đuổi bắt cạnh bên hoàn toàn thờ ơ.

Rốt cuộc bọn họ cũng đuổi đến chỗ hắn đứng

Liên tục bị đuổi giết từ phía sau, bác sĩ Trần bị người đàn ông kia vây ép, chạy quanh bàn hơn một vòng. Chống đỡ không nổi nữa, lại cuống cuồng không biết nên chạy đi đâu, liền chạy tới phía Ninh Thập Tam, nhưng vì sợ hãi không chú ý nên vấp phải cái ghế ban nãy mình ngồi, cả người bổ nhào về phía trước, nửa thân trên vồ lấy mặt bàn. Phía sau người đàn ông kia đuổi đến càng lúc càng gần, bác sĩ Trần định đứng lên nhưng không được, đương lúc tuyệt vọng nhìn chiếc kéo từ trên cao hạ xuống thì bất chợt vai áo căng ra, bị Ninh Thập Tam nắm lấy đẩy lên trên ghế, tiện thể đạp một cước vào đùi, tác dụng lực khiến chiếc ghế miết trên nền nhà trượt ra thật xa.

Người đàn ông kia đâm người thất bại, mắt thấy cái kéo chuẩn bị cắm vào đồng văn kiện, Ninh Thập Tam nắm cổ tay gã, bẻ ngoặt ra sau, tay còn lại đè sau lưng gã, ép gã tì trên mặt bàn, thản nhiên nói: “Tư liệu tôi làm không dễ dàng, đừng có phá hư chúng.”

“A...”

Thân thể bị đè nặng không thể động đậy, người đàn ông la to lên, Ninh Thập Tam dè một lúc, có phần không kiên nhẫn, quay đầu lại nhìn đám bác sĩ y tá đang ngầy ra như phồng tại cửa ra vào, “Các người không định cứ đứng ở đây xem trò hay đấy chứ?”

Mọi người lúc này mới phục hồi tinh thần, vội vã chạy vào, bắt lấy người đàn ông đang không ngừng giãy dụa kia. Một bà cụ đi phía sau bọn họ, khóc sụt sùi nói: “Xin lỗi, con tôi không phải cố ý muốn đả thương người khác. Nó bị điên, đến lúc tỉnh sẽ bình thường trở lại.”

“Bà à, con trai bà có bệnh thì phải nói sớm a, nhìn xem chỉ vì bệnh mà suýt chút nữa đã lấy đi một mạng người rồi đó.” Một y tá rùng mình sợ hãi nói.

Nghe mọi người giải thích mới biết, thì ra bà cụ dẫn con trai đến khám bệnh đau bao tử, không biết cái gì kích thích khiến con bà phát tác cơn điên, đoạt lấy kéo trong trạm hộ lý, khua loạn một hồi rồi một mạch chạy tới đây, vừa vận lúc bác sĩ Trần mở cửa liền nhảy luôn vào trong. Nếu Ninh Thập Tam không phản ứng nhanh lẹ, bác sĩ Trần nhất định đã bị thương nặng rồi.

“Thật lợi hại a, có phải cậu đã từng được huấn luyện không.”

Bác sĩ Trần ban nãy bị Ninh Thập Tam một cước đá ra thật xa, bàng hoàng xen lẫn khiếp sợ, mãi lâu sau mới dám đứng dậy. Chờ tất cả mọi người rời đi, y vất vả lấy hơi, sau đó nhanh chóng bước tới trước mặt Ninh Thập Tam. Hành động cứu người của Ninh Thập Tam thật sự quá đỉnh, không hề giống một nhân viên bảo hiểm bình thường, trái lại tựa như cảnh sát anh dũng chiến đấu trong mấy cảnh lung quét tội phạm. Bác sĩ Trần vừa hâm mộ lại vừa cảm kích, nói: “Thật cảm ơn cậu, nếu không có cậu, thiếu chút nữa tôi đã mất mạng rồi.”

“Không cần, tôi cũng quen rồi.” Xét ở góc độ nào đó, bảo hiểm cũng là một loại nghề nguy hiểm, vì khi có sự việc nguy cấp xảy ra, tuyệt đối không thể bị động, cần phải có năng lực nhạy bén để ứng phó.

Ninh Thập Tam sắc mặt thản nhiên, hoàn toàn không bị sự việc xảy ra ban nãy làm cho kinh hách, bác sĩ Trần cố gắng dùng tay cố định hai đùi đang run lập cập, lần thứ hai kết luận thanh nhiên này nhất định đã trải qua không ít tình huống ngàn cân treo sợi tóc, nếu không cậu ta không thể có tinh thần thép như vậy.

“Xin đợi chút.” Thấy Ninh Thập Tam đem văn kiện bỏ vào trong bao, bác sĩ Trần vội vã ngăn lại, kêu lên: “Tôi thay đổi ý kiến, nghề bác sĩ cũng rất nguy hiểm, tôi muốn mua bảo hiểm.”

Ninh Thập Tam sững sốt, sau đó cười đáp: “Bác sĩ Trần, ngài không cần phải miễn cưỡng, ban nãy chỉ là việc ngoài ý muốn, ngoài ý muốn sở dĩ gọi là bất trắc, chính bởi vì nó không xảy ra hàng ngày, cho nên mua bảo hiểm kỳ thực cũng không phải việc quan trọng.”

Lời này nghe thật quen tai, bất quá thấy Ninh Thập Tam nhanh chóng thu xếp tư liệu, bác sĩ Trần không còn thời gian bận tâm đến nguồn gốc của câu nói kia nữa, tiến lên nắm lấy bao đựng tài liệu của hắn, chết cũng không buông tay. “Tôi đột nhiên cảm thấy bảo hiểm rất trọng yếu, nếu như tôi có chuyện gì, vợ con tôi biết làm sao đây? Tôi mua bảo hiểm, ba loại bảo hiểm tôi mua hết.”

“Bác sĩ Trần ngài thật sáng suốt.” Việc gì cũng phải có chừng có mực, Ninh Thập Tam đã đạt được mục đích, cũng không cần dài dòng thêm nữa, hắn đem văn kiện đặt lại lên bàn, nói tiếp: “Thực ra không cần thiết phải mua cả ba, mua một loại thôi là được rồi.”

“Cần chứ cần chứ, càng nhiều bảo hiểm càng an tâm.” Lo sợ Ninh Thập Tam không bán bảo hiểm cho mình, bác sĩ Trần cảm vội lấy bản hợp đồng, định xem hết điều khoản là lập tức kí tên.

Đối với Ninh Thập Tam mà nói, đương nhiên khách hàng mua càng nhiều bảo hiểm càng tốt, bác sĩ Trần kiên quyết như vậy, hắn cầu còn không được. Sự việc bất ngờ xảy ra ban nãy quả là một cơ hội hiếm có, đây nhất định là ông trời giúp hắn, nhìn bác sĩ Trần bị dọa thực đáng thương, hắn cũng không muốn đùa anh ta thêm nữa, định chờ anh ta xem kĩ tư liệu xong sẽ tiếp tục giải thích tỉ mỉ các vấn đề mấu chốt.

Đang nghĩ ngợi, Ninh Thập Tam đột nhiên cảm thấy trước mắt nhoáng lên, cảnh vật lướt qua nhanh như chong chóng, là dãy hàng lang gần biển ngoại khoa, có một người bước ra từ một căn phòng, phòng phía sau thấp thoáng hiện lên chữ viện trưởng, trong khoảnh khắc nhập nhằng ngẩn ngui, Ninh Thập Tam chỉ kịp thấy trên áo bác sĩ của người đàn ông đó có treo băng tên, chữ đầu hình như là Hoàng, đang muốn nhìn kĩ thì cảnh vật chợt tan biến trong nháy mắt.

“Ninh tiên sinh.”

Ninh Thập Tam lấy lại tinh thần, không để ý tới sự cắt ngang thất thố của bác sĩ Trần, vội vã xem đồng hồ đeo tay, kim phút vừa mới chỉ đến 3 giờ, còn 13 phút nữa.

Phải giành giật lấy từng phút, chính xác đến từng giây, hắn không thể tiếp tục bàn chuyện bảo hiểm nữa, Ninh Thập Tam vội hỏi bác sĩ Trần: “Đến tầng ngoại khoa đi đường nào là nhanh nhất?”

“Tầng thứ tám, giữa hai tòa nhà có một hành lang nối qua...”

Bác sĩ Trần vừa dứt lời, Ninh Thập Tam đã vớ lấy bao tài liệu lao ra ngoài. Thấy Ninh Thập Tam trước mắt trái ngược hẳn với hình tượng ưu nhã không sợ hãi ban nãy, bác sĩ Trần sững sốt, vô thức dụi dụi hai mắt mình, kêu to: “Ninh tiên sinh, cậu đi đâu vậy? Chúng ta còn chưa kí hợp đồng mà?”

“Để lát nữa ký.”

Chạy ra hành lang cũng vừa lúc thang máy lên đến nơi, Ninh Thập Tam lập tức bỏ nhào vào, nhấn nút tầng tám. Trong khi thang máy chuyển động, hắn lấy điện thoại ra, mở danh bạ, trong đó liệt kê một loạt những khách hàng của hắn ở bệnh viện An Hòa. Rất nhanh Ninh Thập Tam đã tìm thấy tên bác sĩ Hoàng, hắn vội tra số điện thoại của bác sĩ Hoàng rồi ấn nút gọi.

Tín hiệu vang lên thật lâu mà vẫn chưa có ai nhắc máy, không biết bác sĩ Hoàng không nghe thấy tiếng chuông điện thoại, hay là cố tình không muốn tiếp đây. Ninh Thập Tam có thói quen lưu lại số điện thoại của tất cả những khách hàng mua bảo hiểm để bất kì lúc nào cũng có thể liên hệ, nhưng rất ít khách hàng lưu lại số điện thoại của nhân viên bán bảo hiểm, đối với những số lạ, khả năng không muốn tiếp là rất lớn.

Nếu đúng là như vậy thì thật thảm, hần chỉ có mười ba phút a, hiện tại chỉ còn mười hai phút. Ninh Thập Tam nhìn đồng hồ đeo tay, kim giây liên tục dịch chuyển về phía trước, tâm trạng hần so với cầu thang máy thậm chí còn cấp bách hơn. Thang máy rốt cuộc cũng dừng ở tầng thứ tám, hần lập tức xông ra ngoài, một mạch chạy đến chỗ hành lang nối, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất xuyên qua hành lang nối để tới tòa nhà ngoại khoa đối diện.

So với bên nội khoa, tòa nhà này diện tích lớn hơn rất nhiều. Đang chạy trên hành lang, Ninh Thập Tam liền vội vã hỏi thăm một cô y tá đi ngược chiều với mình: “Xin hỏi phòng làm việc của viện trưởng ở tầng thứ mấy?”

“Tầng thứ mười tám tòa phía nam.” Y tá vừa mới nói xong, đã thấy thanh niên chạy vèo qua, cô mơ hồ nghe thấy hai chữ cảm ơn vọng lại, lập tức kêu to lên: “Không được chạy loạn trong bệnh viện.”

“Lần sau tôi sẽ nhớ kĩ!” Khi tiếng đáp vang lên, Ninh Thập Tam đã chạy đi rất xa rồi.

Trên đường chạy về phía thang máy, liền bắt gặp một người khác cũng đang đi vào, Ninh Thập Tam do dự một chút, nhưng cũng theo người nọ bước vào trong. Từ tầng thứ tám đến tầng thứ mười tám, tính kiểu gì cũng thấy cầu thang máy đi nhanh hơn. Nhưng vừa mới vào hần đã lập tức ân hận, bởi vì hàng nút bấm phát sáng một loạt, mỗi tầng đều dừng lại, không bằng tự mình chạy cầu thang bộ còn hơn. Vì thế, sau khi lên đến tầng chín, Ninh Thập Tam liền chạy ra, một mạch hướng phía cầu thang thoát hiểm ở cuối dãy phóng đi.

Ninh Thập Tam thường ngày rất chú ý rèn luyện, thân thể cũng không tệ, bắt quá vừa chạy chín tầng cầu thang lại vừa phải liên tục bấm điện thoại, dù cơ thể có tốt đến mấy cũng không chống đỡ nổi. Rốt cuộc đến tầng thứ mười tám, Ninh Thập Tam cảm thấy đầu óc choáng váng, hai chân như nhũn ra, vội đến chỗ ghế dài ngồi xuống nghỉ một chút, nhân tiện lại bắt đầu nhấn điện thoại không ngơi. Lần này không phải không có ai nghe, mà là giọng nói quen thuộc của tổng đài báo điện thoại không liên lạc được, hần thực muốn vọt thẳng tới trước mặt bác sĩ Hoàng mà gào to lên – “Tiếp điện thoại của tôi ngay!”

Nhìn đồng hồ, còn có 6 phút, không còn thời gian nghỉ ngơi nữa, Ninh Thập Tam đứng lên tiếp tục chạy trời chết, bắt quá chạy chưa được vài bước thì hần đã ngất ngẫn cả người. Cuối hành lang chính là một đại sảnh rộng rãi, giống như một giao lộ hình chữ T, cả tầng lầu lấy đại sảnh làm trung tâm mà chia làm hai tòa nhà, lúc này hần mới hiểu được vì sao ban nãy y tá kia nói tầng mười tám tòa phía nam.

Ninh Thập Tam từ bé đến lớn, từ lúc đi học đến khi vào đại học rồi đi làm, bất kể trong công việc gì cũng đều rất xuất sắc. Nhưng hần có một khuyết điểm rất lớn, chính là không xác định được phương hướng, trong tình trạng này, không có la bàn, đừng mong hần nhận ra phía nào là nam phía nào là bắc.

Vì sao cả cái tầng lớn như vậy mà đến một kí hiệu cũng không có? Ninh Thập Tam oán hận nghĩ, ông trời lại đùa giỡn với hần sao, việc sống chết ngay ở trước mắt mà vẫn cùng hần chơi trò chơi giải đố.

Tầng lầu này chính là tầng dành cho cán bộ cao cấp làm việc, trong đại sảnh rộng rãi đến một bóng người cũng không có. Ninh Thập Tam không còn thời gian để suy nghĩ nữa, theo trực giác hướng phía bên trái chạy đi, vừa mới chạy hai bước, liền trông thấy trên ghế dài ở hành lang có một thanh niên mặc đồ đen đang ngồi. Mùa này mặc áo đen cũng không quá gây chú ý, nhưng không biết vì sao ánh mắt Ninh Thập Tam lại không thể thôi nhìn chằm chằm vào người mặc đồ đen kia. Từ trên xuống dưới đều là đồ đen, áo khoác ngoài cũng màu đen, cài cúc ở giữa hông, trông như tầng lớp tinh anh, giày da cũng là màu đen tinh khiết, càng tôn lên vóc dáng săn chắc. Ninh Thập Tam cảm thấy tóc người nọ cũng đen hơn nhiều so với người bình thường, hơi hơi toát loạn, nhưng nhìn sơ qua cũng biết kiểu tóc kia phải mất rất nhiều công sức mới làm được ra. Người nọ nghiêm chỉnh ngồi ở đó, cứng nhắc như một quân nhân.

“Tiên sinh, xin hỏi bên kia là tòa phía nam?”

Người nọ sắc mặt nhợt nhạt, khi tới gần hần, Ninh Thập Tam cảm giác được một loại khí tức bị thương, lại kết hợp với trang phục, Ninh Thập Tam đoán có thể là người thân hần vừa mới mất, liền có chút áy náy, “Xin lỗi, tôi không có ý làm phiền anh vào lúc này.”

Thanh niên ngược mắt lên, Ninh Thập Tam phát hiện con ngươi hần cũng tăm tối dị thường, giống như hắc diệu thạch, đen đến tận đáy, đối lập với luồng sáng lưu động từ trong đáy mắt tỏa ra.

Đường như không nghĩ lại có người hỏi đường mình, trong mắt thanh niên hiện lên một tia khó hiểu. Đứng trước mặt hắn là một người nhả nhận tuần tú, đáng tiếc bộ dáng vội vàng hấp tấp lúc này ảnh hưởng không ít đến dáng vẻ lịch sự ưu nhã vốn có, bởi vì dốc sức chạy bằng bằng từ nãy tới giờ, tóc tai Ninh Thập Tam có phần lộn xộn. Nhìn hắn, con người thanh niên hiện lên vẻ hứng thú, không nói cái gì, chỉ tay về phía bên trái.

“Cám ơn.”

Ninh Thập Tam hướng phía thanh niên chỉ chạy đi, khi đang chạy đến tòa phía nam thì đột nhiên nhớ tới ban nãy bên chân thanh niên hình như có một con chó, màu đen, một con đại cầu đen đến mức có thể sánh ngang với bóng tối.

Hoa mắt! Nhất định là hoa mắt!

Ninh Thập Tam sợ đến tóc tai đều dựng đứng, không dám quay đầu lại nhìn, lập tức chạy một mạch, tốc độ so với ban nãy tăng gấp mấy mươi lần. Có trời mới biết sinh vật hắn sợ nhất trên đời này chính là chó. Nếu như ban nãy biết là có chó, hắn không bị dọa cho té xỉu thì nhất định cũng đã vất chân lên cổ chạy mất, tuyệt không dám đứng lại hỏi đường.

Ninh Thập Tam sợ hãi chạy một lèo đến cuối hành lang, phát hiện hai bên không hề có phòng nào treo biển hiệu viện trưởng, hắn giật mình sợ hãi, bỗng thấy bên cạnh một cánh cửa hé mở, một nữ bác sĩ không hài lòng nhô đầu ra, nói: “Xin đừng chạy bộ tại bệnh viện.”

“Xin lỗi, xin hỏi phòng viện trưởng ở đâu?”

“Tại tòa phía nam a, cậu chạy tới tòa phía bắc làm gì?”

Ninh Thập Tam hoàn toàn ngây ngẩn cả người, lập tức hiểu thanh niên áo đen kia đã chỉ sai đường cho mình, nhìn đồng hồ đeo tay, còn ba phút, không còn thời gian nữa, hắn xoay người trong nháy mắt hướng phía ngược lại chạy đi, vị bác sĩ ở phía sau giận đến gào lên: “Ồ đây không phải sân vận động thưa ngài!”

Ninh Thập Tam không còn thời gian để nghe nàng dài dòng, dùng tốc độ thần tốc mà chạy. Khi chạy qua đại sảnh thì thanh niên áo đen ban nãy đã không thấy đâu nữa, hắn bắt chập đầu nhức mỏi chờ thanh niên kia, nhất cổ tác khí (một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm) chạy đến tòa nhà phí nam, đồng thời cũng liên tục nhảy máy bác sĩ Hoàng. Lần này tín hiệu nhận được là một hồi tín dài báo không tiếp điện thoại, Ninh Thập Tam tức giận đến nổi hướng phía micro mà kêu to: “Không muốn chết thì mau tiếp điện thoại đi!”

Rống to như vậy vừa không đến được tai đối phương, lại vừa khiến Ninh Thập Tam rơi vào một cơn choáng váng đầu óc, trước mắt hình ảnh nhanh chóng hiện lên, lần này hắn thấy được chiếc áo trắng của bác sĩ Hoàng một cách rõ ràng, còn có khuôn mặt anh ta, cả khung cảnh xung quanh nữa – cầu thang máy dần dần hiện ra.

Sao lại là tầng thứ mười sáu?

Nhìn xa xa thấy chỗ khúc ngoặt không chỉ có chậu cây xanh, còn có cả số hiệu tầng, Ninh Thập Tam có loại cảm giác tuyệt vọng, lần này hắn đã đoán sai, bác sĩ Hoàng không có ở tầng thứ mười tám, mà là cách đây hai tầng, tầng thứ mười sáu. Hắn không có khả năng trong một phút đồng hồ chạy tới đó, đem bác sĩ Hoàng từ cầu thang máy kéo ra.

Đúng lúc này, điện thoại di động cư nhiên được kết nối, Ninh Thập Tam nghe thấy một giọng đàn ông sột ruột truyền tới: “Rốt cuộc là ai vậy? Gọi nhiều như vậy định quấy rối hả?”

“Đừng bước vào thang máy!” Cảnh vật trước mắt biến mất, Ninh Thập Tam không biết bác sĩ Hoàng đã vào cầu thang máy hay chưa, chỉ có thể lớn tiếng ngăn cản, kêu to lên: “Viện trưởng có việc gấp tìm ngài!”

“Cái gì ...”

Vừa dứt lời, bác sĩ Hoàng liền cả kinh hô một tiếng, Ninh Thập Tam quay đầu nhìn đồng hồ gắn trên tường, đúng 3 giờ 13 phút, không biết đã xảy ra chuyện gì, một khoảng trầm mặc ngắn ngủi, hắn thử thăm dò: “Bác sĩ Hoàng, ngài có sao không?”

“Không sao, không sao...” một lúc lâu sau bác sĩ Hoàng mới đáp lại hắn, giọng nói mang theo run rẩy không thể che giấu.

Ninh Thập Tam thở phào nhẹ nhõm, hắn biết mình đã bảo vệ được ba trăm vạn.

Thân thể bởi vì quá căng thẳng, sau khi nghỉ ngơi có phần thoát lực, Ninh Thập Tam tắt điện thoại di động, xoay người chậm rãi theo hướng cầu thang đi xuống tầng thứ mười sáu, thì thấy nhiều người đang đứng trước cửa cầu thang máy nhao nhao bàn luận. Hình như thang máy xảy ra trục trặc gì đó, rơi thẳng xuống tầng dưới cùng, may mà bên trong không có ai, tất cả đèn báo hiệu đều tắt ngóm. Bác sĩ Hoàng ở trong đám người, trên mặt giống như quét lên tầng sáp ong, không chút máu – đương nhiên là như thế, bất cứ ai nhận ra mình suýt chút nữa đã mất mạng, hắn phản ứng đều không khá hơn thế này là bao.

“Vận khí không tệ a.”

Ninh Thập Tam ám chỉ ở đây chính là bác sĩ Hoàng, đồng thời cũng là chính hắn. Hắn đã khôi phục lại bình tĩnh, thấy chuyện trước mắt kia là sự thật mười mươi, hắn nhún nhún vai, không để ý đám người còn đang tranh luận, xoay người rời đi.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn cùng tử thần chơi trò sống chết, nhưng lại là lần căng thẳng nhất. Trong vài giây then chốt cuối cùng, Ninh Thập Tam có cảm giác như mình đã cùng tử thần thoáng chạm mặt nhau. Nếu còn tiếp tục thế này, có khi chính hắn sẽ phải chết vì lao lực cũng nên?

Xuống dưới lầu, đi qua tấm gương lớn ở đại sảnh, Ninh Thập Tam nhìn mình trong gương một chút. Quần áo sau khi chạy bám dính toàn bụi đất, kiểu tóc chăm chút tỉ mỉ ban đầu cũng trở nên toán loạn, dáng vẻ này thực sự rất tổn hại đến hình tượng của hắn. Hắn chỉnh chỉnh lại tóc để bộ dạng mình trông đỡ nhếch nhác hơn, sau đó xoay người ra khỏi bệnh viện. Việc kí hợp đồng cùng bác sĩ Trần có lẽ nên để lần sau đi. Hắn không có thói quen để người khác nhìn thấy hình ảnh thảm hại của mình.

2. Chương 2

“Người tận mắt thấy rồi đó, Ninh Thập Tam có khả năng thấy được tương lai, hắn có thể đoán trước người nào sắp gặp nguy hiểm, nên mới ngăn cản kịp thời.” Phía bên kia tấm kính, một thanh niên vóc dáng cao gầy, chấp hai tay sau lưng, nhìn chằm chằm bóng lưng Ninh Thập Tam đang khuất dần mà nói.

Nhưng cái tên mặc đồ đen đứng bên cạnh gã chẳng thèm đáp lại, chỉ cúi đầu hí hoáy nghịch điện thoại trong tay. Bị làm ngơ, thanh niên có chút mất hứng. Dù cấp bậc cao thấp thế nào, chung quy gã cũng đã trong nghề lâu năm, ai mà nghĩ...một chút thể diện hắn cũng không giữ cho gã. Thấy hắn nhìn điện thoại đến xuất thần, gã cũng không nhìn được ngó sang coi kè, hóa ra là đang xem tư liệu về Ninh Thập Tam.

“Ba năm cứu sống năm người, đều là những vụ chết bất đắc kì tử, toàn bộ kế hoạch của chúng ta bị làm cho xáo trộn hết. Nếu cứ tiếp tục như vậy, hiệu ứng bướm bướm* càng tích càng rộng, đến lúc đó chúng ta sẽ rơi vào thế bị động, loại người ngu xuẩn tự cho mình đúng này, thật muốn giết hắn!”

(Hiệu ứng bướm bướm: đại loại là một nguyên nhân nhỏ mà kéo theo hậu quả khổng lồ ấy)

Nói đến đây, thanh niên vô cùng tức giận. Ấn kí hình lưỡi hái màu đen hiện lên trên khuôn mặt giận dữ của gã, nhưng lập tức biến mất không vết tích ngay sau đó.

“Nếu như không có gì thay đổi, hắn còn tới bảy mươi năm dương thọ nữa.” Thanh niên mặc đồ đen tên Icy bình thản trả lời: “Vậy nên Zero, dù chúng ta là tử thần, cũng không làm gì hắn được.”

“Thế nên ta mới nói ‘thật muốn giết hắn’, Icy.” Thanh niên tên Zero bực dọc nhấn mạnh thêm lần nữa.

Icy chẳng thèm để ý, hoặc có thể nói trên đời này chưa có chuyện gì khiến hắn bận tâm. Xem lại bản tư liệu một hồi, hắn kết luận: “Biết đâu năng lực dự báo của Ninh Thập Tam cũng không hề cao siêu như chúng

ta nghĩ. Ba hôm trước hắn gọi điện cho quản lý bệnh viện An Hòa, nhắc nhở họ sửa chữa hệ thống thang máy, sao hắn không trực tiếp cảnh báo bác sĩ Hoàng luôn.”

Nhớ lại cảnh ban nãy Ninh Thập Tam nhếch nhác chạy thực mạng đi cứu người, so với lúc hắn dồn hết tâm sức ăn mặc chỉnh chu giữ hình tượng, Icy có cảm giác, thực ra con người này không hề giống với bề ngoài lịch sự tao nhã của hắn, trái lại vỏ bọc hoàn mỹ hắn mang, đơn giản chỉ để phục vụ cho công việc. Hắn quả là kẻ giỏi diễn kịch, khiến đám tử thần lâu như vậy mà vẫn chưa đoán được, rốt cuộc năng lực dự báo của hắn đạt tới trình độ nào.

“Nhưng hắn vừa mới cứu mạng bác sĩ Hoàng thành công, vậy còn chưa tính là cao siêu, thì thế nào mới gọi là cao siêu đây?” Zero khoanh tay trước ngực, có chút chán nản nói: “Lần trước ta còn chế giễu Lulu, không ngờ nhanh như vậy đã đến phiên ta rồi, ai dō, quay về nhất định bị bọn chúng cười cho thối mũi.”

“Bây giờ không phải lúc chế nhạo nhau, tốt hơn hết mau đi điều tra sự tình cho rõ ràng, ngăn chặn tai họa ngầm phát sinh.” Thanh âm Icy không hề mang theo chút cảm xúc, ánh mắt trong lúc suy nghĩ trở nên sâu thẳm, như muốn cùng với hắc ám hợp lại làm một. “Ta nghĩ đây là mục đích chính cấp trên phái ta đi lo vụ này.”

Zero liếc mắt khinh thường, trong số tất cả các tử thần chấp pháp, không thú vị nhất chính là Icy. Tên thế nào người thế ấy, Icy lạnh lẽo chẳng khác gì một khối băng. Không, phải nói hắn như được khắc ra từ băng mới đúng. Tất cả các tử thần đều không muốn dây với hắn, cho nên mới không thương tiếc đẩy nhiệm vụ này cho Zero. Biết làm sao được, cấp trên dè dặt dưới. Tại mình giới, cấp bậc Icy cao hơn Zero, lại luôn độc lai độc vãng (nôm na là làm gì cũng 1 mình). Đồn đồn về hắn không thiếu, nhưng hiểu rõ bản chất của hắn lại chẳng được mấy người. Căn cứ vào hai điểm này, Zero biết mình không cần thiết phải tranh luận với hắn thêm nữa.

Không biết trong lòng đồng sự đang oán thầm mình, Icy tiếp tục phân tích đồng tư liệu trong điện thoại, mở miệng nói: “Năm người, kể ra cũng không nhiều.”

“Ý ngươi là phải đợi đến khi tất cả công việc của tử thần bị phá hỏng hết, như vậy mới gọi là nhiều ư?” Zero tự giễu: “Xưa nay mình giới vẫn đùa nhau, rằng tất cả bác sĩ trên đời này đều đáng chết, bởi bác sĩ là thiên địch của tử thần. Bất quá, e rằng từ nay về sau thiên địch ấy phải thay thế bằng nhân viên bảo hiểm.”

“Ta thích đóa tulip đen của hắn.” Icy không hề cảm thấy mẫu chuyện cười kia thú vị, thứ duy nhất hắn thấy hứng thú lúc này, chính là cái người tên Ninh Thập Tam.

Trọng tâm câu chuyện bất ngờ thay đổi, Zero cũng không kịp phản ứng, vì thế nổi oán hận trong lòng gã càng dâng cao. Các tử thần không muốn làm việc chung với Icy cũng bởi nguyên do này, họ mãi mãi không hiểu được lối suy nghĩ của hắn, giống như hắn không phải đồng loại của họ, mà là kẻ đến từ hành tinh khác.

“Nếu như người giải quyết xong vụ này, ta liền tặng ngươi cả một vườn tulip to, toàn bộ đều là màu đen.” Đưa mắt lướt qua một thân đồ đen của Icy, Zero cảm thấy màu đen thật hết sức phù hợp với hắn.

“Cám ơn.”

Icy đứng lên đi ra ngoài, Zero vội vã hỏi: “Ngươi đi đâu vậy?”

“Đi ngăn chặn hành động tiếp theo của hắn.”

“Ngươi đã có mục tiêu?”

Zero trầm nghĩ, khối lượng công việc của bọn họ lớn như vậy, không thể cứ cả ngày bám gót theo dõi Ninh Thập Tam, ai biết được lúc nào năng lực của hắn lại bùng phát làm xáo trộn kế hoạch của bọn họ chứ?

Nghe Zero hỏi, Icy dừng bước, “Ta chưa dám chắc, nhưng ta muốn thử một lần, ngươi sẽ giúp ta?”

Vốn chẳng tha thiết thực thi nhiệm vụ với cái tên vô vị này, Zero lập tức chối đây đẩy: “Ta tuy rằng rất muốn cống hiến sức lực giúp đỡ ngươi, bất quá người anh em, hiện ta còn đang phải lo một vụ khác, e là thời gian rảnh rỗi rất hiếm, ngươi sẽ không để bụng chứ?”

“Hoàn toàn không,” Icy nhìn Zero, dường như lại bắt đầu cái lối suy nghĩ kì lạ của hắn, “Thực ra ta cũng không mong ngươi giúp được ta cái gì.”

Zero ghen hờn, nhìn bóng lưng Icy dần khuất xa, trong lòng nghiêng rằng phát thệ, đời này có điên gã mới nảy sinh tình cảm đồng nghiệp thân ái với Icy.

Cuối tháng, Ninh Thập Tam lại là nhân viên được tuyên dương của bộ phận, ngoài lương cố định, còn có thêm tiền hoa hồng. Nhìn phong bao cứng phồng của hắn, mọi người đều hâm mộ muốn chết. Tất cả đồng nghiệp cùng công ty đều nhủ thầm, với thành tích như vậy, tiền thưởng cuối năm Ninh Thập Tam nhận được tuyệt đối không nhỏ.

Nhưng Ninh Thập Tam không lấy gì làm vui vẻ, tiền lương hắn kiếm được cũng đâu có dễ dàng a. Tuy nguồn thu nhập chính của hắn dựa vào đồng đảo khách hàng mua bảo hiểm, nhưng số lượng khách không chịu nộp phí đúng hạn ngày càng tăng cao. Tuy tiền hoa hồng ào ào rót vào túi hắn, nhưng chỉ cần một rủi ro bất trắc thôi, hắn cũng sẽ đi đời. Các công ty bảo hiểm đều quảng cáo rùm beng rằng bảo hiểm công ty họ chi phí bồi thường cao, thanh toán nhanh, có nhiều khuyến mãi ưu đãi, nhưng trên thực tế không một công ty nào hi vọng phải chi tiền đền bù cho khách hàng, nhất là những khoản bảo hiểm kék xù. Dù phí đóng bảo hiểm rất cao, nhưng chi phí bồi thường tương ứng cũng cao không kém, cho nên đối với mỗi khách hàng mua bảo hiểm, Ninh Thập Tam đều tha thiết hi vọng cả đời này họ được bình an, không xảy ra bất cứ điều gì ngoài ý muốn.

Tan giờ làm, Ninh Thập Tam bị đồng nghiệp lôi đi quán bar đánh chén. Cuộc vui tới tận khuya mới kết thúc, lúc này tất cả mọi người đều đã ngà ngà say, một đồng nghiệp nữ ngỏ ý nhờ hắn đưa về nhà, ai ngờ bị hắn viện cớ có việc bận nên từ chối, cô nàng mất hứng: “Lần sau xin cậu tìm một cái cớ nào đó dễ tin hơn.”

“Tôi sẽ nhớ kĩ a, người đẹp.”

Ninh Thập Tam không phải không muốn yêu đương, chỉ là từ trước đến giờ hắn chưa quen được ai lâu, cho nên mấy chuyện tình yêu nơi công sở này, có lẽ nên dẹp đi. Tránh chia tay nhau xong sau này gặp lại, cả hai đều cảm thấy khó xử.

Mọi người lần lượt rời quán bar, Ninh Thập Tam ngồi tàu điện về nhà. Lúc này đã là ca tàu muộn, sân ga vắng vẻ không có mấy người. Xe bắt đầu chuyển bánh, Ninh Thập Tam vô ý liếc mắt nhìn ra phía ngoài, bỗng hắn thấy sân ga bên kia đường ray có một thanh niên mặc đồ đen đang đứng, áo khoác ngoài của hắn rất dài, vạt áo theo gió khê tung bay, vừa tao nhã lại vừa mang theo chút huyền bí. Ninh Thập Tam muốn nhìn kĩ hơn, nhưng xe điện đã nhanh chóng lao vút đi, hắn chỉ kịp nhớ rõ áo choàng của thanh niên được thắt lại bằng đai lưng, khiến vóc dáng của hắn thoát nhìn hết sức cao ráo.

Năm nay thịnh hành màu đen sao? Hay hắn cũng mua một bộ màu đen về mặc thử nhỉ.

Giữa màn đêm yên tĩnh hiu quạnh, xe điện dừng ở cuối trạm. Ninh Thập Tam bước xuống xe, từng cơn gió thốc thẳng vào mặt, hắn bất giác cảm thấy hơi lạnh, liền nắm chặt áo hơn. Nơi hắn ở còn phải đi thêm một đoạn nữa, đây không phải là khu sầm uất, không gọi được taxi, chỉ có thể đi bộ về nhà. Gió đêm lướt qua, men rượu cũng dần dần phát tác, đầu Ninh Thập Tam có chút choáng váng, bước chân hắn chậm lại.

Lúc này đã là nửa đêm, hai bên đường rất yên tĩnh, khu nhà trọ ở phía xa xa, chìm vào trong đêm tối. Thỉnh thoảng có vài chiếc xe chạy qua, đều dùng tốc độ cao, lao vun vút như gió. Ninh Thập Tam lảo đảo bước đi được một quãng nhỏ, phía sau chợt lóe lên một vầng sáng chói, hắn quay đầu lại, chỉ thấy một chiếc xe tải cỡ lớn đang lao nhanh tới.

Đèn xe sáng rực, như tia chớp xẹt qua bầu trời đêm tĩnh lặng, chiếu sáng cả con đường. Ninh Thập Tam hoảng sợ khi phát hiện đang đứng chình ịch giữa đường, ngay trước đầu xe, là một thanh niên mặc nguyên cây màu đen. Gió đông lạnh lẽo thổi qua khiến vạt áo khoác của hắn bay phấp phới, nét mặt nghiêm túc, nhìn chăm chú xe tải đang vọt đến, không hề có ý định tránh đi, trái lại tay phải vung lên. Giữa màn đêm u tối, Ninh Thập Tam lơ mơ trông thấy một vật thể hình trăng lưỡi liềm nằm trong tay hắn.

Một đường sáng sắc bén lóe lên, cả con đường trong nháy mắt chói lóa, Ninh Thập Tam không nhìn được nheo mắt lại, mơ hồ không rõ ánh sáng kia là đèn đường hay đèn xe tải. Hắn không còn thời gian suy nghĩ nữa, vội vã lao đến, ôm lấy thắt lưng thanh niên, đẩy sang một bên. Thanh niên đồ đen bị một lực đẩy mạnh mẽ ôm lấy, hất về phía vệ đường. Cùng lúc đó, tiếng hãm phanh chói óc vang lên, xe tải dừng sát bên thân bọn họ rồi lại lao đi, xa xa còn nghe thấy tiếng tài xế vọng lại mắng:

“Muốn chết hay sao!?”

Ninh Thập Tam hoảng hồn chưa lấy lại được bình tĩnh, cảm thấy tim đập thình thịch trong lồng ngực. Hắn không phải là anh hùng thích làm việc nghĩa, hành động ban nãy chỉ là bản năng trong gang tấc, nếu như hắn có thời gian cẩn thận suy xét, nhất định đã không làm ra cái chuyện ngu ngốc kia rồi. Dù sao hắn cũng đã uống rượu, không thể nhanh nhẹn như bình thường, tốc độ xe tải lại nhanh như vậy, sai lầm một cái là mạng đi tong. Chỉ vì một người không quen, thực sự không đáng.

Nghĩ đến đây, Ninh Thập Tam đột nhiên có chút bức dọc, vì sao hắn lại phải liều chết cứu một tên muốn tự tử? Người như thế dù hắn có cứu được một lần, thì lần sau vẫn có thể tự sát tiếp, là tự hắn chuốc lấy phiền phức rồi.

“Cậu ôm đủ chưa?”

Bên tai truyền đến thanh âm lãnh đạm không rõ vui giận, Ninh Thập Tam mới phát hiện mình vẫn đang ôm chặt lấy thanh niên mặc đồ đen, thắt lưng mềm dẻo vừa vặn ôm. Hắn vội vã lùi lại, nhưng vì lùi hơi gấp, lão đảo tí nữa thì ngã sấp xuống.

Thanh niên không nhúc nhích, đứng đối diện lạnh lùng nhìn hắn xấu mặt. Ninh Thập Tam rất khó chịu, quan sát thanh niên từ trên xuống dưới, mới biết cư nhiên chính là người hôm đó tại bệnh viện An Hòa cố tình chỉ sai đường cho hắn. Trên người thanh niên có loại khí tức rất thu hút, có lẽ một phần là do trang phục. Quần áo đen tuyền toát ra vẻ nghiêm trang trầm tĩnh, còn thấp thoáng mang theo cảm giác lạnh lẽo, dù chỉ là có duyên chạm mặt, cũng khiến người ta khó quên. Bất quá hôm đó thanh niên đang ngồi, còn hôm nay thanh niên đang đứng, Ninh Thập Tam cảm thấy vóc người hắn rất cao, áo choàng hắc sắc, móc khóa màu bạc trước ngực trong bóng đêm lộ ra ánh sáng dị thường, hông thắt thắt lưng, vạt áo dài đến tận mắt cá chân, cũng không tạo cảm giác rườm rà vướng víu, tay áo trong gió khẽ tung bay, có loại mỹ cảm phóng khoáng.

Cơn tức giận của Ninh Thập Tam đột nhiên tiêu tan mất. Ai lại đi so đo với một tên có ý định tự sát chứ, hắn khuyên nhủ: “Thì ra ban nãy tại ga tàu điện tôi không nhìn lầm, anh định chờ tàu đến rồi nhảy ra sao? Khuyên anh một câu, ăn mặc bảnh bao như vậy, không nên nhảy đầu tàu hay tông xe, uống thuốc hoặc cắt cổ tay mới có thể giữ gìn hình tượng.”

Icy ngăn cản cả người, hắn kinh ngạc không phải vì Ninh Thập Tam có thể nhìn thấy hắn, mà là do sự việc trùng hợp một cách khéo léo. Phân tích xong đồng tài liệu, hắn cứ nghĩ Ninh Thập Tam chỉ có cảm ứng với những tai nạn ngoài ý muốn, không nghĩ hắn còn có thể cảm ứng được những cái chết có chủ đích, kịp lúc ngăn chặn, điều này quả thật khó có thể tưởng tượng nổi. Icy vốn không biết năng lực báo trước của Ninh Thập Tam cao siêu đến đâu, vì thế quyết định bất biến ứng vạn biến, tay cử động nhẹ, lưỡi hái màu bạc câu hồn liền biến mất trong lòng bàn tay.

Ninh Thập Tam không nhìn thấy điều vừa xảy ra, chỉ thấy thanh niên kia trầm mặc, còn tưởng rằng bị hù cho sợ rồi, liền giơ tay lên vỗ nhẹ nhẹ gương mặt hắn, cười nói: “Sợ rồi sao? Xem ra sau này anh sẽ không chọn cách tự sát nữa.”

“Cậu...cho rằng tôi muốn...tự sát.”

Icy lần thứ hai chấn động, nhìn chằm chằm Ninh Thập Tam, muốn nhìn cho rõ xem mấy lời này là hắn nói đùa hay nói thật. Làm tử thần tại mình giới, thực thi nhiệm vụ tước đoạt mạng sống của con người, Icy đã quen cảnh người khác đối mình rằm rắp kính trọng, cho dù không biết thân phận của hắn, nhưng sát khí băng lãnh vốn có của tử thần cũng đủ khiến người ta sợ hãi. Vậy mà cái tên này không những không cảm nhận được, lại còn không sợ hắn, cư nhiên lớn gan vỗ vào mặt hắn bôm bốp, thực quá mức ngạc nhiên, khiến Icy quên cả trả lời.

“Không phải tự sát? Lẽ nào nửa đêm anh ở đây thi độ sức với xe tải sao?”

Bị chế giễu, vẻ mặt lạnh lùng ngàn năm không đổi của Icy có dấu hiệu tan vỡ, thanh âm không rõ vui giận trở nên sắc bén, khí tức uy nghiêm của tử thần lại vô hình toát ra, “Cậu gây trở ngại cho tôi.”

Tài xế kia đáng lẽ ban nãy bệnh cấp tính phát tác, không khống chế được xe tải nên chết oan, hắn chỉ chấp hành nhiệm vụ đi thu thập linh hồn, ai ngờ lại bị cái tên này cho rằng mình đang tìm cách tự sát, đúng thời

khắc then chốt thì lao vào ngăn cản.

Nguyên nhân rất vô vị, luận điểm rất tầm thường, Icy nhìn Ninh Thập Tam, cảm thấy người trước mặt hoàn toàn không giống như thanh niên tao nhã hôm đó hỏi đường mình tại bệnh viện.

Hèn chi Lulu cùng Zero bị Ninh Thập Tam xoay cho mòng mòng, phải bó tay với hắn. Thời khắc thu linh hồn của những người chết bất ngờ một khi bị vượt mất, sẽ phải mất rất nhiều thời gian để phán xét lại. Linh hồn không thu được ngày càng nhiều, lượng công việc của bọn họ cũng sẽ càng lúc càng tăng, giống như người tài xế ban này đáng lẽ đã phải bỏ mạng, nhưng vì sự cố ngoài ý muốn nên lại phải trì hoãn. Nó trở thành phản ứng dây chuyền, trực tiếp ảnh hưởng đến trình tự tử vong. Ngay lúc này, Icy có thể tưởng tượng người quản lý mình giới vì người lái xe chết hụt kia mà luống cuống sắp đặt lại trình tự tử vong một lần nữa. Bất quá mấy việc này không liên quan tới hắn, hắn chỉ biết Ninh Thập Tam là thiên địch của tử thần, người này có khả năng nhìn thấy họ, có thể thành công cứu người từ tay họ, mà bọn họ lại không có biện pháp giải quyết hắn.

“Ngài lần trước cũng cản trở công việc của tôi đấy, thưa ngài.” Ninh Thập Tam hiểu nhầm Icy không vui là do bị hắn ngăn cản việc tử sát, vì thế liền vỗ vỗ vai Icy, nhắc lại chuyện cũ, cười hì hì: “Bởi vì anh cố tình chỉ sai đường cho tôi, ba trăm vạn của tôi suýt nữa bốc hơi, cho nên, chúng ta huê nhau a.”

Icy lần trước đúng là cố tình chỉ sai đường, nhưng hắn không biết rốt cuộc chuyện này thì có liên quan gì đến tiền bạc. Thấy Ninh Thập Tam càn rỡ đập tay vào người mình, hắn lập tức giữ chặt cổ tay Ninh Thập Tam, mặt không biểu tình, khí tức lạnh lẽo bao trùm tứ phía. Ninh Thập Tam sững sốt, dáng tươi cười trong nháy mắt đóng băng, trong mắt lóe lên một tia hoảng sợ. Icy thấy hắn sững sờ, đầu hơi nghiêng về một bên, cư nhiên lại lộ ra vài phần đáng yêu. Cảm giác không thoải mái trong lòng Icy có chút tiêu tan, nhiệt độ từ cổ tay Ninh Thập Tam truyền đến cơ thể hắn, là độ ấm mà chỉ loài người mới có.

Bất quá Icy còn chưa cảm thụ được hết hơi ấm kia, Ninh Thập Tam đã ôm chầm lấy hắn, lần này ôm còn chặt hơn cả lần trước, tay chân cũng không chịu yên phận. Hai tay vòng qua cổ Icy bầu chặt vào người hắn, hai chân thì vắt ở hai bên hông hắn, kẹp chặt lấy. Cái loại nóng rực này Icy chưa bao giờ cảm nhận qua, thậm chí hắn còn có thể cảm giác được tiếng tim đập kịch liệt của đối phương. Toàn bộ cơ thể Ninh Thập Tam dính chặt trên người hắn, thân mật đến nỗi như muốn hợp lại làm một với hắn, khiến Icy có ảo giác, nếu như mình không phải tử thần, hắn đã bị đè cho ngất xỉu.

“Tôi van anh, mau đuổi nó đi, nhanh lên một chút nhanh lên một chút!” Ninh Thập Tam vứt bỏ hết hình tượng ưu nhã hoàn mỹ thường ngày, hỗn hển la to bên tai Icy.

Lỗ tai bị chấn động ơ ơ, Icy quay đầu nhìn, giữa đêm khuya tối đen có một hắc khuyển to lớn đang đứng, cao đến tầm thắt lưng người, miệng nửa ngậm nửa há, nhìn bọn họ chằm chằm, trong mắt lóe lên thứ ánh sáng màu xanh sâu thẳm, thân thể hơi co lại, ừ ừ rên lên mấy tiếng không vui, là điềm báo chuẩn bị công kích. Hắn đột nhiên hiểu rõ ban này Ninh Thập Tam tỏ ra vô cùng sợ hãi không phải vì mình, mà là vì con chó phía sau mình.

“Cậu nhìn thấy nó?” Icy lần thứ hai vì khả năng kì quái của Ninh Thập Tam mà cảm thấy kinh ngạc.

Nhìn thấy bọn họ thì còn có thể giải thích vì tử thần và con người có nhiều điểm giống nhau, thế nhưng hắc khuyển địa ngục là biểu tượng cho tử vong, chỉ có người chết mới có thể thấy nó, mà thọ mệnh Ninh Thập Tam còn rất dài, theo lý thì chuyện này không thể nào xảy ra được.

Nhưng chuyện không có khả năng này lại đang diễn ra ngay trước mắt, thậm chí câu nói của Icy còn giống như thuốc kích thích, khiến Ninh Thập Tam nghe xong càng hung tợn bám chặt vào người hắn hơn. Loại người bất kể hình tượng bám mãi không dứt ra được này khiến Icy ngây ngốc tại chỗ, muốn đẩy hắn ra, lại không thể tri triển được linh lực hắt hắn xuống.

“Chó lớn như vậy, đương nhiên là thấy.” Ninh Thập Tam tiếp tục kêu lên: “Anh có cách nào đuổi nó đi không? Không thì mau mau chạy a!”

“Không ai có thể chạy thoát khỏi nó!”

Giống như không ai có thể thoát được cái chết. Gã tài xế kia là do nhất thời gặp may. Nhưng quản lý mình giới sẽ không để cho loại may mắn này tồn tại. Gã và bác sĩ Hoàng khác nhau, cái chết của gã đã được sắp

xếp trước (ý là chết theo trình tự kiểu phát bệnh -> lái ẩu -> chết chứ không phải chẳng may chết ngoài ý muốn như bs hoàng ý). Nên hắc khuyến sẽ luôn đuổi theo gã, cho đến khi nhiệm vụ hoàn thành mới thôi.

Ai dè Ninh Thập Tam không thèm để ý đến hình tượng cơ chân hét lên. Icy đột nhiên cảm thấy cảnh tượng trước mắt rất buồn cười, nhưng ngay lập tức hắn thấy suy nghĩ này của mình thật ấu trĩ, vì vậy hắn liền phát tay ra hiệu, hắc khuyến không vui ư ử mấy tiếng rồi biến mất. Thế nhưng Ninh Thập Tam vẫn như cũ không phản ứng, chân tay khóa chặt trên người Icy, Icy rốt cục không nhịn được nữa, nói: “Xuống đi, tôi đâu phải là cái cây.”

“Tôi biết, nhưng con chó kia không biết.” Ninh Thập Tam không những không xuống, còn cọ cọ trên người Icy. Icy lúc này mới biết thì ra Ninh Thập Tam chưa hề mở mắt, cho nên mới không thấy hắc khuyến đã biến mất. Hắn đành phải trực tiếp thông báo: “Nó đi rồi.”

“Thật sao?”

“Sao tôi phải lừa cậu.”

Nghe ngữ điệu thanh niên có vẻ như con chó đã đi thật, Ninh Thập Tam từ từ mở mắt, nhìn khắp xung quanh, quả nhiên không còn thấy bóng hắc khuyến hung ác kia đâu. Ninh Thập Tam thở dài một hơi, lấy lại tinh thần, nhảy xuống khỏi người Icy.

“Cám ơn.” Hắn cảm kích nói.

“Không cần.” Icy nói thẳng: “Tôi không hề muốn làm cái cây của cậu.”

Ninh Thập Tam đứng trên mặt đất, lần thứ hai đánh giá thanh niên mặc đồ đen này. Hắn vẫn lạnh nhạt như cũ, mắt đen như mực, tựa hồ so với bóng đêm còn u tối hơn, nhìn không thấy nổi một tia hoảng sợ, không, phải nói là chẳng hề thấy nó chuyển động mới đúng.

“Con chó kia dữ như vậy, anh không sợ sao?” Ninh Thập Tam hỏi.

“Đối với tôi, hai chữ sợ hãi không hề có ý nghĩa.”

“Đúng vậy, ngay cả chết còn không sợ thì làm sao sợ chó.”

Ninh Thập Tam lầm bầm xong, thấy Icy có vẻ không hiểu ý tứ của mình, nhưng vẫn im lặng nhìn hắn, đôi mắt rất nghiêm nghị làm Ninh Thập Tam có ảo giác như bị nhìn thấu, khiến hắn cảm thấy xấu hổ vì hành vi “leo cây” ban nãy của mình. Để che giấu sự ngượng ngùng, trong đầu nảy lên sáng kiến, hắn liền nhào người về phía trước, hơi ngẩng đầu khẽ đặt một nụ hôn thật nhẹ lên môi Icy. Ninh Thập Tam mỉm cười, đã hoàn toàn khôi phục dáng vẻ ưu nhã ung dung thường ngày, nói: “Đây là quà cảm ơn.”

Tim Icy đột nhiên loạn một nhịp, hắn không giỏi giao tiếp, kể cả với tử thần hay với con người. Thế nên trong đầu hắn lúc này chỉ có một ý nghĩ, hắn là đến lượt hắn đáp lễ đi, nhưng phải nói thế nào a?

Bất quá sự xao động đó chỉ diễn ra trong nội tâm Icy, trước mặt Ninh Thập Tam mặt hắn vẫn không chút biểu tình y như cũ. Chỉ là không biết có phải ảo giác hay không, không khí chung quanh đã không còn lạnh lẽo nữa.

“Anh rất đáng yêu.” Ninh Thập Tam nhìn không được cười, nói: “Sau này chó nên tự sát nữa, tôi không có bản lĩnh cứu anh một lần nữa đâu.”

Ninh Thập Tam nói xong, tay vẫy vẫy, xoay người rời đi, cơn say đã bị màn đau tim vừa rồi xua tan mất. Hắn đi rất nhanh, bóng lưng dần dần chìm vào trong khoảng không u tối, cùng với bóng đêm hòa lại làm một. Icy vẫn luôn dõi mắt theo hắn, cho đến khi Ninh Thập Tam khuất hẳn khỏi tầm mắt mới thôi. Thế nhưng tâm tình Icy không vì Ninh Thập Tam đã đi rồi mà bình tĩnh trở lại, thậm chí còn dấy lên cảm giác khác thường, một cảm giác mà hắn chưa bao giờ gặp qua, khiến hắn rất khó chịu. Vì thế Icy gơ tay lên, một chiếc điện thoại di động liền xuất hiện trong lòng bàn tay hắn, theo ý nghĩ của hắn mà kết nối cuộc gọi.

“Ta cần viện trợ.” Vừa nghe thấy giọng Zero trả lời, Icy liền nói.

“Hả ——” thanh âm bên kia đầu dây cố tình kéo dài, “Ta không có nghe lầm đấy chứ. Icy, tử thần tối cao đang yêu cầu ta trợ giúp sao.”

“Chẳng lẽ người không giúp được.” Icy nói: “Vì ta thấy kẻ rảnh rỗi nhất bây giờ chỉ có người mà thôi.”

Một ngày nào đó ta sẽ giết chết cái thằng cha luôn coi mình là đúng này!

Zero tức giận nhủ thầm trong bụng. Bất quá tại mình giới, cấp bậc Icy cao hơn gã, luật lệ nghiêm khắc khiến gã không dám làm gì quá phận, đành mở miệng: “Ta đang rất nhiều việc, nhưng có thể dành ra chút thời gian rồi để giúp người, là chuyện gì vậy?”

“Giúp ta giải thích thế nào là đáng yêu.”

“Chỉ là việc này?” Zero kêu lên kinh ngạc, gã còn tưởng rằng Icy không lo được vụ Ninh Thập Tam, nên muốn phối hợp với gã, ai ngờ lại hỏi cái câu hỏi tẻ ngắt này.

“Người cũng không biết?” Icy nhú mày, có chút thất vọng, hẳn cảm thấy mình không nên mất công đi hỏi Zero mấy vấn đề như vậy.

“Ta!” Zero hít sâu một hơi, kìm chế cơn tức giận sắp sửa bộc phát. Tử thần thực thi nhiệm vụ vốn không nên nảy sinh bất cứ loại tình cảm gì, dù chỉ một sai lầm nhỏ con thôi cũng có thể dẫn đến kết quả vô cùng tệ hại. Vì thế gã cố bình tĩnh lại, giảng giải: “Đáng yêu nghĩa là — — rất dễ mến, rất ngây thơ...”

Đột nhiên cảm thấy rất khó để giải thích cho rõ ràng, Zero bực dọc nghĩ. Cho nên gã ghét nhất nhân loại, lúc nào cũng ra vẻ thông minh, sáng tạo ra đủ thứ từ ngữ vô vị. Mắt Zero chợt đảo qua một bà chị qua đường, cái bọc trong tay bà chị lộ ra một con mèo nhỏ, nghiêng đầu mở mắt thật to nhìn gã. Zero chỉ thẳng ngón tay về phía nó, nó sợ đến nỗi lập tức rúc vào cái bọc của cô chủ. Zero rất đặc ý, nói: “Hiểu đơn giản thì, đáng yêu giống kiểu mấy vật tròn tròn nhỏ nhỏ, khiến người vừa nhìn thấy đã muốn ôm nó bóp nó vâng về nó chà đạp nó.”

Cúp điện thoại, Icy nhìn bóng mình dưới ánh trăng được kéo dài ra, vạt áo choàng trong gió khẽ tung bay, mang theo lạnh lẽo của tử vong. Hắn trầm mặc suy nghĩ nửa ngày, vẫn chưa hiểu rõ những gì ban nãy Zero giải thích.

“Ta rất nhỏ sao?” bóp bóp mặt mình, Icy thấp giọng tự hỏi.

3. Chương 3

Ninh Thập Tam dùng hết tốc lực phi về nhà trọ, ban nãy thật mất mặt quá đi. Đường đường là nam nhân, cư nhiên lại sợ chó đến mức ấy, xấu hổ không dám ngẩng đầu. May mà cái chó ló cái khôn, còn kịp hôn cái ơn hù tên đồ đen kia một cái. Mong sao hắn sẽ không nhớ kỹ mình, mà không, nếu có nhớ thì phải nhớ đến màn chiếm tiện nghi nọ. Đối với Ninh Thập Tam, phong độ so với thể diện bao giờ cũng quan trọng hơn.

Bước vào đại sảnh khu nhà, đang đứng chờ cầu thang máy, đột nhiên Ninh Thập Tam cảm thấy đầu óc choáng váng. Xung quanh bỗng chốc tối đen, khiến ánh sáng ngọn đèn mắc trong bảng hiệu màu tím cạnh chân hắn trở nên hiu hắt dị thường. Hắn còn chưa kịp nhìn rõ dòng chữ ghi trên bảng hiệu, thì ầm một cái, một tấm bảng hiệu khổng lồ khác đã từ trên cao ập thẳng xuống. Thấy phía dưới còn có người đang đứng, hắn theo bản năng vội vã với tay ra ngăn lại. Đúng lúc này, tiếng báo hiệu của cầu thang máy chợt vang lên “đing đoong”, đưa hắn từ ảo giác về với thực tại. Ninh Thập Tam hồi phục tinh thần, phát hiện bản thân mình đang đứng trước cầu thang máy, xung quanh rất yên tĩnh, chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Biết đây chính là điềm báo, Ninh Thập Tam bất đắc dĩ bóp bóp trán, bước vào thang máy.

Hắn vốn dĩ chẳng ham thích loại năng lực này, hắn chỉ ước ao một cuộc sống bình thường như bao người khác. Nhưng vận mệnh đã an bài như thế, có cố đầu tranh cũng vô ích mà thôi, giống như việc tai hắn có vấn đề từ lúc mới chào đời, muốn hay không cũng phải chấp nhận. Nếu không xảy ra biến cố bất ngờ lần đó, có khi đến lúc khuất núi tai trái hắn cũng chưa khôi phục được thính giác.

Khổ nỗi trong phúc có họa, tuy giờ thính giác hắn đã trở nên bình thường, nhưng hắn lại cảm ứng được những thứ không nên cảm ứng, mọi điềm báo tử vong của các khách hàng đều lũ lượt tìm đến hắn. Năng

lực này giúp hấn cứu công ty khỏi không ít vụ, bảo vệ được không ít tiền, nhưng mệt mỏi ra sao thì đâu có ai hay.

Vụ bác sĩ Hoàng tính đến nay mới được một tuần, không nghỉ nhanh như vậy đã

có bất trắc mới, lại ngay lúc hấn vừa ra tay hiệp nghĩa khiến người ta tự tử không thành, suýt bị xe tông. Ấy, không biết là hấn xui xẻo, hay là khách hàng của hấn xui xẻo đây.

Bảng hiệu màu tím kia trông rất quen thuộc, giống bảng hiệu của quán rượu Tử Mai hấn hay đi. Mỗi dịp cuối tuần, quán bar sẽ niêm yết giá ưu đãi cho một loạt đồ uống trên bảng hiệu đó. Nhưng Tử Mai nằm ngay phía dưới một tòa nhà thương mại đồ sộ, trên nóc có tới hơn mười gian cửa hàng cùng quán bar, có trời mới biết tám biển kia là của hộ nào. Nếu hấn gọi điện tới tất cả các hộ nhắc nhở, chỉ sợ chưa được vài hộ đã bị người ta gô cổ vì tưởng thần kinh rồi.

Ninh Thập Tam vò đầu, ngày hôm nay hấn đã quá mệt mỏi, lại còn uống rượu, đầu choáng mắt hoa. Hấn không muốn ở đây chơi trò giải đố nữa, dựa theo kinh nghiệm những lần trước, phải ít nhất ba ngày nữa sự việc mới phát sinh, cho nên mai tính cũng chưa muộn.

Vừa mới về đến nhà, điện thoại Ninh Thập Tam liền đổ chuông, là Diêu Lập Phong, tên bạn cùng lớp đại học gọi đến. Hấn vừa mở cửa vừa tiếp điện thoại: “Đã trễ thế này, mà gọi điện cũng phải biết ý chút chứ.”

Tao đi guốc trong bụng mày ý, đồ cường công việc, mà mày mà đi ngủ trước ba giờ sáng mới lạ.

“Có khi đêm nay tao cũng mất ngủ thật.” Trước mặt bạn thân chẳng buồn giấu diếm, Ninh Thập Tam chán nản nói: “Tao ban nãy mới làm chuyện mất mặt muốn chết. Hi vọng sẽ không có thêm người thứ năm biết chuyện tao sợ chó.”

Trình độ sợ chó của Ninh Thập Tam đã đạt đến level mà người bình thường khó có thể tưởng tượng nổi, ngay cả mấy con chó bông hay chó cảnh trưng bày cũng khiến hấn sợ đến hóa đá. Hiểu rõ bí mật này chỉ có bản thân hấn, anh hai, Diêu Lập Phong, và cái tên đồ đen hôm nay hấn gặp ven đường. Thực là mất hết thể diện, dù về sau hấn có phong độ ngời ngời, thì nỗi nhục “trèo cây” hôm nay vẫn là sự thật không thể thay đổi.

Chỉ cần không mất tiền, tất cả mọi thứ rồi sẽ đâu vào đấy, với lại chắc gì đã gặp lại cái tên kia. Nghe Ninh Thập Tam kể lể xong, Diêu Lập Phong an ủi.

“Mong ông trời nghe được lời mày.”

Ông trời còn muốn tao nói với mày một chuyện a. Diêu Lập Phong hô hố cười: Ngày kia là sinh nhật tao, cấm mày quên đấy. Tao hẹn lũ bạn ở công ty rồi, mấy đứa đây mày cũng biết mặt. Ban ngày ra biển chơi, tối về chỗ cũ liên hoan, thường ngày khó có dịp tụ họp, mày nhớ sắp xếp thời gian nha.

Ninh Thập Tam vì phải chu cấp cho gia đình, học đại học đến năm hai đã nghỉ, Diêu Lập Phong thuộc một trong số ít những người hấn giữ liên hệ. Tên này hiện đang giữ chức kế toán viên cao cấp của một công ty lớn, hấn ta cũng giới thiệu cho Ninh Thập Tam không ít khách hàng. Bar Tử Mai là bar bọn họ hay tới, nghe Diêu Lập Phong nói đến chỗ cũ đánh chén, lại vào đúng dịp cuối tuần, Ninh Thập Tam giật mình, suy nghĩ một chút rồi đáp: “Ban ngày tao dự định đi viện an dưỡng thăm anh hai, tối thì được.”

Diêu Lập Phong hiểu rõ gia cảnh Ninh Thập Tam, cũng không ép hấn, chỉ nói: Mày đúng là thằng em trai 24 tuổi có hiếu nhất nha, ban ngày tao sẽ không tranh với anh hai mày, nhưng mà tối mày nhất định phải đến đúng hẹn. Cấm quên quà, không cho ăn trực đâu.

Tối đó hấn phải đi cứu người, đương nhiên sẽ không lỡ hẹn. Ninh Thập Tam ừ một tiếng đồng ý, ngay lập tức Diêu Lập Phong bắt đầu bài ca dự sinh nhật phải ăn vận ra sao, nhai đi nhai lại khiến Ninh Thập Tam có chút buồn ngủ, thuận miệng hỏi: “Mày thấy bình thường tao ăn mặc quê mùa lắm sao?”

Lương tháng mày như vậy, sắm chút hàng hiệu đi. Mặc chúng vào lại thêm tướng mạo của mày, đảm bảo trai gái đều bị mày mê chết.

Ninh Thập Tam bước vào phòng ngủ, ở nhà hấn cũng không cần phải giữ hình tượng nghiêm chỉnh nữa. Không bật đèn, lần mò tới bên giường, chẳng buồn cởi giày, hấn đặt luôn lưng xuống, lầu bầu nói: “Thực ra tao thích đàn ông hơn, đến lúc đấy đừng trách tao sao lại ra tay với bạn mày là được.”

“Không thành vấn đề, chỉ cần mày đừng có ý với tao là ok.”

“Vậy mà cũng nói được?” Ninh Thập Tam đối với cái loại thần kinh thô này không biết nói gì mới tốt, cười: “Mà tao cũng đâu đến nỗi tệ, mày có thể cân nhắc lại.”

Miễn, tao tự biết thân mình. Trong lòng mày, tao còn chẳng đáng bằng một cái móng tay của anh hai mày. Cứ vậy nhé, cuối tuần gặp.

Cúp máy, Ninh Thập Tam yên lặng nằm trong bóng đêm, giơ tay lên, điện thoại bị ném sang một góc.

Từ thời học sinh đến giờ, tính ra đã hai lần hắn nói lời yêu, nhưng chẳng lần nào bền lâu, dài nhất chỉ được ba tháng. Người được tỏ tình là hắn, người bị đá cũng là hắn, lí do vĩnh viễn chỉ có một – sự tồn tại của anh hai so với người yêu còn quan trọng hơn.

Kì thật mấy mối tình đầu của Ninh Thập Tam đều là nữ sinh, nhưng sau này hắn phát chán vì tính xét nét của họ nên mới bắt đầu chấp nhận đàn ông. Có điều về sau phát hiện, lòng dạ đàn ông hẹp hòi chẳng khác gì đàn bà, vậy nên hắn cũng không cưỡng cầu nữa, có duyên thì giao du qua lại, không có thì chia tay. Ninh Thập Tam cảm thấy mình như cái trạm dừng, người nào cũng đến đứng một lúc rồi lại đi, không ai dừng lại quá lâu cả.

Cuối tuần, Ninh Thập Tam đến viện điều dưỡng An Bình. Phí tổn điều trị tại viện an dưỡng này rất cao, nhưng cơ sở vật chất cùng thái độ phục vụ rất tốt. Phía sau viện là những dãy núi xanh rì nối tiếp nhau, phong cảnh đẹp vô cùng, trên lầu lại có sân thượng rộng rãi, đứng trên đó không những ngắm cảnh được, mà còn có thể phóng tầm mắt nhìn ra những nóc nhà san sát nhau phía xa. Ninh Thập Tam trước kia chọn viện Khang Bình chính vì anh hai hắn – Ninh Hi rất thích cảnh sắc nơi đây. Ninh Hi dù mắc bệnh tự kỉ, nhưng rất mê vẽ tranh, trong phòng lúc nào cũng bày đầy tranh tự vẽ.

Tề viện trưởng đang đứng trên bãi cỏ nói chuyện với bệnh nhân, thấy Ninh Thập Tam đến liền mỉm cười chào hắn. Ninh Hi ở chỗ này đã năm năm, cứ cuối tuần là Ninh Thập Tam lại đến thăm anh, bất kể mưa gió. Tề viện trưởng đã sớm quen, ông rất mến cậu thanh niên vừa khôi ngô lại vừa lễ độ này. Chào Ninh Thập Tam mấy câu xong, Tề viện trưởng liền cho biết Ninh Hi đang ở vườn hoa.

Đằng sau bệnh viện có một vườn hoa rất lớn, có rất nhiều hoa cỏ do người bệnh trồng, nhưng giờ đang là mùa đông, hầu như đều đã trở trọi héo úa. Ninh Hi đang nghịch nghịch cây hoa, là hoa tulip mà Ninh Thập Tam yêu thích.

“Anh hai.”

Ninh Thập Tam đi tới, ngồi xuống ghế bên cạnh Ninh Hi. Đây là ghế ngồi vẽ tranh của Ninh Hi, trên ghế là bản vẽ, khay pha màu, cùng với túi nhỏ đựng các vật dụng quan trọng khác.

Thấy hắn, Ninh Hi rất cao hứng, chỉ chỉ vào bồn hoa nói: “Tiểu Phúc, hoa sắp nở rồi, là hoa em thích nhất đó.”

Giờ vẫn đang là mùa đông, còn mấy tháng nữa tulip mới nở, nhưng Ninh Thập Tam không nói gì, chỉ im lặng mỉm cười nghe Ninh Hi kể chuyện. Bệnh tự kỉ của Ninh Hi đã tốt hơn so với trước kia, nhưng chỉ ở trước mặt hắn Ninh Hi mới có thể vô tư bày tỏ lòng mình như vậy. Nhìn anh hai vui vẻ, tâm trạng rối bời cả tuần của Ninh Thập Tam cũng dịu xuống phần nào. Cảm giác có người thân ở bên cạnh thật tốt, nếu như hắn không bận tối ngày không thể nào chăm sóc anh hai, hắn đã mang anh hai về chỗ mình ở rồi.

Chỉ cần công việc ổn định thêm một chút là chuyện này hoàn toàn có thể.

Ninh Thập Tam đang nghĩ ngợi, chợt tay áo bị kéo kéo, Ninh Hi đưa bản vẽ cho hắn, tỏ ý muốn hắn xem. Ninh Thập Tam nhận lấy, mở ra xem, cười nói: “Anh hai, tranh của anh càng ngày càng đẹp nha, sắp sửa mở được một buổi triển lãm cá nhân rồi.”

“Anh không muốn mở triển lãm tranh, anh chỉ muốn ông khỏe lên thôi.” Ninh Hi chỉ vào một bức họa trong tập tranh vừa đưa, thì thầm nói.

Trên giấy là hình ảnh một ông già khuôn mặt tiêu tụy nằm trên giường bệnh. Trước đây ông ấy vốn là người chăm sóc cây cỏ trong viện an dưỡng, không con cái, nghỉ hưu xong thì không có chỗ nào để đi, nên

ở luôn tại viện. Ông ấy đối với Ninh Hi rất tốt, nhưng cách đây không lâu đột nhiên xuất huyết não cấp tính, nghe đâu bệnh tình không mấy khả quan.

Tại nạn bất ngờ Ninh Thập Tam còn có thể xoay chuyển, nhưng sinh lão bệnh tử là quy luật muôn đời của con người, hẳn chỉ có thể chấp nhận nó. Thấy anh hai không vui, Ninh Thập Tam vỗ vỗ tay anh, an ủi nói: “Sẽ khỏe mà, chờ đến lúc hoa tulip nở, ông sẽ khỏe lên a.”

“Không đâu, ông sẽ không đợi đến được lúc ấy.”

Nhìn Ninh Hi bộ dạng ủ rũ, Ninh Thập Tam nhất thời không biết nói gì.

Chuyện này kì thực tất cả mọi người đều hiểu, dù khả năng giao tiếp với người xung quanh của Ninh Hi bị khiếm khuyết, nhưng anh hai hẳn rất nhạy cảm, có lẽ trong lòng đã sớm biết sự thật. Ninh Thập Tam hiểu rõ tính tình Ninh Hi, cũng không khuyên nhủ nữa, quả nhiên Ninh Hi thấp giọng lầu bầu vài câu rồi thôi, ngã vào ghế dựa bên cạnh, lấy khối rubik trong túi ra, cúi đầu chăm chú chơi.

Ninh Hi mắc bệnh tự kỉ, trí thông minh cùng khả năng ghi nhớ cao đến ngạc nhiên, nhưng khả năng thích ứng với cuộc sống hàng ngày lại rất thấp. Ngoại trừ tiếp xúc với những người đã quen biết, rất ít khi cậu nói chuyện với người ngoài. Cậu không biết cách tự chăm sóc bản thân, ngoài vẽ tranh cũng chỉ biết chơi rubik. Khối rubik 11 tầng này là Ninh Thập Tam đặc biệt chế ra cho cậu, bên ngoài không phải những màu cơ bản như rubik thường, mà là đủ loại màu sắc không theo quy luật, nhìn qua tuy có lộn xộn, nhưng chỉ cần biết chơi, có thể từ đám màu sắc đó tạo ra những bức tranh rất đẹp. Ninh Thập Tam vẫn luôn luôn tự hào cho rằng, khối rubik mười một tầng này chỉ anh hai hẳn mới có thể chơi được.

“Hôm nay tặng em một đóa tulip đi.” Thấy Ninh Hi chơi rất vui vẻ, nỗi buồn ngăn ngủ ban nãy đã tiêu tan, Ninh Thập Tam gấp bản vẽ lại, ngó ý hỏi Ninh Hi.

Ninh Hi không ngắt đầu, nhưng các ngón tay nhanh chóng chuyển động. Chưa tới nửa tiếng đồng hồ, một đóa tulip đen đã hiện ra ngay chính giữa mặt ngoài của khối rubik, cậu đưa cho Ninh Thập Tam, “Tặng em.”

Ninh Thập Tam nhận lấy, lôi điện thoại ra, đang muốn chụp thì bị Ninh Hi ngăn lại, nói: “Vây em tặng anh một cây gậy trúc đi.”

Ninh Thập Tam cứng họng, gần đây toàn là hấn đòi anh hai làm cho mình đủ thứ, không nghĩ hôm nay anh hai lại bắt ngờ yêu cầu mình, với chỉ số IQ của hấn, cùng lắm là chơi được rubik ba tầng, rubik mười một tầng thì thôi chịu chết.

“Anh hai, sao anh nở làm khó em?”

“Một cây gậy là xếp dễ nhất rồi.”

Ninh Hi có lúc sẽ rất bướng bỉnh, Ninh Thập Tam đành phải lắc đầu, quyết định khiêu chiến với nhiệm vụ bất khả thi này, dù sao hấn cũng ở đây đến tận tối. Nghe Ninh Hi nói, có vẻ một cây gậy trúc thật sự không có gì khó khăn.

Ninh Thập Tam đã đánh giá cao chỉ số thông minh của mình. Cho đến lúc phải rời trại an dưỡng, hấn vẫn không thể xếp ra hình gậy trúc. Rốt cục vẫn là Ninh Hi chịu không nổi, cầm bút vẽ luôn lên khối rubik, coi như cây gậy trúc đã được xếp xong, giải vây hộ em trai.

Anh hai đang cố tình đùa giỡn hấn đi? Nhìn Ninh Hi giật khối rubik lại, tiếp tục tự mình chơi đùa, Ninh Thập Tam ngờ vực suy nghĩ. Ninh Hi tuy chỉ số thông minh khuyết thiếu, không biết cách tiếp xúc với người ngoài, nhưng đôi lúc cũng biết dùng mấy mách khéo trêu chọc người, nhất là trêu chọc mình a.

Tối nay có hẹn với Diêu Lập Phong nên Ninh Thập Tam không ở lại viện an dưỡng dùng bữa mà tới thẳng bar Tử Mai luôn. Hai ngày nay hấn không ngừng nhận được diêm báo, tuy không thấy được khuôn mặt người đàn ông, nhưng chiếc áo sơ mi xám người đó mặc cùng với điều thuốc trên tay, Ninh Thập Tam đều nhớ kĩ. Hấn còn tra lại xem những ai trong đám bạn của Diêu Lập Phong đã từng kí bảo hiểm với mình. Theo kinh nghiệm của hấn, hấn chỉ cảm ứng được với những người đã mua bảo hiểm bên công ty hấn, cho nên phạm vi đối tượng tối nay thu hẹp đi rất nhiều.

Bạn bè Diêu Lập Phong hầu hết lương đều trên trăm vạn một năm, bảo hiểm họ mua đều là loại cao cấp. Nghĩ đến phải bồi thường mấy trăm vạn nếu xảy ra bất trắc, Ninh Thập Tam lập tức rung mình. Nhất định phải ngăn chặn tai nạn tối nay, vừa cứu được người, lại vừa cứu được đồng lương của hắn, tất cả cùng vui a.

Vì tắc đường nên khi Ninh Thập Tam tới quán bar, Diêu Lập Phong cùng bạn bè hắn đã tụ tập đông đủ hết. Thấy Ninh Thập Tam tới muộn, lại còn ăn mặc rõ đơn giản, Diêu Lập Phong giận đến mặt biến đen, không nói hai lời, phạt hắn ba chén rượu, tới tận khi nhận được quà sinh nhật của hắn mới tha. Thừa lúc mọi người đang đánh chén thỏa thích, Diêu Lập Phong kéo Ninh Thập Tam ra một bên, nhỏ giọng hỏi: “Mày cố ý chơi xỏ tao hử? Đến thì muộn, lại ăn mặc tầm thường như vậy? Mất công tao lôi kéo vị cấp trên điển trai bên tao đến kết duyên với mày.”

“Kết duyên chỗ này chẳng qua cũng chỉ là tình một đêm, chuyện tốt như vậy tặng lại cho mày.”

Vị thượng cấp mang danh bộ trưởng bộ hành chính Diêu Lập Phong dẫn đến kia Ninh Thập Tam từng gặp qua một lần. Miệng lưỡi có chút độc địa, nhưng hứng thú của Ninh Thập Tam với gã cũng chỉ dừng lại ở mức muốn lôi kéo gã mua bảo hiểm thôi. Tên này tuy đáng vẻ xuất chúng, nhưng vừa nhìn đã biết không phải loại người tử tế. Bán bảo hiểm nhiều năm khiến Ninh Thập Tam vô cùng tin tưởng vào nhãn lực cùng sức phán đoán của mình.

Hơn nữa mục đích chính tới quán bar của Ninh Thập Tam không phải là để uống rượu. Tất cả những người ở đây, ngoại trừ Diêu Lập Phong cùng vị bộ trưởng kia, còn lại đều mua bảo hiểm công ty hắn hết. Nói cách khác, người gặp nạn nhất định nằm trong đám bạn của Diêu Lập Phong. Nhân lúc mọi người đang nói chuyện phiếm, Ninh Thập Tam cẩn thận đánh giá từng người, nhưng thật bất ngờ, ngày hôm nay không có ai mặc áo xám, chỉ có người hút thuốc, nhưng màu quần áo hoàn toàn

không giống trong diêm báo.

Lẽ nào linh cảm của mình bị sai?

Trong lòng Ninh Thập Tam có chút rối loạn, không muốn công ty phải bồi thường số tiền bảo hiểm lớn là một chuyện, nhưng hắn cũng không muốn nhìn thấy thảm kịch xảy ra trước mắt. Hắn không coi mình là dũng sĩ cứu người, nhưng nếu biết chắc tai nạn sắp xảy ra mà không ra tay cứu giúp, hắn cũng sẽ bứt rứt không yên.

Thời gian cứ như vậy trôi qua, Ninh Thập Tam chỉ ngồi đó đợi, không thể làm gì hơn. Năng lực dự báo của hắn có hạn, không xác định được tai nạn sẽ xảy ra vào thời điểm nào, chỉ biết rằng khi đoán được người gặp nạn là ai thì sẽ chỉ còn lại mười ba phút cho hắn hành động. Do đó việc duy nhất hắn có thể làm là chờ đợi.

Tâm trạng rối như tơ vò, Ninh Thập Tam uống mấy chén, trả lời mọi người vài câu coi như có lệ. Nhưng vị bộ trưởng kia lại không biết điều, liên tục kéo hắn sang một bên nói chuyện. Ninh Thập Tam cảm thấy phiền toái, dứt khoát chuyển luôn sang chủ đề mời mọc khách hàng mua bảo hiểm. Bộ trưởng hoàn toàn bị thuyết phục bởi tài ăn nói của hắn, lại nghe rằng tất cả đám nhân viên đều đã mua, vì thế không nói hai lời, lập tức quyết định mua bảo hiểm, hẹn Ninh Thập Tam cuối tuần đem hợp đồng đến công ty cho mình kí.

Tiệc rượu chớp mắt đã sắp tàn, bộ trưởng bỏ tiền chủ chi. Ngồi cả đêm cũng chưa có gì phát sinh, Ninh Thập Tam thở phào nhẹ nhõm. Trí nhớ của hắn dù thua xa Ninh Hi, nhưng cũng thuộc dạng đã gặp là sẽ nhớ, nhất là đối với những khách hàng có liên hệ với hắn. Cho nên hiện tại không gặp ai trong đám bạn của Diêu Lập Phong giống người trong diêm báo, hắn liền rời tầm mắt bao quát toàn bộ khách trong quán. Quán bar không lớn, nhìn một lượt là hết, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thấy ai giống nạn nhân. Có lẽ dự cảm của hắn có vấn đề, đời người có rất nhiều chuyện ngoài ý muốn a, Ninh Thập Tam tự an ủi mình, muộn cố đi toilet, coi như tránh được cái tên bộ trưởng phiền hà kia.

“Mày càng ngày càng lợi hại, nói mấy câu đã chài được bộ trưởng mua bảo hiểm, thật lợi hại.” Diêu Lập Phong cũng theo Ninh Thập Tam vào phòng vệ sinh, trêu chọc hắn.

“Mày mà làm nghề bán bảo hiểm mấy năm giống tao cũng sẽ thế thôi.” Ninh Thập Tam soi gương chỉnh lại tóc, thờ ơ trả lời.

“Dù sao thì, năm ấy mày vì anh trai mà bỏ dở việc học hành, cũng thật đáng tiếc. Thầy giáo vẫn luôn khen ngợi mày.” Diêu Lập Phong cảm khái nói. Thấy Ninh Thập Tam chẳng hề để ý đến mình, chỉ chăm chú chải chải vuốt vuốt tóc, liền bốc hỏa, “Mày giờ mới bận tâm đến bề ngoài của mình sao? Mọi người sắp về rồi, giờ mới chăm chút còn có ích lợi gì nữa?”

“Để cho tao nhìn a.” Ninh Thập Tam liếc Diêu Lập Phong một cái, mỉm cười nói: “Vừa mới kí được một hợp đồng lớn, tao đang rất vui, chải chuốt một tí cũng quá đáng sao?”

Diêu Lập Phong thấy Ninh Thập Tam thái độ tùy hứng như vậy, giận muốn chết. Vì muốn ghép đôi cho Ninh Thập Tam, tối nay hắn mới tốn công tốn sức dẫn tinh anh chủ chốt của công ty đến. Vậy mà cái tên này trong đầu chỉ quanh quanh quần quần mấy chuyện bảo hiểm, còn giở giọng bông đùa bộ trưởng thượng cấp, rốt cuộc từ đầu đến cuối chỉ có mỗi hắn là lao tâm khổ trí. Hắn không nhịn được, khoát tay: “Không thèm nghe mày nói nữa, chà đạp lòng tốt của tao.”

Diêu Lập Phong đi ra, Ninh Thập Tam nhìn lướt qua bóng lưng hắn, cười cười, lại quay đầu soi gương tiếp tục chỉnh chỉnh quần áo, thuận miệng nói: “Tình một đêm làm cái gì cơ chứ, không bằng tự mình giải quyết còn hơn. Thuê phòng khách sạn với một tên không quen, không những lãng phí tình cảm, còn phí cả tiền bạc nữa.”

Chăm chút lại về bề ngoài thực ra chỉ là cái cớ, chẳng qua Ninh Thập Tam không muốn cùng đám bạn của Diêu Lập Phong tiếp tục sang quán khác nháo. Ngoài lí do công việc không thể không thức đêm, hắn luôn luôn ngủ sớm. Thân thể là vốn liếng, nếu suy sụp rồi biết lấy gì kiếm tiền nuôi gia đình?

Đang lúc miên man suy nghĩ, đột nhiên Ninh Thập Tam giật mình nhận ra điều gì, nụ cười trên mặt lập tức tắt ngóm. Rõ ràng ban nãy Diêu Lập Phong mặc sơ mi không phải màu xám mà! Ninh Thập Tam vội vã ngẩng đầu nhìn ánh đèn phía trên, suy nghĩ lại cẩn thận lần nữa, thì ra chính vì ánh đèn này chiếu xuống, khiến áo sơ mi màu xanh da trời của Diêu Lập Phong chuyển thành màu xám. Hắn đã bị trò chơi thị giác đơn giản này đánh lừa.

Nhưng mà, Diêu Lập Phong không phải khách hàng của hắn, theo lý điềm báo không thể có liên quan đến Diêu Lập Phong chứ.

Bất quá, lúc này Ninh Thập Tam không còn thời gian suy nghĩ nữa, nhanh chóng chạy ra khỏi toilet, ai ngờ mới bước ra, trước mắt hiện lên một vầng chói lóa, trong đồng hình ảnh lộn xộn phía trước, hắn mơ hồ thấy có một chiếc bảng hiệu ập từ trên cao xuống, phía dưới chính là một người đang cúi đầu hút thuốc, không hề hay biết cái chết đang cận kề. Ninh Thập Tam chỉ thấy được bên tay cầm bật lửa của người nọ, chiếc nhẫn hắn đeo trên tay chính là nhẫn của Diêu Lập Phong a.

Thần trí hỗn loạn trong nháy mắt tỉnh táo lại, Ninh Thập Tam vội vã chạy ra cửa, đám bạn của Diêu Lập Phong đang đứng ở hai bên nói chuyện phiếm, không thấy Diêu Lập Phong với vị bộ trưởng kia đâu.

“Lập Phong tới cửa hàng phía sau mua thuốc rồi, bộ trưởng thì đi lấy xe, chúng tôi chờ ở chỗ này.”

“Vậy mọi người đứng chờ ở chỗ khác đi, đứng ở đây sợ ảnh hưởng đến việc buôn bán của người ta.”

Diêu Lập Phong không có ở đây, Ninh Thập Tam thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu nhìn lầu cao óc. Trên nóc tòa nhà có không ít cửa hàng buôn bán, tất cả đều trưng bảng hiệu to đùng, dù là cái nào rơi xuống tầng dưới, không chết thì cũng bị thương nặng. Hắn bịa có dẫn đám người rời khỏi chỗ đó, rồi gọi điện cho Diêu Lập Phong, kêu hắn mua thuốc xong thì tới thẳng bãi đỗ xe, không cần phải quay lại chỗ cũ. Diêu Lập Phong ậm ừ đồng ý.

“Hai cậu giao tình thật tốt a.” Một vị đồng nghiệp cười nói.

Ninh Thập Tam trong lòng rối bời, qua loa đáp lại hai câu. Đám người kéo nhau tới bãi đỗ xe phía sau quán bar thì thấy bộ trưởng đang đứng nói chuyện phiếm với khách quen của quán bar. Ninh Thập Tam không thấy Diêu Lập Phong đâu, vội vã hỏi: “Lập Phong đâu rồi?”

Bộ trưởng nhìn chung quanh một chút: “Mới này còn ở đây cơ mà.”

Đừng bảo tên kia quay về quán bar chứ? Ninh Thập Tam cấp bách gọi điện thoại, đồng thời chạy trốn về chỗ cũ, điện thoại mãi sau mới được kết nối, nghe được giọng Diêu Lập Phong, hắn lập tức hỏi: “Mày

đang ở đâu?”

Quán bar, vừa nãy để quên áo khoác ở đây, quay về lấy.

“Việc nhỏ vậy mà cũng mất công quay về? Sao lúc nãy không nhờ tao cầm cho luôn?”

Mày hút thuốc hộ tao luôn chắc? Bên kia điện thoại vang lên tiếng bật lửa tanh tách, Diêu Lập Phong nói: Bộ trưởng đang bận tiếp chuyện, lại không được hút thuốc trong bãi đỗ xe, cho nên tao mới quay lại bar.

“Lập tức rời đi ngay!”

Cái gì cơ?

Ninh Thập Tam lúc này đã chạy về quán bar, nhưng không hề thấy bóng dáng

Diêu Lập Phong trước cửa. Hắn đột nhiên tỉnh ngộ, dùng tốc độ cực đại nhào vào trong, dọc theo hành lang chạy tới ngõ hẻm phía sau quán, nơi ấy có gạt tàn, đôi lúc khách sẽ đến đó hút thuốc. Bởi phía trước và phía sau quán bar trang trí rất giống nhau, cho nên hắn mới đoán lầm.

Ninh Thập Tam xông tới phía cửa, đẩy ra, thì thấy Diêu Lập Phong đang đứng ngay bên cạnh, hắn là bị tiếng hét của hắn trong điện thoại dọa cho chết khiếp, tay vẫn còn cầm bật lửa giơ lên, ngây ngốc nhìn Ninh Thập Tam chạy tới, động cũng không dám động.

Ninh Thập Tam không còn thời gian nhiều lời, túm ngay lấy cánh tay bạn chí cốt chạy một mạch, chưa được vài bước liền nghe phía sau “ẦM!” một tiếng, một bảng hiệu to dùng từ lâu trên rơi xuống, vỡ nát ngay tại chỗ ban nãy Diêu Lập Phong vừa đứng.

Thời gian như dừng lại, Diêu Lập Phong hơn nửa ngày mới thôi khiếp sợ, phục hồi tinh thần. Hắn quay đầu nhìn Ninh Thập Tam, giọng run rẩy hỏi: “Sao mày biết cái thứ chết tiệt kia sẽ rơi xuống?”

“Ban nãy lúc uống rượu tao nghe người ta nói tấm bảng hiệu trên lầu đã rất cũ, muốn tu sửa lại, sợ mày hút thuốc ở chỗ ấy xảy ra vấn đề gì, nên chạy tới xem.” Trong giây lát, đây là cái cớ duy nhất Ninh Thập Tam có thể bịa ra.

Diêu Lập Phong vô cùng kinh sợ, không còn tâm trí đâu mà hỏi tới cùng. Những người khác nghe được tiếng vang, cũng vội vã chạy tới, thấy bảng hiệu nằm chổng chơ ở chỗ nọ, ai ai cũng nhao nhao lên. Đám bạn đồng nghiệp của Diêu Lập Phong không biết đã xảy ra chuyện gì, thấy Diêu Lập Phong không sao, không ngừng khen hắn phúc lớn, may mắn tránh được tai họa.

Mọi người bàn tán xôn xao một lúc, ngoại trừ chủ cửa hàng có bảng hiệu rơi xuống ở lại, còn đâu tất cả đều giải tán. Diêu Lập Phong cùng đồng bạn rời khỏi chỗ đó, đi được vài bước thì phát hiện Ninh Thập Tam vẫn đang đứng bất động, liền chạy đến hỏi: “Mày làm sao vậy?”

“Mày không thấy là tao không đi được sao.” Ninh Thập Tam chỉ vào phía trước nhỏ giọng: “Thật khinh khủng, bên kia có một con chó săn, không, hình như là chó ngao...”

Kì thực ban nãy khi mọi người chạy tới hắn đã cảm nhận sự tồn tại của con chó. Nó cao đến thắt lưng người, toàn thân màu đen, lẳng lặng đứng trong bóng đêm, chỉ lộ đôi mắt xanh thẳm. Ban đầu Ninh Thập Tam còn tưởng đó là chó sói, nhưng sói tuyệt không thể gây cho hắn sợ hãi như vậy. Hắn nhớ đêm đó trên đường về nhà, hắn cũng nhìn thấy một con chó đen, hình như hai con là một. Dù nó không sủa, cũng đủ khiến người ta sợ mất mật.

Nếu như lúc ấy có Diêu Lập Phong hay những người khác bên cạnh, chắc chắn hắn sẽ lập tức thì triển tuyệt chiêu leo cây, đáng tiếc mọi người ở cách hắn rất xa, trước khi bản năng trời dậy, hắn đã bị sợ hãi trói buộc hoàn toàn, muốn động cũng không động nổi.

“Không có a, mày bị hoa mắt à?”

Diêu Lập Phong nhìn theo hướng tay Ninh Thập Tam chỉ, ngoại trừ một mảnh tối om chẳng còn cái gì khác. Hắn vỗ vỗ bả vai Ninh Thập Tam, an ủi: “Có lẽ chuyện xảy ra bất ngờ quá, cho nên thị giác mày bị căng thẳng, thả lỏng một chút đi. Mày xem ban nãy tí nữa thì tao mất mạng, tao còn không sợ, sao mày lại sợ đến mức này.”

Mất mạng so với việc gặp chó, Ninh Thập Tam càng cảm thấy về thứ hai đáng sợ hơn, nhất là cái con chó ngao vừa to lại vừa hung dữ này. Ban nãy nó mà xông tới, chắc mình sẽ là người đầu tiên ngất xỉu mất.

Bất quá nhìn kĩ con đường phía trước một lượt, có đèn đường rọi sáng, không còn tăm tối như vừa rồi, nhưng lại chẳng thấy hắc cầu đâu, chẳng lẽ mắt mình bị hoa thật sao? Nhưng không có khả năng bị hoa mắt đến tận hai lần chứ.

Bức bách vây lấy dần tiêu tan, Ninh Thập Tam chốc lát cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, cơ thể hóa đá cũng dần bình thường trở lại, hấn bắt đầu cử động, lê bước theo Diêu Lập Phong. Ở phía xa xa bên kia đường, một người một cầu đứng ở đó, nhìn bóng dáng cả hai khuất dần.

“Lại bị phát hiện, nhất định phải có linh lực khổng chế mới ngăn được hấn nhìn thấy chúng ta.”

Ngón tay Icy thon dài nhanh nhảy di chuyển trên màn hình điện thoại, ghi lại mọi tin tức, đến mảng phạm vi năng lực dự báo của Ninh Thập Tam, động tác Icy thì thoáng ngừng lại.

Phỏng đoán ban đầu của hấn đã lầm, Ninh Thập Tam không chỉ có cảm ứng với khách hàng của hấn, vì Diêu Lập Phong chưa từng kí hợp đồng bảo hiểm với Ninh Thập Tam. Như vậy thì hồng két. Nếu như linh lực cảm ứng của Ninh Thập Tam không ngừng khuếch đại, nhất định sẽ gây nên phản ứng dây chuyền không thể nào chế ngự.

Xem ra phải tiếp tục theo dõi hấn mới được, nhần thần Icy đảo qua phía đại cầu bên cạnh: “Để tránh bị hấn nghi ngờ, sau này nhớ rõ phải chú ý đường để hấn nhìn thấy người.”

Hắc khuyến không nói lời nào, nằm phục sấp trên mặt đất, cổ họng ư ử rên mấy tiếng, tỏ ý không vui.

Phản ứng của nó khiến Icy cảm thấy mình có chút khát khe, vì thế liền nói thêm một câu, “Không thì biến mình nhỏ đi một chút, thế mới đáng yêu, mọi người rất thích khi dễ mấy thứ đáng yêu, như vậy mới có thể khiến Ninh Thập Tam mất cảnh giác.”

Lần này hắc khuyến ngay cả rên cũng không thêm, tiếp tục cào cào mặt đất, hận không cào ra một lỗ chui về mình giới luôn.

4. Chương 4

Vì tám bảng hiệu gió từ trên trời rơi xuống, sinh nhật của Diêu Lập Phong kết thúc trong không khí không vui. Vừa mới thoát khỏi cái chết trong gang tấc, hấn cũng chẳng còn tâm tình đầu mà uống rượu nữa. Bước ra khỏi bar Tử Mai, mọi người đều đã giải tán hết, hấn cùng Ninh Thập Tam gọi taxi về nhà. Trên đường đi Diêu Lập Phong quay sang bảo: “Chốc nữa xem hộ tao có loại bảo hiểm nào thích hợp, chuẩn bị cho tao một bộ hợp đồng luôn nhé.”

“Mày chắc chắn từ trước đến giờ chưa mua cái bảo hiểm nào của tao chứ?” Ninh Thập Tam còn đang canh cánh không hiểu nổi tại sao mình lại đoán trước được tai nạn của Diêu Lập Phong, nghe hấn nhắc tới chuyện bảo hiểm, liền thuận miệng hỏi.

“Chắc mà, mày cũng không phải không biết tính tao rất keo kiệt.” Diêu Lập Phong nói xong, lại than thở: “Bất quá từ nay không dám nữa rồi, thế sự vô thường, vụ ban nãy coi như giúp tao mở mắt, cứ cẩn thận lo nghĩ trước vì gia đình vẫn tốt hơn.”

Ninh Thập Tam không thèm nghe thẳng bạn lảm nhảm, cẩn thận suy nghĩ lại mọi chuyện, bỗng phát hiện ra chỉ cần đối phương từng kí hợp đồng với hấn, bất kể là loại hợp đồng nào, hấn sẽ có thể cảm ứng được nguy hiểm của họ. Trước kia hồi đại học hình như hấn từng mượn tiền Diêu Lập Phong, tuy số tiền không lớn lắm nhưng cũng có kí biên lai vay mượn, sau này trả tiền rồi Diêu Lập Phong cũng đưa lại biên lai cho hấn. Có điều tiếp theo ra sao hấn không nhớ rõ nữa, lúc đó bệnh tình Ninh Hi đột nhiên chuyển biến xấu, hấn bận tới mất tới mũi, cho nên không thể nhớ được rõ ràng.

Nếu đã cảm ứng được tai nạn của Diêu Lập Phong, vậy nghĩa là biên lai vẫn còn, chốc nữa về nhà tìm xem sao. Trời xui đất khiến thế nào lại cứu được Diêu Lập Phong một mạng, cũng coi như là chuyện mừng.

Taxi dừng trước cửa nhà trọ, Ninh Thập Tam xuống xe, Diêu Lập Phong dặn: “Đừng lúc nào cũng lo cho anh mày, chú ý bản thân mày một chút. Thính giác hồi phục cũng đừng mừng vội, nhất định phải đi bác sĩ khám định kì đó.”

Ninh Thập Tam cảm ơn vài câu, chờ taxi đi khỏi, mới xoay người bước vào khu nhà trọ. Trong lòng thầm nghĩ, nếu nói phải khám tai, không bằng đi khám mắt trước. Đạo này lúc nào cũng hoa mắt, không biết có phải do di chứng tai nạn giao thông để lại hay không. Bất quá tai nạn đã xảy ra cách đây ba năm, nếu có di chứng thì phải xuất hiện sớm mới đúng.

Cuối tuần kinh tâm động phách cứ thế trôi qua, tuần kế tiếp của Ninh Thập Tam lại diễn ra rất suôn sẻ, không hề có bất cứ cảm ứng kì quái nào. Mọi thứ đều như thường lệ, lập kế hoạch, tìm các mối khách hàng, kí hợp đồng, nhaoáng cái một tuần đã vụt trôi. Sáng cuối tuần, Ninh Thập Tam theo thói quen tới trại an dưỡng, nhưng khi đến nơi lại cảm nhận được bầu không khí bi thương. Tề viện trưởng nói ông lão làm vườn đã qua đời, chỉ có duy nhất một người cháu trai họ hàng xa lắc xa lơ vội tới lo hậu sự.

“Đi an ủi anh cháu đi, từ lúc ông lão mất, thằng bé rất buồn.”

Ninh Thập Tam bước đến phòng Ninh Hi, thấy Ninh Hi đang ngồi trong góc phòng, cúi đầu loay hoay nghịch khối rubik. Mỗi khi tâm trạng không vui, anh trai hắn sẽ tự khép mình lại, dường như làm vậy có thể quên đi những chuyện không mong muốn.

“Đang xếp cái gì vậy?”

Ninh Thập Tam bước tới ngồi xuống cạnh Ninh Hi, giả bộ thoải mái hỏi, nhưng khi nhìn khối rubik trong tay Ninh Hi, nụ cười trên mặt hắn liền cứng ngắc. Mặt trên của khối rubik là một hình đồ sộ sẫm tựa tựa cái móc câu, xung quanh vây kín bởi màu tối đen u ám. Nhìn sang mặt khác, một bộ xương khô lập tức lộ lộ hiện ra, không biết Ninh Hi làm thế nào mà những mảng màu tươi sáng đều bị dồn hết ra phía rìa, khiến toàn bộ khối rubik trở nên u tối, nhìn vào có cảm giác bức bách khó chịu.

“Tiểu Phúc đừng chết.” Ninh Hi không trả lời Ninh Thập Tam, mà đưa khối rubik cho hắn, cúi đầu lầm bầm: “Tiểu Phúc không thể chết được.”

Bờ vai Ninh Hi khẽ run rẩy, có thể thấy anh trai hắn đang rất đau lòng, thậm chí còn vô cùng sợ hãi. Ninh Thập Tam nghĩ có lẽ cái chết của ông lão làm vườn khiến anh hai nhớ lại tai nạn của hắn, liền nắm lấy tay Ninh Hi, an ủi nói: “Em mệnh lớn đâu dễ chết như vậy. Anh không nhớ ba năm trước em bị tông xe, xuất huyết não hôn mê bao lâu, rốt cuộc vẫn tỉnh dậy như chưa có chuyện gì xảy ra sao?”

Ninh Hi ngẩng đầu, mở to mắt nhìn hắn, mặt tràn đầy vẻ nghi hoặc. Ninh Hi lớn hơn Ninh Thập Tam bốn tuổi, nhưng vì nhận thức bị khiếm khuyết nên trông non nớt hơn Ninh Thập Tam rất nhiều. Cậu ngược đời mắt sùng nước nhìn hắn, như thể một chú cún nhỏ đang chờ chủ nhân giải thích.

Ninh Thập Tam bắt đầu hỏi lại lần nữa: “Đừng bảo là anh quên rồi chứ? Không ngờ anh hai tôi lại không quan tâm gì đến tôi a.”

“Anh vẫn nhớ kĩ.” Bị nghi ngờ, Ninh Hi không phục phản bác, “Nhờ có anh liên tục gọi em, em mới tỉnh lại, còn chữa được cả tai, còn kí thêm được nhiều bảo hiểm nữa.”

“Thế nên em sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Ninh Thập Tam không thích khối rubik đầy màu u ám như thế, tay xoay tới xoay lui, đáng tiếc hi hụi nửa ngày vẫn không xếp nổi, bèn trả lại khối rubik cho Ninh Hi để cậu xếp cho hắn đóa tulip.

Khi Ninh Hi đang bận bịu với khối rubik, Ninh Thập Tam lật xem tập kí họa của anh mình. Cuối tuần này tâm trạng Ninh Hi không tốt, tranh vẽ cũng không nhiều, nhưng có một bức rất đặc biệt, vẽ một người đàn ông trẻ tuổi mặc tây trang đi giày da, đang đẩy cửa bước vào một căn phòng. Bức tranh chỉ phác họa đường nét một bên khuôn mặt của nam nhân, cảm hơi nhợt, toát lên vẻ hà khắc xen lẫn lạnh lẽo âm trầm. Tuy trông bộ dáng không tệ, nhưng lại khiến người ta có cảm giác không thoải mái.

“Hắn là người nhà của gia gia làm vườn. Viện trưởng nói hắn tới đón gia gia đi.” Ninh Hi xếp rubik thành hình đóa tulip rồi đưa cho em trai, nói: “Nhưng mà anh không ưa hắn.”

Ninh Hi nhìn nhận mọi việc đều rất thẳng thắn, Ninh Thập Tam cũng không để tâm, bất quá khi lật sang tờ tiếp theo thì không khỏi ngậm ngẫn cả người. Bối cảnh được vẽ ở góc độ xa, một thanh niên mặc nguyên bộ màu đen đang đứng trong bóng đêm, áo khoác theo gió khẽ tung bay, nổi bật hẳn lên giữa màn đêm u tối. Dáng vẻ hắn toát lên khí tức lạnh lẽo nhạt nhòa, đầu đó còn chất chứa bi thương ai oán, hình ảnh này cũng không xa lạ gì đối với Ninh Thập Tam. Cuối tuần trước vừa mới gặp tên này xong, thậm chí Ninh Thập Tam hắn còn phải bán rẻ bản thân, dùng mỹ nam kế để đánh bay tình thế xấu hổ lúc đó.

“Anh hai, sao anh lại vẽ tên này.”

“Bởi vì hắn là bạn em mà.” Ninh Hi cười híp mắt nhìn đứa em trai, “Em mới kết bạn mới phải không?”

Có đôi khi Ninh Thập Tam rất hoài nghi không biết chỉ số thông minh của Ninh Hi có phải theo dạng lò xo đàn hồi hay không. Có những thứ tưởng chừng rất giản đơn nhưng Ninh Hi không hiểu, có những vấn đề vô cùng phức tạp lại không ai thông suốt nhanh bằng Ninh Hi.

“Không phải đâu, đến tên của hắn em còn không biết.” Nói xong Ninh Thập Tam mới cảm thấy có chút bất thường. Dù mình với tên đồ đen kia có quen nhau hay không thì Ninh Hi cũng không thể nào biết đến sự tồn tại của hắn, thế nhưng nhìn bức tranh kia có vẻ anh trai hắn hiểu rất rõ về con người này.

“Em có thể hỏi thẳng hắn a.”

Ninh Hi chỉ ra ngoài cửa sổ, Ninh Thập Tam dõi mắt theo tay anh mình, liền thấy thanh niên đồ đen đang đứng cạnh luống hoa trong trại an dưỡng. Bên cạnh hắn còn có cái gã đáng ghét mà Ninh Hi nhắc tới.

“Kia chính là người thân của gia gia làm vườn đó, hình như bạn em quen hắn.”

Dường như cảm giác được có người đang nhìn mình, hai người phía dưới cùng ngẩng đầu lên. Vừa mới lọt vào tầm mắt của Icy, Ninh Thập Tam giật thót, vội vã chạy ra khỏi phòng. Ninh Hi không biết chuyện gì đang xảy ra, cũng lục đục cầm theo bảng vẽ cùng khối rubik chạy xuống theo em trai.

“Chẳng lẽ người không còn phương pháp tiếp cận nào khả thi hơn ư?” Zero bắt mắt hỏi.

“Có, nhưng ta thích phương pháp này.”

Nghe xong câu trả lời không (thèm) suy nghĩ của Icy, Zero tức đến nghiêng răng nghiêng lợi. Là tử thần chấp pháp công việc bề bộn tới ngày, lại còn bị Icy sai khiến đủ thứ, loại chuyên quyền độc đoán này hoàn toàn không khiến gã thoải mái. Vừa mới kêu không cần gã hỗ trợ, lát sau đã coi gã như thú vật mà triệu tới, Zero lần thứ hai được lĩnh giáo bản chất xấu xa của Icy.

“Kì thật người có thể tự nhận mình là người thân của ông lão làm vườn, như vậy người sẽ chiếm được tin tưởng của Ninh Hy. Chỉ cần y có ấn tượng tốt với người, việc tiếp cận Ninh Thập Tam sẽ trở nên dễ dàng vô cùng.”

“Ý kiến không tồi, nhưng ta không thích.” Icy coi Zero như không khí, cúi đầu nhìn bồn hoa, thần nhiên đáp.

Icy nói vậy thật ra không hề có ý định giễu cợt Zero, hắn chỉ đơn giản không thích. Giữ nhiệm vụ điều tra Ninh Thập Tam, hắn cần hiểu rõ năng lực báo trước của Ninh Thập Tam mạnh đến mức nào, nên dùng cách gì để ứng phó. Vấn đề này không can hệ tới Ninh Hi, không nhất thiết phải tiếp xúc với y nhiều làm gì. Bởi vì Zero phụ trách việc lấy linh hồn ông lão nên kêu Zero đóng giả người thân ông lão thôi. Cũng may chuyện này Icy không nói ra, bằng không sẽ khiến Zero tức hộc máu mất.

Bất quá giờ trong lòng Zero cũng đâu có dễ chịu gì, ẩn kị hình lưỡi hái vì tức giận mà lúc ẩn lúc hiện, thật muốn nhào đến kéo áo Icy thét gào một trận long trời lở đất – Mày thích hay không thì liên quan đến gì tới ông? Hơn có mấy cấp mà tưởng mình to lắm sao? Có bản lĩnh thì đem binh khí ra đây, ông với mày quyết chiến một trận sống chết!

Ý nghĩ đó suýt chút nữa bộc phát thành hành động. Thấy hai anh em Ninh gia phía xa hấp tấp đi tới, Zero đang định sỉ nhục Icy mấy câu, bỗng nhận ra khuôn mặt giá rét của Icy cư nhiên đã thoáng dịu xuống tự lúc

nào. Hai hàng mi hấn ngược lên thật khê, lộ ra biểu tình hứng thú hiếm thấy, tuy rằng thay đổi nhỏ không đáng kể, nhưng lại xuất hiện trên khối băng trăm năm bất biến Icy, cũng đủ khiến Zero cảm thấy khiếp sợ.

Tên này nhất định đã tìm được cách ứng phó với Ninh Thập Tam, cho nên mới có loại phản ứng này, Zero âm ức nghĩ. Rốt cuộc là biện pháp gì cơ chứ? Gã phải tìm cách để khối băng này mở miệng mới được.

“Chúng ta lại gặp nhau.” Ninh Thập Tam bước tới trước mặt Icy, khôi phục dáng dấp bình tĩnh thường ngày, cười mỉm chỉ nói: “Thế giới này thật nhỏ a.”

“Tôi tới giúp Zero lo hậu sự cho người thân của cậu ấy.”

Icy liếc xéo Zero một cái, lập tức người đứng sau hấn nín đau thương gật gật đầu. Ninh Thập Tam nhú mày, “Vậy là đã lo xong rồi?”

“Còn chút nữa.” Icy mở miệng, nói tiếp chuyện chẳng liên quan: “Thế nhưng hấn là sẽ không được ngắm hoa trong một thời gian dài.”

“Cậu thích tulip sao, đến lúc đó tôi sẽ tặng cậu.”

Ninh Hi đột nhiên xen vào, Icy kì quái nhìn cậu, nhưng cậu lại cúi đầu lạt lạt bản vẽ. Ninh Thập Tam không thể làm gì khác hơn

đành phải giải thích: “Bởi vì nãy giờ anh cứ đứng bên cạnh bồn hoa.”

“Này, người vẽ linh tinh cái gì vậy?”

Zero ở bên thấy bức tranh vẽ mình, vô cùng tức tối giật ngay lấy bảng vẽ. Những lúc vui chơi nhảy nhót ở nhân gian, gã sẽ cải trang thành một người bình thường, bất cứ ai nhìn vào cũng không thấy quái lạ. Nhưng mỗi khi thực thi nhiệm vụ gã đều ẩn thân tuyệt đối, không ngờ hành động thu linh hồn của gã lại bị Ninh Hi nhìn thấy, thậm chí còn bị vẽ lại, hai anh em nhà này thật sự không tên nào bình thường sát. Nhận thức được điều ấy, Zero rất bức tức, nhưng gã cũng có chút hả hê, không phải Icy khoác lác rằng hấn rất lợi hại sao, xem phiền phức lần này hấn sẽ giải quyết thế nào đây.

Bất quá

bức tranh này vẽ cũng rất đẹp, tâm tình Zero dịu xuống chút ít. Gã hừ một tiếng, giật tờ giấy đó ra, còn bảng vẽ thì ném trả lại Ninh Hi.

Khí tức áp bức của Zero tuy không mãnh liệt như Icy, nhưng chung quy cơn bức tức của gã vẫn rất dọa người. Ninh Hi bị cướp mất tranh, vốn rất tức giận nhưng bị tên kia hung tợn trừng mắt nhìn, cậu lại cảm thấy vô cùng sợ hãi, co mình nép phía sau Ninh Thập Tam, cúi đầu nhỏ giọng lẩm bẩm: “Người là người xấu!”

“Người nói cái gì?”

“Kẻ xấu!”

Thanh âm nhỏ xíu vào tai Zero chẳng khác nào khiêu khích, nhưng giờ không phải là lúc gây sự với Ninh Thập Tam. Thế nên dù gã có tức đến mấy, cũng chỉ đen mặt không thốt một tiếng. Dẫu sao gã cũng là tử thần, sao lại đi tính toán với một tên trí tuệ khiếm khuyết được!

“Việc hậu sự vốn rất phiền toái, nếu như hai anh còn nán lại đây vài ngày, sau này chúng ta có thể gặp mặt một bữa.” Thấy Zero ăn hiếp Ninh Hi, ánh mắt Ninh Thập Tam lóe lên chút khó chịu, nhưng hấn vẫn giả bộ mỉm cười nhả nhận như trước: “Anh trai tôi rất thích kết bạn mới, nếu như hai anh đồng ý, anh ấy nhất định sẽ rất vui.”

Ánh mắt Icy nãy giờ vẫn dán chặt trên người Ninh Thập Tam, thấy hấn không tỏ vẻ bức bối khó chịu gì, lại vẫn giữ được thái độ xã giao thân thiện, thậm chí tên này còn khó dò hơn mình tưởng tượng. Bất quá đề nghị của hấn không tệ, rất đúng với ý của Icy.

“Tôi nghĩ ý kiến hay như vậy nhất định Zero sẽ không chối từ.” Icy quyết định luôn hộ Zero.

“Zero? Tên rất hay.” Ninh Thập Tam cười hì hì đáp lại, nhưng trong lòng lại đang toan tính làm cách nào để mỗi tên đáng ghét này dốc sạch tiền mua bảo hiểm. Từng bước kế hoạch dần được vẽ ra trong đầu.

“Tôi còn có việc cần tìm viện trưởng, gặp lại sau.”

Không khí xung quanh rất lạnh, ngoại trừ khí tức của Icy, còn có một cỗ khí tràng âm u lạnh lẽo. Trực giác của tử thần mạch bảo Zero, hiện tại tốt nhất nên mau mau biến khỏi đây, vứt lại chuyện anh em Ninh gia cho Icy, xem cái tên kiêu ngạo này giải quyết phiền phức như thế nào, còn mình thì núp một bên tha hồ mà xem trò vui.

“Kẻ xấu.”

Nghe được tiếng rì rầm nhỏ của Ninh Hi ở phía sau, Zero cười khẩy một cái. Dám nói gã là kẻ xấu, một ngày nào đó gã sẽ chứng minh cho tên nhận thức khiếm khuyết này biết ai mới thật sự là kẻ xấu. Zero ngấm ngấm bức tranh của Ninh Hi, sau đó dùng tay vò nát, nhét vào túi áo nghênh ngang bước đi.

“Vẽ tranh cũng như chụp hình, không được người ta cho phép thì không được vẽ, về sau đừng có mà tự ý như vậy.”

Mặc dù Ninh Thập Tam rất tức giận trước thái độ kiêu ngạo của Zero, nhưng hắn sẽ không để lộ sự khó chịu ấy trước mặt anh hai cùng người ngoài. Vì thế hắn liền an ủi Ninh Hi, Ninh Hi dường như hiểu, im lặng buồn bực xoay người chạy tới chỗ bồn hoa nghịch nghịch cây cỏ.

Icy mắt vẫn chăm chú nhìn Ninh Thập Tam, hắn biết tên này thật sự đang rất mất hứng, nhưng vẫn che dấu hết thấy cảm xúc mà khoác lên bộ dáng tươi cười, khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Nếu cậu không vui thì cứ nói ra, cần gì phải quan tâm cảm nhận của Zero.”

Lời lẽ rất lạnh lẽo, giống như đang tuyên bố một điều hiển nhiên, hay như đang thể hiện quan điểm của mình. Ninh Thập Tam khó hiểu nhìn Icy, thấy con người hắn trong veo rất đẹp, nhưng đâu đó lại ẩn chứa vẻ bi thương buồn bã. Phát hiện này giờ mình cứ bị thu hút bởi ánh mắt ấy, Ninh Thập Tam cũng không hiểu tại sao, đột nhiên lòng hắn chùn lại. Thanh niên này nhìn thấu đáy lòng hắn, lại còn nói thẳng ra không kiêng dè, khiến hắn cảm thấy có chút chật vật.

“Chúng ta gặp nhau đã vài lần, nhưng chưa có lần nào chính thức làm quen a.” Hắn bình ổn tâm trạng, lấy thái độ mềm mỏng nhã nhặn thường ngày khi gặp mặt khách hàng ra ứng phó, chìa tay ra tự giới thiệu: “Tôi là Ninh Thập Tam, nhân viên công ty bảo hiểm Thiên Vận, rất vui được gặp anh.”

Icy sững sờ trong chốc lát, hắn không có thói quen nắm tay người khác, hoặc có thể nói trong trí nhớ của hắn, hắn chưa từng bắt tay ai, tử thần hay bất cứ kẻ nào. Đối với hắn, việc Ninh Thập Tam tự giới thiệu quả thực vô cùng mới lạ.

“Tôi tên Hàn Băng, tất cả mọi người đều gọi tôi là Icy, bắt quá...” Hắn thành thật: “Tôi nghĩ không ai vui khi quen biết tôi cả.”

Lần này đổi lại người sững sờ là Ninh Thập Tam, nhưng hắn phản ứng rất nhanh, cười ha ha: “Hàn tiên sinh, ngài nói đùa hay nói thật đó.”

“Cậu cảm thấy tên Icy không hay sao?”

“Hay lắm a.” Ninh Thập Tam không hiểu ý Icy, khen tặng: “Tuy rằng nữ sinh hay thích dùng tên này, nhưng nó rất hợp với anh.”

“Nhưng mới này cậu lại gọi tôi là Hàn tiên sinh.”

Ninh Thập Tam lúc này mới hiểu ra, nhìn Icy nét mặt nghiêm túc, hắn thực hoài nghi không biết có phải người này đang cố tình chọc tức mình không. Thế nhưng với tư cách là một người biết lắng nghe, Ninh Thập Tam mở miệng gọi: “Icy.”

Cùng là một cái tên, vậy mà nghe Ninh Thập Tam gọi lại cảm thấy thật khác biệt. Icy thầm nghĩ chắc là do giọng hắn dễ nghe, nhìn ngó xung quanh rồi lên tiếng: “Chúng ta tìm một chỗ trò chuyện đi.”

Ninh Thập Tam kì thực không hề muốn cùng Icy trò chuyện, sự xuất hiện của Icy khiến kí ức xấu hổ hôm trước bỗng chốc ủa về. Hắn không chỉ sợ chó rồi coi Icy như cái cây treo tốt lên, mà còn nhân lúc ngà ngà say hôn môi Icy một cái. Cứ tưởng từ nay về sau sẽ không gặp lại nữa, ai dè chưa được vài ngày Icy đã xuất hiện lù lù trước mặt.

“Ngồi ở chỗ này cũng được.” Ninh Thập Tam chỉ tay về phía bồn hoa nói: “Anh trai tôi rất thích chỗ này, nếu như anh còn có việc gì xin cứ đi trước, chúng tôi không làm phiền anh nữa.”

“Không vấn đề, chỉ là ở đây không có cây nên tôi cảm thấy không được an toàn lắm.” Icy hỏi: “Hay là, cậu lại muốn tiếp tục coi tôi như cái cây?”

“Ý anh là sao?”

Ninh Thập Tam vừa mới hỏi xong, đã thấy phía xa một con chó to đen như mực dùng vận tốc kinh hoàng phóng tới. Hắn sợ hãi, lần thứ hai theo bản năng nhảy tót lên người Icy, lần này so với lần trước thậm chí còn thành thực hơn, hai cái đùi quần bên hông Icy, tay dùng sức ôm chặt lấy hắn, cố gắng để mình không rơi xuống.

“Tiểu Phúc, em làm sao vậy?” Thấy Ninh Thập Tam thất kinh, Ninh Hi bị dọa vội vã chạy tới hỏi.

“Chó to! Anh, mau tránh ra!”

Đột nhiên nhớ rằng anh trai vẫn còn ở bên cạnh, Ninh Thập Tam bất chấp sợ hãi, mở mắt định bụng nhảy xuống, thế nhưng nhìn khắp xung quanh lại không hề thấy bất kì con chó đen nào, xa xa chỉ có chú chó con đang chơi đùa với chủ, khác một trời một vực với con chó to đại tướng vừa rồi.

“Em...hahahaha, em đang tập nhảy.”

Lần thứ hai xấu hổ ập đến, Ninh Thập Tam vội nhảy từ trên người Icy xuống, vì sợ hãi mà trán ứa ra một tầng mồ hôi lạnh. Hắn giả bộ lấy tay chùi chùi, tiện dụi dụi mắt, thâm nghĩ dạo này sao gặp nhiều ảo giác vậy, nhất định phải đi kiểm tra thị lực xem sao. Thấy Icy vẫn còn đang nhìn mình,

hắn tức giận hỏi: “Sao anh lại làm tôi sợ?”

“Tôi có hù dọa gì cậu đâu.”

Icy liếc mắt nhìn, hắc khuyển khổng lồ đang đứng ngay sát cạnh Ninh Thập Tam. Vì bị Icy thi triển pháp thuật khổng chế nên nó tạm thời tàng hình, song dường như nó rất có hứng thú với Ninh Thập Tam, không ngừng lờn quanh chân hắn. Hắc khuyển to lớn cao đến tầm thắt lưng người, thoạt nhìn có chút sơn gai ốc. Icy nghĩ, nếu Ninh Thập Tam mà biết sinh vật hắc khiếp sợ nhất đang đứng ngay bên cạnh, không biết hắn sẽ lại tiếp tục trèo cây hay là té xỉu luôn đây?

Thực ra Icy sớm đã biết đến sự có mặt của hắc khuyển. Nó đi theo Icy nhiều năm, vĩnh viễn là bạn đồng hành của tử vong, Icy thực không hiểu nó đáng sợ ở điểm nào, càng không lí giải nổi nỗi sợ hãi của Ninh Thập Tam, cho nên hắn không nghĩ tới việc thi pháp khiến nó tàng hình. Nhưng đợi đến khi hắn nghĩ đến việc đó thì Ninh Thập Tam đã trèo tót lên người hắn rồi.

“Em nói con chó nhỏ kia? Nó rất đáng yêu mà.” Ninh Hi không nhìn thấy hắc khuyển, tưởng rằng Ninh Thập Tam đang nói con chó nhỏ ở phía xa kia. Ninh Thập Tam sợ chó ra sao cậu biết rõ, vì thế đành an ủi: “Không có việc gì không có việc gì, nó nhỏ như vậy sẽ không cắn người đâu, hơn nữa còn có anh đây, nếu mà nó dám cắn em anh sẽ đánh nó dùm em.”

Icy dùng ánh mắt ra lệnh cho hắc khuyển rời đi. Người chết cũng đã chết rồi, ở đây không cần đến nó nữa. Hắc khuyển hiển nhiên không muốn đi, ư ử nghẹn ngào hai tiếng rồi mới không tình nguyện mà nằm úp sấp trên mặt đất, rất nhanh liền biến mất. Hắn lại hỏi Ninh Thập Tam: “Chó nhỏ như vậy mà cậu cũng sợ sao?”

Icy chỉ đơn giản hỏi một câu, nhưng vào tai Ninh Thập Tam lại như thể có ý giễu cợt, hắn theo bản năng ưỡn ngực mỉm cười: “Cũng không phải sợ, là không thể nào thích được mà thôi.”

“Vô cùng không thích a, chỉ cần thấy có mấy giây là đã té xỉu rồi.” Ninh Hi ở bên cạnh phụ họa theo: “Nhưng Tiểu Phúc thực sự không sợ, Tiểu Phúc không sợ cái gì hết a.”

Icy nhún mày, “Không thích với sợ thì có gì khác nhau?”

Ninh Hi nhún mày suy nghĩ, kết luận: “Phát âm khác nhau.”

Anh trai a, ít nhất trước mặt người khác cũng giữ cho hần tí thể diện chứ? Còn có tảng băng kia nữa, người có thể thổi cái kiểu bất cứ việc gì cũng hỏi vặn đến tận gốc rễ được không?

Ninh Thập Tam đập tay vào trán, cảm thấy hôm nay thật mất mặt. Để thay đổi trạng thái bị động, hần liền lấy khối rubik của Ninh Hi đưa cho Icy: “Để cảm ơn anh vừa giúp đỡ, tôi tặng anh một đóa tulip.”

Trọng tâm câu chuyện thay đổi rất nhanh, Icy có chút không hiểu Ninh Thập Tam đang nghĩ cái gì, vì thế mở miệng đáp: “Tôi muốn màu đen.”

Nhìn cả cây đồ đen đang đứng trước mặt, Ninh Thập Tam cười: “Khẩu vị anh không tệ, tulip đen cũng là loài hoa tôi thích nhất.”

Hần đưa rubik cho Ninh Hi: “Anh hai, nhờ anh đó.”

Ninh Hi nhận lấy, khối rubik chuyển động nhanh chóng, nháy mắt một đóa tulip đen đã thành hình. Mắt thấy tulip sắp xong, động tác Ninh Hi bỗng dừng ngừng lại. Sau đó ngón tay cậu tiếp tục bận rộn, đóa tulip đen trong chớp mắt tan thành mảnh nhỏ, không bao lâu, giữa khung nền trắng xóa dần xuất hiện một đường cong, màu sắc tươi sáng rực rỡ, giống như cầu vồng sau cơn mưa.

“Anh.”

Có đôi khi Ninh Thập Tam phải bó tay trước sự thất thường của Ninh Hi. Bất quá hình cầu vồng này cũng rất đẹp, so với hình lưỡi hái cùng bộ xương khô ban sáng, có thể thấy chí ít tâm trạng của Ninh Hi đã chuyển từ ủ rũ sang vui vẻ hơn. Ninh Thập Tam đem rubik đưa cho Icy nói: “Xin lỗi, anh hai tôi thỉnh thoảng lại tự thích làm theo ý mình, nhưng cái này cũng không tệ, để làm hình nền di động được đó.”

“Cảm ơn.”

Icy lấy điện thoại di động ra chụp dù chẳng biết hình trên rubik là cái gì. Ở Minh giới đầy rẫy tử vong đã lâu, cảm xúc đối với hần là một điều xa lạ. Trong thế giới của hần chỉ có màu đen cùng xám, không tồn tại bất cứ màu sắc nào khác, càng đừng nói đến màu sắc rực rỡ của cầu vồng. Nhưng để Ninh Thập Tam không cảm thấy nghi ngờ, hần liền khen một câu hoa rất đẹp.

Cư nhiên có thể nhìn cầu vồng thành hoa tulip, Ninh Thập Tam hết sức kinh ngạc. Bất quá trông thế nào cũng không thấy Icy đang giỡn chơi, để xác nhận rằng mình không có nghe lầm, Ninh Thập Tam lập tức hỏi: “Anh nói rằng hoa này rất đẹp?”

“Lẽ nào cậu không thấy vậy sao?” Icy khó hiểu hỏi lại hần.

“A, không tệ a.”

Xem ra mắt Icy đúng là có vấn đề, Ninh Thập Tam cười gượng hai tiếng, đem rubik trả lại cho Ninh Hi.

Hai người trò chuyện vài câu. Đến giờ uống thuốc của Ninh Hi, Ninh Thập Tam chào tạm biệt, nhưng trong lòng lại tha thiết mong sau này mong đừng có gặp lại Icy nữa, nếu không chuyện xấu mặt của hần nhất định sẽ bị lộ ra.

Thế nhưng người tính không bằng trời tính, buổi chiều Ninh Thập Tam rời trại an dưỡng, chưa đi được mấy bước đã đụng ngay phải Icy. Hần đang đứng trước trạm xe buýt, nói rằng đang đợi xe, thà nói là đang đợi người còn đúng hơn.

“Thật là trùng hợp.” Thấy Ninh Thập Tam, Icy chủ động chào.

“Đúng vậy, so với thiên thạch rơi từ trên trời xuống còn trùng hợp hơn.” Ninh Thập Tam thật không tin trên đời này lại có chuyện trùng hợp như thế, bất quá hần cũng không tỏ thái độ gì, chỉ cười hì hì đáp.

“Liên quan gì đến thiên thạch rớt từ trên trời xuống.” Icy ngẩng đầu nhìn trời, bình thản đáp.

“Kỳ thật là anh cố ý đứng ở chỗ này chờ tôi đi?”

Ninh Thập Tam đối với dáng vẻ nghiêm túc của Icy bất lực, cũng không biết tên này thực sự nghe không hiểu, hay là cố tình giả bộ hồ đồ đây. Ý muốn trêu chọc bất chợt trỗi dậy, Ninh Thập Tam thẳng thừng hỏi, mỉm cười nhìn Icy, thăm đoán xem hần sẽ phản ứng như thế nào.

Icy tựa hồ không nghĩ Ninh Thập Tam lại đặt câu hỏi trực tiếp như thế, bất quá hắn vẫn bình tĩnh trả lời: “Đúng vậy.”

Ninh Thập Tam nhất thời ghen hòng, Icy giả ngu quả thực khiến hắn tức đến nghiến răng nghiến lợi.

“Anh chờ tôi cũng vô dụng, tôi không đi xe a.” Hắn chìa hai tay ra, cười ranh mãnh, “Xin lỗi không thể cho anh đi nhờ xe.”

Xe buýt tới, Ninh Thập Tam lên xe, thấy Icy đứng trước trạm xe không nhúc nhích, chỉ yên lặng nhìn hắn, nhãn thần đen láy lóe lên tia sáng trong vắt, khiến Ninh Thập Tam bất giác mềm lòng. Tuy nhìn Icy không giống như người mù đường, bất quá hắn ta một mình đứng chờ mình ở chỗ này nhất định là có lý do, bỏ mặc hắn ở trạm xe buýt dường như không phải lắm. Vì thế Ninh Thập Tam liền vẫy tay, kêu Icy lên xe.

Sau khi Icy lên xe ngồi xuống, Ninh Thập Tam mở miệng: “Được rồi, hôm nay tôi có thời gian, có thể đi xe buýt với anh một đoạn, anh muốn đi chỗ nào a?”

[Nhà cậu.]

Icy nghĩ nếu như nói luôn mục đích này ra, liệu có quá thẳng thừng không? Suy nghĩ một lát, rốt cuộc hắn chọn cách gián tiếp, “Hiện tôi đang ở khách sạn, muốn tìm một nơi có thể ở lại lâu.”

“Khách sạn ở đây đúng là rất đắt, nhưng nếu chỉ ở lại vài ngày, thực ra cũng không tốn nhiều lắm?”

Ninh Thập Tam nhìn quần áo của Icy, trông chúng vô cùng đặc biệt. Làm nghề bán bảo hiểm mấy năm, xem như hắn cũng biết nhìn đời, rành rọt đủ các loại hàng hiệu nổi tiếng. Nhưng hắn thật sự không nhìn ra trang phục Icy đang

mặc là của nhãn hiệu nào, nhìn qua thì tưởng đơn giản nhưng lại rất tinh xảo, hắn giá tiền không phải thấp. Ngay cả đồng hồ của Icy cũng vậy, nguyên chiếc màu đen, riêng kim cùng những con số trên mặt đồng hồ lại được đính bằng những viên kim cương nhỏ, lộng lẫy tao nhã, tôn lên nền đen của đồng hồ, quả thực rất hòa hợp. Chỉ cần nhìn qua bề ngoài là biết Icy hoàn toàn có đủ khả năng trọ ở bất cứ khách sạn nào một thời gian.

“Anh định ở đây bao lâu? Đã bàn bạc với Zero chưa?”

“Tôi vừa mới chuyển công tác đến đây, trong thời gian ngắn sẽ không rời đi.” Icy thoáng nhìn Ninh Thập Tam, lần này công việc của hắn chính là làm sáng tỏ năng lực báo trước của Ninh Thập Tam, tìm ra biện pháp giải quyết, chỉ ít cho đến khi nhiệm vụ hoàn thành hắn sẽ không đi đâu cả, “Tôi đi tìm nhà, sao phải trao đổi với Zero?”

Lời phản vấn nghiêm túc lại lạnh nhạt khiến Ninh Thập Tam nhất thời không biết đáp lại thế nào. Trong lòng hắn có chút coi thường, chuyện của anh sao tôi biết được? Đương nhiên, với thói quen nghề nghiệp, hắn sẽ không thẳng thừng như thế. Nghe giọng điệu Icy, có vẻ hắn ta cũng không thân thiết gì lắm với Zero. Ninh Thập Tam thuận miệng hỏi: “Anh định tìm phòng trọ như thế nào?”

“Chỉ cần ở được là được, tôi không đòi hỏi gì nhiều.”

Ninh Thập Tam lần thứ hai soi trang phục của Icy, thập phần hoài nghi về những gì mình vừa nghe thấy.

“Anh có muốn trọ ở chỗ tôi không?” Thoáng nhớ lại cuộc trò chuyện với chủ nhà trọ mấy hôm trước, Ninh Thập Tam lên tiếng hỏi.

Lời này vượt ngoài dự đoán của Icy, “Cậu muốn tôi đến trọ ở nhà cậu?”

“Đừng hiểu lầm, nhà tôi không có chỗ cho anh ở đâu.” Ninh Thập Tam cười cười: “Là đối diện nhà tôi, vẫn còn trống, anh có muốn không?”

Thực ra Ninh Thập Tam nêu ra đề nghị này là vì chính hắn. Tiền thuê nhà chỗ hắn rất đắt, cho nên khó tìm được khách đến thuê. Hôm đó hắn mời chủ nhà mua bảo hiểm, chủ nhà nói nếu như hắn dẫn được khách tới thuê, thì ông ta lập tức sẽ mua bảo hiểm. Hiện tại cơ hội đang ở ngay trước mắt, hắn đương nhiên không thể buông tay.

Icy đương nhiên cũng không để lỡ thời cơ, ngay tức khắc gật đầu đồng ý. Hắn cùng Ninh Thập Tam tới khu nhà trọ, Ninh Thập Tam đi tìm chủ nhà nói rõ mọi chuyện. Đột nhiên có khách tới thuê nhà, chủ nhà vô cùng cao hứng cầm chìa khóa dẫn bọn hắn đi xem, sáng khoải bảo nếu là bạn của Ninh Thập Tam, ông ta sẽ miễn 20 phần trăm tiền thuê nhà hai tháng đầu.

Khu nhà trọ này rất mới, giao thông thuận tiện, do đó phí thuê nhà cao. Bất quá đối với Icy, tiền không hề có ý nghĩa. Chỉ cần có thể thuận lợi theo dõi Ninh Thập Tam, cho dù đắt hơn nữa hắn cũng không do dự thuê liền.

Từ lúc nhìn cho đến lúc quyết định thuê chỉ vùn vụt có năm phút, Ninh Thập Tam cảm thấy Icy quá hấp tấp. Thế nhưng việc hắn thuê nhà đối với Ninh Thập Tam cũng có lợi, chỗ này tuy hơi đắt một chút, nhưng không gian cảnh vật rất được, hoàn toàn không phải vì kiếm tiền mà mình lợi dụng hắn. Ninh Thập Tam dặn: “Nếu đã quyết định, vậy thì anh nhanh chóng thu xếp đồ đạc chuyển sang đây đi?”

“Đồ gì cơ?”

“Đồ ở chỗ khách sạn anh thuê ấy, dọn sớm một chút cho đỡ tốn thêm tiền thuê một ngày.”

“...Được.”

Thực ra Icy chẳng hề trọ ở khách sạn nào cả, nói gì đến có hành lý. Bất quá nếu đã nói dối thì phải nói dối đến cùng. Hắn kí hợp đồng với chủ nhà xong, bảo Ninh Thập Tam rằng hắn đi lấy hành lý, thực chất là quay về mình giới dọn đồ mang đến. Quay về nhà trọ, đương lúc

mở cửa định vào nhà, Icy quay đầu nhìn căn nhà đối diện của Ninh Thập Tam. Cửa sắt màu xám không khác gì một dãy tường thành phòng thủ chắc chắn, ngăn cách bọn họ ở hai thế giới hoàn toàn cách biệt.

5. Chương 5

Trời sập tối, Ninh Thập Tam vừa mới nấu cơm xong thì nghe thấy tiếng chuông reo. Hắn chạy ra mở cửa, liền thấy Icy đứng lù lù trước mặt. Nhìn vị khách không mời mà tới, hắn kì quái hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Tôi muốn mời cậu một bữa để cảm ơn việc đã giúp tôi tìm nhà.”

“Chuyện nhỏ ấy mà,” hướng chỉ nhờ có Icy tới thuê phòng, chủ nhà mới cao hứng đồng ý mua bảo hiểm của hắn, cho nên lời cảm ơn của Icy là không cần thiết. Ninh Thập Tam không mở cửa, đứng sau khung cửa sắt nói: “Với lại tôi nấu cơm rồi, để dịp sau đi.”

Icy đang định nói tiếp,

Ninh Thập Tam đột nhiên la to lên: “Hồngбет, bếp vẫn chưa tắt, lần sau chúng ta trò chuyện a.”

Cửa chính đóng lại, chặn luôn cả mấy lời sắp bật ra khỏi miệng Icy. Lần đầu tiên bị sập cửa vào mặt, Icy rất không thoải mái, xoay người đang tính bước vào nhà, phía trước bỗng lóe sáng, Zero xuất hiện ngay trước mặt hắn.

“Phương thức tiếp cận này của người không có hiệu quả.” Thấy Icy nhận thua, Zero cười hỉ hả: “Không bằng từ đầu nghe theo ta, ẩn thân theo dõi Ninh Thập Tam, có khi dễ dàng tra ra bí mật của hắn hơn.”

“Nếu đơn giản như vậy thì mấy tháng người theo dõi Ninh Tam đã không uổng công vô ích, ta cũng đâu cần phải tới hỗ trợ người.”

Icy về nhà, mở cửa bước vào, rồi đóng sầm lại ngay trước mặt Zero, hệt như những gì Ninh Thập Tam vừa mới đối xử với hắn. Zero tức điên lên, giơ ngón giữa sau lưng Icy, thầm nghĩ cái tên này chỉ biết ra oai trước mặt tử thần cấp thấp, thực chất cũng chả làm được tích sự gì, quanh đi quẩn lại vẫn xài cái trò cũ rích là thuê nhà gần đối tượng để theo dõi.

Thực ra Icy làm vậy cũng có lý của hắn. Thứ nhất, hắn không biết linh cảm của Ninh Thập Tam lợi hại đến mức nào, bằng không hắn cũng đã làm như Zero nói, ẩn thân đột nhập vào nhà Ninh Thập Tam, chẳng cần thuê phòng làm gì cho phiền phức. Nhưng khi chưa đánh giá đúng được thực lực đối phương, mọi hành động đều là ngu ngốc. Hắn cũng không muốn giống Zero, điều tra lâu vậy mà vẫn không thu thập được gì ngoại trừ càng ngày càng thống hận Ninh Thập Tam.

“Kế tiếp ngươi định làm thế nào?” Cửa đối với tử thần chỉ là món đồ chơi không hơn không kém, Zero cứ thể thần nhiên bay vào, đưa mắt quét qua căn phòng rộng rãi thoải mái, khẳng định Icy có ý định đóng quân ở đây lâu dài, hỏi: “Ngươi không có gì muốn nói với ta sao?”

Icy quay đầu nhìn cái tên ôn dịch không mời mà đến kia, bỗng hiểu phần nào tâm trạng lúc đóng sập cửa ban nãy của Ninh Thập Tam. Hắn cũng không thích người khác xâm nhập vào không gian riêng của mình.

“Có,” Icy bình thản đáp: “Mời ngươi rời khỏi đây.”

Zero đã quá quen với loại đối xử lạnh nhạt này, gã bơ đi, tiếp tục hỏi: “Hình như các ngươi làm quen rồi hả, đã phát hiện ra cái gì chưa?”

“Điều tra xong ta sẽ nói với ngươi.” Icy đi về phía cửa, mở ra.

Nhìn đồng sự mặt không biểu tình, Zero cũng không dong dài nữa, ngoan ngoãn đi ra ngoài, ra khỏi cửa thì quay đầu bảo: “Chờ tin tốt của ngươi.”

“Ầm!” Icy đóng sầm cửa, coi như trả lời Zero, chẳng buồn để ý cánh cửa có va méo mặt cái tên đứng ngoài hay không. Hắn xoay người trở về phòng, lõi điện thoại di động ra. Hình nền điện thoại là tác phẩm nghệ thuật của Ninh Hi, song hắn chẳng nhìn ra cái gì hết. Chỉ thấy mịt mờ, nhìn giống như... mình giới.

Lòng bàn tay rực lên ánh sáng xanh lấp lóe, điện thoại tự động chuyển sang chế độ nhập tư liệu vào hệ thống. Icy gõ vài dòng về năng lực dự đoán của Ninh Thập Tam, nhưng vừa gõ được hai câu, hắn lại trầm tư, rốt cuộc ấn phím xóa, tất cả tư liệu lập tức biến mất.

Cần quan sát thêm, hắn nghĩ.

Ninh Thập Tam cảm giác gần đây chuyện gì cũng suôn sẻ, công việc rất nhẹ nhàng, chẳng tốn công sức cũng bán được mấy món bảo hiểm lớn, thành tích luôn dẫn đầu trong mấy chi nhánh. Cuối tháng kiểm tra đánh giá, hắn được một bao tiền thưởng kék xù, mấy điểm báo quai lạ cũng không tìm đến quấy rầy nữa. Bệnh tình Ninh Hi cũng ổn định hơn, cứ mỗi cuối tuần có thời gian hắn lại tới viện an dưỡng thăm anh trai. Điều khác biệt chính là, Icy cũng đi cùng hắn.

Đối với hành tung của Icy, Ninh Thập Tam luôn cảm thấy kì quái. Mỗi ngày Icy đều đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, lần nào cũng là “tình cờ”, mức độ càng ngày càng nhiều, khiến người ta không khỏi sinh nghi việc này là có chủ ý. Ninh Thập Tam đôi khi ảo tưởng nghĩ, lẽ nào Icy đang tìm cách theo đuổi hắn sao. Thế nhưng nửa tháng trôi qua, ngoại trừ trùng hợp đụng mặt thì đối phương cũng không có thêm động tĩnh nào, có lẽ là hắn nghĩ nhiều rồi.

Hôm nay sau khi tan ca, Ninh Thập Tam từ chối lời rủ rê của đám đồng nghiệp, một mình đi dạo phố. Trước tiên là tới cửa hiệu thời trang, sau là đến cửa hàng đồng hồ. Trên đường đi, hắn luôn cảm giác như có ai đó đang bám theo mình, nhưng khi quay đầu lại, Ninh Thập Tam lại không phát hiện ra ai cả.

Có lẽ dạo này công việc căng thẳng quá, nên giác quan của hắn cũng phán đoán sai toét hết rồi. Đứng ngoài cửa kính một tiệm đồng hồ, hắn tự giễu.

Mấy ngày trước nghe theo lời Diêu Lập Phong, hắn đã đi khoa tai mũi họng cùng khoa mắt kiểm tra. Kết quả cho thấy khả năng nghe của hắn bình thường, thị lực cũng không có vấn đề gì. Bác sĩ cho rằng hắn gặp ảo giác là do làm việc mệt mỏi quá độ, khuyên hắn không nên thức khuya, cần chú ý nghỉ ngơi. Hắn làm theo, bất quá thỉnh thoảng vẫn sẽ cảm giác có ai đang yên lặng quan sát mình từ nơi nào đó. Có vẻ là theo dõi, mà cũng có thể là nhìn trộm.

Nhưng tí tẹo nghi vấn ấy còn lâu mới có sức cuốn hút bằng đồng hồ thời trang. Sự chú ý của Ninh Thập Tam nhanh chóng bị dời tới trước tủ kính trưng bày đồng hồ. Cửa hiệu này rất nổi tiếng, giá cả cũng khá

mắc, bình thường Ninh Thập Tam sẽ không đến, có điều hôm nay là sinh nhật hắn, lại vừa được nhận tiền thưởng, hắn muốn mua một món tự tặng bản thân mình. Cửa hiệu này có một chiếc rất đẹp, nền đen, kim đồng hồ được khảm kim cương, một dây kim cương nhỏ khảm vòng quanh mặt ngoài, khá giống đồng hồ của Icy, chỉ là trông có hơi rực rỡ quá mức. Kì thực Ninh Thập Tam vô cùng thích chiếc của Icy, có điều ngại không dám hỏi nơi hắn đã mua, đành tự mình đi chọn.

Thế nhưng khi nhìn thấy bảng giá hơn mười vạn, Ninh Thập Tam có hơi chùn lòng, không phải đắt quá hắn không mua nổi, mà vì hắn cho rằng mua về cũng không có ích mấy. Đôi khi Ninh Thập Tam thấy hắn suy nghĩ rất thực tế, chưa kết hôn đã tính toán từng đồng từng hào, đương nhiên không nữ sinh nào thích mặt này của hắn. Ưu điểm duy nhất của hắn chính là bộ dạng không tệ, không ít người muốn cùng hắn xây đắp một tình yêu cuồng nhiệt, thế nhưng loại kích động ấy đa số sẽ không tồn tại lâu. Dẫu sao xã hội này cũng giống hắn, vô cùng thực tế.

Quanh quẩn trước tủ kính một hồi, Ninh Thập Tam rốt cuộc quyết định bỏ tiền mua. Mỗi năm chỉ có một ngày sinh nhật duy nhất, quá nghiêm khắc với bản thân mình, liệu có nên không?

“Cậu đang nhìn cái gì vậy?”

Một giọng nói đột nhiên vang lên ở phía sau, Ninh Thập Tam giật mình, âm thanh kia vô cùng quen thuộc, chẳng cần quay đầu lại cũng biết là ai. Nhìn một cây đồ đen phản chiếu trong tấm kính, hắn thở dài: “Anh đi bộ không thể phát ra tiếng bước chân sao?”

“Rất mạnh là đằng khác, tại cậu đang nhìn say mê quá nên không nghe thấy thôi.” Icy thản nhiên trả lời.

Icy vừa nhìn đã biết, Ninh Thập Tam rất thích đồng hồ. Ninh Thập Tam rất ít khi mua sắm, theo dõi hắn lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Icy thấy hắn tới cửa hàng mua đồ.

Đụng phải người quen, Ninh Thập Tam thu lại tầm mắt, nhìn Icy toàn thân ăn mặc xa xỉ, thầm nghĩ không biết vừa nãy tên này có thấy mình lưỡng lự không. Hắn không thích nhất cử nhất động của mình lọt vào tầm ngắm kẻ của khác, nói theo cách nào đó, đây là một loại riêng tư cần được bảo đảm. Để đánh bay tình thế xấu hổ, hắn điều chỉnh thái độ, nở nụ cười xã giao hỏi: “Anh lại tình cờ gặp tôi sao?”

“Đúng vậy.”

Ninh Thập Tam đương nhiên không tin lời giải thích này, nhưng ở cạnh nhà nhau hơn nửa tháng, hắn biết Icy có một tật xấu. Nhìn trầm ổn lạnh lùng, chín chắn phong độ thế thôi, thực ra bản chất Icy vô cùng tự phụ bốc đồng. Ví như chuyện nói dối, mặc kệ lí do có chuối đến mức nào, miễn không bị vạch trần, Icy sẽ vẫn tiếp tục tận dụng nó. Ngay cả gạt người cũng lười nghĩ mưu, có lẽ việc đó đối với Icy không đáng để suy nghĩ.

Cho nên trong tình huống này, ngoại trừ phụ họa ra thì còn nói được cái gì nữa đây? “Haha, đúng là trùng hợp a.”

“Cậu muốn mua đồng hồ?”

Icy nhìn đồng hồ bày trong tủ kính, đủ mọi loại rực rỡ, mặt khảm đá quý chói mắt. Bất quá nhìn một lượt xong hắn không khỏi thất vọng, mấy chiếc đồng

hồ này tuy rằng rất đắt, nhưng thiết kế không nằm trong phạm vi sở thích của hắn.

Ninh Thập Tam cảm thấy Icy thay đổi trọng tâm câu chuyện rất tùy hứng, thuận miệng đáp: “Đúng vậy, vừa mới nhận lương, muốn mua một cái.”

“Đồng hồ của cậu đã hỏng đâu, vì sao muốn mua cái mới?” Icy nhìn đồng hồ trên tay Ninh Thập Tam, “Hơn nữa chiếc này nhìn rất dung tục, không xứng với cậu.”

Ninh Thập Tam nghẹn họng không trả lời được, hắn biết khiếu thẩm mỹ của mình không được tốt cho lắm, nhưng không cần phải nói thẳng ra như vậy a? Đồng hồ dung tục, chẳng phải nói kháy người đeo nó cũng dung tục sao?

“Thực ra tôi đang chọn quà sinh nhật.” Vì sự xuất hiện đột ngột của Icy, kế hoạch mua sắm của hắn đổ bể. Ninh Thập Tam bỏ ý định bước vào cửa hiệu, xoay người rời đi. Ở cạnh nhà nhau một thời gian, hắn ít

nhiều cũng hiểu tính cách Icy, dứt khoát nói thẳng: “Là mua cho tôi.”

Icy đang đi song song cạnh hắn, hỏi: “Thì ra hôm nay là sinh nhật cậu, vì sao không tới viện an dưỡng mừng sinh nhật với anh trai?”

“Chỉ là sinh nhật thôi, không cần khoa trương thế.”

Kì thật Ninh Thập Tam luôn mong Ninh Hi tiếp xúc với người ngoài càng nhiều càng tốt, không thể cứ mãi mãi chỉ biết có đứa em này. Cho nên trừ cuối tuần ra, lúc khác hắn luôn cố gắng không đến thăm Ninh Hi, mua đồng hồ làm quà sinh nhật chỉ là cái cớ để thỏa mãn mong muốn mua sắm của hắn. Về phần chúc mừng sinh nhật, nếu có người nhớ đến mà nhắn cho hắn một cái tin cũng đã vui rồi. Bất quá bình thường chỉ có Ninh Hi và Diêu Lập Phong nhớ. Diêu Lập Phong lại đang đi công tác nước ngoài, nếu không nhất định sẽ chúc mừng hắn.

“Vậy cùng đi ăn tối đi.”

Icy nhìn Ninh Thập Tam, cảm thấy nụ cười của hắn có chút đáng thương, không thể nói rõ đó là cảm giác gì, chỉ biết là khiến mình rất khó chịu.

Bạn bè của Ninh Thập Tam rất ít, hầu như mọi lúc rảnh rỗi hắn đều dành chăm sóc Ninh Hi. Mấy điểm này Icy đều biết hết, hắn luôn cảm thấy Ninh Thập Tam sống rất vui vẻ, nhưng bây giờ nghĩ lại điều này có vẻ không hoàn toàn đúng, liền mở miệng: “Tôi cùng cậu mừng sinh nhật.”

“Ách...Ninh Thập Tam sưng sốt, nhìn Icy không có vẻ gì là đang đùa giỡn, có điều nếu phải đi ăn cùng khối băng nhạt nhẽo này, hắn thà về nhà ăn lẩu còn thoải mái hơn.

“Tôi rất quan trọng chuyện ăn uống, không vào nhà hàng nào dưới năm sao.” Ninh Thập Tam cười hì hì nói, xem như từ chối một cách tế nhị.

Đáng tiếc Icy không hiểu, “Mấy chỗ vớ vẩn đó ai muốn đi, tôi biết mấy nhà hàng tay nghề cũng được lắm, đi theo tôi.”

Mấy lời này thì Ninh Thập Tam tin, Icy thoát nhìn lập dị nhưng có rất nhiều tiền. Hắn bắt đầu hối hận vì sao mình lại bịa một cái cớ vô dụng như vậy, nếu như hắn nói muốn ăn tại một quán ven đường, có khi Icy sẽ không miễn cưỡng hắn nữa. Tâm trạng hối hận cứ thế theo Ninh Thập Tam cho đến khi bước vào nhà hàng năm sao, ngồi xuống ghế vip rồi mà vẫn chưa nguôi ngoai chút nào.

Bồi bàn bước tới đưa thực đơn, Ninh Thập Tam lật giở qua loa, món nào cũng đắt, xem ra nên để Icy gọi món, hắn thực sự không nỡ bỏ ra nhiều tiền như vậy chỉ để ăn một miếng bò bít tết.

“Rượu nơi đây cũng không tệ, cậu có thể nếm thử xem.”

Rượu Brandy Icy gọi tuy rằng giá cao dọa người, nhưng chất lượng xứng với giá tiền, uống rất ngon. Nếu như không phải vì bầu không khí quá căng thẳng, Ninh Thập Tam đã cho rằng đây là một buổi mừng sinh nhật rất tuyệt rồi. Nhìn Icy sử dụng dao nĩa thành thạo, Ninh Thập Tam đánh giá tên này ngoại trừ có tiền ra, nhất định xuất thân không tầm thường. Vì đòi hỏi công việc, Ninh Thập Tam cũng đã học qua về ẩm thực Âu châu, hắn khẳng định trong số những người hắn biết, Icy là người có tác phong ăn uống hoàn hảo nhất.

“Ngoại trừ làm thiết kế, có phải anh còn làm nghề gì khác không?”

Chỉ ăn không thì rất nhàm chán, Ninh Thập Tam buột miệng hỏi, vừa muốn phá tan không khí im lặng, vừa để thỏa mãn phần nào lòng hiếu kì của mình. Icy từng nói mình là chuyên gia thiết kế thời trang tới đây phát triển sự nghiệp, song Ninh Thập Tam cảm thấy mấy lời đó thật khó tin. Một người ngay cả màu sắc còn không phân biệt được thì làm sao có thể thiết kế? Cho dù hắn có óc sáng tạo, cũng không thể đạt được kết quả hoàn mỹ, trừ khi đồ hắn thiết kế đều là màu đen.

“Không có nghề gì cố định, thích làm cái gì thì làm cái đó.”

Ngoại trừ thân phận thật ra, Icy cũng không dấu diếm chuyện gì. Hắn khác Zero cùng những tử thần khác, tại mình giới hắn rất tự do, thi thoảng mới đi làm nhiệm vụ thu linh hồn, phần lớn thời gian dùng để lên kế hoạch. Lần này là tại bọn Zero làm việc không đầu vào đầu, hắn mới bị cấp trên phái đi điều tra. Nghĩ tới

bản kế hoạch dài dằng dặc mình cất công chuẩn bị bấy lâu chỉ vì vụ này mà gặp trở ngại, Icy có chút bực mình, mũi dao màu bạc chìa xuống, cắt bít tết thành hai nửa.

“Nơi này hình như hơi lạnh.”

Ninh Thập Tam ngồi rất gần Icy, cảm giác được luồng khí lạnh leo tẩn ra từ người Icy, hắn rùng mình ớn lạnh, nhưng khí tức ấy rất nhanh biến mất, hắn cũng không quá để tâm. Ninh Thập Tam nghĩ, thích làm cái gì thì làm cái đó, chỉ dựa vào cách nói này cũng đủ để thấy gia thế của Icy khủng bố thế nào.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, chai Brandy chẳng mấy chốc đã thấy đáy, Icy gọi phục vụ mở thêm một chai nữa, hỏi: “Gần đây cậu bận không?”

Ninh Thập Tam thưởng thức rượu mạnh, trầm nghĩ cả ngày ba lần trùng hợp đụng phải anh, tôi bận bịu hay rảnh rỗi anh còn không biết sao? Bất quá nghề nghiệp của hắn là phục vụ, dù Icy không phải khách hàng của hắn, hắn cũng không thể xô toet vào mặt Icy, nên đành đáp: “Nghề bảo hiểm của chúng tôi a, cả ngày phải ôm hợp đồng bảo hiểm đi tìm khách hàng, nói là bận hay rảnh đều không đúng.”

“Thế nhưng từ trước đến giờ cậu chưa bao giờ bàn chuyện bảo hiểm với tôi.”

Kì thực mấy lời này Icy đã muốn nói từ lâu, nhưng hắn vẫn chưa đề cập tới. Quan sát cách làm việc của Ninh Thập Tam, Icy phát hiện tuy cùng bán một loại bảo hiểm, nhưng hắn sẽ dùng những phương thức mời mọc khác nhau đối với những khách hàng khác nhau, khiến họ vui vẻ kí hợp đồng. Trong khoảng thời gian ở cạnh, hắn thấy, Ninh Thập Tam đã bán bảo hiểm cho mấy hộ trong khu cao ốc, cứ tưởng rằng sắp tới là đến phiên mình, ai dè lâu như vậy vẫn không thấy hắn đả động gì sất, rốt cuộc đành phải tự mở lời.

“Bảo hiểm là dành cho những ai có cảm giác không an toàn, gia thế anh đồ sộ như vậy, hắn không cần.”

Ninh Thập Tam cười ngượng ngùng, hắn cũng không muốn nói thẳng rằng có một loại người có đánh chết hắn cũng không muốn bán bảo hiểm cho. Chính là dạng như Icy, một kẻ từng tìm đến cái chết. Khách hàng như vậy là một quả bom hẹn giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể nghĩ quẩn mò đi tự tử, đến lúc đó không phải công ty cũng gặp rủi ro sao?

“Thế nhưng tôi lại muốn mua bảo hiểm a. Yên tâm, tôi sẽ chọn loại bảo hiểm lớn, như vậy cậu cũng có thể kiếm được kha khá.” Nghĩ Ninh Thập Tam chê ít tiền nên không chủ động, Icy cố gắng nhắc đến chuyện tiền nong.

“Để sau hãy nói.” Ninh Thập Tam nói qua loa, uống một ngụm rượu lớn, cười bảo: “Rượu ngon ghê.”

Icy thoải mái gạt đầu, “Hôm nay là sinh nhật cậu, đúng là không thích hợp để bàn công việc. Như vậy đi, ngày mai tôi tới công ty cậu bàn bạc, cậu thấy được không?”

“Không phải chứ? Anh tới thật sao?” Thấy Icy quyết định nhanh chóng, Ninh Thập Tam ngây ngẩn cả người.

“Có vấn đề gì sao?” Icy nhướn đôi mắt đen như mực nhìn Ninh Thập Tam, hỏi: “Hay là vì có gì khuất tất nên cậu không muốn tôi mua bảo hiểm?”

“Đương nhiên không phải.” Ninh Thập Tam buồn cười, không ngờ Icy lại có suy nghĩ như vậy, “Anh cho rằng công ty chúng tôi lừa đảo sao? Nếu anh có hứng thú lát nữa về tôi chuẩn bị hợp đồng cho anh.”

Nếu như bây giờ Icy sử dụng linh lực nhìn thấu suy nghĩ của Ninh Thập Tam, nhất định sẽ nhận được kết quả, “Tên này có khuynh hướng tự sát, phải cẩn thận khi kí kết hợp đồng.” Nhưng để tránh rút dây động rừng, Icy không làm vậy. Biết đâu Ninh Thập Tam còn có dị năng nào khác, việc ấy đến lúc kí mới biết được. Cho nên hắn quyết tâm tìm cách mua bằng được bảo hiểm.

Bữa tiệc sinh nhật kết thúc trong bầu không khí quái dị, tính tiền xong, Ninh Thập Tam định gọi taxi về nhà, Icy ngăn lại nói: “Còn chưa mua quà sinh nhật cho cậu.”

“Quên đi, cũng không có cái gì hợp ý tôi cả.”

Mà dù có hợp ý, nghe xong bình luận “nhìn rất dung tục” của Icy, Ninh Thập Tam cũng không còn muốn mua nữa. Bất quá nghĩ lạc quan một chút, kể ra như vậy cũng tốt, tiết kiệm được khối tiền, phải xem là

chuyện mừng mới phải. Ai ngờ Icy nghe xong lời này liền cất tiếng: “Sinh nhật mà không tặng quà, có hơi kì quái.”

“Anh vừa mới mời tôi ăn cơm, coi như đó là quà sinh nhật đi.” Tửu lượng Ninh Thập Tam không cao, lại vừa mới uống không ít, lúc này gió lạnh thổi qua, cơn say chênh choáng bắt đầu dâng lên, hắn thuận miệng đùa: “Có điều nếu anh muốn, vậy tặng tôi đồng hồ đeo tay đi, tôi sẽ không từ chối.”

“Ý cậu là cái này? Được thôi. »

Thấy Ninh Thập Tam nhìn đồng hồ ở cổ tay mình, Icy hiểu lầm ý tứ của hắn, tháo đồng hồ ra. Đây là hắn tự thiết kế, cả thế giới chỉ có duy nhất một cái, bất quá để có thể chiếm được tin tưởng của Ninh Thập Tam, bỏ ra một chiếc đồng hồ cũng không thành vấn đề.

Ninh Thập Tam sững sốt, hắn hiểu rõ giá trị xa xỉ của chiếc đồng hồ này, tuy lý trí liên tục mách bảo rằng mình không được nhận, nhưng lòng lại khao khát vô cùng. Kì thực chính bởi vì rất thích chiếc đồng hồ của Icy, hắn mới muốn đi mua một chiếc tương tự. Hiện giờ Icy muốn tặng cho hắn, thành thật mà nói, từ chối đối với hắn là một việc khó khăn.

Đồng hồ thiết kế rất tinh xảo khéo léo, không nhìn ra nổi dây đeo làm bằng chất liệu gì, nhưng khi đeo lên cổ tay lại nhẹ hơn tưởng tượng rất nhiều. Điều này khiến Ninh Thập Tam càng yêu thích, Icy lại tặng một cách thoải mái như vậy, từ chối khác nào ra vẻ kênh kiệu, hắn liền nói hai tiếng cảm ơn, cứ thế thần nhiên nhận lấy.

“Không cần cảm ơn, chỉ cần cậu nhớ chuẩn bị cho tôi hợp đồng bảo hiểm.”

Tâm trạng Icy lúc này không giống như giọng nói lãnh đạm của hắn, trái lại có loại cảm giác kì quái. Nhìn Ninh Thập Tam yêu thích ngắm nghía chiếc đồng hồ, gương mặt lộ ra nét cười giống như hàng ngày, mà lại như không giống. Cười một cách chân thật ấm áp, vô tình biểu lộ cảm xúc thật sự của mình.

Xa xa vang đến tiếng đùng đoàng, rất nhanh sau đó, một đợt pháo hoa bắn lên bầu trời, ánh sáng rực rỡ trong nháy mắt ửng đỏ cả hai má Ninh Thập Tam

Icy giật mình, đối với hắn, khái niệm về bảy loại màu sắc là hoàn toàn không có. Cho nên hắn không biết ánh sáng nhàn nhạt kia là màu đỏ, chỉ cảm thấy rằng nó rất đẹp. Còn có mái tóc của Ninh Thập Tam nữa, giữa màn đêm ánh lên một màu trầm trầm ấm áp, không giống với màu đen và màu xám trong thế giới của hắn, là một loại màu sắc hắn hoàn toàn không biết tới.

“Màu tóc của cậu rất đẹp.” Hắn lẩm bẩm nói.

Đối với Icy mà nói, màu tóc Ninh Thập Tam kêu là đẹp, chẳng bằng nói là kì lạ mới đúng. Icy giống như một đứa trẻ lạc vào một không gian xa lạ, tất cả mọi thứ trong đó ngoài khiến hắn ngạc nhiên, thì còn làm dấy lên hưng phấn trong hắn nữa.

“Anh biết chúng tôi làm trong ngành dịch vụ, tóc tai không được màu mè quá. Bất quá màu nâu nhạt này không tệ.” Ninh Thập Tam không cảm thấy lời nói của Icy có gì kì quái, bệnh mù màu có rất nhiều loại, chắc là tên này nhìn được màu nâu.

Thì ra đó là màu nâu nhạt. Tầm mắt Icy chuyển tới gương mặt Ninh Thập Tam, theo phỏng đoán của hắn thì thứ màu sắc lạ lẫm này chính là màu đỏ. Một màu rất đẹp, cảm giác nhờ có nó tôn lên mà Ninh Thập Tam trông đáng yêu hơn, hơn nữa lúc nghiêng nghiêng đầu còn toát ra sự hấp dẫn không nói nên lời.

Ninh Thập Tam không biết vì sao Icy đột nhiên chăm chú nhìn mình, nhưng với kinh nghiệm nhìn người của hắn mà nói, trông Icy không giống loại người tặng hắn quà vì mục đích gì đó. Icy chỉ nhìn hắn chăm chăm, con ngươi đen láy trong vắt lóe lên tia sáng hạnh phúc, gương mặt lạnh lùng lại lộ ra chút vẻ trẻ con, những thứ trái ngược đặt trên người hắn lại mang đến cảm giác vô cùng hài hòa.

“Anh định cứ đứng mãi ở đây sao?” Phản ứng của Icy khiến cho Ninh Thập Tam buồn cười, cố tình đùa hắn, “Vậy tôi đi trước?”

Hắn cất bước, đột nhiên tay bị nắm kéo lại: “Cùng đi đi.”

“Này...”

Ninh Thập Tam đã trải qua rất nhiều mối tình, nhưng chưa bao giờ biết đến hành động nắm tay nhau cùng dạo bước trên đường lớn, hơn nữa hiện tại đối phương là đàn ông, thậm chí Icy còn nắm rất chặt, khiến hắn không cách nào giãy ra, nhìn không được cười hỏi: “Vì sao lại phải nắm tay?”

“Bởi vì tôi muốn xác nhận một chuyện.”

Tâm trạng Icy chưa bao giờ dễ chịu như vậy, thế giới của hắn trước giờ chỉ tồn tại hai màu đen xám. Phát hiện vừa rồi không nghi ngờ gì khiến hắn vô cùng hưng phấn, hắn tham lam muốn được thấy nhiều màu sắc hơn nữa, biết đâu Ninh Thập Tam có thể giúp hắn việc này. Icy cố chấp nghĩ.

“Tôi không ghét anh, nhưng anh kín đáo một chút có được không? Chuyện này anh có thể chậm rãi xác nhận là được mà, không cần phải nắm tay.” Ninh Thập Tam hiểu lầm ý của Icy, cười gượng gạo đáp.

“Như thế này sẽ nhanh hơn.”

Thấy phản đối của mình vô dụng, Ninh Thập Tam cũng chẳng buồn tranh cãi với Icy nữa, để mặc hắn nắm tay. Trời đã về khuya, trên đường vắng vẻ, cũng đỡ xấu hổ. May mắn lúc hắn đi đến trạm xe, xe buýt cũng vừa vận động lại. Thấy bên trong ít người, hắn vội vã vọt lên. Trong xe rộng rãi sẽ đỡ bị chú ý hơn, đó cũng là lý do hắn thả đi xe buýt cũng nhất định không chịu ngồi taxi về.

Có điều sau khi lên xe, Ninh Thập Tam ngay lập tức hối hận. Có một bà cụ già ngồi ở cuối xe. Đường nhiên, vấn đề chính không phải nằm ở cụ già mà

là con chó đen to đùng nằm dưới chân bà. Nhớ tới con chó ngao hôm trước mình gặp do ảo giác, Ninh Thập Tam cứng hết cả người lại. Hắn thối lui về phía sau muốn xuống, đáng tiếc cửa xe đã đóng tự lúc nào, giết chết hi vọng nhỏ nhoi muốn chạy khỏi nơi đây của hắn.

“Đó là chó dẫn đường, sẽ không cắn người đâu.” Tay trong tay, Icy cảm nhận được sự căng thẳng của Ninh Thập Tam, liền an ủi.

Xe buýt ngày nay không cho thú cưng lên xe, nhưng chó dẫn đường không nằm trong nhóm đó. Hơn nữa, chúng đã được huấn luyện, rất thông minh, theo lời Icy thì chúng sẽ không tấn công người, mấy điều hiển nhiên này ai mà chẳng biết. Nhưng biết là một chuyện, thân thể có hiểu không lại là vấn đề khác, Ninh Thập Tam không cách nào kiềm chế cơn sợ hãi dâng lên, cho nên từ bỏ ý định ngồi ở cuối xe, trực tiếp đặt mông lên ghế cạnh cửa ra vào.

“Thực ra tôi bị dị ứng lông, không tới gần động vật được.”

Ninh Thập Tam tùy tiện bịa một cái cớ, dù sao Icy hàng ngày cũng đều tìm cớ này cớ nọ biện minh cho mấy lời dối trá của hắn. Mọi người đều như nhau thôi, cho nên sau khi nói vậy Ninh Thập Tam cũng chẳng cảm thấy cắn rứt gì hết.

Dị ứng cũng không đến nỗi coi người khác là cây mà leo lên à? Bất quá Ninh Thập Tam như thế này rất đáng yêu, rõ ràng sợ chết đi được, nhưng vẫn cố ra vẻ ta không quan tâm. Hơn nữa cái tay kia còn nắm rất chặt, đây chẳng phải biểu hiện của sợ hãi quá mức thì là gì. Vì thế Icy cũng nắm chặt lấy tay hắn, quay đầu nhìn con chó dẫn đường kia, cảm ơn nó cho mình cơ hội tiếp tục cảm nhận thêm nhiều màu sắc nữa.

Đáng tiếc con chó dẫn đường chẳng cảm nhận được chút lòng biết ơn nào của Icy, trái lại không khí lạnh lẽo trong xe khiến nó lo lắng đứng dậy sủa. Trực giác của động vật nhạy bén hơn con người rất nhiều, cảm nhận được khí tức tử vong, nó khó chịu đi vòng vòng tại chỗ, rất muốn rời khỏi xe. Bà cụ không dắt được nó, vội vàng liên tục vỗ về, mong nó có thể bình ổn lại.

Vì thế ngay sau đó trong xe buýt diễn ra một vòng luẩn quẩn. Nghe tiếng chó nôn nóng sữa, Ninh Thập Tam càng khẩn trương hơn, vừa ngoảnh lại vài lần quan sát tình hình thực tế, đề phòng khả năng con chó lao tới tấn công mình, lại vừa không ngừng nhìn ra phía ngoài, ngóng xem đã đến trạm tiếp theo hay chưa. Nhưng ông trời trêu ngươi hắn, xe buýt đi thật lâu mà vẫn chưa thấy trạm nào xuất hiện.

“Đừng sợ, nó sẽ không qua đây.” Thấy Ninh Thập Tam vô cùng sợ hãi, Icy an ủi.

Ninh Thập Tam rất không tin tưởng liếc hắn một cái: “Anh chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn.”

Không có một loại sinh vật nào trên đời này muốn lại gần tử vong, bọn chúng cố gắng tránh khỏi tử vong càng xa càng tốt. Icy khẳng định, nếu giờ cửa xe mở ra, người thứ nhất lao xuống xe không phải là Ninh Thập Tam, mà chính là con chó dẫn đường đáng thương kia.

Quả nhiên, con chó dẫn đường sủa, đi vòng vòng rồi nằm úp sấp xuống đất, cổ họng ư ử mấy tiếng, như là sợ sệt mà rên lên.

Ninh Thập Tam âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy áo sơ mi đã ướt đầm, muốn rút tay về, Icy lại không thả ra, nhìn chăm chú gương mặt hắn: “Mặt cậu rất trắng.”

Thật ra Icy cũng không biết màu trắng là màu gì, hắn chỉ nhận biết được những tông màu tối tăm mù mịt, những màu lạnh lẽo tựa tựa như sắc màu của tử vong. Cho nên đối với màu sắc mới khám phá ra này tuy cảm thấy rất mới lạ, nhưng hắn lại không thích, bởi vì màu trắng gắn liền với sợ hãi, chỉ ít hiện tại Ninh Thập Tam cho hắn cảm giác như thế.

“Tôi thích mặt cậu đỏ cơ.” Icy suy nghĩ một lát, nói: “Màu đỏ rất đáng yêu.”

“Tôi đã ổn hơn rồi.” Ninh Thập Tam miễn cưỡng cười cười.

Hiện tại để duy trì được thái độ bình tĩnh này là hắn đã rất cố gắng rồi. Hồi nhỏ chứng sợ chó của hắn còn nghiêm trọng hơn nhiều, dù chỉ một con chó nhỏ thôi cũng khiến hắn té xỉu.

Icy vẫn nhìn hắn không chớp mắt, con ngươi sâu thẳm kia như nhìn thấu mọi điều sâu kín. Ninh Thập Tam bị hắn nhìn đến xấu hổ, rốt cuộc không giữ nổi dáng vẻ ung dung điềm tĩnh trước mặt Icy nữa, dứt khoát lật bài ngửa, tự giễu hỏi: “Nếu như tôi nói rằng tôi sợ chó, anh có cảm thấy tôi rất vô dụng hay không?”

“Ai chẳng có nỗi sợ hãi về cái gì đó.” Ngay khi Ninh Thập Tam đang cảm kích sự quan tâm của Icy, lại nghe hắn tiếp tục nói: “Tuy nhiên cậu sợ chó có hơi thái quá.”

Cái tên này! Không cần thẳng đuột như vậy a!

Ninh Thập Tam trừng Icy một cái, nói: “Biết làm sao được, hồi nhỏ tôi bị chó dữ đuổi rớt xuống núi, nếu không phải có cành cây đỡ lại, sợ đã toi mạng lâu rồi. Anh tôi vì cứu tôi mà bị chó cắn, khâu hơn mười mũi trên đùi. Cơ thể anh ấy vốn đã không khỏe, lại bị hù cho một chập, rốt cuộc nằm viện mãi mới hồi phục. Cho nên tôi thực sự không thích nỗi chó.”

Việc này Icy sớm đã biết, chỉ là hiện tại nghe Ninh Thập Tam kể, hắn biết Ninh Thập Tam đã bắt đầu tin tưởng mình. Vì thế, nhân cơ hội tìm hiểu sâu hơn: “Tình cảm anh em cậu thật tốt

a.”

“Đúng vậy, Ninh Hi là người thân duy nhất của tôi, từ nhỏ đã ở bên tôi, tên tôi cũng là anh ấy đặt. Ninh Phúc, an bình hạnh phúc.”

“Không phải Thập Tam sao?”

“Không, khi tôi đi làm mới lấy tên Thập Tam, gọi Ninh Phúc nghe có hơi tầm thường. Bất quá lúc đó anh hai tôi giận ghê lắm, vì cái tên đó đặt rất tùy tiện.”

Hèn chi Ninh Hi cứ gọi hắn Tiểu Phúc, Icy cũng bắt chước gọi: “Tiểu Phúc.”

“Tôi van anh a, nghe tầm thường quá, chỉ cần một mình anh hai tôi kêu là đủ rồi.”

“Thập Tam.” Icy rất nghe lời mà sửa sai.

Bị Icy chăm chăm nhìn có chút không tự nhiên, Ninh Thập Tam nghiêng đầu chuyển hướng nhìn cửa sổ, đột nhiên phát hiện xe buýt đã đi qua trạm bọn họ muốn xuống. Bởi vì trên xe rất ít người, nếu như không ai ấn chuông xuống xe, tài xế sẽ đi thẳng qua trạm. Ban này mãi nói chuyện, đợi đến lúc hắn để ý thì xe buýt đã bỏ xa điểm xuống rồi.

Hai người xuống xe trạm kế tiếp. Cửa xe vừa mở ra, Ninh Thập Tam vội vã kéo Icy lao xuống. Sau khi xuống tới nơi, hắn quay đầu nhìn con chó kia. Nó co người lại nằm bên cạnh chân chủ nhân, dường như đang trốn tránh cái gì đó, đầu cũng không dám ngẩng lên chứ đừng nói đến việc tấn công người.

Ninh Thập Tam nhìn Icy, trực giác cảm thấy con chó dẫn đường đang sợ hãi bọn họ, hay nói đúng hơn là sợ hãi Icy. Nhưng hắn không nhìn ra Icy có chỗ nào đáng sợ, ngoại trừ nét âm trầm không cách nào nhạt đi.

Thật là một người kì quái.

“Icy,” trên đường về, Ninh Thập Tam mở miệng nói: “Coi như cảm ơn tối nay anh giúp tôi mừng sinh nhật, nếu như anh có chuyện gì không vui, tôi có thể lắng nghe.”

“Tôi không có chuyện gì không vui.”

Trên thực tế, Icy cũng rất ít khi cảm thấy không vui. Hắn khác Zero cùng dám tử thần, phần lớn thời gian đều quanh quẩn ở mình giới, thi thoảng mới bị phái đi thu linh hồn, cho nên thất tình lục dục của nhân loại, hắn hoàn toàn không biết.

” Không có là tốt nhất.”

Thấy Icy không nói, Ninh Thập Tam cũng không miễn cưỡng, hắn luôn chủ trương “quân tử chi giao”, không quá thân thiết với bất cứ ai. Tối nay nếu như không phải Icy mời hắn đi ăn cơm, lại tặng cả quà cho hắn, hắn cũng sẽ không nói câu kia.

“Đing đing”, tiếng chuông điện theo reo lên cắt ngang cuộc nói chuyện, người gọi đến là Diêu Lập Phong, sau khi Ninh Thập Tam nhắc máy liền gửi lời chúc mừng sinh nhật, còn nói nếu cuối tuần được về nước sớm, nhất định sẽ dành thời gian tổ chức tiệc sinh nhật cho hắn.

“Có người giúp tao tổ chức rồi, mày chỉ cần mang quà về thôi.” Ninh Thập Tam nhìn Icy đứng bên cạnh mình, đáp.

Lỗ tai Diêu Lập Phong lập tức dựng lớn, hắn hào hứng bừng bừng truy tới cùng: Lại có bạn mới sao? Lần này có tiến thêm được bước nào không?

“Bạn bè bình thường thôi.”

Ninh Thập Tam cảm thấy tên bạn thân này mặt nào cũng tốt, mỗi tội hay thích tọc mạch vào chuyện người khác, bất quá ánh mắt hắn không tự giác lại liếc sang Icy. Thành thật mà nói, ngoại trừ thi thoảng nói lời cay độc, bản chất cũng không tệ lắm. Ví như ban nãy khi gặp chó, nếu như không nhờ có Icy ở cạnh trấn an, chắc chắn hắn đã làm ra đủ chuyện khó coi.

Trong lúc Ninh Thập Tam nghe điện thoại, Icy đứng bên cạnh nhìn hắn, không cố mỉm cười một cách sáo rỗng, cũng chẳng tỏ vẻ câu nệ gì. Nói chuyện phiếm rất thoải mái, giống như bạn nói khổ vậy, rất thân thiết.

Trong lòng Icy đột nhiên khó chịu, đây là cảm giác không vui mà Ninh Thập Tam nhắc tới ư. Nhưng lúc này hắn không biết lí do vì sao mình không vui, chờ Ninh Thập Tam tắt điện thoại liền hỏi: “Bạn cậu à?”

“Bạn cấp ba. Chúng tôi cũng học đại học cùng nhau. Cậu ta luôn giúp đỡ tôi, nếu tôi không phải thôi học giữa chừng, hiện tại có khi đã làm cùng công ty với cậu ta rồi ấy chứ.”

“Vậy bạn cậu có cho cậu vay tiền không?”

Đề tài tuy rằng nhạy cảm, bất quá khó lắm mới có một dịp tìm hiểu như thế này, Icy không muốn để lỡ. Dù ở mình giới có tài liệu về Ninh Thập Tam, nhưng vì kèm thêm một mớ điều lè, bọn họ không cách nào biết hết tất cả mọi thứ. Cho nên bất cứ tin tức gì Ninh Thập Tam cung cấp cho hắn, nhất định đều có ích trong việc giúp hắn giải đáp bí ẩn sau này.

Cũng may đối phương đang ngà ngà say nên không để ý, chỉ thuận miệng đáp: “Có a, ngoại trừ bàn chải đánh răng và bạn gái, cái gì cậu ta cũng cho tôi mượn.”

Icy bừng tỉnh đại ngộ, nếu như cho vay nghĩa là đã kí biên lai mượn đồ, đó chính là một loại khế ước, cho nên Ninh Thập Tam mới cảm ứng được tai nạn của Diêu Lập Phong, điều này trùng khớp với suy đoán trước kia của hắn. Tuy ngẫu nhiên giải được câu đố hắn luôn bứt rứt bấy lâu nhưng lại không khiến hắn cảm thấy hưng phấn. Trái lại trong lòng Icy có loại cảm xúc không mấy dễ chịu. Nhưng vì sao lại như vậy, hắn vẫn mù mịt.

“Sao vậy?” Thấy Icy trầm mặc, Ninh Thập Tam hỏi.

“Không có gì, tôi chỉ đang nghĩ, không vui là cảm giác như thế nào?”

Ninh Thập Tam nhìn Icy, nét mặt Icy rất lạnh nhạt. Sau khi hai người quen biết nhau, hẳn hẳn như chưa từng thấy các loại biểu cảm buồn vui trên mặt Icy. Ngay cả lúc này, cũng chỉ là một cái hơi nhú mảy khe khẽ, không hẳn là không vui, có vẻ giống đang phiền não chuyện gì hơn.

“Tôi cũng không biết cảm giác ấy, bởi vì tôi không dư thời gian công sức lo nghĩ mấy thứ đó. Có điều tôi nghĩ lần trước chúng ta gặp nhau trên đường, chắc anh có chuyện gì vô cùng không vui, nên mới nghĩ đến chuyện tự tử.”

“Tự tử?”

Icy không nói gì, muốn giải thích rõ lí do cho Ninh Thập Tam nhưng lại không thể, đành phải nén hậm hực xuống. Khi hai người tới khu nhà trọ, Ninh Thập Tam dừng bước, hai tay vung lên, hỏi: “Anh còn muốn nắm tay đến bao giờ?”

Đương nhiên Icy muốn tiếp tục nắm tay Ninh Thập Tam đi vào khu nhà trọ, so với chuyện phải quan tâm việc bị người khác soi mói đánh giá, hẳn càng muốn khám phá thêm nhiều loại màu sắc hơn. Bất quá rõ ràng là Ninh Thập Tam không có ý nghĩ giống như hẳn, bỏ tay ra, tự mình đi vào trong nhà.

Đợi thang máy lên đến tầng lầu mình ở, Ninh Thập Tam bước ra, nói: “Cám ơn.”

Lời cảm ơn này đồng nghĩa với chúc ngủ ngon, nhưng có vẻ Icy không hiểu, hoặc không muốn hiểu, vẫn như cũ đi theo hẳn tới trước cửa nhà. Ninh Thập Tam bất đắc dĩ, đang muốn nói thẳng ra, đột nhiên bước chân vướng phải cái gì đó, không kịp phòng bị đã lao về phía trước. Thắt lưng lập tức bị Icy ôm lấy, đỡ hẳn tựa vào cửa.

Sau lưng chính là cửa nhà, hai người đứng rất sát nhau, Ninh Thập Tam có chút xấu hổ, nhìn chai rượu nhỏ khiến hẳn xấu mặt trên nền đất, tự giễu nói: “Thật không có tí ý thức cộng đồng nào.”

“Tôi tưởng cậu sẽ bước qua nó.”

Thực ra Icy thấy được chương ngại vật, nhưng hẳn nghĩ với tác phong nhanh nhẹn của Ninh Thập Tam, cho dù bị vướng chân, cũng sẽ không chật vật nhểch nhác như hiện tại. Bất quá mùi rượu tản ra từ người đối phương đã cho hẳn đáp án, xem ra Ninh Thập Tam tửu lượng không cao.

“Tôi cũng tưởng thế.”

Ninh Thập Tam cười gượng gạo hai tiếng, muốn đẩy Icy ra, ai ngờ tên kia càng xích lại gần. Trên mặt tuy vẫn vô cảm như cũ, nhưng Ninh Thập Tam có thể nhìn ra, đôi mắt đen như mực của hẳn tràn đầy tò mò, hiếu kì cùng hứng thú. Biết đâu hôm nay hẳn làm nhiều chuyện như vậy, chỉ để lên giường với mình một đêm. Nhưng không thể phủ nhận, tại giờ khắc này, Ninh Thập Tam cảm thấy rung động. Đôi mắt Icy rất đẹp, bị hẳn lạng lẽ ngắm nhìn như thế, Ninh Thập Tam có chút kích động muốn giữ hẳn lại.

Bất quá đây chỉ là suy nghĩ bất chợt nảy trong đầu. Kích động cũng không phải thói quen tốt, bởi nó sẽ khiến mọi việc trở nên hồng бет, vì vậy Ninh Thập Tam đành bỏ qua ý nghĩ vừa rồi, đẩy Icy ra, muốn xoay người vào nhà. Thế nhưng phía đối diện đột nhiên vang lên tiếng chó sủa khiến chân hẳn đóng đinh luôn xuống sàn. Hẳn ngoảnh đầu nhìn, một con chó ngao to đen đứng cách bọn họ không xa lắm, con mắt xanh ớn nhìn chằm chằm, miệng gầm gừ tỏ ý đe dọa.

Ninh Thập Tam còn đang suy nghĩ nên làm gì trước mới tốt, cơ thể đã tự động lao vào trong ngực Icy. Cảm giác được nỗi sợ hãi của Ninh Thập Tam, Icy quay đầu, rất không vui nhìn về phía hắc khuyển. Nó là chó dẫn đường cho người chết đến Minh giới, nó xuất hiện ở chỗ này nghĩa là quanh đây sắp có người tử vong. Nhưng Icy không hi vọng nó đến tìm mình, vì Ninh Thập Tam rất sợ chó. Quan trọng hơn, Ninh Thập Tam có thể thấy được nó. Lần trước hẳn đã cảnh cáo nó, không nghĩ nó lại tự ý quyết định hiện thân.

Cảm thấy chủ nhân không hài lòng, hắc khuyển ủy khuất gừ gừ mấy tiếng, quỳ gối trên mặt đất rồi biến mất. Icy cảm giác hai tay bị giữ rất chặt, liền hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

“Bên kia có con chó đen rất lớn, anh có thấy không?”

“Không có, cậu nhìn lầm rồi.”

Đây không phải lần đầu tiên Ninh Thập Tam nhìn thấy hắc khuyển, cho nên khả năng giữ bình tĩnh của hắn tốt hơn lần trước rất nhiều. Lò dò nghiêng đầu về phía trc nhìn, hành lang vô cùng im ắng, đừng nói tới hắc khuyển, ngay cả một con ruồi bọ cũng không có. Hắn nghi hoặc, ảo não vỗ vỗ trán, xem ra mình nên tới khoa mắt khám một lần nữa xem, bị ảo giác lâu ngày như vậy, sớm muộn gì tinh thần của hắn cũng suy sụp mất.

“Cậu không phải sợ.”

Thấy Ninh Thập Tam cố gắng trấn an bản thân, Icy cảm giác trong lòng có chút không thoải mái, sờ sờ khuôn mặt đối phương. Hai má Ninh Thập Tam rất lạnh, là do sợ hãi quá độ mà nên. Icy rất muốn nói cho hắn biết, hắn cần bản không cần sợ chó, bởi vì hắn là kẻ tử thần cũng phải bó tay.

“Có thể do gần đây công việc căng thẳng quá.”

Hai má bị chạm qua hơi nóng nóng, Ninh Thập Tam cho rằng Icy đang trêu chọc hắn, mà dường như hắn cũng không ghét hành động tiếp xúc của Icy. Vì thế lần thứ hai Icy làm vậy, Ninh Thập Tam không đẩy hắn ra nữa, để mặc đôi môi Icy khe khẽ đụng chạm môi mình, liếm nhẹ, giống như đang nếm thử món điểm tâm, có đôi chút vụng về, nhưng vẫn thật đáng yêu.

“Môi cậu rất lạnh.” Môi chạm môi, cả hai cùng mút lấy thăm dò môi đối phương, sau một cái hôn khẽ, Icy nhẹ nhàng nói.

Icy không biết vì sao mình lại làm như vậy, tựa như bản năng mách bảo, cảm giác môi đụng chạm rất lạ lẫm, nhưng hắn cũng không bài xích, mùi vị lạnh lẽo này chính là thứ hắn yêu thích..

Không bằng anh giúp tôi tăng nhiệt độ a.

Lúc này đáng lẽ phải nói vài câu đùa giỡn để làm loãng không khí. Thế nhưng thấy khuôn mặt Icy vẫn nghiêm túc như thường lệ, Ninh Thập Tam nhủ thầm đùa vui có giới hạn một chút mới an toàn.

Icy hôn môi rất cẩn thận, khiến Ninh Thập Tam có cảm giác được chăm sóc, nhưng càng như vậy hắn càng cảm thấy lo, ỷ lại chính là một cảm giác đáng sợ. Hắn sợ mình sẽ sa chân vào đó mất.

“Mai gặp lại.”

Ngay khi Icy muốn tiếp tục nụ hôn, Ninh Thập Tam đẩy hắn ra, lấy chìa khóa mở cửa. Icy muốn đi theo Ninh Thập Tam vào bên trong, lại bị Ninh Thập Tam ngăn lại, mỉm cười nói: “Nhà tôi rất bữa bộn, hôm sau dọn xong sẽ mời anh tới.”

Nói xong, chưa đợi Icy trả lời đã vội đóng cửa.

Cánh cửa ngăn cách bên trong và bên ngoài, không gian trong nháy mắt trở nên ám muội. Ninh Thập Tam đứng giữa bóng tối có chút không thích ứng, mò tay bật đèn tường, đi tới sofa ngồi phịch xuống.

Phòng khách nhà hắn rất lớn, bởi vì đồ đạc bày trí không nhiều lắm, do đó không gian có hơi trống trải. Với người sống một mình mà nói, dù căn phòng có nhỏ đến mấy cũng sẽ trở nên mênh mông, vì cô đơn lạnh lẽo tồn tại khắp mọi ngõ ngách trong căn phòng ấy. Không gian im lìm cho hắn biết hắn cô độc đến mức nào. Mỗi ngày đều làm thêm giờ, chạy loạn khắp nơi kiếm thêm hợp đồng bảo hiểm, ngoài lí do muốn kiếm thêm tiền, còn một nguyên nhân lớn nữa là hắn ghét phải về nhà. Vì dù hắn có về muộn thế nào, cũng sẽ không ai vì hắn mà mở cửa chờ.

Ngoài cửa không có tiếng động, hắn Icy đã đi rồi. Điều này khiến Ninh Thập Tam có chút hối hận. Hắn rất ghét cảm giác tĩnh mịch này, nhất là trong ngày sinh nhật, ban nãy rõ ràng đã có thể hưởng thụ, nhưng vì hắn lùi bước mà mọi thứ đều bị phá hỏng.

Kì thực hắn hoàn toàn không cần nghỉ ngơi nhiều như vậy, bởi vì Icy sẽ không ở lại nơi này lâu. Trực giác của hắn mách bảo, nếu sớm muộn gì Icy cũng rời khỏi đây thì thì thoảng nếm thử tình một đêm cũng

không sao. Icy ngoại trừ có chút lạnh đậm ra, thì rất hợp với gu của mình. Giữa màn đêm tịch mịch trống vắng, hắn không cần phải khất khe với bản thân mình quá. Tất cả đều đã trưởng thành, loại chuyện này tới tình anh nguyện, sẽ không ai phải chịu tổn thương hay trách nhiệm.

Điện thoại vang lên, là tin nhắn chúc mừng sinh nhật của Ninh Hi. Ninh Thập Tam được sinh ra vào buổi đêm, cho nên Ninh Hi sẽ nhắn tin vào đúng giờ sinh của hắn, năm nào cũng vậy. Tuy mặt này của Ninh Hi có hơi cổ chấp, nhưng Ninh Thập Tam lại yêu thích tính cách ấy của cậu, bởi vì điều đó chứng tỏ hắn được coi trọng. Với hắn, vĩnh viễn không thể nào đánh đồng người yêu và người thân. Hắn từng mơ ước cùng một ai đó nắm tay trải qua hết cuộc đời, trở thành một thành viên trong gia đình như Ninh Hi. Nhưng qua bao nhiêu lần hợp tan hân hiếu, cái gọi là ước mơ, chẳng qua chỉ là khát khao không thể nào đạt đến mà thôi.

Đọc tin nhắn của Ninh Hi, tâm trạng Ninh Thập Tam đã khá hơn rất nhiều. Hắn vào nhà bếp cầm chai bia, mở nắp, ngửa đầu uống mấy ngụm, đưa mắt liếc nhìn đồng hồ trên tay. Mặt đồng hồ lóe lên màu sắc xinh đẹp, khiến hắn không nhận được lại nhớ tới Icy. Đó là một người rất kì quái, mỗi khi tiếp cận đều có thể cảm nhận bị thương trầm mặc nhân nhậ toát ra, thế nhưng không khiến người cảm thấy bí bách, trái lại quen thuộc một cách kì quái, phải rất dễ ý mới có thể thấy được.

Không biết hiện tại Icy đang làm cái gì.

Ninh Thập Tam thừa nhận mình có chút cảm giác với Icy, thế nhưng ban nãy đã khước từ hắn, hiện tại tới tìm hắn chẳng phải kì quái sao. Ninh Thập Tam nâng cốc bia uống cạn, quay về phòng khách, hợp đồng bảo hiểm cùng tài liệu quảng cáo vứt lộn xộn trên bàn. Thấy chúng, Ninh Thập Tam mắt sáng lên, thầm nghĩ đó chính là một cái cơ không thể tốt hơn để gặp lại Icy.

6. Chương 6

Icy đang ngồi trước bàn viết báo cáo, nội dung

báo cáo rất tỉ mỉ, bao gồm phạm vi dị năng của Ninh Thập Tam, sở thích sở ghét, đặc biệt là nỗi sợ chó vô biên của hắn.

Đang lách cách gõ bàn phím, tầm mắt Icy vô tình đảo qua chiếc điện thoại di động đặt bên cạnh, nhấn phím mở, trên màn hình lập tức hiện lên một đường cong hơi hơi đứt đoạn. Đây không phải tulip đen, mà cũng chẳng biết là hình gì, có lẽ đợi đến khi khám phá hết tất cả các màu sắc hắn mới có thể biết được.

Nghĩ như vậy, ngón tay Icy nhanh như cắt xẹt qua bàn phím, bản báo cáo dài dằng dặc lập tức biến mất. Icy bắt đầu bịa ra một đồng những thông tin không liên quan, báo cáo rằng gần đây Ninh Thập Tam chưa có động tĩnh gì, không thể điều tra được năng lực của hắn, cần phải theo dõi thêm một thời gian, sau đó mới gửi tin đi.

Ngón tay hắn khẽ rờ lên khoe môi ban nãy hôn Ninh Thập Tam, chẳng hiểu sao trong lòng đột nhiên dấy lên cảm giác rung động khó tả. Hắn mơ hồ nghĩ lí do muốn khám phá màu sắc kia chỉ là cái cớ, chẳng qua hắn không muốn cho kẻ khác tiếp xúc với Ninh Thập Tam. Bí mật của Ninh Thập Tam chỉ mình hắn biết là được rồi.

Chuông cửa reo lên, Icy vung tay, bản báo cáo lập tức biến mất. Hắn đi ra mở cửa, thấy trước mặt là Ninh Thập Tam thì có chút sững sờ.

“Tôi có làm phiền anh không?” Ninh Thập Tam đưa tập kế hoạch bảo hiểm ra trước mặt Icy, “Anh nói rất hứng thú với bảo hiểm, mấy thứ này tôi vừa mới tìm, anh có thể tham khảo.”

Icy hơi nghiêng người, để Ninh Thập Tam tiến vào rồi mới đóng cửa nói: “Cảm ơn cậu đã có lòng.”

“Chỉ là tiện thể thôi.”

Chính xác là tiện thì giúp, hắn chỉ sắp xếp đồng văn kiện lộn xộn trên bàn cẩn thận lại rồi mang sang đây. Ninh Thập Tam ngồi trên sofa, đưa mắt nhìn khắp gian phòng, đây là lần đầu tiên hắn qua chào hỏi sau khi Icy dọn đến. Phòng khách bày biện rất ngay ngắn, bàn trà không dính một hạt bụi, chứng tỏ chủ nhân

ưa sạch sẽ, có điều cách phối hợp màu sắc đồ đạc trong nhà hơi kì quái, việc này chắc hẳn liên quan đến chứng mù màu của Icy.

Icy đưa tách đồ uống cho Ninh Thập Tam, Ninh Thập Tam nhận lấy vừa nhắm nháp vừa quan sát Icy. Thanh niên trước mặt rất trầm tĩnh, gương mặt không biểu lộ cảm xúc, trước sau như một khiến Ninh Thập Tam không biết nên mở đầu câu chuyện như thế nào.

“Thực ra anh không phải dân thiết kế đúng không?” Suy nghĩ hồi lâu, Ninh Thập Tam quyết định hỏi Icy về điều mình luôn thắc mắc.

Icy sững sốt, nhưng không đáp lại lời nào. Ninh Thập Tam vừa cười vừa nói: “Tôi rất muốn biết anh cố tình tiếp cận tôi là vì mục đích gì?”

Icy nhũn mày, nụ cười của Ninh Thập Tam khiến Icy có cảm giác như Ninh Thập Tam biết hết mọi chuyện. Nhưng Icy không rõ bằng cách nào hắn lại biết, vì thế thần nhiên hỏi vặn lại: “Sao cậu lại nghĩ như vậy?”

“Không phải anh luôn theo dõi tôi sao?”

Thấy Icy nghiêm túc trả lời, Ninh Thập Tam cảm thấy thú vị, liền muốn trêu chọc một chút. Cũng không phải đám thanh niên mới lớn luôn thích mơ mộng viễn vông nữa, xã hội hiện nay việc gì cũng coi trọng hiệu suất, kể cả tình một đêm cũng phải tận hưởng vui vẻ, những thứ phù phiếm không ý nghĩa thì mặc kệ đi.

“Tôi nghĩ cậu lầm rồi, tôi chưa từng theo dõi cậu.”

Ban đầu Icy còn thấy thắc mắc vì sao Ninh Thập Tam lại hỏi vậy, nhưng ngay lập tức hắn hiểu ra, kẻ gây ra chuyện này hẳn là Zero. Dị năng của Ninh Thập Tam quả thật lợi hại, cư nhiên có thể cảm ứng được cả tử thần đang theo dõi mình, xem ra nên đi cảnh cáo Zero ít nhúng tay vào việc của hắn thì hơn.

“Không phải anh sao?”

“Đương nhiên không phải.”

Icy phủ nhận nằm ngoài dự đoán của Ninh Thập Tam. Đối với mấy câu dò hỏi của hắn, Icy phản ứng rất lạnh nhạt, hoàn toàn không có chút cảm xúc mãnh liệt như khi hôn môi ban nãy, khiến hắn cảm thấy quyết định sang thăm hàng xóm của mình sai lầm mất rồi. Tuy mấy lần tình cờ gặp gỡ đây mờ ám kia chính là đầu sỏ gây nên hiểu lầm, nhưng bầu không khí lạnh lẽo lúc này khiến Ninh Thập Tam cảm thấy rất xấu hổ, còn tưởng rằng Icy có hứng thú với hắn, mà hắn cũng không ghét bỏ gì đối phương, cho nên mới chủ động vác mặt qua thăm. Ai dè người này giả mặt giống như giả sách, Ninh Thập Tam có chút khó chịu, rất muốn chất vấn đối phương, nếu như Icy không có hứng thú, vậy hôm nay hắn nói mấy câu mập mờ kia là có ý tứ gì?

Thế nhưng, Ninh Thập Tam sẽ không ngốc mà đi chất vấn loại chuyện này. Hắn thay đổi nét mặt, đứng lên nói: “Vậy chắc là tôi hiểu lầm, tôi về trước nhé, tư liệu anh cứ xem đi, nếu có chỗ nào không hiểu anh có thể liên lạc với tôi.”

“Thập Tam!”

Ninh Thập Tam vừa bước qua người Icy thì đã bị hắn nắm tay giữ lại. Icy đứng chặn trước mặt Ninh Thập Tam, vùng giữa lông mày nhăn lại, nói: “Tôi không thích nụ cười hiện giờ của cậu.”

Tuy không biết vì sao mọi thứ đột nhiên thay đổi, nhưng Icy tuyệt đối không thích nụ cười xã giao vừa rồi của Ninh Thập Tam. Ấm áp hiền hòa, nhưng không hề chứa một chút tình cảm nào, thậm chí còn mang theo mơ hồ xa cách khiến người khác không cách nào tiếp cận, hoàn toàn khác với nụ cười khi Ninh Thập Tam bước vào nhà.

Tay bị giữ lấy giằng không ra, Ninh Thập Tam hơi phát cáu, có điều hắn vẫn duy trì thái độ tươi cười thường ngày, không

bộc phát cơn giận dữ của bản thân, hắn không muốn cho đối phương thấy sự bất lực của mình.

“Kì lạ nhỉ, tôi cười thế nào còn phải theo ý anh ư?”

“Cậu đang tức giận.” Icy nhìn Ninh Thập Tam, chêm vào một câu, “Hơn nữa còn rất tức giận là đằng khác.”

Câu từ chắc như đinh đóng cột, Ninh Thập Tam kì lạ không hiểu làm sao Icy dám chắc chắn như vậy, “Đâu có, Hàn tiên sinh...”

“Icy.”

“Được, Icy, tư liệu tôi đã gửi anh rồi, tôi có thể đi được chưa.”

“Không được.” Tay Icy lại nắm chặt thêm chút nữa, không những không cho Ninh Thập Tam gãy ra, trái lại còn bước tới đằng trước, ôm lấy thắt lưng Ninh Thập Tam kéo hẳn vào trong lồng ngực, “Bởi vì tôi sẽ khó chịu.”

Bốn phía vốn đang dần dần tràn đầy màu sắc rực rỡ đột nhiên một lần nữa quay trở về âm u mờ mịt. Đối với thế giới từ lâu đã trở nên quen thuộc này, Icy chợt có cảm giác chán ghét, hẳn thích những sắc màu tươi tắn kia, mà những màu sắc này, dường như chỉ có Ninh Thập Tam mới có thể mang đến cho hẳn.

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Giây giây vài cái mà không thoát ra nổi, đầu Ninh Thập Tam thật muốn bốc hỏa, “Nếu như anh không có hứng thú với tôi, vậy đừng lúc nào cũng tình cờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, cũng đừng có nói mấy lời không rõ ràng. Nếu như anh thích tôi, thì cứ nói thẳng ra, tôi không quen chơi mấy trò cút bắt tình yêu gì đó, OK?”

“Tôi đối với cậu vẫn luôn rất hứng thú.” Icy lập tức khẳng định.

Bằng không hẳn cũng sẽ không cố ý nhận nhiệm vụ đi điều tra Ninh Thập Tam. Tuy rằng cái loại hứng thú này không phải thứ hứng thú mà Ninh Thập Tam nói, nhưng hiện tại đây không phải việc đáng quan tâm, đáng quan tâm chính là khi Ninh Thập Tam nổi giận, hai má ửng hồng trông rất đáng yêu, đáng yêu hơn đáng về tươi cười nghiệp vụ của hẳn rất nhiều. Ôm Ninh Thập Tam trong lòng, Icy cảm giác u tối xung quanh chậm rãi tan biến, những sắc thái khác bắt đầu nhạt nhòa hiện ra, tuy vẫn chưa thể trở thành bảy màu rõ rệt, nhưng cũng đã đủ khiến Icy ngạc nhiên thán phục rồi. Đây quả là là một cảm giác kì diệu, hẳn nghĩ.

“Biết rồi.” Ninh Thập Tam hậm hực nói: “Đúng là đồ trong ngoài bất nhất.”

“Trong ngoài bất nhất?”

“Đúng thế.”

Ninh Thập Tam tiến tới đặt một nụ hôn lên môi Icy. Nụ hôn lần này so với nụ hôn lướt qua lúc nãy hoàn toàn khác biệt. Dù đã hôn xong nhưng hẳn vẫn không chịu rời đi, còn khẽ cắn đôi môi Icy, nhẹ nhàng đẩy lưỡi vào thăm dò, câu dẫn đầu lưỡi của đối phương, thỏa thích mút vào. Icy sững sốt, nhưng ngay lập tức ôm lấy thắt lưng Ninh Thập Tam, nhiệt liệt đáp lại, môi răng quần quít không rời.

“Rõ ràng rất thích, nhưng lại cố tình giả bộ rụt rè chờ người khác tự dâng tới cửa, không phải trong ngoài bất nhất thì là gì.” Nhiệt tình hôn xong, Ninh Thập Tam cười chế giễu.

“Tôi vẫn luôn muốn bước qua cửa nhà cậu, là cậu không cho.” Icy phản bác, vươn tay khẽ chạm lên môi Ninh Thập Tam, kết luận: “Rất ngọt.”

“Bởi vì vừa mới uống nước ngọt xong.”

Ninh Thập Tam vừa dứt lời, bờ môi lại bị cướp lấy. Icy ôm Ninh Thập Tam, hôn xuống. Đây có phải cảm giác yêu thích không hẳn cũng không rõ ràng lắm, bởi từ trước đến nay hẳn chưa trải qua bao giờ. Nhưng khi hai bờ môi quần lấy nhau, Icy chợt hiểu vì sao Zero và các tử thần khác luôn muốn dùng chân ở nhân gian tìm kiếm niềm vui, đây quả thực là một trải nghiệm không tồi.

Sô pha đặt ngay bên cạnh, vì thế hai người thuận theo tự nhiên ngã người xuống ghế. Ninh Thập Tam ôm lấy thắt lưng của Icy. Tuy thắt lưng Icy trông có vẻ mảnh mai nhưng lại tràn đầy sức mạnh, có điều khuy cài thiết kế rườm rà gây trở ngại đến hành trình khám phá của hẳn, Ninh Thập Tam bất đắc dĩ lên tiếng: “Sao ở nhà mà anh cũng ăn mặc nghiêm túc như vậy.”

“Thói quen.”

Icy do dự một chút, không ngăn cản Ninh Thập Tam giúp mình cởi khuy. Tuy hẳn biết bản thân là tử thần, không nên nảy sinh tiếp xúc thân mật với đối tượng mình đang điều tra, nhưng lí trí đã hoàn toàn đại bại

trước dự vọng, hơn nữa hẳn cũng rất thích cảm giác tiếp xúc thân mật này. Nếu đã thích, vì sao phải khước từ?

Khuy cài màu bạc rốt cuộc cũng được cởi ra, tay Ninh Thập Tam luồn vào bên trong vuốt dọc theo thắt lưng Icy.

“Vóc người đẹp ghê.” Hắn khen tặng.

Quần áo nhanh chóng bị cởi xuống, đến khi tiếp cận Ninh Thập Tam mới biết thân hình Icy tuyệt đến mức nào. Cơ bụng căng cứng, hai điểm trước ngực vì hưng phấn mà khê ửng hồng, làn da trắng ngần không tì vết, duy chỉ có một điểm chưa hoàn mỹ, đó chính là nhiệt độ cơ thể hơi lạnh lẽo, tựa như hơi lạnh đã ngấm sâu vào tận xương cốt cơ thể. Cho dù đang đắm mình trong dự vọng thì biểu cảm trên mặt vẫn đơn điệu, thật khiến người ta có chút mất hứng.

“Cười lên chút được không?” Ninh Thập Tam thành thực rời khỏi đôi môi của Icy đi xuống dưới cằm, rồi lại cắn nhẹ lên bờ vai của hắn. “Nét mặt anh lúc này trông như thể tôi đang cưỡng bức anh vậy.”

“Tôi có cười mà.” Icy phản bác, tay cởi phăng áo của đối phương, ném sang bên cạnh.

Lần này đổi lại là Ninh Thập Tam không cười nổi nữa, đây là cái áo sơ mi hắn vừa mua xong, mới mặc được một lần. Nhìn cái áo rách nằm dưới đất, hắn khóc không ra nước mắt. Thật không nghĩ Icy bình thường lạnh như băng, cư nhiên lại thích mấy trò bạo lực này, biết thế hắn mặc đồ ngủ tối.

“Nhớ kĩ lát nữa phải đền tôi cái áo sơ mi đó.”

“Tôi có thể thiết kế cho cậu.” Về phương diện thiết kế Icy rất tự tin, có điều hắn chưa bao giờ chủ động thiết kế vật dụng cho người khác, Ninh Thập Tam chính là người đầu tiên.

Giữa những lần tiếp xúc nóng bỏng, đồ cả hai nhanh chóng được lột sạch. Sofa hơi chật chội, Ninh Thập Tam đơn giản kéo Icy lăn xuống sàn nhà, nhờ tính kiêu phách của Icy, sàn nhà sạch bóng không có nửa hạt bụi, khiến sự tình hai người chuẩn bị tiến hành càng thêm thuận lợi. Hai người dính chặt một chỗ nhiệt tình hưởng thụ thân nhiệt đối phương, nhưng chỉ chốc lát sau Ninh Thập Tam liền cảm thấy có điều kì quái. Phản ứng của Icy rất ngây ngô, tuy hắn đang bùng bùng hưng phấn, phân thân cũng đã ngẩng cao đầu, hơi thở gấp gáp xen lẫn chút rên rỉ, nhưng lại bối rối không biết phải làm sao. Kinh nghiệm lâm trận của Icy giống như mới trải sự đời, mặc dù kích thích đã lên tới đỉnh điểm, nhưng lại không biết làm thế nào để trút ra.

“Anh...không phải là lần đầu tiên đấy chứ?” Ngồi khóa chân trên đùi Icy, Ninh Thập Tam thở dốc hỏi.

Biểu tình khô khốc của Icy cùng với phản ứng của hắn hoàn toàn đối lập nhau, cho dù cơ thể hưng phấn, nhưng trên mặt chẳng hề có biểu cảm đặc biệt gì. Nếu không phải động tác của Icy trúc trắc, Ninh Thập Tam đã cho rằng Icy chỉ coi mình là thứ giải quyết dự vọng.

“Chắc là vậy.” Icy đáp.

Thời gian đối với tử thần mà nói không hề có ý nghĩa gì, khái niệm về tuổi tác lại càng không có, dự vọng ân ái vốn là thứ Icy cảm thấy rất nhạt nhẽo. Tử thần vốn không cần cảm xúc, nhất là tử thần ngay cả bảy màu cũng không nhìn thấy được như hắn. Bởi nhận biết được càng nhiều màu sắc, cũng có nghĩa là nảy sinh càng nhiều ham muốn hơn. Icy không biết các tử thần khác như thế nào, nhưng hắn chưa bao giờ khao khát theo đuổi dự vọng.

Về phần hiện tại hắn bỗng dưng nảy sinh dự vọng với Ninh Thập Tam, hắn nghĩ là vì hắn bị thể giới bảy sắc màu kia cám dỗ, mà một khi hắn chiếm được thứ hắn muốn, hắn sẽ không bao giờ buông tay. Giống như thuốc phiện, biết rõ là sai trái, nhưng vẫn không kìm lòng được mà sa vào.

“Cậu thì sao?” Icy hỏi vặn lại Ninh Thập Tam.

Bị cặp mắt đen như mực nhìn, Ninh Thập Tam có phần xấu hổ.

Nên trả lời như thế nào đây? Hắn đã từng chinh chiến rất nhiều, ban đầu đều là xuất phát từ tình cảm chân thật, nhưng sau chỉ là trò giải trí đơn thuần trong lúc cô đơn. Dù mọi hình thức ân ái hắn đều đã trải qua, nhưng nói với hắn đây là lần đầu tiên, Icy chính là người duy nhất. Trực giác cho hắn biết Icy không

nói dóc, phản ứng của Icy lúc này chính là minh chứng vô cùng rõ ràng. Việc này hoàn toàn không nằm trong dự liệu của Ninh Thập Tam, hắn vẫn luôn cho rằng loại con cháu nhà giàu có cho dù không chơi bởi phóng đảng, thì ít ra cũng đã từng có kinh nghiệm tình trường. Cho nên dù có thiện cảm với Icy, hắn cũng sẽ không trao tình cảm của mình cho đối phương. Hắn đã quen cảnh tình đến tình đi, thế nhưng lần này, hắn phát hiện có lẽ bản thân đã phán đoán lầm rồi.

Hắn không nên đùa giỡn tình cảm với một người chưa biết đến tình ái như vậy, lựa chọn này không ổn tí nào.

“Tôi nghĩ, hay là chúng ta nên bình tĩnh lại một chút.”

Ninh Thập Tam tự thuyết phục bản thân, đang định rời khỏi người Icy, lại bị đối phương giữ lấy kéo xuống, thân thể lộn nhào, áp hắn xuống nền nhà.

“Tôi muốn làm.” Từ trên nhìn xuống gương mặt Ninh Thập Tam, Icy rất nghiêm túc nói, “Muốn hiểu rõ con người cậu.”

Không phải là Icy thích hắn thật đó chứ?

Bị đè trên mặt đất, Ninh Thập Tam mông lung suy nghĩ. Mặt đối mặt với Icy, Ninh Thập Tam đột nhiên cảm ghét cái vẻ mặt băng tuyết ngàn năm không đổi này vô cùng, bởi có cố thể nào đi nữa, hắn cũng không dò ra nổi bất cứ manh mối gì trên mặt Icy.

Đối với Ninh Thập Tam mà nói, “cảm thấy hứng thú” và “thích” là hai khái niệm cách nhau rất xa, mà « thích » với « quan hệ thể xác » thì còn xa hơn thế rất rất nhiều. Lúc này hắn không biết cái Icy gọi là “muốn hiểu rõ” rốt cuộc có ý tứ gì. Nhưng biểu tình nghiêm túc của Icy khiến Ninh Thập Tam rất thỏa mãn, dường như những băn khoăn ban đầu của hắn đều đã bay biến hết.

“Nếu đã như vậy, sao chúng ta không tiếp tục?” Ninh Thập Tam cười câu dẫn.

Thấy khuôn mặt lạnh như băng của đối phương lộ ra chút vẻ câu nệ hiếm hoi, Ninh Thập Tam cười nói, “Vị đây là lần đầu của anh, để tôi hướng dẫn vậy.”

Vừa nói chuyện vừa rướn người lên ôm lấy cổ Icy, mút lấy khoe môi cùng cảm, cùng lúc với tay xuống dưới cầm lấy phân thân của Icy cao thấp xoa nắn, nghe thấy đối phương thở dốc dồn dập, Ninh Thập Tam hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

Icy không đáp, chỉ là bắt chước động tác động tác của Ninh Thập Tam, nhiệt tình hỗ trợ cọ xát, chẳng mấy chốc cả hai cùng tiết ra.

“Tiếp đến, cho anh hưởng thụ một thứ kịch liệt hơn.”

Ninh Thập Tam đẩy Icy xuống nền nhà, ngồi khóa lên hông hắn, ngón tay đùa nghịch hai khỏa tròn nhỏ trước ngực, cảm nhận được bụng dưới Icy vì kích động mà phập phồng lên xuống. Nét mặt vẫn cứng nhắc trước sau như một, có điều tóc mai lúc này sớm đã ẩm ướt, con mắt chớp mở nhiệt tình tiết lộ cảm xúc hiện giờ của hắn. Hai tay Icy giữ lấy hông Ninh Thập Tam, bộ vị nơi hai cơ thể tiếp xúc chuyển động cọ xát, rõ ràng là dấu hiệu muốn đi vào, muốn chiếm lấy Ninh Thập Tam. Cho dù Icy không nói lời nào, Ninh Thập Tam vẫn có thể cảm nhận trọn vẹn khao khát mãnh liệt của hắn.

Ninh Thập Tam thở dài, đành tạm dừng ý định trêu đùa lại, hơi nâng thất lưng lên đưa ngón tay vào khe nhỏ phía sau dò xét, mang theo chút dịch thể ban nãy tiết ra để mở rộng thêm, tránh cho lát nữa bản thân bị đau. Ninh Thập Tam vốn thuộc phái hưởng thụ, mấy việc này luôn là người ta chăm sóc, nhưng tình huống đêm nay đặc biệt, hắn chỉ có thể chủ động mà thôi.

Chờ khe nhỏ thích ứng với vật lạ, Ninh Thập Tam mới cảm phân thân của Icy đặt ở phía sau, chậm chậm ngồi xuống. Tính khí thô to hoàn toàn khác xa với vóc người mảnh khảnh tuấn tú của Icy. Chờ Ninh Thập Tam ngồi xuống hoàn toàn, nó lập tức đâm thẳng vào chỗ sâu nhất, tựa như dòng nước xiết tìm được chỗ khơi thông, thoáng cái đã chiếm trọn bên trong của hắn.

Ninh Thập Tam thở hắt một tiếng thỏa mãn, nhưng lập tức thất lưng mềm nhũn, eo bị Icy giữ chặt chuyển động lên xuống, tốc độ vừa thô bạo vừa liên tục không ngừng, không hề tuân theo nhịp điệu.

Ninh Thập Tam đã lâu chưa cùng người khác ân ái, trong giây lát không kịp thích ứng với dị vật nên co rúm lại, hắn đặt hai tay lên vai Icy, nói: “Chậm một chút.”

Không hề có lời đáp lại, nhưng động tác của Icy dịu dàng hẵn, Ninh Thập Tam hài lòng với sự phối hợp của Icy. Tên này tuy bộ dạng trông lạnh lùng miệng lưỡi lại cay độc, nhưng thực tế khi tiếp xúc sẽ phát hiện ra hắn còn chưa đến mức hết thuốc chữa. Vì thế Ninh Thập Tam liền mở miệng nói: “Anh nằm yên, tôi sẽ giúp anh biết vui vẻ là thế nào.”

Vừa nói đầu gối vừa quỳ xuống sàn nhà, nửa thân trên nằm sấp lên mình Icy vắn vẹo. Tuy tình nhân của Ninh Thập Tam trước kia không nhiều mấy, nhưng cơ bản hắn cũng được coi là người có kinh nghiệm, thi thoảng xem tí phim người lớn coi như bù đắp, cho nên phương diện này hắn lão luyện hơn Icy nhiều lắm. Ninh Thập Tam vốn là người thích hưởng thụ, hôm nay chủ động như vậy cũng bởi đây là lần đầu tiên của Icy, hắn không muốn Icy có ấn tượng xấu về nó.

Icy quả thực không chống đỡ nổi sự khiêu khích thành thực, chỉ chốc lát màn mơn trớn của Ninh Thập Tam đã không đủ để thỏa mãn hắn nữa, hắn dùng sức chuyển động phân thân. Lúc này Ninh Thập Tam đã hoàn toàn quen với sự tiến nhập của dị vật, dù Icy có trở nên thô bạo Ninh Thập Tam cũng không cảm thấy khó chịu nữa, trái lại còn rất thỏa mãn. Vách tràng sâu kín được săn sóc trọn vẹn, mỗi lần dị vật di chuyển, thần trí Ninh Thập Tam lại như bay lên mây.

“Anh hùng hổ như vậy, định làm chết tôi sao?” Thất lưng nâng lên hạ xuống vừa mỗi vừa mềm nhũn, Ninh Thập Tam hoàn toàn chìm vào vui sướng, mơ mơ màng màng nói.

“Yên tâm, cậu vẫn còn sống lâu lắm.” Ôm lấy Ninh Thập Tam, Icy khẳng định chắc nịch.

Động tác phối hợp hoàn toàn ăn ý, khiến người ta có cảm giác rung động khó tả. Cơ thể Ninh Thập Tam rất mềm dẻo, đây chính là kết quả tập luyện chăm chỉ suốt một thời gian dài, trên người hắn còn có mấy vết sẹo nhỏ không nhìn rõ, Icy nhẹ nhàng hôn lên đó, hưởng thụ cảm giác tiếp xúc thân thể. Thế giới vốn tối tăm xung quanh dường như càng lúc càng nhiều màu sắc, Icy không biết đó là những màu gì, chỉ biết rằng chúng rất dễ nhìn, ấm áp, rực rỡ, giống như cảm giác Ninh Thập Tam đang mang lại cho hắn vậy. (xxx thật là thần thánh *v*)

Kích thích rốt cuộc lên tới đỉnh điểm, phân thân Icy tiết ra, Ninh Thập Tam cúi đầu hôn lấy đôi môi Icy, cùng

hắn lăn lộn trên nền đất. Icy đáp trả lại, vừa nóng bỏng, vụng về lại có chút đáng yêu.

“Sau này đừng nghĩ đến chuyện tự sát nữa. Trên đời này đâu có chuyện gì không thể giải quyết?” Hai người dựa sát vào nhau, ngón tay đan xen, Ninh Thập Tam nói.

“Tôi không tự sát.”

“Anh không thể thành thật nói một tiếng được sao?” Ninh Thập Tam ngẩng đầu, không vui nhìn Icy.

“Được.”

Ninh Thập Tam hài lòng, lại tựa vào vai Icy, nhẹ giọng bảo: “Chỉ ít trong lúc chúng ta hẹn hò đừng có nổi hứng tự sát, tôi không thích cảm giác tử vong.”

“Cảm giác tử vong?”

“Chính là một loại cảm giác rất bi thương, trên người anh luôn toát ra cái cảm giác đó.”

Ninh Thập Tam có chút mệt mỏi, thuận miệng lầu bầu.

Icy nhíu mày, trên người tử thần dù ít hay nhiều đều có khí tức bi thương, bởi nơi bọn họ đi đi về về đều là chỗ có chết chóc, người nào có linh cảm nhạy bén sẽ phát hiện được khí tức ấy. Tử thần thường hay dạo chơi nhân thế như Zero đều phải học cách che giấu khí tức, nhưng hắn khác bọn họ, hắn ghét che giấu, cũng chẳng thèm che giấu.

Bên cạnh truyền đến tiếng ngáy nho nhỏ, Icy biết Ninh Thập Tam ngủ rồi, vì thế liền bế hắn lên giường. Icy không bật đèn, nương theo ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ mà ngắm nhìn nét mặt điềm đạm khi ngủ của Ninh Thập Tam.

Trong lòng chợt tràn ngập cảm xúc kì quái, Icy vươn tay chạm khẽ hai má đối phương, mở miệng nói: “Từ vong không đáng sợ như cậu nghĩ, nếu như ngày đó tới, tôi đồng ý đích thân tới đón cậu.”

7. Chương 7

Sáng sớm tỉnh dậy, phát hiện không thấy Ninh Thập Tam ở bên cạnh, Icy liền đứng dậy rời phòng ngủ. Trong phòng tắm truyền ra tiếng nước, một lúc lâu sau mới thấy Ninh Thập Tam bước ra, người quần khăn bông mỏng, sắc mặt hơi tái.

“Icy.”

Thấy Icy, Ninh

Thập Tam lên tiếng gọi, lại đưa mắt nhìn bộ đồ ngủ của hắn từ trên xuống dưới.

Ngay cả đồ ngủ cũng đen thuần một màu, cá tính ghê nha, hơn nữa mới sớm ra còn chưa tỉnh ngủ hẳn, vậy mà dáng vẻ Icy vẫn chất y như thường. Chẳng bù hắn, ra đường chải chuốt lịch sự vì công việc, còn khi ở nhà ăn mặc rất tùy tiện.

“Lần sau làm xong nhớ giúp tôi rửa sạch, nếu như anh không muốn giúp thì nhớ gọi tôi dậy tự làm, để cái thứ đó dấp dính ở trong người khó chịu lắm.” Ninh Thập Tam vừa lau tóc vừa thuận miệng nói.

Icy sững sốt, làm tử thần, Icy không hề biết cảm giác khó chịu là gì.

Thấy Icy tròn mắt ngạc nhiên, động tác lau tóc của Ninh Thập Tam hơi dừng lại, rồi hắn cười rộ lên, đập đập lên vai Icy: “Tôi nói đùa vậy thôi, nếu đêm qua anh biết kiểm chế một chút thì cũng không vấn đề gì. Mà anh có thể cho tôi mượn một chiếc sơ mi được không, tôi không muốn mới sáng ra đã trần trụi về nhà.”

Icy dẫn Ninh Thập Tam tới trước tủ quần áo, mở hai cánh cửa tủ, bên trong đồ gì cũng có, chỉ là cái nào cũng màu đen. Ninh Thập Tam một lần nữa cảm thán gu ăn mặc của Icy, tiện tay chọn đại

một cái sơ mi, đang mặc quần áo thì nghe Icy đứng đằng sau nói: “Tối nay cậu lại qua đây đi.”

Mày Ninh Thập Tam hơi nhúu, hắn xoay người đối diện với Icy. Khuôn mặt Icy tựa như ngọc thạch được điêu khắc, tinh xảo hoàn mỹ, nhưng không hề có cảm xúc, cũng may đôi mắt xinh đẹp của hắn phần nào giúp che giấu khuyết điểm không đáng có ấy. Chỉ ít Ninh Thập Tam còn

thấy được bóng dáng mình trong mắt Icy, hay nói cách khác, Icy có hứng thú với hắn.

Thôi thì cứ coi câu nói trên như lời mời trá hình vậy, Ninh Thập Tam mỉm cười: “Được.”

Mặc xong quần áo, Ninh Thập Tam tới phòng ăn mò bữa sáng. Ai ngờ mở tủ ra mới biết, ngoài đồ uống cùng nước lạnh thì trong tủ chẳng còn cái gì sốt. Dựa vào lối hành xử của Icy, Ninh Thập Tam không ôm ấp hi vọng hắn biết tự nấu ăn cho chính mình, nhưng không nghĩ lại quá mức tưởng tượng như vậy, trong nhà cái gì cũng không có.

“Bình thường anh không ăn sáng sao?”

“Không.”

Sự thật là, đối với tử thần chuyện ăn uống không cần thiết lắm, tuy thi thoảng Icy có đi nhà hàng dùng bữa, nhưng mỗi lần gọi bữa sáng đều thấy rất phiền phức, cho nên dần dà quên luôn. Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Ninh Thập Tam, Icy lên tiếng: “Để tôi gọi bữa sáng tới.”

“OK, tôi phục anh rồi.” Ninh Thập Tam xua tay, “Bữa sáng để tôi lo.”

Hắn xoay người ra khỏi nhà, chỉ lát sau đã mang về một ổ bánh mì cùng lap xưởng, còn có cả sữa bò. Ninh Thập Tam thành thực nướng bánh, đun sữa, chẳng mấy chốc đã hoàn thành một bữa sáng kiểu Âu đơn giản, sau đó gọi Icy ra cùng ăn.

Icy lúc này mới hiểu ban nãy Ninh Thập Tam chạy về nhà mang nguyên liệu sang đây, liền mở miệng bảo: “Tôi có thể sang nhà cậu mà, cậu đâu cần phải cần vất vả mang đồ qua đây.”

Ninh Thập Tam đang gặm bánh mì không nói lời nào, hắn thà mất công một chút, chứ nhất quyết không để Icy sang nhà mình. Về phần này hắn rất giống Ninh Hi, rất cố chấp, trừ những người hắn vô cùng tin tưởng, hắn sẽ không để ai bước qua cửa nhà.

Ăn sáng xong, Ninh Thập Tam thu dọn bát đĩa, tỏ ý bảo Icy đi rửa. Hắn đã nấu nướng thì Icy phải rửa bát, đây là chuyện đương nhiên. Thấy Ninh Thập Tam rời đi, Icy hỏi: “Cậu đi đâu vậy?”

“Đi làm. May mà sáng hôm nay tôi phải đi kí hợp đồng, bằng không đi muộn toàn bộ tiền thưởng tháng này sẽ đi tong hết.”

Ninh Thập Tam ngó đồng hồ treo tường, đã mười giờ hơn rồi, nếu tối hôm qua không buông thả quá mức, hắn đã không dậy muộn như vậy. Dậy mới biết Icy không rửa sạch phía sau hộ hắn, lại phải vội vã chạy đi tắm rửa.

Vốn lúc đầu có tí oán trách Icy, nhưng hiện tại xem ra, không phải là Icy không quan tâm đến người khác, chỉ là không biết phải làm thế nào thôi.

Tự dưng bắt được một chú chim non, không biết là may mắn hay bất hạnh nữa.

“Tối gặp.” Ninh Thập Tam đứng ở cửa, giơ tay vẫy vẫy tạm biệt Icy.

Icy đáp lại bằng một nụ hôn sâu rất dài không hề báo trước. Năng lực tiếp thu của Icy thực khá, kĩ thuật hôn so với tối hôm qua đã tiến bộ hơn rất nhiều. Ninh Thập Tam đứng đó hưởng thụ nụ hôn tạm biệt đã lâu rồi hắn không có, mãi sau Icy mới chịu buông hắn ra.

“Anh học nhanh đó nhỉ.” Ninh Thập Tam tựa vào cửa, mỉm cười nói.

Những đôi tình nhân khi yêu nhau cuồng nhiệt đều như vậy, chỉ ước lúc nào cũng được cùng một chỗ, nhưng nhiệt tình tới nhanh đi cũng nhanh, đây là kinh nghiệm hắn rút ra sau mấy cuộc tình thất bại. Cho nên đối với sự cuồng nhiệt của Icy, tuy hắn rất thích, nhưng cũng không cảm thấy rung động.

“Đúng vậy, tôi rất thích.” Icy gật gật đầu thừa nhận.

Chỉ khi ở cạnh Ninh Thập Tam, mọi thứ mới tỏa sáng. Icy đã chán ghét cảnh sống trong thế giới tăm tối âm u, nên đối với hắn, cảm giác khi được ở chung với Ninh Thập Tam là vô cùng mới mẻ.

Câu trả lời thẳng thắn khiến Ninh Thập Tam thoáng sửng sốt, nhưng hắn lập tức cười nói: “Tạm biệt.”

“Lát gặp lại.”

Sau khi Ninh Thập Tam rời đi, Icy trở lại phòng bếp, dọn bát đĩa đặt vào trong bồn nước bắt đầu kì cọ.

Phía sau đột nhiên xuất hiện một tầng khí lạnh lẽo, kèm theo giọng cười nham nhở: “Ha ha, Icy, từ lúc nào ngươi trở thành một quý ông đảm đang vậy? Đến cả rửa bát cũng làm?”

“Ta không phải,” Icy xoay người đi ra, ném giẻ rửa bát về phía Zero “Thế nên, ngươi tới rất đúng lúc, rửa giúp ta.”

Khuôn mặt hớn hở của Zero nhất thời méo xệch, miệng lẩm bẩm: “Vì sao ta phải giúp ngươi làm công việc buồn chán này?”

“Bởi vì đây là chỉ thị của cấp trên.” Icy khoanh tay trước ngực, nghiêng người dựa vào tường nhìn hắn, “Đương nhiên ngươi có thể từ chối, dù sao ta cũng không phải cấp trên trực tiếp của ngươi.”

Nếu được thì gã đã từ chối rồi, nhưng khi Icy được điều tới nhận vụ này, cấp trên đã chỉ định bọn họ phải phối hợp thi hành nhiệm vụ. Được rồi, hắn đầu hàng, coi như đây cũng là một phần công việc vậy.

Zero hậm hực rửa chén, đang oán hận sao mình lại xuất hiện đúng thời điểm thế, thì đột nhiên nghe tiếng Icy vang lên: “Ngươi có thể dùng linh lực, vậy sẽ mau hơn.”

Zero chẳng hề cảm kích lời nhắc nhở này, công việc của tử thần vốn là thu linh hồn người chết, trừ cái đó ra, tất cả những cái còn lại bọn họ đều phải hạn chế không sử dụng đến linh lực, tránh quấy nhiễu nhân loại. Đây là một quy định bất thành văn, Zero tin Icy không thể không biết.

“Lâu như vậy rồi người đã điều tra được cái gì chưa?” Zero vừa rửa bát vừa hỏi.

“Một chút.”

Một chút ấy vô cùng thú vị, nhưng Icy không muốn chia sẻ nó với ai.

“Kì thực hai người đã làm chuyện đó rồi phải không?” Cảm nhận được khí tức bất thường trong phòng, Zero quay đầu cười mờ ám, “Cả đêm qua Ninh Thập Tam ở lại nhà người, có dò hỏi được gì không?”

Icy lạnh nhạt đảo mắt nhìn Zero: “Chuyên tâm làm tốt việc của mình đi, hắn đã cảm nhận được người bám theo hắn, nên người đừng có dùng phương pháp vô vị này nữa. Ngoài ra, nếu cần ta sẽ gọi người, đừng tự tiện xuất hiện cạnh ta.”

“Cảm nhận được ta? Hắn lợi hại vậy sao?”

Sớm đã quen với cách nói chuyện của Icy, Zero cũng không để tâm lắm, nhưng Ninh Thập Tam lại khiến Zero cảm thấy thú vị. Hắn xoa xoa cằm, quyết định không nhúng tay vào có lẽ tốt hơn, bằng không nếu nhiệm vụ thất bại, Icy sẽ vin vào đó đổ hết tội lên đầu mình.

Rửa bát xong xuôi, Icy chỉ chỉ tay xuống dưới đất, ý bảo nhiệm vụ đã xong, Zero có thể xéo đi. Zero bắt đầu nhún vai, đối với tên sếp sớm nắng chiều mưa này, cứ tỏ thái độ kính nhi viễn chi (tôn trọng nhưng k gần gũi) là tốt nhất: “Ta tới chỗ Ninh Hi đây, có việc thì liên lạc với ta.” Dừng một chút, lại thêm thêm một câu: “Nhưng cần người rửa bát thì khỏi.”

Ninh Hi là anh trai của Ninh Thập Tam, lượn lờ chung quanh có khi tìm ra đầu mối gì đó. Cho nên thời gian này ngoại trừ thi hành nhiệm vụ, gã còn theo dõi Ninh Hi, chỉ là Ninh Hi rất bài xích gã, mỗi lần gã vừa rón rén tới gần đều lập tức bị phát hiện. Có đôi khi gã tự hỏi không biết tên kia ngu ngốc thật, hay là giả dạng heo để ăn thịt hổ, khiến gã rơi vào tình thế dở khóc dở cười, khỏi phải nói gã khó chịu đến mức nào. Hôm nay chạy tới hỏi thăm Icy, còn bị hắt hơi rửa bát, Zero thật vô cùng hoài nghi vị trí của mình tại minh giới.

“Nếu như hai người thật sự đã làm chuyện ấy, người nên học thêm mấy chiêu. Ngoài hàng thuê đĩa nhiều thứ hay ho lắm, chỉ cần người chu đáo hầu hạ hắn trên giường, cái gì hắn cũng sẽ nói cho người biết.”

Trước khi đi Zero tốt bụng nhắc nhở. Thế nhưng gã không có tí tẹo lòng tin nào vào việc Icy có thể làm hài lòng Ninh Thập Tam trên giường. Mà thôi, đây cũng không phải là việc gã cần bận tâm, chỉ cần đứng cạnh xem trò vui là được.

Zero đi rồi, Icy cau mày, không thể phủ nhận rằng tối qua rất vui vẻ. Phần lớn nguyên nhân là do Ninh Thập Tam đã mang tới một thế giới mới đầy màu sắc cho hắn, nhưng Ninh Thập Tam có hưởng thụ hay không hắn lại không biết. Có lẽ là có. Tuy hắn không thể nhìn thấu trong đầu Ninh Thập Tam đang suy nghĩ cái gì, nhưng trực giác cho hắn biết hôm qua Ninh Thập Tam đã rất hài lòng.

Icy đẩy cửa sổ ra, xa xa là dãy cửa hiệu cùng những tấm biển san sát nối tiếp nhau, mỗi tấm lại được tô vẽ bằng những màu sắc khác biệt. Tuy hắn chưa thể phân biệt được các màu này một cách trọn vẹn, nhưng chỉ nhìn thôi cũng cảm thấy rất vui mắt rồi. Đáng tiếc bầu trời vẫn mờ mịt như cũ, tựa như màu sắc của minh giới, nghìn năm không đổi.

Icy xoay người nhảy xuống lầu, loại linh thuật di chuyển tức thời này được cho phép, mà dù không được cho phép, Icy vẫn sẽ dùng như thường. Quy củ đối với hắn mà nói, là thứ chưa bao giờ tồn tại.

Icy dùng năng lực cảm ứng nơi Ninh Thập Tam đang làm việc rồi đi tới. Đây là trung tâm thương mại gần khu họ ở, mấy tầng bên dưới đều là cửa hàng ăn uống, Ninh Thập Tam ngồi ngay ở quán cà phê tầng hai, cạnh cửa sổ, đang trao đổi với khách hàng. Icy không tiến vào, chỉ ẩn thân ngồi cạnh bồn hoa đợi.

Hôm nay Ninh Thập Tam ăn mặc có chút không hài hòa, một bộ tây trang màu xám, bên trong là sơ mi màu đen kèm theo cái cà vạt cũng màu xám nốt, hoặc do chưa nhận thức biết hết các màu sắc nên Icy chỉ nhìn ra được có thế. Icy thấy Ninh Thập Tam trò chuyện rất vui vẻ với khách hàng, trên mặt vẫn là nụ

cười nghiệp vụ đó, lúc đưa tài liệu ra thảo luận cùng đối phương, mỗi khi nói đến điểm quan trọng thì khe vung tay lên, tư thế vô cùng tự tin.

Ngoại trừ nụ cười đầy tính chất công việc kia, Icy cảm thấy tất cả cử chỉ của Ninh Thập Tam đều hoàn mỹ. Nhân loại vốn sở hữu khả năng nguy trang rất tài tình, điểm này Ninh Thập Tam là một minh chứng vô cùng thuyết phục. Thế nhưng Icy không hề cảm thấy đáng ghét, trái lại hẳn cho rằng mặt này của Ninh Thập Tam quả thực rất thú vị.

Bàn bạc xong, Ninh Thập Tam chào tạm biệt khách hàng. Nhìn nụ cười nở trên môi Ninh Thập Tam, Icy biết hợp đồng đã được kí kết, chỉ là nụ cười ấy có chút cứng nhắc, không phải là nụ cười chân thật xuất phát từ đáy lòng. Ninh Thập Tam đứng trên giao lộ một chốc, rồi vẫy tay gọi taxi rồi đi.

Cứ như vậy, Icy theo Ninh Thập Tam đi gặp gỡ vài khách hàng nữa. Khi cuộc thương lượng cuối cùng chấm dứt, Ninh Thập Tam đón xe buýt quay về công ty. Đứng từ xa nhìn gương mặt hẩn ử rử, Icy thầm nghĩ có lẽ hôm nay không nên để Ninh Thập Tam đi làm. Sức khỏe Ninh Thập Tam rất tốt, nhưng dù sao cũng là loài người, ban đêm không được nghỉ ngơi đầy đủ, ban ngày lại vất vả làm việc, quả thực rất mệt. Nếu như hôm nào cũng hoạt động miệt mài như vậy, cơ thể hẳn sớm muộn gì cũng không chịu nổi.

Mà thực ra, nếu Ninh Thập Tam ngỏm sớm, chẳng phải được lợi nhất là mình giới sao!

Ý nghĩ này vừa mới vụt qua, Icy liền ngầy ngẩn cả người. Trong thâm tâm, hẳn không hề muốn Ninh Thập Tam gặp chuyện không may, chí ít là vào lúc này.

Lát sau Icy đến công ty Ninh Thập Tam, nghe hẳn bảo tới tìm Ninh Thập Tam bàn chuyện bảo hiểm, cô tiếp tân liền niềm nở dẫn hẳn tới phòng khách, vừa pha trà vừa tranh thủ đưa mắt lén nhìn trộm vị mặc đồ đen lạnh lùng nhưng đẹp trai này. Tiếp theo, cô lại ân cần bưng bánh trái tới, nói Ninh Thập Tam sắp tới rồi, mời hẳn chờ một lúc.

Quả nhiên chưa tới một phút, Ninh Thập Tam đã vội vã chạy đến. Đẩy cửa phòng khách ra, phát hiện người ngồi trong phòng là Icy, Ninh Thập Tam ngầy cả người. Thảo nào ban nãy hẳn cứ thấy kì quái, hôm nay đâu có buổi hẹn trước nào, sao đột nhiên lại có khách, thì ra là Icy.

“Áo của cậu nhăn rồi.”

Icy đi tới, chỉnh lại áo cho Ninh Thập Tam, khẽ kéo phẳng vạt áo đang nhúm lại kia, ngoài cửa lập tức rộ lên tiếng hét nho nhỏ của đám chị em. Ninh Thập Tam lấy lại tinh thần, vội vã đóng cửa lại, kéo rèm cửa sổ xuống, rồi mới quay sang nhìn gương mặt lạnh lùng, hoàn toàn không biết những hành động công khai vừa rồi thân mật tới cỡ nào của Icy.

“Làm thế nào anh lại đến đây?”

“Đi bộ.”

“Không, ý tôi là anh đến đây làm gì?”

“Cậu không nên đi xe buýt, rất vất vả.” Ninh Thập Tam hỏi một đằng, Icy trả lời một nẻo.

Ninh Thập Tam thầm khinh bỉ Icy, đương nhiên hẳn biết taxi vừa nhanh vừa sạch, không vất vả bon chen như xe buýt. Thế nhưng tiền taxi rất đắt, mà công ty lại không chi trả phí đi lại, cho nên chỉ khi nào đi gặp mặt khách hàng hẳn mới có thể ngồi taxi, nhưng đây cũng không phải việc hẳn quan tâm lúc này.

“Tôi van anh đó, trước tiên anh trả lời dùm tôi, vì sao anh lại tới công ty tôi?”

“Đến bàn chuyện bảo hiểm, hôm qua chúng ta vẫn chưa xong việc mà.”

Đương nhiên câu trả lời này khiến Ninh Thập Tam không còn lời nào để nói, thảo nào sáng nay Icy lại bảo lát nữa gặp, hóa ra đã âm mưu từ sớm.

Hắn kéo Icy ngồi xuống, cười khổ nói: “Anh cần gì sốt ruột như vậy, tôi còn chưa chuẩn bị bộ kế hoạch mà.”

“Không cần kế hoạch, lấy bảo hiểm loại nào cũng được.” Icy chỉ muốn khám phá năng lực của Ninh Thập Tam, hoàn toàn không có hứng thú với mấy thể loại bảo hiểm này.

“Loại nào cũng được?” Ninh Thập Tam nghi ngờ nhìn nhìn Icy, “Tôi phải nói trước, trong vòng hai năm kể từ khi mua bảo hiểm nếu khách hàng đột nhiên tự sát, thì sẽ không có tiền bồi thường đâu.”

“Tôi không mắc chứng mất trí nhớ,” Icy lạnh lùng đáp: “Cho nên chuyện đáp ứng cậu tối qua tôi vẫn nhớ rõ ràng.”

Đôi mắt xinh đẹp chăm chú nhìn Ninh Thập Tam, chỉ riêng ánh mắt trong vắt này thôi cũng đủ khiến Ninh Thập Tam cảm thấy mình có chút không phải khi nghi ngờ Icy. Thế nhưng đột nhiên chạy tới đây, nói với hắn rằng lấy loại bảo hiểm nào cũng được, muốn không nghi ngờ cũng khó. Ninh Thập Tam suy nghĩ một chút, lên tiếng: “Như vậy đi, cho tôi biết khả năng trả phí bảo hiểm hàng tháng của anh, ngoài ra nếu có hứng thú với loại bảo hiểm nào thì nói với tôi, tôi sẽ chuẩn bị bộ kế hoạch cho anh, được không? Anh chờ tôi ở đây, trước khi tan ca là tôi có thể chuẩn bị xong xuôi, có điều nếu anh muốn lấy bảo hiểm sức khỏe, thì cần phải qua một vài loại kiểm tra, sẽ tốn thời gian hơn.”

“Vậy lấy bảo hiểm tai nạn ngoài ý muốn là được rồi.” Icy thuận miệng bịa ra một con số coi như khả năng có thể chi trả, nói: “Cậu không cần làm luôn đâu, đi từ sáng đến giờ, chắc mệt lắm rồi.”

Ninh Thập Tam sững sốt, tuy giọng điệu của Icy vô cùng lạnh nhạt, nhưng từ ngữ rõ ràng chất chứa quan tâm. Hắn mỉm cười: “Không sao, đều đã quen rồi.”

Ninh Thập Tam hoàn thành công việc rất nhanh, trước khi tan ca đã soạn xong bộ kế hoạch đưa cho Icy: “Có bốn bộ tất cả, anh xem qua xem loại nào phù hợp với anh. Hợp đồng kí lúc nào cũng được, nhưng lúc đó đừng quên mang theo chứng minh thư và con dấu của anh đến.”

Icy nhận lấy đồng giấy tờ, nói: “Tối nay tôi mời cậu bữa cơm, coi như lời cảm ơn.”

“Tối hôm qua anh đã mời rồi, hơn nữa chuẩn bị tài liệu vốn là công việc của tôi.”

“Hôm qua và hôm nay là hai khái niệm khác nhau.”

Đúng là vậy, có điều...

Ninh Thập Tam còn chưa biết nên đồng ý hay từ chối, đã bị Icy kéo tay dắt ra khỏi phòng làm việc, vừa bước ra khỏi cửa đã nghe thấy tiếng rú nhỏ nhỏ của đám nữ đồng nghiệp, hắn không khỏi bóp bóp trán, thầm nghĩ ngày mai sẽ rất gian nan đây.

“Anh có thể đừng dắt tay tôi ở nơi công cộng được không? Chí ít cũng đừng dắt trước mặt người quen.” Ngồi trên xe, Ninh Thập Tam cười khổ: “Rất xấu hổ.”

“Thật sao?”

Ninh Thập Tam gật đầu lia lịa, ở nhà hắn không ngại cuồng nhiệt đến cùng, nhưng có một số việc không cần thiết phải công khai cho mọi người cùng biết, bằng không hắn sẽ bị mấy nữ đồng nghiệp đáng sợ ở công ty chạy theo truy hỏi. Đến lúc đó tránh đi cũng không được, nói dối cũng không xong. Sau này hai người mà chia tay, thì cũng vô cùng bẽ mặt.

“Được.” Ngoài dự tính, Icy đáp ứng dễ dàng.

8. Chương 8

Hai người dùng bữa tối tại một nhà hàng Trung Quốc. Cơm xong, Ninh Thập Tam gọi thêm mấy lồng bánh cuốn hoa cùng bánh bao hấp, nhờ bồi bàn gói lại mang về. Ra khỏi nhà hàng, Ninh Thập Tam bảo Icy: “Tôi muốn đi thăm anh hai, có lẽ khuya mới về, anh cứ về trước đi.”

“Tôi lái xe đưa cậu đi không phải tốt hơn sao?”

Nhìn biểu cảm của Icy, Ninh Thập Tam không biết nên phản ứng ra sao, đành đáp: “Nhưng như vậy sẽ phiền đến anh.”

“Không có, hai chữ thời gian đối với tôi mà nói, cũng chỉ là một danh từ thôi.”

Nếu Icy đã nói như vậy, Ninh Thập Tam cũng không từ chối nữa, để Icy đưa mình tới trại an dưỡng. Ninh Hi đang ngồi trong phòng vẽ tranh, thấy bọn họ tới thì rất vui vẻ, đưa quà sinh nhật mình chuẩn bị cho em trai. Đó là một lọ hoa nhỏ được chạm khắc bằng gỗ, bên trong cắm một đóa tulip đen, thân bình còn được khéo léo khắc một chữ “Phúc” nho nhỏ.

“Đóa tulip hôm trước hứa cậu vẫn chưa đưa cho tôi.” Icy đứng cạnh lên tiếng.

Ninh Hi chớp mắt mấy cái, “Còn chưa làm xong, xong rồi Tiểu Phúc sẽ đưa cho anh.”

Ninh Thập Tam bắt đầu dĩ thử dài, Ninh Hi dường như đã nhìn ra quan hệ giữa hai người họ nên mới nói như vậy. Trực giác của anh trai hắn luôn luôn chuẩn xác, điểm này hắn không thể không phục.

“Gần đây có quen thêm được bạn mới nào không?” Để tránh Ninh Hi nói năng lung tung khiến Icy xấu hổ, Ninh Thập Tam hỏi sang chuyện khác.

“Có, chính là cái tên người xấu đó, hôm nào cũng thấy tới đây.”

“Người xấu?” Ninh Thập Tam nhú mày, nhớ lại hôm gặp Icy và Zero tại trại an dưỡng, liền liếc mắt sang Icy.

“Tôi và Zero không phải thân quen gì, chỉ là ngẫu nhiên chạm mặt thôi.” Icy phủ định sạch trơn quan hệ giữa mình và Zero, dù sao hắn cũng đâu có bịa chuyện, thực sự hắn không hề thân với Zero.

“Vậy gã kia có ăn hiếp anh không?” Ninh Thập Tam lại lo lắng hỏi Ninh Hi.

“Không, nhưng mà hắn rất ồn ào, hơn nữa trên người còn có mùi vị kì lạ.” Ninh Hi dồn hết hứng thú lên đồng đồ vật Ninh Thập Tam mang đến, vừa cắn bánh cuốn hoa vừa nói: “Chắc vì hắn không thường xuyên tắm rửa đây mà, nói chung anh không thích hắn.”

Đó vốn là mùi tử vong âm lạnh đặc trưng trên người tử thần, không liên quan đến việc có chăm tắm hay không. Icy thâm nghĩ, thì ra trực giác của Ninh Hi nhạy bén như vậy, Zero theo dõi bị phát hiện cũng không quá ngạc nhiên. Nhưng hình tượng Zero trong mắt Ninh Hi ra sao không phải là mối bận tâm của Icy, hắn lại càng không tốt bụng tôn công đi giải thích nỗi oan ức của đồng nghiệp.Ồn ào không tắm rửa, hai cái này rất hợp với Zero, danh hiệu kẻ xấu cũng rất xứng đáng.

Ngồi chơi đến mười giờ Ninh Thập Tam mới rời trại an dưỡng. Trước khi về, để cảm ơn Icy đưa đón Ninh Thập Tam, Ninh Hi vẽ một bức chân dung tặng cho hắn. Bức họa trông rất thực, còn được khuyến mại thêm một đóa tulip nho nhỏ bên dưới. Thấy nó rất giống với đóa tulip trên danh thiếp của Ninh Thập Tam, Icy liền dùng ánh mắt dò hỏi. Ninh Thập Tam nói: “Danh thiếp của tôi chính là do anh hai thiết kế. Anh ấy rất giỏi, không ai làm được như anh ấy đâu.”

“Ha, đáng tiếc những cái người bình thường làm được thì cậu ta lại không làm được.”

Giọng châm biếm vang lên từ phía hành lang, Ninh Thập Tam quay đầu lại nhìn, nhưng không thấy gì hết. Icy biết tổng tên Zero vô công rồi nghề đang quanh quẩn đâu đây, nghĩ bụng Ninh Hi nói rất phải, đúng là cái đồ ồn ào, nhưng không nên để Ninh Thập Tam biết được sự có mặt của gã. Vì thế Icy liền nói: “Cậu lại gặp ảo giác đấy à? Mau về nghỉ ngơi thôi.”

“Ừ.”

Ninh Thập Tam không hề hoài nghi, cùng Icy rời khỏi trại an dưỡng. Sau khi lên xe, Icy cẩn thận cất bức tranh sang một bên rồi mới nổ máy. Nơi đây cách nhà trọ của Ninh Thập Tam khá xa, để Icy ở cùng mình tại trại an dưỡng lâu như vậy Ninh Thập Tam không khỏi cảm thấy áy náy, liền mở miệng bảo: “Cảm ơn.”

“Tôi thích lời cảm ơn nào giá trị một chút.” Mắt Icy vẫn nhìn thẳng phía trước, chuyên tâm lái xe, thuận miệng trả lời.

Ninh Thập Tam liếc hắn một cái, đang nghĩ đến mấy thứ linh tinh, chợt nghe Icy nói tiếp: “Lần sau nhớ tặng tôi một đóa tulip thật.”

Ninh Thập Tam đơ mắt, cảm thấy thẹn thùng vì chứng đa nghi của mình, “Mùa hoa nở còn chưa tới, đợi đến lúc đó tôi sẽ tặng anh một đóa tulip, màu đen thuần mà anh thích nhất luôn.”

Icy ngoảnh đầu nhìn Ninh Thập Tam, thấy hắn đang xem bình hoa gỗ, lên tiếng: “Tình cảm hai anh em cậu thật tốt.”

“Ừ, anh ấy là người thân duy nhất của tôi.”

Không có quan hệ huyết thống cũng có thể coi là người thân ư? Icy không hiểu nổi suy nghĩ của loài người, hắn nghi ngờ còn rất nhiều uẩn khúc mà mình chưa biết đến, vì thế liền hỏi bóng gió: “Nhưng các cậu trông không giống nhau lắm.”

“Bởi vì Ninh Hi không phải anh ruột tôi.” Ninh Thập Tam không định giấu Icy điều gì, giải thích rõ: “Chúng tôi đều là trẻ mồ côi, khi tôi bị đưa tới cô nhi viện thì anh hai đã bảy tuổi rồi, tôi mới ba tuổi thôi. Người đầu tiên tôi chơi cùng là Ninh Hi, rồi sau đó cứ thế nương tựa vào anh ấy. Thính lực của tôi bị khiếm khuyết, nên hay bị những đứa khác bắt nạt, Ninh Hi luôn là người che chở cho tôi.”

“Ninh Hi có vẻ hiền”

“Đây là anh chưa thấy Ninh Hi giận thôi. Nếu bị ai chọc giận, anh ấy sẽ liều mạng đến cùng.” Ninh Thập Tam cẩn thận để món quà vào bao đựng giấy tờ, kể: “Lũ bốn tuổi thấp bé hơn Ninh Hi, cho nên mỗi khi anh hai tôi nổi giận, chúng nó rất sợ. Sau này còn có kẻ thả chó ra cắn lên chúng tôi.”

Ánh mắt Ninh Thập Tam trở nên mông lung, chuyện cũ đã qua, hắn không muốn nghĩ lại, cũng không cần thiết phải nhắc lại. Bởi vì ngoại trừ Ninh Hi ra, hắn không còn kí ức hạnh phúc nào khác. Vì thính lực khiếm khuyết mà hắn bị người nhà vứt bỏ, bị người trong cô nhi viện bắt nạt. Hắn chỉ có thể gắng sức học hành, hi vọng sau khi tốt nghiệp có thể kiếm được công việc có tiền lương hậu hĩnh. Đáng tiếc ước mơ tốt cuộc không thể thực hiện, đang học đại học năm hai đã phải thôi học vì kinh tế khó khăn.

“Thế nhưng tôi thấy thính lực của cậu vẫn bình thường mà.”

Đây là điểm Icy thấy khó hiểu nhất. Theo ghi chép thì thính giác Ninh Thập Tam quả thực có khiếm khuyết, nhưng sau tai nạn ba năm trước kia, có vẻ nó đã hồi phục. Cũng từ lúc đó, hắn bắt đầu tranh cướp sinh mệnh với đám tử thần, cuối cùng Icy cũng hỏi được đến vấn đề then chốt.

Đáng tiếc Ninh Thập Tam không hứng thú với chủ đề này, thần nhiên đáp: “Mấy năm nay chăm chỉ điều trị nên thính giác đã được cải thiện hơn, đáng tiếc vẫn chưa khỏi hoàn toàn, vì thế mỗi khi nghe không rõ tôi lại có thói quen nghiêng đầu.”

“Rất đáng yêu.” Nhớ tới động tác nghiêng đầu của Ninh Thập Tam, Icy nói.

Ninh Thập Tam nở nụ cười, dù bị nói vậy nhưng hắn vẫn cảm thấy rất vui vẻ. Nếu khi nói chuyện mà Icy thêm chút biểu tình trên mặt thì tốt biết bao, như vậy thì người ta sẽ không nghĩ mình đang bị hắn trêu đùa.

“Tôi ngủ một chút, khi nào đến nhà trọ thì gọi tôi.”

Ninh Thập Tam nói xong dựa vào ghế nhắm mắt lại, khiến câu hỏi chuẩn bị thốt ra khỏi miệng Icy lại bị nuốt vào. Hắn ngủ rất nhanh, mới vài giây trôi qua đã hoàn toàn chìm vào mộng đẹp, đầu nghiêng sang một bên, xe vun vút chạy, ánh đèn đường nhàn nhạt hắt lên nửa khuôn mặt. Icy quay đầu nhìn hắn, cảm thấy ban nãy mình nói không có sai, khi Ninh Thập Tam không phô ra nụ cười nghiệp vụ kia, hắn thực sự rất đáng yêu.

Trở lại nhà trọ, Ninh Thập Tam mơ mơ màng màng bước lên tầng, sau khi chúc Icy ngủ ngon thì trở vào nhà, ngay cả điện cũng chẳng buồn bật, đi thẳng vào phòng khách đổ ụp người xuống sofa.

Hôm nay có hơi mệt mỏi, bởi màn phóng túng tối qua mà bây giờ thắt lưng vẫn còn đau. Hơn nữa, ban ngày chạy đôn đáo suốt, buổi tối lại đi thăm Ninh Hi, chưa có một phút nghỉ ngơi nào. Hiện giờ về đến nhà, ngã mình trên sofa, hắn không muốn động tay động chân gì nữa.

Cứ làm một giấc đã, tỉnh dậy tắm cũng được.

Ninh Thập Tam tựa đầu lên gối bắt đầu chìm vào giấc ngủ, ngay khi hắn sắp yên giấc, chuông cửa bất chợt kêu đing đing, lôi hắn ra khỏi mộng đẹp.

“Đáng ghét!”

Tiếng chuông vang lên đều đặn, Ninh Thập Tam rốt cuộc không níu kéo được cơn buồn ngủ nữa, đứng dậy ra mở cửa, trước khi mở còn hít một hơi thật sâu, điều chỉnh cảm xúc trên mặt, cố gắng để lộ nụ cười niềm nở trên môi.

“Xin hỏi...”

Mới nói được nửa câu, đã thấy Icy lù lù đứng phía trước, nụ cười của Ninh Thập Tam tắt ngóm. Được rồi, trước mặt người quen không cần giả bộ nữa, nhất là Icy, từ tối qua quan hệ giữa bọn họ đã thay đổi, thân thiết đến không thể nào thân thiết hơn được nữa rồi.

“Cậu đã từng được huấn luyện chưa?”

Đối mặt với câu hỏi không liên quan, Ninh Thập Tam đưa mắt khó hiểu nhìn Icy. Icy nói tiếp: “Biểu cảm trên mặt cậu thay đổi rất nhanh.”

“Tôi xin anh đấy.” Ninh Thập Tam bóp bóp trán, hắn buồn ngủ lắm rồi, không còn hơi đâu nói giỡn với Icy nữa, “Nhà tôi đang rất bừa, không thể đón tiếp anh được. Tôi còn việc phải làm nốt, có vấn đề gì mai trò chuyện sau được không?”

“Tôi không đến làm khách, tôi đến mời cậu sang nhà tôi.” Hai mắt Ninh Thập Tam tròn tròn, Icy tiếp tục lên tiếng: “Tôi thích ngủ cùng cậu, cảm giác rất tuyệt.”

Ninh Thập Tam đỏ mặt.

Hắn không phải người mới vào đời, nhưng tuyệt đối sẽ không thể dùng giọng điệu bình thản như Icy mời người ta về nhà. Biểu cảm đương nhiên trên mặt Icy giống như mời hắn đi ăn cơm, chứ không phải mời hắn lên giường.

Ngày mai còn rất nhiều việc phải hoàn thành, hắn không thể phóng túng như đêm trước được. Hơn nữa, nếu mới bắt đầu mà đã dễ dàng đồng ý lời mời của người ta thì sau này đối phương sẽ càng dễ đòi hỏi. Vì thế Ninh Thập Tam khéo léo từ chối: “Xin lỗi, đột nhiên tôi mệt quá, muốn đi nghỉ sớm, chuyện này để đến cuối tuần ha.”

“Tôi biết cậu đang rất mệt, cho nên mới mời cậu sang nhà tôi. Tôi đã xả nước đầy bồn rồi, tắm xong cậu có thể lên giường đi ngủ luôn, như vậy không tốt sao?”

Hả? Ninh Thập Tam kì quái nhìn Icy: “Không phải anh muốn ngủ cùng với tôi à?”

“Đúng vậy, có cậu nằm cạnh, tôi ngủ ngon hơn rất nhiều.”

Có lẽ cái “ngủ ngon” kia chỉ là ảo giác sau khi được tiếp xúc với điều mới lạ, nhưng Icy quả thực cảm thấy tối hôm qua khi nằm chung giường với Ninh Thập Tam, xung quanh hắn không còn là bóng tối âm u thường trực nữa. Hắn không cần ngủ, nhưng hắn thích hưởng thụ cảm giác ấm áp này, cho nên hôm nay hắn lại tới mời Ninh Thập Tam.

“Yên tâm, tôi ngủ rất yên lặng, sẽ không làm phiền cậu.” Thấy Ninh Thập Tam không hào hứng mấy, Icy tiếp tục thuyết phục.

A...

Nghe đến đây, Ninh Thập Tam phát hiện hình như mình đã hiểu lầm Icy, bất quá chưa đợi hắn giải thích, cổ tay đã bị đối phương nắm lấy kéo đi. Icy khóa cửa lại hộ hắn, sau đó dẫn hắn vào nhà mình. Ngoài phòng tắm đã đặt một bộ nội y mới sạch sẽ, từ đầu đến cuối đều là màu đen. Ninh Thập Tam nhỏ giọng thở dài, thầm nghĩ nếu Icy muốn mời hắn sang đây, ít nhất cũng phải mua bộ nội y màu khác chứ, hôm nào cũng mặc một màu giống nhau thế này, hắn không chịu được.

“Cứ tắm từ từ, tôi nằm trên giường đợi cậu.” Icy nhét khăn tắm vào tay Ninh Thập Tam.

Từ “đợi” này, kì thật chỉ mang ý nghĩa đợi đơn thuần thôi đúng không?

“Icy, sau này anh có thể dùng từ ít gây hiểu lầm một chút được không?” Ninh Thập Tam cong ngón tay út lại một ít, “Một chút là tốt rồi, mắt công người khác lại nghĩ linh tinh.”

“Người khác nghĩ như thế nào thì liên quan gì đến tôi?” Nhìn Ninh Thập Tam, Icy thần nhiên nói: “Cậu hiểu là được rồi.”

Thế nhưng, hần cũng vừa mới hiểu lầm đó thôi! Có điều nhìn biểu cảm trên mặt Icy, dường như Icy không hề thấy bản thân mình có vấn đề. Ninh Thập Tam không thể làm gì khác hơn là đi về phía phòng tắm, hôm nay hần đã quá mệt mỏi, không đủ sức lực cùng tinh thần giúp nâng cao chỉ số EQ cho Icy nữa.

Tắm rửa xong, Ninh Thập Tam trở về phòng ngủ. Đèn đã tắt, chỉ còn ánh sáng từ chiếc đèn ngủ nhỏ đầu giường. Icy nằm trên giường, thấy hần bước tới, liền nhanh chóng dịch sang một bên, nhường chỗ cho hần.

“Anh không cần tắm rửa sao.”

“Tôi tắm rồi.”

Ninh Thập Tam hết sức hoài nghi câu trả lời của Icy. Vừa nãy lúc sang tìm hần Icy vẫn mặc nguyên quần áo ngày hôm nay, khi sang đây hần lại vào tắm trước, vậy Icy phải chưa tắm rửa gì mới đúng. Thế nhưng khi tới gần lại ngửi được mùi sữa tắm thoang thoảng, Ninh Thập Tam cảm thấy vô cùng kì quái. Nhưng hần cũng không suy nghĩ nhiều, đêm đã khuya, hần cũng chẳng còn hứng thú nghĩ ngợi lung tung.

“Ngày mai nhớ dậy làm bữa sáng.” Đang mơ màng chìm vào giấc mộng, Ninh Thập Tam nghe Icy thầm thì bên tai.

Bữa sáng hôm sau do Ninh Thập Tam phụ trách. Vì hần dậy sớm nên bữa sáng này thịnh soạn hơn hôm qua rất nhiều. Do cường độ công việc, Ninh Thập Tam khá coi trọng bữa sáng. Hiện tại chỉ cần chỉ cần làm nhiều hơn rồi chia làm hai mà thôi, không tốn thêm bao nhiêu thời gian.

“Hôm nay cậu có rảnh không? Tôi định tới công ty cậu bàn chuyện bảo hiểm.” Vừa ăn Icy vừa lên tiếng hỏi.

“Buổi chiều rảnh.”

Do có hẹn trước, buổi sáng công tác ở ngoài xong, Ninh Thập Tam liền về công ty chờ Icy đến. Buổi chiều Icy đến rất đúng giờ. Ninh Thập Tam không ngờ Icy đăng kí hết cả bốn loại bảo hiểm, đưa cả chứng minh thư cùng thẻ tín dụng ngân hàng cho hần để hần lo thủ tục.

“Chỉ cần mua một loại là được rồi. Bốn loại này gần giống nhau, anh mua hết không những tốn nhiều tiền mà còn không cần thiết nữa.” Chờ cô tiếp tân đi khỏi, Ninh Thập Tam lập tức hạ giọng nói với Icy.

“Không tốn.” Icy nhấp trà, thuận miệng đáp: “Dù sao tiền cũng xài không hết.”

Một tác phẩm đơn giản hần thiết kế có thể kiếm được không ít tiền, hơn nữa tiền này lại còn là tiền cổ, ở nhân gian giá trị còn nhân lên gấp bội. Cho nên tiền đối với hần ngoài việc vừa nặng vừa chiếm diện tích, thì chẳng có công dụng nào hết. Bây giờ có chỗ dùng, đương nhiên hần muốn dùng tùy theo ý thích của mình.

Ninh Thập Tam bóp trán, nhíu mày nhìn thanh niên ngồi ở trước mặt. Icy không chỉ EQ không cao, mà còn có vấn đề về IQ nữa. Ông ơi, hần chăm sóc một mình anh hai là đủ mệt rồi, đừng bắt hần lo lắng thêm cho một người suy nghĩ không bình thường nữa.

“Anh bị ngốc hử, mua nhiều bảo hiểm như vậy chỉ tổ tốn tiền, một chút ích lợi cũng không có.”

Là con người ai cũng có tư tâm, hôm nay nếu trước mặt là một khách hàng khác, Ninh Thập Tam sẽ không nhiều lời. Việc này chỉ cần khách hàng cảm thấy hài lòng là tốt rồi, can ngăn chỉ sợ làm người ta ghét thêm. Thế nhưng hần và Icy đã có quan hệ thân mật, cho nên hần mới nhiều lời: “Kể cả anh có tiền đi nữa cũng không nên phung

phí như vậy, thật sự không đáng.”

“Trên đời này có thứ nào đáng giá đâu.” Icy kì quái nhìn Ninh Thập Tam bằng mọi cách ngăn mình mua bảo hiểm. Rõ ràng mỗi khi gặp khách hàng hần đều mong bọn họ kí bằng hết chỗ hợp đồng hần gợi ý mà, “Hơn nữa, tôi dùng tiền của tôi, có vấn đề gì à?”

“Không vấn đề, một chút cũng không có.”

Ninh Thập Tam cứng họng, thực là làm ơn mắc oán, nếu như bây giờ ngồi đối diện với hắn không phải Icy mà là một vị khách khác, hắn thật muốn cầm đồng tài liệu đập vào mặt khách, giúp đối phương tỉnh lại. Có tiền thì giỏi sao, mình có lòng tốt đi khuyên hắn lại giống như hại hắn, nếu đã có tiền, vậy hắn tiêu thế nào thì mặc kệ hắn!

Điều chỉnh thái độ, Ninh Thập Tam mỉm cười nói: “Nếu đã vậy, anh Hàn, xin anh kí tên vào đây, chứng minh thư của anh đưa tôi mượn đi phô tô.”

“Icy.” Icy nâng mí mắt, nhấn mạnh.

“Tôi biết anh tên Icy, nhưng hiện giờ giữa chúng ta là quan hệ nhân viên công ty và khách hàng, gọi là anh Hàn vẫn hợp hơn.”

Ninh Thập Tam miệng cười nhưng lòng không cười, cầm lấy tư liệu của Icy mang đi phô tô. Việc này vốn không phải của hắn, nhưng vì tò mò, hắn muốn tự mình làm lấy, khi phô tô thì tranh thủ đọc lên. Nhìn những thông tin trên giấy tờ của Icy, hắn không khỏi kinh ngạc. Icy không phải con nhà danh gia gì, trên danh thiếp ngay cả tên công ty cũng không có, chỉ ghi nghề nghiệp là chuyên gia thiết kế. Thế nhưng số tiền trong tài khoản ngân hàng dọa Ninh Thập Tam nhảy dựng, cả hàng dài số 0 nối tiếp nhau, đếm mãi đếm mãi mà không hết. Thực ra mấy thông tin cá nhân này Icy không cần phải đưa cho hắn. Ninh Thập Tam đặt chúng lên bàn, thầm nghĩ may mà là mình, đổi lại người khác nhìn thấy số tiền lớn như vậy, chỉ sợ sẽ nảy sinh lòng tham. Xem ra chỉ số IQ của tên kia còn kém hơn cả anh hai nữa.

Sao xong, Ninh Thập Tam thu thập tất cả tài liệu lại mang đến phòng khách cho Icy. Theo trình tự trao đổi với khách hàng thường ngày, hắn giải thích cẩn thận các phần trong tài liệu cho Icy nghe, sau đó kẹp danh thiếp lên đồng giấy tờ: “Anh Hàn, bốn tờ hợp đồng này xin anh kí vào, xin hỏi còn vấn đề gì anh chưa rõ không?”

Không đợi Icy mở miệng đáp, Ninh Thập Tam đã nói tiếp: “Nếu đã không còn chuyện gì, vậy anh giữ lấy hợp đồng này, về sau nếu có thắc mắc gì thì liên hệ với tôi. Cuối cùng, xin cảm ơn anh đã tin tưởng công ty chúng tôi, hi vọng sẽ còn cơ hội hợp tác.”

Nói xong, Ninh Thập Tam đứng lên, chìa tay ra làm động tác mời. Icy nhăn mặt nhíu mày cầm lấy tài liệu, đứng lên bước đến bên cạnh hắn, nói: “Hình như cậu mất hứng?”

Giỏi, còn biết là mình mất hứng, Ninh Thập Tam thả lỏng tay, cười nói: “Sao có thể? Anh Hàn kí một lúc bốn hợp đồng, tôi được hưởng hoa hồng rất nhiều, vui mừng còn không kịp.”

“Đáng lẽ phải như thế.” Icy nhìn Ninh Thập Tam chăm chú: “Nhưng mỗi lần cậu cười như vậy, đều chứng tỏ rằng cậu đang không thật lòng.”

Người này không nói thẳng ra như vậy thì sẽ chết ư? Ninh Thập Tam đi tới mở cửa, tỏ ý mời Icy rời đi. Icy không dài dòng thêm nữa, vừa đi vừa lên tiếng: “Tối nay tôi muốn ăn cơm cùng cậu.”

Mí mắt Ninh Thập Tam chẳng buồn chớp, hắn thuận miệng: “Đến lúc đó gọi điện cho tôi được rồi.”

Icy gật đầu đi khỏi. Sau khi hắn rời đi, Ninh Thập Tam đóng cửa rầm một tiếng, sắp xếp lại tài liệu, thầm nghĩ ai thèm cùng hắn ăn cơm tối cơ chứ. Nếu đã có tiền, vậy thì tự mình hưởng thụ đi.

9. Chương 9

Tan tầm, sau khi đã khóa chặt cửa nẻo, Ninh Thập Tam ngồi xe về nhà. Hắn lược một bát trứng gà coi như bữa tối, ăn xong lại đi tắm nước nóng thoải mái một trận, đang dựa người trên sofa xem ti vi thì chuông cửa kêu.

Ninh Thập Tam không nhúc nhích, coi như không nghe thấy gì, nhưng có thể thấy vị khách ngoài kia còn kiên trì hơn cả hắc. Chuông đổ hơn mười lần liên tục, sợ hàng xóm trách mắng, hắc đành phải ra mở cửa. Cửa mở ra, Icy yên lặng đứng đó, mặc đồ đen từ đầu đến chân, cúc bạc tinh xảo dưới ánh đèn tỏa ra hào quang nhàn nhạt.

“Ngày mai cậu có thể đổi hộ tôi bốn loại bảo hiểm thành một loại được không?” Ninh Thập Tam còn chưa biết nên nói cái gì, Icy đã mở miệng trước.

Nghe xong, phản ứng đầu tiên của Ninh Thập Tam là tên này uống lộn thuốc hắc. Sớm biết Icy sẽ đến chất vấn chuyện mình đuổi hắc đi chiều nay, nhưng không nghĩ hắc lại nhắc tới chuyện bảo hiểm đầu tiên.

“Xin lỗi, hợp đồng đã kí, không thể sửa được nữa.”

Ninh Thập Tam tựa vào cửa, buông một câu. Kì thực bốn bản hợp đồng kia vẫn còn đặt trong ngăn kéo phòng làm việc của hắc, hắc vẫn chưa chuyển đi.

“Nếu cậu không giận, không đổi cũng không sao.” Khuôn mặt Icy vẫn cứng nhắc như cũ, giống như lời hắc vừa nói chẳng hề quan trọng.

Ninh Thập Tam đột nhiên khó chịu, nhếch miệng cười: “Kì lạ nhỉ, anh kí hợp đồng thì liên quan gì đến tâm trạng của tôi?”

“Cậu giận không bắt điện thoại của tôi không phải là mình chứng rõ ràng nhất sao?”

“Điện thoại tôi hết pin.”

“Sao cậu phải dùng cách kém cỏi này để thử thách chỉ số IQ của tôi?”

Icy lạnh lùng hỏi, nét mặt vẫn bình thản như trước, chỉ là con ngươi đen như mực thoáng lộ ra chút không vui. Ninh Thập Tam thấy nhưng cũng chẳng thèm để tâm, mỉm cười: “Chỉ số IQ của anh không cần thử, chiều nay tôi đã biết hết rồi.”

“Đồ ngủ của cậu rất đáng yêu.” Nhìn quần áo trên người Ninh Thập Tam, Icy bất chợt lên tiếng.

Chủ đề cuộc đối thoại bay vèo sang vấn đề khác khiến Ninh Thập Tam ngớ người. Theo bản năng hắc cúi đầu nhìn bộ đồ màu trắng kẻ ca rô kèm họa tiết động vật nhỏ. Nhân dịp cửa hàng bách hóa giảm giá hắc mua liền mấy bộ kiểu này, dù sao chỉ tối mới mặc, không cần để ý đến hình tượng, nên họa tiết trang trí thế nào hắc cũng không quan tâm lắm. Nhưng vì sao tên này bỗng dưng đi khen đồ ngủ của mình?

Không đợi Ninh Thập Tam hiểu ra vấn đề, Icy đã muốn bước vào nhà. Ninh Thập Tam vội vã ngăn lại, cho dù hai người có thân thiết đến mấy, hắc cũng không có ý định cho Icy vào nhà mình. Đây là không gian của hắc, hắc không muốn bất kì ai xâm phạm.

“Vây qua nhà tôi.”

Ở chung với Ninh Thập Tam một thời gian, Icy hiểu Ninh Thập Tam có những quy tắc riêng của mình, không miễn cưỡng bước vào trong, chỉ nắm lấy tay Ninh Thập Tam kéo đi. Địa điểm không quan trọng, quan trọng là cảm giác lúc ở cạnh nhau.

Cửa thang máy phía xa bật mở, có mấy người đang bước tới hướng này. Nếu để họ trông thấy hai tên đực rựa đứng cạnh cửa nắm tay trò chuyện thân thiết, khẳng định đám buôn dưa lê lại có nhiều chuyện để nói. Ninh Thập Tam không nói hai lời, dứt khoát

kéo Icy vào trong nhà, sập cửa. Nhưng cánh cửa trên người lại chỉ đóng hờ, làm hắc phải vội vã chạy ngược trở lại khép chặt. Cửa vừa khóa, thắt lưng lập tức bị Icy ôm lấy từ phía sau.

“Thập Tam.”

Trong bóng tối, hắc nghe được tiếng thì thầm nho nhỏ của thanh niên, vừa trầm thấp đầy mê hoặc, lại như tiếng đàn ngân nga bên tai.

Giọng nói quyến luyến không muốn rời xa, khiến Ninh Thập Tam phút chốc luống cuống. Bất luận là trò chơi nào, nếu đặt tình cảm vào, cũng sẽ không còn vui vẻ nữa. Hắc sẽ trở thành người lo được lo mất, cái

gì cũng suy nghĩ, chú ý. Hắn không sợ Icy vô tình, hắn chỉ sợ hắn có ý, vì hắn không đủ tự tin mình có thể báo đáp được phần tình cảm kia của Icy.

“Anh làm cái gì vậy?” Ninh Thập Tam miễn cưỡng cười nói: “Không phải mời tôi ăn cơm tối sao? Cùng lắm thì mai tôi mời lại?”

Icy không trả lời, chỉ im lặng ôm Ninh Thập Tam. Không có Ninh Thập Tam bên cạnh, không gian xung quanh lại quay về với u ám. Hắn nôn nóng cả đêm, hắn phát hiện mình không muốn chìm đắm trong thế giới tối tăm kia nữa. Khi được tiếp xúc với một chút màu sắc, hắn lại càng tham lam muốn thấy nhiều hơn. Mà câu trả lời cho vấn đề này, chỉ Ninh Thập Tam mới có thể cho hắn.

“Tôi cứ nghĩ mua nhiều bảo hiểm như vậy, phần trăm hoa hồng của cậu sẽ tăng thêm, không phải cậu muốn kiếm nhiều tiền ư?”

Thân thể ấm áp lại mềm mại, khiến cảm giác lạnh lẽo dường như bị xua tan hết, Icy ôm Ninh Thập Tam, hít hít hương thơm trên người hắn, khẽ nói.

Ninh Thập Tam ngẩn ra, khoe miệng hơi nhếch, muốn cười, đôi mắt sớm đã ẩm ướt.

“Cách làm này thật ngu ngốc.”

Ninh Thập Tam nhỏ giọng trả lời, bên gáy nóng lên, Icy cúi xuống hôn lên cổ hắn. Cảm giác được dự vọng của thanh niên, hắn muốn phản kháng lại, thế nhưng càng giãy giụa quyết liệt, cái ôm của Icy càng thêm chặt, nụ hôn càng thêm sâu. Không lâu sau, Ninh Thập Tam đành hạ khí giới đầu hàng, xoay người đáp trả nụ hôn cuồng nhiệt đó.

Icy mang Ninh Thập Tam vào phòng ngủ, đặt hắn lên trên giường, đèn chưa bật, mà cũng chẳng cần bật. Đối với tử thần, ánh sáng chỉ là đồ trang trí. Icy cởi quần áo hai người, sau đó cúi đầu hôn xuống.

“A...”

Ninh Thập Tam cảm thấy Icy còn nóng vội hơn cả lần trước, cũng may động tác không hề thô bạo, chỉ là chủ động hơn rất nhiều, khiến hắn không chống đỡ nổi, cứ thế đáp lại sự nhiệt tình của Icy.

Đã từng thân thiết với nhau một lần, lần này hai người đều có kinh nghiệm, không bao lâu hai thân thể đã hòa hợp cùng một chỗ, Icy chuyển động phía dưới, lên tiếng: “Gọi Icy.”

Giống như lời nói giữa cơn mê, lại như lời cầu khẩn mong đối phương chấp thuận, Ninh Thập Tam vô thức gọi: “Icy.”

“Tiếp tục.” Thấy

Ninh Thập Tam nghe theo, Icy rất thỏa mãn, hôn lên thân thể hắn, thì thầm.

“Icy, Icy...”

Tiếng thì thầm xen lẫn rên rỉ giống như một loại ma chú, đốt cháy dự vọng càng thêm mãnh liệt, tình ái lên đến đỉnh điểm, lí trí hay rụt rè đều không còn, chỉ thầm mong hưởng thụ chút hạnh phúc dù ngắn ngủi nhưng không gì chân thật bằng này.

Suốt một đêm, Ninh Thập Tam không đếm nổi mình đã kêu bao nhiêu tiếng, giọng đã khản đặc từ lâu, nhưng không thể không thừa nhận hắn rất hưởng thụ. Động tác của Icy vẫn chưa thuần thục, nhưng chính sự vụng về này lại khiến hắn yêu thích. Ngoại trừ có hơi kịch liệt, còn lại Icy luôn quan tâm tới cảm giác của hắn, khiến Ninh Thập Tam vô cùng thỏa mãn.

Có điều, sáng hôm sau tỉnh dậy, Ninh Thập Tam đã biết phóng túng là thói quen có hại thể nào. Hắn nằm úp sấp trên giường, không những toàn thân đau nhức, đến cổ họng cũng đau không nói lên lời. Nhất định là tên Icy kia ăn miếng trả miếng mình chiều qua gọi hắn là anh Hàn. Ninh Thập Tam cảm phần nghĩ, thực là kẻ nhỏ mọn, bụng dạ không khác gì quần áo hắn mặc, đều đen như nhau.

Hơn nữa, tối qua gấp gáp kéo Icy vào trong nhà, quên chưa tắt hết thiết bị điện, cả đêm qua không biết đã tốn bao nhiêu tiền điện, nghĩ lại mà xót ruột ghê gớm. Ninh Thập Tam lăn lộn trên giường hơn nửa ngày,

oán hận xong xuôi mới đứng lên đẩy cửa bước ra phòng khách. Phòng khách vô cùng im lặng, Icy đang ngồi trên sofa đối diện với tivi, nhìn màn hình điện thoại di động đến đờ người.

“Mười giờ.” Ninh Thập Tam nhìn đồng hồ treo tường, tự cảm thấy may mắn vì hôm nay là ngày cuối tuần, không cần vác xác ra ngoài kiếm tiền.

“Cậu có thể ngủ đến mười hai giờ rồi ăn cơm trưa luôn.” Thấy Ninh Thập Tam đã dậy, Icy buông điện thoại xuống.

Cuối tuần, lại vừa trải qua một đêm cuồng hoan, cả người trở nên lười biếng, Ninh Thập Tam ngồi xuống sofa, thuận miệng hỏi: “Bữa sáng anh ăn gì rồi?”

“Chưa ăn, đang đợi cậu dậy làm cơm trưa.”

Giọng nói bình tĩnh nhưng mang đến phản ứng không bình tĩnh chút nào. Ninh Thập Tam biết thừa Icy ăn uống tùy tiện, chỉ là hắn cảm thấy rất kinh ngạc với sự tùy hứng của Icy. Chờ hắn dậy nấu cơm? Coi hắn như người hầu sao?

“Sao anh không gọi cơm? Nếu tôi ngủ qua cả buổi trưa thì làm thế nào?”

“Chờ cậu cùng ăn tối.” Icy suy nghĩ một lát, nói: “Tôi đã ăn ở rất nhiều nhà hàng, nhưng luôn cảm thấy đồ cậu làm ăn ngon nhất. Dù sao cũng còn nhiều thời gian, tôi không ngại chờ.”

“Thế thì quên mẹ ba bữa của anh đi!”

Cổ họng Ninh Thập Tam vốn đau nhức, nghe xong lời Icy nói thì tức điên, hắn tiện tay quơ lấy cái gối ôm ném, ai dè đúng lúc Icy đứng lên, vì thế cái gối rơi phịch xuống nền đất.

“Anh định làm gì?” Thấy Icy xoay người vào phòng bếp, Ninh Thập Tam hỏi.

Thực ra trong lòng Ninh Thập Tam chỉ có chút xúy bực mình, còn lại là vui vẻ. Có người thích món ăn hắn nấu, đây chẳng phải một lời khích lệ tinh thần gián tiếp sao. Nhìn Icy không giống kiểu người có thể vào bếp, nên Ninh Thập Tam quyết định ngăn cản hắn, tốt nhất vẫn để mình tự làm thì hơn.

“Tôi đi rót cho cậu chén trà, tôi nghĩ thứ cậu cần nhất bây giờ là nó.”

Icy nhìn sắc mặt Ninh Thập Tam, không biết là vì mới ngủ dậy, hay là vì tức giận, hai gò má ửng đỏ, cũng không trưng ra nụ cười lịch sự thường ngày nữa, nhưng như vậy lại mang đến cảm giác rất thoải mái.

Ninh Thập Tam đã hoàn toàn toàn đầu hàng trước khả năng tư duy của Icy. Thôi cứ coi như vừa rồi là hắn tự mình đa tình. Ninh Thập Tam tựa vào sofa, uể oải bảo: “Nhớ cho thêm đá, tôi cần hạ hỏa.”

“Không, mỗi khi tức giận trông cậu rất đáng yêu.” Icy lập tức từ chối.

Ngày đó chạm mặt nhau tại bệnh viện, hình ảnh Ninh Thập Tam ung dung nhã nhặn để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng Icy, thế nhưng lúc này trước mặt hắn lại là một con người với cá tính hoàn toàn khác. Giống như thế giới, bên cạnh u ám còn có rất nhiều màu sắc tươi đẹp. Mỗi khi khám phá ra một màu mới, hắn đều cảm thấy hưng phấn. Nên đương nhiên, so với một người chỉ biết nở nụ cười chuyên nghiệp với người khác, hắn càng thích Ninh Thập Tam muôn màu trước mặt này hơn.

Rốt cuộc bữa trưa vẫn là Ninh Thập Tam gọi cửa hàng mang tới, nhưng bữa tối thì do một tay hắn lo liệu cả. Thật ra Ninh Thập Tam chưa hề học qua khóa nấu nướng nào, chẳng qua khi ra ngoài ăn nếu gặp món nào ngon sẽ về nhà làm thử. Sau một thời gian, hắn cũng làm được khá khá món.

Dẫu sao một kẻ cả ngày đi đi lại lại làm việc như hắn, nếu lơ là việc ăn uống, cơ thể sẽ không trụ được với nhịp sống bận rộn đó. Về phần được Icy tán thưởng tài nghệ nấu ăn, Ninh Thập Tam hoàn toàn không ngờ tới.

Chủ nhật Ninh Thập Tam tới trại an dưỡng thăm Ninh Hi, Icy cũng đi theo hắn. Hai người ở trại an dưỡng từ sáng đến tối, Ninh Thập Tam cứ nghĩ Icy sẽ cảm thấy phiền phức, nhưng một câu kêu ca hắn cũng không thốt ra. Ninh Hi có vẻ rất thích Icy, cùng Icy trò chuyện về chủ đề vẽ tranh, chăm hoa, một ngày chẳng mấy chốc đã vụt trôi.

Sang tuần mới, Ninh Thập Tam đổi bốn loại bảo hiểm thành một cho Icy, rồi mới chuyển đi. Phương diện sinh hoạt hàng ngày cũng... hơi khác trước kia một chút. Icy ăn đồ ăn hẩn làm, lại luôn mua một đồng nguyên liệu về đưa hẩn nấu, dùng bữa xong tiện thể ở lại ngủ luôn.

Qua vài lần thân mật, Ninh Thập Tam phát hiện Icy không yêu cầu cao, trái lại luôn tôn trọng ý kiến của hẩn. Có đôi khi Ninh Thập Tam cảm thấy Icy có chút lạnh cảm, nhưng ý nghĩ này thường sẽ biết mất sau khi bọn hẩn lần giường được vài phút. Icy rất ít khi chủ động yêu cầu, nhưng đã làm thì sẽ làm vô cùng kịch liệt, khiến Ninh Thập Tam hoài nghi ngoài bộ mặt liệt dây thần kinh cảm xúc thường ngày kia, có phải tên này còn có hai nhân cách trong chuyện giường chiếu không.

Nhưng chung quy cả hai phối hợp rất ăn ý. Sau một thời gian bị Icy kiên trì thuyết phục, hiện tại hầu như hôm nào tan ca Ninh Thập Tam cũng về nhà Icy, còn nhà mình thì chỉ khi nào cần tài liệu hẩn mới trở về.

Chớp mắt đã tới cuối tuần, hết giờ làm việc Ninh Thập Tam bảo Icy đưa mình đến phố

ăn vặt, hẩn nói ăn xong có thể mua ít điểm tâm mang tới cho Ninh Hi.

Khu phố ăn vặt rất chật hẹp, không có chỗ để xe, Icy đành phải đỗ xe ở khoảng đất trống đầu phố, cùng Ninh Thập Tam đi bộ vào trong phố. Ninh Thập Tam nhìn Icy khoác áo đen hiên ngang rảo bước, cười nói: “Quần áo anh chẳng hợp với chỗ này tí nào, đi nhà hàng năm sao có lẽ hợp hơn.”

“Nếu cậu cùng đi.”

“Nhưng chỗ này hợp với tôi hơn.” Ninh Thập Tam vừa đi vừa chỉ tay vào hàng quán ven đường: “Vừa tiện lợi lại ăn được no, hồi còn đi học tôi luôn tới đây, làm thêm kiếm tiền, còn được bữa cơm miễn phí nữa.”

Vô số hàng quán nối tiếp nhau, không biết nên vào hàng nào, cuối cùng Ninh Thập Tam chọn một quán mì, kê hai bát đầy, một đĩa rau xào, rượu và nước khoáng. Cạn hai chén với Icy xong, hẩn liền cầm mặt vào xử lí bát mì.

Xung quanh quán ăn rất ồn ào, nhưng chẳng ảnh hưởng gì đến Icy. Hẩn lặng lẽ ngồi cạnh Ninh Thập Tam ăn mì, động tác ăn như

trong nhà hàng năm sao, dường như thứ hẩn ăn không phải mì sợi, mà là bít tết cao cấp.

“Ăn ở đây không cần lịch sự như thế, mì thì ăn miếng lớn, rượu thì uống một hơi, giống như thế này này.”

Ninh Thập Tam làm mẫu, ngẩng đầu lên, nâng cốc rượu uống sạch một hơi, lại cầm lấy đĩa gấp hết đồ ăn cho vào bát mì, trộn lẫn đưa lên gần miệng rồi ngoạm một cái, sau đó chỉ sang bàn bên cạnh có mấy người đang chơi đoán số: “Anh có biết trò này không?”

(Trò đoán số phạt rượu: hai người đồng thời giơ tay và nói 1 số từ 2 đến 20, nếu số đó bằng tổng số ngón tay hai người thì thắng, thua thì bị phạt rượu)

“Không.”

“Đơn giản thôi, tôi sẽ dạy anh. Anh không biết uống rượu, thì lấy nước thay rượu được rồi.”

Ninh Thập Tam hào phóng rót đầy chén của hai người, sau đó dạy Icy chơi đoán số, thế nhưng hôm nay số hẩn đen, sau khi Icy hiểu luật chơi, hẩn chỉ to mồm rống số chứ chẳng thắng được ván nào. Ra khỏi quán mì, Ninh Thập Tam đã xiêu xiêu vẹo vẹo, đứng cũng không vững.

“Anh rõ ràng là biết chơi.” Ninh Thập Tam không phục cầu nhàu với Icy.

“Đâu có.” Icy thản nhiên đáp: “Nếu như kĩ thuật của cậu tỉ lệ thuận với cổ họng của cậu, biết đâu cơ hội thắng sẽ cao hơn đó.”

Nói không nể mặt, lại còn trúng ngay tim đen, Ninh Thập Tam thừa nhận chơi đoán số uống rượu đúng là sai lầm, song dù có say, hẩn vẫn chưa quên mục đích thứ hai của mình: “Lần trước tôi có nói với anh tại tôi không tốt, đấy là lí do vì sao tôi quen nói to. Bình thường thì sẽ chú ý, nhưng cứ phần khích là quên hết.”

“Phần khích?”

“Đúng thế, giống như bây giờ có mỗi tôi và anh, muốn thế nào cũng được, nhưng trước mặt khách hàng sao có thể làm vậy? Anh đừng thấy tôi ăn mặc lịch sự cứ chỉ nhả nhặn mà nhầm, thực ra đều là giả vờ thôi, tôi của lúc này đây, mới đích thực là tôi nha.”

Choàng tay qua vai Icy, Ninh Thập Tam mỉm cười: “Cho nên, tôi và anh không giống nhau.”

“Cậu và tôi khác nhau tôi đã sớm biết.” Một kẻ là người thường, một kẻ là tử thần, giữa họ còn là quan hệ đối địch, những điều này ngay ngày đầu tiếp cận Ninh Thập Tam Icy đã rất rõ ràng.

“Đã có ai nói với anh rằng anh rất độc mồm chưa?” Tuy hiểu đây là sự thật, nhưng nghe Icy thản nhiên thừa nhận sự bất đồng giữa hai người, Ninh Thập Tam vẫn có chút dả kích, tự giấu cười: “Vậy anh có thất vọng không? Tôi vốn không phải quý công tử tao nhã phong độ trong tưởng tượng của anh, không có bằng cấp, không xe, không nhà, tiền lương cũng thấp, mọi thứ đều là đóng kịch.”

“Những điều này tôi biết lâu rồi, thế nhưng cậu rất lợi hại.” Nhìn Ninh Thập Tam, Icy nghiêm túc nói: “Cậu là người phạm lợi hại nhất tôi từng gặp.”

Có thể khiến tử thần bó tay đầu hàng, riêng điều này đã đủ để chứng minh Ninh Thập Tam không phải một người bình thường.

Ninh Thập Tam đang ngà ngà say nên không để ý Icy vừa dùng từ kì quái, chỉ cười hỏi: “Anh đều biết rõ, sao còn muốn quen thân với tôi?”

Không phải Ninh Thập Tam không có lòng tin với bản thân mình, hắn chỉ là muốn biết rõ nguyên nhân. Hắn chưa bao giờ thấy Icy làm việc, nhưng từ cử chỉ, khí chất cũng có thể nhìn ra hắn và Icy thuộc hai đẳng cấp khác nhau. Tuy Icy luôn lạnh lùng nhưng khí chất ưu nhã thì đã thấm vào cốt tủy, chỉ một cử động nhỏ thôi cũng thể hiện điều đó, không phải cái loại cố gắng bắt chước mới được như Ninh Thập Tam.

“Không vì cái gì hết, tôi chỉ thích ở bên cạnh cậu, khi đó tôi có thể cảm nhận được rất nhiều màu sắc, thế thôi.” Icy nói thật lòng, về phần màu sắc kia đại diện cho cái gì, hắn không biết, cũng không hứng thú nghĩ đến, chỉ cần mình cảm thấy vui vẻ là tốt rồi.

“A!”

Ninh Thập Tam bật cười, “Đây là những lời ngọt ngào nhất tôi từng nghe đó, rất dễ chịu. Nếu anh nói với người khác như vậy, nhất định họ sẽ đổ rầm rầm.”

“Tôi đang nói thật.”

Ngữ khí khô khan cùng với nội dung câu nói tràn đầy tình cảm hoàn toàn đối lập. Ninh Thập Tam hoài nghi Icy chồm câu nói xúc động kia ở tập thơ tình nào đó, nhưng có một điều hắn dám khẳng định, khi nghe câu nói kia của Icy, lòng hắn rung động.

“Anh thực sự nghĩ như vậy?” Hắn quay đầu nhìn Icy, như muốn xác nhận lại lần nữa, con mắt hơi nheo.

“Vì sao tôi không thể nghĩ như vậy?” Icy hỏi ngược lại.

“Bởi vì...” Tối bãi đỗ xe, Ninh Thập Tam không lên xe, chỉ đứng dựa ở cửa, trong bóng tối miên man suy nghĩ chốc lát, mới nói: “Anh nên hiểu rõ tình cảnh hiện tại của tôi. Tôi không có nhiều sức lực chơi mấy trò tình cảm lãng mạn, thậm chí thời gian ở cùng anh cuối tuần tôi cũng không có. Tôi phải đi thăm anh hai, anh ấy là người quan trọng nhất với tôi, cuộc sống hiện tại của tôi lấy anh hai làm mục tiêu mà tồn tại. Nếu anh vẫn muốn ở cạnh tôi, thì anh cần phải hiểu những điều này.”

Ninh Thập Tam nói vậy không phải không coi trọng Icy, trái lại, là vì hắn coi trọng, cho nên mới thẳng thắn nói suy nghĩ của mình. Hắn không chống lại duyên số, nhưng cũng không cưỡng cầu, quan hệ giữa hắn và Icy bắt đầu từ hứng thú, nhưng khi hứng thú ấy có chiều hướng chuyển thành thích, hắn lại chùn chân.

Khác xa những người trước đây Ninh Thập Tam từng quen, Icy rất nghiêm túc. Ninh Thập Tam rất quý trọng, thậm chí mong muốn đón nhận phần tình cảm này, thế nhưng hắn cũng rất sợ. Đối với hắn, người yêu không bao giờ có thể đặt ngang hàng với người nhà, thế nhưng, hắn cũng hi vọng đối phương có thể bao dung hết thảy khuyết điểm của mình, kể cả sự tồn tại của Ninh Hi. Hắn rất mâu thuẫn, cũng rất ích

kỉ, cho nên trước khi lún quá sâu, hắn muốn nói rõ ràng với đối phương. Như vậy đối hai bên đều tốt, dù chia tay có chút tiếc nuối cũng không quá đau khổ.

Icy cùng Ninh Thập Tam sánh vai tựa vào xe, gió đêm khê thổi bay vạt áo khoác, âm thanh lay động đơn điệu càng tăng thêm vẻ trống trải của bầu trời đêm.

“Tôi không hiểu ý cậu lắm, cậu có thể giải thích rõ ràng thêm một chút không?” Icy lên tiếng.

Ninh Thập Tam nghiêng đầu nhìn Icy, muốn xác nhận Icy là không hiểu thật, hay đang giả bộ hồ đồ. Cuối cùng hắn chẳng buồn suy đoán, thẳng thắn trả lời: “Nói đơn giản thì, tôi không có thời gian cho anh, mỗi cuối tuần tôi đều dành để đến trại an dưỡng. Dù tôi có thời gian, nếu anh trai xảy ra việc gì, tôi cũng sẽ lập tức đến đó. Đối với tôi, anh ấy là người nhà, còn anh, chỉ là tình nhân mà thôi.”

Lời nói cay độc, nhưng là suy nghĩ thực sự trong lòng Ninh Thập Tam. Những người yêu trước đây của hắn đều chia tay vì không chịu nổi cái kiêu đang hèn hờ nửa chừng thì hắn đột nhiên bỏ đi hoặc không bao giờ dành thời gian cuối tuần cho họ. Tiền gửi ngân hàng không có, nhà ở thì đi thuê, những việc này có thể chấp nhận, nhưng chẳng ai chịu được việc luôn luôn bị người yêu xếp ở vị trí thứ hai. Thậm chí có người còn ác độc hỏi liệu có phải người Ninh Thập Tam yêu thật lòng là anh trai hắn, đến với người khác chỉ vì muốn che dấu mối tình phá vỡ luân thường đạo lý ấy không, hắn liền đáp lại đối phương bằng hai cú đấm nổ đom đóm mắt, sau đó hăm hăm bỏ đi.

“Cậu và Ninh Hi không phải anh em ruột, vì sao kẻ đó phải nói như thế?” Nghe xong câu chuyện của Ninh Thập Tam, Icy hỏi.

“Muốn tổn thương một người đương nhiên phải đả kích vào điểm yếu nhất của người ấy.” Ninh Thập Tam nhún vai, “Cái này cũng không quan trọng, quan trọng là anh đã hiểu ý tôi muốn nói chưa?”

“Tôi không hiểu, sao cậu lại đối tốt như vậy với một người không cùng huyết thống?”

“Huyết thống quan trọng lắm sao? Đừng quên tôi đã bị cha mẹ ruột vứt bỏ, bởi họ thấy tôi là gánh nặng. Nhưng anh hai sẽ không bao giờ vứt bỏ tôi, vì cứu tôi có thể bắt chấp cả tính mệnh mình. Cho tới giờ, rất nhiều người khuyên tôi nên dừng chăm sóc anh ấy, như vậy cuộc sống của tôi sẽ khá hơn. Anh biết vì sao tôi không làm như vậy không?”

Ninh Thập Tam nghiêng đầu, cười hì hì nhìn Icy, dường như đang chờ đợi câu trả lời của hắn, thế nhưng Icy không đáp lại mà

hỏi luôn: “Vì sao?”

Tên này đôi khi thật không thú vị, Ninh Thập Tam mỉm cười: “Đó là bí mật, tôi chỉ nói với mỗi mình anh thôi. Để báo đáp lòng tín nhiệm của tôi, anh cũng nên trả phí chứ?”

Ninh Thập Tam vươn tay, chỉ chỉ lên môi mình. Vì thế Icy cúi đầu hôn lên môi hắn, chợt nghe thấy giọng nói trầm thấp của Ninh Thập Tam: “Bởi vì chỉ khi ở cạnh anh ấy, tôi mới biết được mục đích tồn tại của mình là gì, thực ra không phải anh ấy không rời bỏ được tôi, mà là tôi không rời bỏ được anh ấy.”

Ninh Hi là thứ duy nhất cứu rỗi hắn trên đời này. Nhờ có Ninh Hi, một kẻ bị chính người thân vứt bỏ như hắn mới có thể cảm nhận được hơi ấm gia đình, lại vì cái gia đình này mà có dũng khí chống đỡ tới cùng. Ninh Thập Tam rất thích sự ấm áp khi ở cùng với Ninh Hi, người yêu có thể lúc này lúc khác, nhưng người nhà thì sẽ mãi mãi bao dung cho cả sai lầm lẫn khuyết điểm của hắn. Hay nói cách khác, trại an dưỡng trong lòng hắn chính là một nơi chốn để nghỉ ngơi, bởi dù chuyện gì xảy ra, nơi đó vẫn luôn có người đợi hắn trở về.

Icy lặng lẽ nhìn Ninh Thập Tam, dường như có một vầng ánh sáng u ám bao quanh người hắn. Icy không biết đó là màu gì, nhưng trực giác cho biết hắn không thích màu sắc này, bởi nó rất giống màu đen, khiến cảm xúc bị kìm nén. Rõ ràng Ninh Thập Tam đang cười, nhưng nụ cười này lại bởi ánh sáng ảm đạm kia mà trở lên vô cùng cô đơn. Trong nháy mắt, Icy có loại thôi thúc muốn làm những màu sắc u ám kia bừng sáng lên.

“Vậy, nói cho tôi biết, làm sao tôi mới có thể trở thành người nhà của cậu?” Icy khê hỏi.

Ninh Thập Tam ngẩn ra, câu hỏi này nằm ngoài dự đoán của hắn, rất tham lam, còn có chút tùy hứng, vậy mà Icy lại thốt ra vô cùng tự nhiên.

Thấy Ninh Thập Tam không đáp, Icy lại cúi xuống hôn đôi môi hắn, hỏi: “Cái này đủ trả phí chưa?”

“Vậy là đủ rồi.” Đối với cách suy nghĩ không theo logic nào của Icy, Ninh Thập Tam chỉ có thể phì cười, hắn nói: “Nếu như anh có thể vĩnh viễn ở cạnh tôi, chấp nhận tất cả khuyết điểm cùng tính bốc đồng của tôi, vì tôi sẵn sàng hi sinh mạng sống, khiến tôi không còn cách nào rời khỏi anh, thì anh đã là người nhà của tôi rồi.”

“Tôi muốn biết,” Icy nhìn vào mắt Ninh Thập Tam, hỏi: “Vĩnh viễn là bao lâu?”

“Còn có thể bao lâu?” Ninh Thập Tam cười nói: “Tôi không tham lam đâu, đến ngày tôi chết là được.”

Chỉ bảy mươi năm thôi, Icy không chút do dự gật đầu, thế giới này còn rất nhiều màu sắc hắn muốn khám phá, bảy mươi năm sợ còn chưa đủ. Nếu như có thể dùng danh nghĩa người nhà mà ở cạnh Ninh Thập Tam, như vậy hắn rất có lợi.

“Anh không cần đồng ý nhanh như vậy, sau này nhất định sẽ hối hận.”

Ninh Thập Tam có lòng tốt nhắc nhở, hắn không tin tưởng lắm vào lòng kiên trì của Icy, nhưng không thể không thừa nhận rằng, biểu tình vô cùng nghiêm túc của Icy lúc này khiến tâm hắn rung động. Bóng tối âm u, nhưng không thể che lấp đôi mắt đẹp đẽ của Icy. Người này giống như sinh ra đã thuộc về bóng tối. Icy đứng đó, gần như hòa làm một với đêm đen, rồi lại khiến cho người đối diện cảm giác so với sự tối tăm, hắn còn u ám hơn.

Phát hiện mình đang nhìn đến thất thần, Ninh Thập Tam khó khăn dời tầm mắt, lại nghe Icy hỏi: “Hối hận vì điều gì?”

Giọng nói rất nhỏ, giống như chỉ vô tình hỏi, Ninh Thập Tam hắng giọng, dùng giọng điệu thoải mái đáp: “Giống như biểu hiện ban nãy của tôi ở trong quán, tuy rằng có chút khoa trương, nhưng nếu sau này ở cùng nhau, anh phải chuẩn bị tinh thần đó.”

“Nói vậy vừa nãy là cậu cố tình?” Icy kì quái hỏi: “Cậu không thấy làm chuyện đó rất vô ích ư? Cái điệu bộ lôi thôi, tiếng nói thì âm ỉ của cậu tôi đã biết từ lâu rồi.”

Có làm không vậy? Bình thường hắn đâu có nói to? Chẳng lẽ có lúc nào hắn phấn khích quá nên quên che giấu? Ninh Thập Tam hoài nghi nhìn Icy, căng thẳng hỏi: “Bao giờ?”

“Chính là lúc cậu mắng tôi ‘Quên mẹ ba bữa cơm của anh đi’ ấy.” Icy dùng ngữ điệu nghiêm túc kể lại.

Ninh Thập Tam cứng họng, lần thứ hai khẳng định Icy chính là một kẻ nhỏ mọn. Hắn cười cười, lờ đi: “Không thể nào, chắc là anh nhớ nhầm rồi.”

“Tôi chưa bao giờ nghi ngờ trí nhớ của mình.”

“Vậy anh có thể nghi ngờ thị lực của bản thân.”

“Cậu cảm thấy nói như vậy rất buồn cười?”

Ninh Thập Tam không đáp, nhưng khóe miệng khẽ nhếch chứng tỏ hắn đang rất vui vẻ. Tóc mai bị gió thổi rối loạn, gương mặt cười lên phảng phất sắc hồng nhạt. Xa xa có người bắn pháo hoa, trong nháy mắt ánh sáng chói lọi chiếu sáng khuôn mặt Ninh Thập Tam, màu sắc rực rỡ, quần quít đuổi bắt nhau, khiến Icy chỉ có thể ngơ ngác nhìn.

Lòng Icy rung động, theo bản năng áp Ninh Thập Tam trên xe, hôn xuống.

“Rất đẹp...” Hắn nhẹ giọng nói.

Về đẹp mỹ lệ đến mức này, cho dù họa sĩ giỏi nhất cũng không có khả năng tạo ra màu sắc như vậy, bảy mươi năm với hắn mà nói có lẽ vẫn là quá ít.

10. Chương 10

Đêm đó bọn họ không về nhà mà qua đêm trên xe. Sáng sớm hôm sau hai người về thay quần áo rồi mới tới trại an dưỡng. Thời tiết rất đẹp, Ninh Hi đang ngồi cạnh bồn hoa vẽ tranh, thấy hai người tới, liền hỏi ngay vì sao hôm qua không đến thăm cậu.

Nhớ lại màn diên long đảo phượng trên xe đêm qua, Ninh Thập Tam chột dạ, đành mượn cớ công ty nhiều việc để lấp liếm, rồi hỏi: “Em không tới, anh hai lo cho em lắm phải không?”

“Không lo. Tên người xấu bảo em và Icy có việc quan trọng cần làm, làm việc quan trọng hơn, anh sẽ không làm phiền hai đứa.”

Ninh Thập Tam càng chột dạ, nghe Ninh Hi nhắc đến Zero, mày nhăn tít lại: “Chuyện hậu sự của gia gia làm vườn đã xong rồi, sao Zero vẫn tới trại an dưỡng?”

“Hắn nói hắn buồn chán, mà anh thấy hắn cũng buồn chán thật, không có việc gì làm nên suốt ngày quần lầy anh hỏi hết cái này đến cái khác.” Ninh Hi vừa vẽ tranh vừa đáp.

Tại Ninh Thập Tam lập tức dựng thẳng lên: “Gã hỏi cái gì?”

“Linh ta linh tinh, chuyện gì cũng hỏi, nên anh cũng trả lời hắn linh ta linh tinh.”

Cọ trong tay Ninh Hi dừng lại, cậu ngẩng đầu nhìn Ninh Thập Tam, đôi mắt chớp chớp ẩn hiện ý cười tinh quái. Ninh Thập Tam cũng mỉm cười hướng cậu bật ngón cái, ý bảo anh hai thật lợi hại.

Icy thờ ơ nghe, quả nhiên không tìm được gì thì Zero không chịu bỏ cuộc, nên mới quanh quẩn bên Ninh Hi tìm cách cạy miệng cậu ta. Nhưng Zero đã đánh giá thấp tên tự kỉ này rồi, chỉ số IQ của Ninh Hi hoàn toàn không thấp, muốn lừa gạt cậu ta chẳng khác nào dùng chân không đá cửa sắt. Chẳng qua Zero muốn làm gì thì là việc của gã, Icy không có hứng tìm hiểu, đương nhiên giúp đỡ thì càng đừng mơ đến.

“Tranh rất đẹp.” Hiện tại mọi hứng thú của Icy đều dồn vào bức tranh Ninh Hi vẽ, thấy bên dưới tờ giấy dần dần hiện ra hình dáng một đóa hoa, Icy liền hỏi: “Đây là hoa tulip sao?”

“Đúng vậy, là hoa Tiểu Phúc thích nhất.”

“Nhưng sao anh lại để trống cả một khoảng giấy ở trên như vậy?” Ninh Thập Tam ngạc nhiên hỏi.

“Vì tên người xấu bắt anh vẽ hắn, không được vẽ tranh cho em nữa, nên mấy thứ anh ghét anh sẽ vẽ cuối cùng.”

“Nếu đã không thích, thì anh không vẽ nữa là được mà.”

“Nhưng hắn đồng ý mua bánh bao thủy tinh cho anh, nên...”

Ninh Hi bắt đầu dĩ nhiên vai, trưng ra vẻ mặt oan ức, khiến Ninh Thập Tam tức đến xịt khói, chỉ muốn nắm lấy bả vai Ninh Hi rống lên: “Anh hai, sao anh lại không có chí khí thể hã, một cái bánh bao thủy tinh đã mua chuộc được anh rồi!”

Nhưng đương nhiên hắn sẽ không làm vậy, chỉ dụi dụi cười cười, nói: “Cũng tốt, quen thêm được bạn mới. Anh phải tích cực nói chuyện nha. Thế thì, xếp cho bọn em một bông hoa bằng rubik đi.”

Ninh Hi đang chẳng muốn vẽ tranh, nghe xong câu này lập tức quẳng cọ sang một bên, cầm lấy rubik xoay xoay, chẳng mấy chốc một dải cầu vồng hiện ra giữa mặt trên của rubik.

Cậu đưa cho Icy, tuy Icy không nhìn ra đây là hình gì, nhưng hắn biết đó không phải tulip. Chẳng qua không thể từ chối lòng tốt của Ninh Hi, hắn lấy điện thoại ra chụp lại rồi hỏi: “Tôi muốn biết, khi nào cậu làm cho tôi bông tulip đen.”

Ninh Thập Tam kinh ngạc liếc Icy một cái, tự hỏi không phải Icy bị bệnh mù màu sao? Sao nhận ra được hình này không phải là tulip? Ninh Hi mỉm cười: “Bởi vì tôi nghĩ anh cần thứ này hơn, anh không cảm thấy sống trong thế giới toàn màu đen mãi rất chán sao?”

Icy nhìn nụ cười hồn nhiên của Ninh Hi, thật muốn biết câu nói này là do Ninh Hi vô tình thốt ra, hay là vì năng lực cảm nhận của cậu ta còn cao hơn Ninh Thập Tam một bậc.

Vì muốn đợi Zero xuất hiện, Ninh Thập Tam ở trại an dưỡng đến tận khuya mới về. Lúc cùng Ninh Thập Tam ra khỏi trại, Icy nhìn lướt qua phía sau, trông thấy Zero đang ẩn thân tựa vào vách tường, vẫy tay chào tạm biệt bọn họ. Icy biết Zero đã tới đây từ rất sớm nhưng thấy hấn và Ninh Thập Tam ở cùng Ninh Hi, cho nên mới trốn gần đây để tránh chạm mặt Ninh Thập Tam.

Quả nhiên, sau khi rời khỏi trại an dưỡng, Ninh Thập Tam liền hỏi hấn, “Cái anh bạn kia của anh rốt cuộc làm sao vậy? Sao cứ quẩn lầy anh hai?”

“Chịu, anh không quen gã.” Icy thần nhiên phủ nhận sạch sẽ mối quan hệ giữa hấn và Zero. Mà thực ra hấn cũng không nói dối, nếu như không phải vì nhiệm vụ lần này, hấn và Zero cũng sẽ không có cơ hội tiếp xúc, “Với lại anh cũng không ưa gã.”

“Gã ta...không có sở thích gì kì quặc chứ?” Ninh Thập Tam lo lắng hỏi.

“Không,” Tử thần không kinh khủng như con người nghĩ, ngoài việc thu thập linh hồn, bọn họ sẽ không làm việc gì khiến trật tự trần gian nhiễu loạn, Icy nói: “Nhưng gu ăn mặc của tên đó chán đời lắm, muốn nảy sinh thiện cảm với gã cũng khó.”

Ninh Thập Tam nhớ lại lần trước gặp Zero, rõ ràng mặc rất tử tế mà, cho nên không buồn ý kiến gì với nhận xét của Icy.

Mặc như vậy mà còn chê, thế mặc như Icy thì thế nào đây?

Có điều sau khi nghe Icy nói Zero không có sở thích kì quái, Ninh Thập Tam cảm thấy yên tâm hơn, mà dù có đi nữa, cũng chưa chắc gỡ được trò gì với Ninh Hi. Ninh Hi có một điểm rất giống Icy, nếu như thật sự ghét một người, thì sẽ ngó lơ tất cả những gì người đó làm. Nhưng anh trai hấn vẫn đáp lại Zero, điều đó chứng tỏ tuy Zero mù thời trang, tính tình lại kì quặc, nhưng chưa hấn đã là người xấu.

“Sao anh cứ nhìn em chăm chăm vậy? Cẩn thận kia!”

Ninh Thập Tam miên man suy nghĩ, lúc này mới nhận ra từ nãy đến giờ Icy vẫn luôn nghiêng đầu nhìn mình, hấn sợ hãi vội vã la to lên. “Xin anh đấy, giờ đang lái xe, đợi khi khác hãy chơi trò liếc mắt đưa tình có được không?”

“Không sao, cứ tin tưởng vào tay lái của anh.” Ninh Thập Tam còn tới bảy mươi năm dương thọ, lại đang ngồi xe tử thần lái, làm gì có chuyện xảy ra được? Icy nói: “Anh chỉ đang nghĩ, tình cảm của em dành cho Ninh Hi quả thật rất kì lạ.”

“Lạ gì mà lạ? Đừng bảo anh cũng có mấy cái suy nghĩ biến thái kia nhé?” Ninh Thập Tam không vui nhìn Icy.

“Không, anh không nghĩ kiểu đó, chỉ là quan hệ giữa anh và anh trai anh chắc vĩnh viễn không thể thân thiết được như em và Ninh Hi.”

“Anh cũng có anh trai?” Ninh Thập Tam đột nhiên hứng thú: “Chưa bao giờ nghe thấy anh nhắc đến cả.”

“Có gì mà ngạc nhiên, bình thường anh cũng chẳng nhớ đến sự tồn tại của anh ta.”

Ninh Thập Tam đen mặt, rất muốn hỏi người mà Icy đang nói đến thật sự là anh trai của hấn chứ? Về mặt Icy vẫn lãnh đạm như mọi khi, khuyết điểm lớn nhất của vẻ mặt này chính là không bao giờ biết trong lòng đối phương đang nghĩ cái gì. Có điều nghe giọng Icy cũng hiểu, quan hệ giữa anh em nhà họ không tốt lắm. Ninh Thập Tam ho khụ khụ hai tiếng, quyết định đây là việc riêng nhà người ta, không nên gặng hỏi nhiều, dù sao hấn và Icy cũng chưa thân thiết đến mức có thể kể hết mọi chuyện cho nhau nghe.

“Mà anh...hình như anh...” Ninh Thập Tam chuyển đề tài, tò mò hỏi: “Bị chứng mù màu đúng không? Nhưng sao anh lại biết hình vừa rồi anh trai em xếp không phải hoa tulip?”

“Cũng giống khả năng nghe của em thôi, có chuyển biến tốt đẹp.”

Ninh Thập Tam phấn khởi bảo: “Y học bây giờ rất phát triển, nếu có thể chữa khỏi hấn thì tốt quá, việc thiết kế của anh sẽ thuận lợi hơn.”

Icy thấy có cơ hội, hỏi: “Thế tai em chữa kiểu gì mà bình phục hẳn vậy?”

“Em không chữa,” quen Icy một thời gian, Ninh Thập Tam không còn phòng bị như lúc đầu nữa, kể luôn: “Ba năm trước em bị xe tông, thiếu chút nữa đi đời nhà ma, sau khi tỉnh dậy thính lực dần dần khôi phục, không cần máy trợ thính vẫn nghe được rất rõ. Bác sĩ nói có thể do va chạm mạnh kích thích đến não bộ, gây ra những biến đổi khác thường, thế nhưng nguyên nhân cụ thể lại không giải thích được. Mà với em đây là tin mừng, chỉ cần biết thế là đủ.”

“Ngoại trừ khả năng nghe hồi phục ra, còn có thay đổi nào khác không?”

“À ừ...” Ninh Thập Tam do dự một chút, cười cười nhìn Icy: “Vụ tai nạn kia kinh khủng lắm, đừng hỏi về nó nữa được không?”

Ninh Thập Tam dựa mình vào ghế, rõ ràng không muốn nhắc lại chuyện cũ. Icy cũng không cố hỏi, hạ ghế thấp xuống để Ninh Thập Tam thoải mái ngủ một lát.

Chờ Ninh Thập Tam ngủ say, Icy vừa lái xe vừa nghĩ, có lẽ vụ tai nạn kia chính là một bước ngoặt lớn, hẳn phải kiểm tra kĩ càng tài liệu về thời điểm đó mới được. Nhưng bực cái là, lấy tài liệu ở chỗ trụ sở tổng bộ rất phiền phức, xem ra lại phải nhờ đến ông anh trai hẳn gần như đã quên khuấy kia rồi.

Những ngày tiếp theo Ninh Thập Tam đều ở nhà Icy, Icy rất sạch sẽ, nhà cửa không dính một hạt bụi nào. Giặt giũ quét dọn cũng một tay Icy lo, cho nên Ninh Thập Tam thấy ở lại chả thiệt miếng nào. Hẳn chỉ cần phụ trách hai bữa sáng tối là được, đôi khi lười chẳng muốn nấu cơm, hẳn đề nghị ra ngoài ăn, Icy cũng không phản đối. Tóm lại, một câu thôi, Icy rất dễ nuôi.

Mỗi lần ghé vào quán bình dân ven đường thì Ninh Thập Tam bỏ tiền, còn vào nhà hàng cao cấp Icy trả, việc san sẻ này giúp cả hai thoát khỏi gánh nặng tâm lý. Về phần ai chi nhiều tiền hơn ai, câu hỏi này không có lợi với Ninh Thập Tam mấy, cho nên hẳn cứ tự nhiên mà lơ đi thôi.

Hôm nay Ninh Thập Tam hẹn khách hàng ở quán cà phê bàn chuyện bảo hiểm. Đang tán gẫu, ánh mắt hẳn lơ đãng đảo qua phía trước, đột nhiên khựng lại, cách đó không xa Icy đang trò chuyện với một phụ nữ tóc uốn quăn.

Ninh Thập Tam quen Icy lâu như vậy, nhưng chưa bao giờ nghe hẳn nhắc đến người nhà, bạn bè hay công việc. Cho nên sự xuất hiện của người phụ nữ này khiến Ninh Thập Tam cảm thấy rất tò mò, không nhịn được liếc mắt nhìn trộm vài lần.

Cô nàng kia có mái tóc xoăn vàng óng ả, mỗi khi cô ta bật cười mái tóc ấy lại sóng sánh, cuốn hút vô cùng. Dáng chuẩn, diện một chiếc váy màu đỏ, tuy không hở hang nhưng lại toát ra sức hấp dẫn mê người. Màu đỏ là một màu kì lạ, nó có thể khiến người này trở nên thô tục, nhưng lại tôn lên vẻ quyến rũ cho người khác, mà cô gái ngồi với Icy kia, không nghi ngờ gì chính là trường hợp thứ hai. Ninh Thập Tam phát hiện đã có không ít ánh mắt đàn ông trong quán lớn vốn xung quanh cô nàng, đáng tiếc Icy vẫn lãnh đạm ngồi đối diện với cô, trên mặt giữ nguyên trạng thái băng tuyết ngàn năm không đổi.

“Cô ta đẹp thật.” Vị khách hàng cũng bắt đầu để ý đến sự xuất hiện của người phụ nữ này. Thấy mắt Ninh Thập Tam liên tục nhìn về phía đó, ông ta khẽ cười nói: “Anh Ninh không phải vẫn độc thân sao, hay tán cô ta thử xem.”

Nhằm to, người hẳn để ý không phải mỹ nữ kia, mà là cái tên ngồi đối diện với mỹ nữ.

Ninh Thập Tam thừa nhận bản thân không phải loại hẹp hòi, nhưng nhìn thấy Icy ngồi cùng với phụ nữ, lòng hẳn vẫn cảm thấy rất khó chịu. Hơn nữa hẳn đã sớm phát hiện ra Icy cũng biết tới sự có mặt của hẳn trong quán cà phê, nhưng không hề để ý tới hẳn, mà vẫn ngồi tại chỗ nghe mỹ nữ tán gẫu. Bị ngó lơ hoàn toàn, một cảm giác tồi tệ dần lan ra trong ngực Ninh Thập Tam.

Có lẽ cô nàng kia là người mẫu hoặc khách hàng của Icy, đang bàn bạc chuyện công việc nên Icy không tiện rời chỗ ngồi. Thế nhưng gặt đầu chào mình một cái cũng được mà, cần gì phải bơ mình đến cùng như vậy?

“Cậu ta cứ nhìn chúng ta này giờ, Icy.” cảm nhận được tầm mắt của Ninh Thập Tam dõi theo mình, mỹ nữ vén mấy lọn tóc xoăn rủ xuống, cười nói với Icy: “Không biết là vì thấy chúng mình ngồi cùng nhau, hay là

vì bị mị lực của ta quyến rũ đây?”

“Nếu như linh thuật của người tỉ lệ thuận với diện mạo đẹp đẽ của người, thì người đã không bị thua một tên nhân loại thậm hại đến mức phải trở thành cấp dưới của ta.” Icy chẳng ngẩng đầu, thuận miệng đáp một câu, hiện tại chú ý của hắn dồn hết lên mặt bàn, một màn hình điện tử trong suốt đang không ngừng cập nhật những tài liệu liên quan đến tai nạn của Ninh Thập Tam ba năm trước.

Mỹ nữ rất tức giận lườm lườm Icy, tiếp theo lại mỉm cười, dùng chất giọng cuốn hút nói: “Nhưng lần này, ta nhất định sẽ không thất bại.”

“Không.” Icy xem hồ sơ xong, ngẩng đầu lạnh nhạt nói: “Thu thập linh hồn người chết mới là nhiệm vụ của người.”

“Nhờ người cần ta trợ giúp thì sao.” Hiểu rõ tính tình Icy, mỹ nữ không hề tức giận, vẫn mỉm cười ngọt ngào như cũ.

“E là ta không cần.” Icy dứt khoát trả lời.

Thật ra hắn đang rất hối hận, nếu như biết người mang tài liệu đến là Lulu, hắn thà phái Zero trực tiếp đi lấy, đỡ phải ngồi nghe cô ta nhai nhèo thế này. Hơn nữa, màu sắc trên người Lulu khiến Icy cảm thấy không thoải mái, vấy đỏ chói, tóc vàng rực, chẳng biết móng tay sơn màu gì, nhìn lờ lợt quá thể. Hóa ra chỉ có nhan sắc xinh đẹp thôi là chưa đủ, còn cần phải biết cách kết hợp mọi thứ cho phù hợp nữa. Theo Icy thấy, cách kết hợp trang phục của Lulu tệ hết chỗ nói. Mà khiến hắn bức mình nhất là cô ta còn dám bày kế, cố tình hẹn hắn ở quán cà phê Ninh Thập Tam và khách hàng gặp mặt. Cái loại tự cho mình thông minh này mới là thứ hắn ghét nhất.

Còn vì sao hắn không muốn sự giúp đỡ của Lulu, thì là do thẩm mỹ và suy nghĩ của cô ta còn kém cả Zero. Hơn nữa đúng như Lulu nói, Ninh Thập Tam rất để ý đến Lulu, mỗi khi quét mắt qua đây đều phải nán lại trên người cô ta thêm vài giây. Điều này khiến Icy cảm thấy khó chịu. Hắn khẽ phẩy tay, màn hình điện tử vừa phát huy hết công hiệu lập tức bị xóa bỏ.

Lulu cảm giác được cơn tức giận của Icy. Tuy mặt hắn không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng trực giác của phụ nữ cùng tử thần mách bảo cô. Cô chưa bao giờ đoán lầm, nên đành biết điều ngậm miệng lại. Muốn chiến thắng chỉ dựa vào linh lực thôi chưa đủ, còn phải cần đến trí tuệ. Nhưng người cô muốn đánh bại không phải cái tên tử thần vô cảm Icy kia, mà chính là Ninh Thập Tam.

Cô buộc phải thắng, vì ba năm trước linh hồn Ninh Thập Tam đã chạy thoát khỏi bàn tay cô, lần này cô nhất định sẽ không cho cậu ta cơ hội nào nữa!

Ninh Thập Tam hoàn toàn không nhận biết được mối nguy hiểm cận kề, hắn còn đang bận nghĩ ngợi về Icy và người phụ nữ kia. Suốt cuộc đàm phán thứ hai hắn chẳng biết mình đã luyên thuyên những gì, vậy mà cuối buổi khách hàng vẫn khen ngợi hắn nắm rõ chuyên môn. Thực ra Ninh Thập Tam thừa biết, hắn chỉ đọc lại mấy thứ viết sẵn trong hợp đồng thôi.

Ninh Thập Tam chào tạm biệt khách hàng xong, ra khỏi quán cà phê. Mới đi được mấy bước, chợt nghe phía sau có một giọng nữ gọi với theo: “Anh Ninh, chờ một chút.”

Ninh Thập Tam quay lại, trông thấy cô nàng ban nãy nói chuyện với Icy đang bước nhanh tới. Tuy đứng cạnh Icy nhưng cô không thấp hơn nhiều. Điều này chứng tỏ vóc người cô ta không chỉ thon thả, mà cũng rất cao, đã thế còn đi giày cao gót, trông còn cao hơn cả hắn. Mỹ nữ đứng trước mặt Ninh Thập Tam, mỉm cười nhìn hắn từ trên xuống dưới, phong cách cao ngạo này khiến Ninh Thập Tam nhớ lại cảm giác lúc đi xin việc ở mấy công ty lớn, bị nhà tuyển dụng soi xét từng li từng tí.

“Chào anh Ninh, tôi tên là Lulu, nghe nói anh là bạn của Icy, rất vui được gặp anh.” Lulu đánh giá Ninh Thập Tam xong, chìa tay về phía hắn tự giới thiệu.

“Chào, tôi là Ninh Thập Tam.”

“Thật là một cái tên kì lạ.” Lulu mỉm cười nói: “Ở phương Tây, mười ba là một con số đen đủi, anh chưa bao giờ thấy khó chịu với cái tên này ư?”

Mỹ nữ cười rất quyến rũ, nhưng khí thế toát ra lại giống của những người đến để gây sự. Lúc bắt tay, Ninh Thập Tam cảm thấy bàn tay cô lạnh ngắt. Nhưng không giống với kiểu lạnh lẽo của Icy, độ lạnh này khiến Ninh Thập Tam rất khó chịu. Đường như trong quá khứ hắn đã từng trải qua cảm giác khó chịu này rồi.

“Đúng vậy, nhưng tôi là người châu Á. Chắc cô Lulu không biết, mười ba ở đây là một biểu tượng may mắn, bởi vì chữ Phúc là do đúng mười ba nét tạo thành.”

Dám nói tên anh trai hắn đặt cho là xúi quẩy, Ninh Thập Tam tức tối. Nếu như không cần phải giữ thái độ lịch sự, hắn đã nói thẳng vào mặt cô nàng này rằng cô ta chẳng hiểu gì về văn hóa Trung Quốc hết, nên quay về tiểu học ôn lại một lần nữa đi.

“Ra là vậy.” Lulu hiểu ra, nhìn Icy mỉm cười: “Bạn của anh thật thú vị.”

“Điều này tôi biết từ lâu rồi.”

Icy mặt mày lãnh đạm, Lulu nhìn hai người họ một lượt, vừa cười vừa nói với Ninh Thập Tam: “Tôi có việc phải đi trước. Anh Ninh, sau này chúng ta còn rất nhiều cơ hội gặp mặt.” Dừng một chút, Lulu tiếp tục: “Hy vọng như lời anh nói, cái tên của anh sẽ mang lại may mắn cho anh.”

Mỹ nữ vừa rời đi, Ninh Thập Tam liền đưa mắt nhìn Icy, giữ nguyên thái độ vui vẻ như khi nãy tiếp chuyện Lulu: “Trùng hợp thật, lại gặp nhau.”

Icy không trả lời mà hỏi ngược lại: “Cùng ăn trưa không?”

“Được, tầng bốn quán cà phê là nhà hàng, anh không ngại mời em chứ?”

Icy vươn tay muốn nắm lấy tay Ninh Thập Tam, ý tứ rõ ràng, nhưng Ninh Thập Tam lại xoay người đi thẳng về phía cầu thang máy, vừa vặn lúc cửa thang máy mở ra, cả hai bước vào nhấn tầng cần đến.

Trên tầng bốn đều là cửa hàng ăn uống, loại nào cũng có, Ninh Thập Tam chọn hàng đồ Âu Icy thích nhất, gọi hai suất cơm, sau đó hai người nhìn nhau, chẳng ai nói thêm câu gì.

Phải, Ninh Thập Tam thừa nhận hắn để tâm đến chuyện ban nãy. Chẳng ai lại không nghĩ ngợi lung tung khi thấy người yêu đi cùng với một cô gái xinh đẹp cả, trừ khi họ hoàn toàn không có tình cảm với đối phương. Cho nên khi phát hiện ra mình không phải trường hợp ngoại lệ, so bì tị nạnh với Lulu, Ninh Thập Tam rất cảm ghét thái độ giận dữ của mình.

“Hôm nay trời đẹp nhỉ.” Ninh Thập Tam uống ít nước trong khi chờ món ăn được bưng ra, thuận miệng nói.

“Vấn chỉ là một màu xám xịt mà thôi.” Icy vô vị đáp.

Ninh Thập Tam sắc nước, được rồi, nói chuyện với một tên mù màu, hắn không nên ôm ấp nhiều hi vọng.

Chẳng mấy chốc bồi bàn bê thức ăn tới, Ninh Thập Tam xuýt xoa khen ngợi, Icy chỉ đơn giản nói “Không tệ.”, khiến mọi ý định nói bóng nói gió của Ninh Thập Tam bay biến hết.

Không khí ăn trưa vô cùng lặng lẽ, sau khi xong bữa tính tiền ra khỏi quán, lúc đứng trong cầu thang máy Ninh Thập Tam không nhận được nữa một cuộc hỏi: “Cô nàng vừa rồi...là ai vậy?”

“Em không cần biết.” Icy bình thản trả lời.

Bốn phía thang máy sáng trưng, khiến Ninh Thập Tam có thể thấy rõ gương mặt không cảm xúc của Icy phản chiếu trên bức tường kim loại lạnh lẽo. Icy nói thẳng thắn như vậy, cũng chẳng thêm để ý đến cảm xúc của hắn sau khi nghe xong như thế nào.

Ninh Thập Tam cực kì không thích cách nói thẳng thắn ấy, bởi nó làm hắn thấy sự tồn tại của mình chẳng có tí giá trị gì.

Icy không cần giải thích, Ninh Thập Tam cũng chẳng muốn biết, dấu sao quan hệ giữa bọn họ cũng chỉ là tình nhân, rất nhiều vấn đề không cần thiết phải đề cập đến.

Ninh Thập Tam không hỏi thêm nữa, mi mắt rũ xuống, chuyển tầm nhìn vào bao tài liệu của mình. Bao rất nặng, bên trong chèn nhích giấy tờ, dường như muốn nói cho hắn biết, đối với hắn công việc mới là thứ quan trọng nhất.

Ra khỏi tòa cao ốc, Icy muốn đưa Ninh Thập Tam tới công ty nhưng lại bị Ninh Thập Tam từ chối tể nhị, còn bảo rằng chiều nay bề bộn công việc, sẽ phải làm đến khuya, đừng gọi điện thoại cho hắn.

“Vậy sau khi về nhà nhớ gọi điện cho anh.” Trước khi đi Icy dặn dò.

Ninh Thập Tam đáp qua loa lấy lệ, hắn không phải loại thích tự hành hạ bản thân mình, nếu đã biết trong lòng đối phương mình không quan trọng, vậy hắn sẽ không mù quáng lao vào cuộc tình ấy nữa. Nhưng Ninh Thập Tam rất thất vọng với mắt nhìn người của mình, hắn cứ nghĩ Icy sẽ ở cạnh hắn thật lâu. Mãi mãi có lẽ là hy vọng quá xa vời, nhưng cũng không đến nỗi chỉ vài tuần ngắn ngủi như vậy chứ.

Có lẽ thời buổi bây giờ, cái gì cũng quan trọng hiệu suất, ngay cả tình yêu cũng trở nên xốc nổi, mới yêu đã chia tay cũng trở thành chuyện đương nhiên.

Buổi tối Ninh Thập Tam không ở công ty làm thêm giờ mà về nhà. Gần đây hắn rất ít khi ở nhà, giờ trông thấy căn phòng lộn xộn của mình, Ninh Thập Tam cảm thấy vô cùng thân thiết. Bữa bộn một tí mới là nhà chứ. Nhà Icy quá sạch sẽ, sạch đến mức người ta còn tưởng là nhà mẫu trưng bày, không hề có chút sức sống nào, hắn không thích.

Nhưng giường Icy nằm rất êm.

Nằm một mình trên chiếc giường thô cứng, Ninh Thập Tam không thể phủ nhận rằng ở nhà Icy thoải mái hơn. Ít ra thì nhà Icy được cái giường nằm êm ái, à, còn cái bồn tắm matxa nữa chứ. Icy vốn là người thích hưởng thụ, tất cả các chi tiết nhỏ đều được chăm chút tỉ mỉ. Ninh Thập Tam thì ngược lại, cầu thả luộm thuộm, tuy rằng cũng thích hưởng thụ, nhưng chẳng bao giờ để ý đến những thứ đó.

Thật ra không phải Icy không tốt, chỉ là hai người họ không hợp nhau mà thôi.

Ôm gối nhắm mắt lại, Ninh Thập Tam lặng lẽ nghĩ.

Đang lúc mơ mơ màng màng, chuông điện thoại bất chợt vang lên, Ninh Thập Tam tưởng trời đã sáng, nhưng với lấy điện thoại nhìn thì mới mười giờ hơn, hắn mới chỉ ngủ được một giờ.

Thấy số gọi tới là của Icy, Ninh Thập Tam do dự một lúc rồi mới nhấc máy, ngay sau đó là giọng Icy vang lên: Anh ở ngoài cửa, ra mở đi.

Ninh Thập Tam dụi dụi mắt, chờ đầu óc tỉnh táo mới nhớ ra ban nãy sau khi về nhà, hắn tháo pin chuông cửa, chắc Icy bấm mãi không kêu nên mới gọi điện cho hắn.

“Hôm nay em mệt lắm rồi, có chuyện gì để mai nói.” Hắn lạnh nhạt trả lời.

Em bảo về nhà sẽ gọi điện cho anh.

“Em quên mất.”

Chắc em mệt thật rồi, đến một cái có ra hồn cũng chẳng buồn kiếm. Icy bình thản nói: Anh gọi điện đến công ty em, đồng nghiệp của em bảo hôm nay em đã về nhà từ rất sớm.

“Vì sao làm gì em cũng phải báo cho anh?” Bị giọng điệu trào phúng lạnh lẽo của Icy chọc tức, Ninh Thập Tam ngồi bật dậy, quát: “Em không thể có không gian riêng của mình ư? Em muốn về nhà mình cũng không được phép!?”

Nhưng mà anh cần em.

“Thì ra chỉ tới đến mới cần em.” Ninh Thập Tam thấp giọng tự giễu, hắn hơi đau lòng, còn cảm thấy thất vọng về Icy nữa, “Vậy xin lỗi anh, phiền anh đi tìm người khác.”

Em giận? Rốt cục cũng cảm giác được tâm trạng bất thường của Ninh Thập Tam, Icy hỏi: Vì sao vậy?

Đúng, vì sao lại tức giận? Vì sao lại để một kẻ không giữ lời hứa làm mình tức giận? Ninh Thập Tam nở nụ cười, thản nhiên đáp: “Không, em vẫn tốt, chỉ là muốn ngủ thôi, tạm biệt!”

Nói xong hắn lập tức cúp điện thoại, tiện thể tháo luôn pin, sau đó vùi đầu vào gối ép mình chìm vào giấc ngủ. Thế nhưng trái với mong đợi, não bộ hoàn toàn không nghe lời lý trí, hắn càng muốn ngủ đầu óc càng tỉnh như sáo, càng lúc càng bức dọc, cuối cùng không chịu được nữa với cái gối đầu quăng ra ngoài.

Gối rơi xuống cửa sổ ban công, từng cơn gió nhẹ thổi vào làm góc rèm cong lại, đằng sau lớp vải mỏng dường như có một bóng người màu đen cao cao. Dáng dấp hao hao Icy, Ninh Thập Tam hoảng sợ, vội vã dụi mắt nhìn kĩ lại một lần nữa, bóng đen kia đã biến mất.

Nhất định là hoa mắt, nhà hắn ở tận tầng mười mấy lặn, chỉ có siêu nhân mới làm được như thế, hơn nữa hắn đã khóa cửa ban công rất chặt, không thể nào có gió thổi vào.

Ninh Thập Tam cười cười rồi thở dài, các cụ có câu một ngày không gặp ngỡ như ba thu, hắn mới chỉ nửa ngày không gặp mà đã xuất hiện ảo giác kì lạ. Nhưng đây không phải lần đầu tiên gặp ảo giác, nên Ninh Thập Tam cũng không bận tâm mấy. Hắn chỉ thất vọng khi phát hiện ra, tình cảm hắn dành cho Icy không phải thứ tình cảm bình thường, nếu không thì đã không tưởng tượng ra Icy như vậy rồi. Đáng tiếc, cuộc tình này cũng chẳng đi đến đâu như những cuộc tình trước, thậm chí mới quen nhau hơn một tháng đã chia tay, đây có thể coi là kỉ lục ngắn nhất trong lịch sử hẹn hò của hắn.

Ninh Thập Tam không muốn nghĩ đến cái tên luôn tự cho mình là đúng kia nữa, đã không nghiêm túc trong chuyện tình cảm thì hắn không cần.

Ninh Thập Tam lại nằm xuống, không có gối, hắn kéo một góc chăn bông lên gối tạm, nửa còn lại đắp trên người, cuộn mình cố gắng chìm vào mộng đẹp.

Cách này rất hữu ích, chẳng mấy chốc Ninh Thập Tam đã ngủ, hắn không biết rèm cửa lại bị gió thổi khe bay lên, bóng đen ngoài cửa sổ càng lúc càng rõ ràng, tiếp đó bước vào nhà đóng cửa lại, đứng ngay trước bức rèm.

“Vì sao lại tức giận?”

Icy bước đến gần giường, nhắc một chân quỳ lên, chiếc nệm mềm vì động tác của hắn mà lồm xướng. Ninh Thập Tam theo bản năng dịch về phía lồm, nhưng vẫn không tỉnh dậy. Icy vươn tay chạm nhẹ lên gò má của Ninh Thập Tam, nhiệt độ mát rượi khiến bao buồn bực trong lòng hắn bỗng tiêu tan. Icy khẽ cau mày nhìn Ninh Thập Tam, buột miệng hỏi một câu mà chắc chắn sẽ không nhận được đáp án vào lúc này.

Không phải người nên tức giận là hắn sao? Thấy Ninh Thập Tam có hứng thú với Lulu, Icy chẳng vui vẻ chút nào, giờ phút này hắn cũng không định nghĩa nổi cảm xúc trong lòng mình nữa. Chỉ vì không muốn người nọ để ý tới ai khác ngoài mình, tại bữa cơm trưa Icy mới cố tỏ ra lạnh nhạt, chẳng lẽ vì thế mà Ninh Thập Tam giận hắn? Còn cho hắn leo cây, chẳng nói một lời đã biến mất, cái hành động thất thường này trước giờ đều chỉ có hắn làm với người khác.

“Thật ra em chỉ là một người bình thường tình cờ có được năng lực cảm ứng thôi phải không? Nhưng vì sao em luôn thích tranh đoạt với tử thần như vậy?”

Đã cướp mất linh hồn khỏi tay hắn thì thôi, lại còn tước luôn cả độc quyền được làm theo ý mình của hắn, thật là quá đáng mà.

Nghĩ đến việc Ninh Thập Tam sau khi bỏ đi không thèm liên lạc với mình, Icy vẫn còn hơi giận, vì thế bàn tay đang vuốt ve khẽ béo béo má Ninh Thập Tam, coi như là hình phạt. Hắn biết có làm thế này Ninh Thập Tam cũng không tỉnh dậy, vì Ninh Thập Tam ngủ rất sâu, một khi đã ngủ say là sẽ không tỉnh lại cho đến sáng hôm sau.

Hôm nay Icy xem xét đồng tư liệu về vụ tai nạn ba năm trước của Ninh Thập Tam mà Lulu mang tới. Cũng chẳng có gì, chỉ là một lần Ninh Thập Tam ra ngoài làm việc thì dính vào một vụ tan nạn xe cộ liên hoàn, đầu va đập mạnh, đang lúc ở ranh giới giữa sự sống và cái chết thì Lulu tới thu thập linh hồn. Nhưng tại thời khắc then chốt linh hồn Ninh Thập Tam lại chạy thoát khỏi lưỡi hái đoạt mệnh của Lulu, trở về thân thể đã ngừng hô hấp, mà người gọi hắn về chính là Ninh Hi.

Tuy không cùng hệ huyết thống, nhưng tình cảm anh em giữa bọn họ hết sức chân thành. Icy cảm thấy loài người có rất nhiều năng lực thần bí mà tử thần không thể nào lý giải hết. Nhờ vào năng lực thần bí này, Ninh Thập Tam mới gắng sức nhập lại vào thân xác. Nói đơn giản thì, năng lực này hắn là sức mạnh của yêu thương đi.

Tình cảm giữa người thân thật vĩ đại, có thể đánh bại cả lưỡi hái câu hồn, ngay cả tử thần cũng không dễ vào mắt. Thực ra người đầu tiên Ninh Thập Tam cứu được chính là bản thân hắn, dựa vào ý chí kiên cường

chiến thắng tử vong. Nên Lulu dù có căm ghét hắn đến mấy, cũng không thể làm gì hắn được.

Tuổi thọ của Ninh Thập Tam còn tận bảy mươi năm, việc Ninh Thập Tam trở về từ cõi chết sau tai nạn cũng không phải không có lý. Nhưng trong vạn người may ra mới có một người làm được như vậy, hơn nữa Ninh Thập Tam không chỉ tự mình thoát khỏi lưới hái, mà còn chơi trò tranh đoạt linh hồn với tử thần, cải lại số mệnh của những người bỏ mạng vì tai nạn bất ngờ.

Minh giới đều cho rằng vụ việc lần này rất phức tạp, cho nên mới đặc biệt cử Icy đi điều tra, cũng vì thế mà hắn rơi vào một vòng lẩn quẩn.

Tuy còn nhiều điều chưa biết về năng lực cảm nhận của Ninh Thập Tam, nhưng Icy hiểu rõ chỉ khi nào cận kề cái chết năng lực đó mới phát huy tác dụng. Có lẽ nó sẽ mất dần theo thời gian, nhưng cũng có thể nó sẽ tồn tại mãi mãi. Thực ra linh lực của Ninh Thập Tam không quá cao siêu, hắn chỉ cảm nhận được tử thần đang đến gần bằng trực giác. Liên tiếp tước đoạt thành công sinh mệnh khỏi tay tử thần, không chỉ nhờ may mắn, mà Ninh Thập Tam còn vận dụng trí tuệ. Ngoài hai thứ đó ra, cũng không còn gì khác.

Cho nên Icy không hề sợ Ninh Thập Tam sẽ cảm nhận được sự tiếp cận của mình, trên thực tế dù có cảm nhận được hắn vẫn sẽ tiếp tục đến, bởi vì hắn ghét thế giới không có màu sắc. Hay nói cách khác, không có Ninh Thập Tam, tất cả những màu sắc kia cũng mất đi sức hấp dẫn của chúng.

“Hôm nay anh nhận biết thêm được hai màu sắc nữa, thế nhưng không biết tên của chúng là gì,” đùa nghịch tóc Ninh Thập Tam một lúc, Icy nói, “Anh muốn đến hỏi Ninh Hi, cái bảng màu của cậu ta nhất định có đủ loại màu sắc.”

Icy không quá để tâm đến những thắc mắc vừa mới được lí giải, thời gian sẽ làm sáng tỏ những bí mật còn lại. Vậy nên lúc này, tâm trí Icy chỉ quanh quẩn bên Ninh Thập Tam, từng màu sắc rực rỡ chân thực hiện ra, từ từ hòa quyện vào nhau, tạo thành một không gian chỉ thuộc về riêng họ.

Nhiệt độ phòng hơi thấp, có thể vì cuộn tròn lâu nên không thoải mái, Ninh Thập Tam trở mình đổi tư thế khác, vừa vặn quay sang phía Icy, vô thức ôm lấy hắn. Icy cũng không ngần ngại, cởi áo, nằm lên giường ôm Ninh Thập Tam vào lòng.

Có Ninh Thập Tam ở bên, cảnh trong mơ mới tràn ngập màu sắc, Icy cố chấp nghĩ.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Ninh Thập Tam ngồi thừ trên giường mất một phút, nhớ lại giấc mơ kì quặc đêm qua. Rõ ràng hắn đi ngủ một mình mà, sao lại có cảm giác như đã nằm cùng giường với ai đó? Còn bị ôm rất chặt nữa, cả hai tay đều tê rần. Ninh Thập Tam cử động tay lên xuống, xoa bóp đầu vẫn đang trong trạng thái trì trệ. Sau một lúc cố gắng suy nghĩ, hắn bình tĩnh kết luận rằng tất cả đều là ảo giác, mà sở dĩ loại ảo giác này xuất hiện hẳn là do thói quen gần đây của hắn.

Đồng hồ báo thức đồ chuông kéo Ninh Thập Tam quay về với thực tại. Thấy không còn sớm, hắn vội vã xuống giường, chuẩn bị bữa sáng đơn giản, ăn xong liền thay quần áo chần chu hấp tấp lao ra khỏi nhà.

Lúc đang đợi cầu thang máy, tầm mắt của Ninh Thập Tam lơ đãng liếc qua cửa nhà Icy, nghĩ thầm không biết không có mình ở cạnh, tầng băng kia có ăn sáng hay không. Nhưng với cách sống buông thả lại kén chọn của hắn, chắc là sẽ không chịu tự xắn tay làm bữa sáng đâu.

Thôi mặc kệ, có lẽ từ trước đến nay Icy vốn chẳng cần ăn sáng. Ninh Thập Tam trút bỏ mọi băn khoăn xong, cầu thang máy cũng vừa lên đến nơi, hắn lập tức bước vào.

11. Chương 11

Vài ngày sau, Ninh Thập Tam đều tránh gặp Icy, mỗi khi Icy gọi điện hắn đều trả lời qua loa. Nhưng khó hiểu chính là, Icy cũng không quấy rầy hắn, nói vài câu xong liền vui vẻ cúp máy, điều này càng khiến Ninh Thập Tam bức mình. Thật ra người kia không hề quan tâm đến hắn đúng không? Nếu không cũng phải tìm gặp hắn, hỏi xem vì sao đột nhiên thái độ hắn lạnh nhạt như vậy. Lo được lo mất vốn là tâm trạng

thường thấy của những người đang yêu nhau, nên với sự hồ hững này, Ninh Thập Tam không thể lý giải nổi Icy đang nghĩ cái gì.

Nhoáng cái đã đến cuối tuần, sau khi tan ca Ninh Thập Tam nhận được cuộc gọi của Icy, hẹn hẳn đi ăn tối. Ninh Thập Tam từ chối, Diêu Lập Phong mới đi công tác về, muốn tổ chức sinh nhật cho hẳn vào tối nay.

[Em từ chối anh bốn ngày rồi.] Icy cũng không tức giận, chỉ bình thản nói ở phía bên kia đầu dây: [Bạn việc là cái có thể dùng hết lần này đến lần khác sao?]

Rõ ràng không phải lỗi của mình, nhưng nghe Icy nói vậy, Ninh Thập Tam lại cảm thấy hơi chột dạ, vì thế liền thành thật trả lời: “Hôm nay không phải vì công việc, mà thẳng bạn muốn tổ chức sinh nhật cho em nên em sẽ về muộn.”

[Chúng ta có thể cùng đi, anh cũng muốn gặp bạn em.]

Nhắc đến bạn của Ninh Thập Tam, đương nhiên Icy nghĩ ngay đến Diêu Lập Phong. Bạn bè Ninh Thập Tam không nhiều, thân thiết đến mức muốn tổ chức sinh nhật cho Ninh Thập Tam chỉ có Diêu Lập Phong. Nghĩ đến việc tối nay Ninh Thập Tam đi chơi đến khuya, không thể làm cái gối cho mình ôm nữa, Icy có hơi khó chịu.

“Về rồi tính sau.”

Thật ra Ninh Thập Tam muốn nói thẳng là anh không cần phải đến, rồi lập tức cúp điện thoại, nhưng tính cách mềm mỏng bấy lâu không cho phép hẳn quá đáng như thế, sau khi đáp xong còn nói vài câu có lệ rồi mới dập máy.

Kỳ thực, so với việc tiến thoái lưỡng nan, tự gây khó chịu cho mình, có khi thẳng thắn nói rõ với nhau lại tốt hơn. Hẳn không nên mơ mộng một tình yêu hoàn mỹ, mối quan hệ với Icy cũng đã đến lúc phải kết thúc. Chỉ là dù cố gắng thế nào, Ninh Thập Tam cũng không thoát nổi hai từ chia tay.

Ninh Thập Tam chưa bao giờ lâm vào tình cảnh này, bởi vì hẳn luôn là người bị đá. Hẳn thừa nhận bản thân thiếu quyết đoán, chỉ cần ai đó đối tốt với hẳn, dù là một chút, hẳn cũng sẽ ghi tạc trong lòng, tuyệt đối không quên, giống như thần giữ của cất giấu châu báu, không cho bất kì ai thấy.

Tiệc sinh nhật được tổ chức tại quán bar bọn họ hay đến, tuy lần trước Diêu Lập Phong suýt nữa gặp nạn ở đây, nhưng hẳn chẳng bận tâm, còn to khỏe lúc đó hẳn may mắn thế nào. Hôm nay khách Diêu Lập Phong mời tới đều là người quen, cho nên mọi người không quá chú trọng lễ nghĩa. Sau ba lượt rượu, tất cả bắt đầu tán gẫu. Thấy Ninh Thập Tam lại bắt đầu đề cập đến chuyện bảo hiểm, Diêu Lập Phong nói: “Mày đúng là lòng tham không đáy, mọi người ở đây đều bị mày dụ mua bảo hiểm rồi, mày còn định bắt họ mua thêm một phần nữa sao?”

“Chỉ tâm sự chuyện công việc thôi mà, có bắt ai phải mua bảo hiểm đâu.”

Đương nhiên nếu đối phương cảm thấy hứng thú, không biết chừng có thể kí thêm hợp đồng. Từ trước đến nay về phương diện kiếm tiền Ninh Thập Tam chưa bao giờ bỏ lỡ, hướng chỉ những người ở đây đều có mức lương hậu hĩnh, có thể nói đều là khách hàng quan trọng của hẳn.

Có điều hôm nay Ninh Thập Tam đã trở thành anh hùng không có có đất dụng võ, cái đám Diêu Lập Phong mời đến có sức hút quá mạnh mẽ, hấp dẫn mấy cô gái ở những bàn xung quanh. Hai bên trò chuyện qua lại vài câu, chẳng mấy chốc đã trở nên thân thiết, đám con gái dạt hết qua đây ngồi, bắt đầu nói đến những chủ đề thú vị. Đề tài bảo hiểm của Ninh Thập Tam hiển nhiên không còn ai đếm xỉa tới.

“Mày may thật đó, Thập Tam.” Diêu Lập Phong vỗ vai Ninh Thập Tam, tán thưởng: “Sinh nhật năm nay có gái đẹp tới góp vui miễn phí, có thích em nào không, để tao mai mối cho.”

Đã có nữ sinh nhìn về phía Ninh Thập Tam với ánh mắt mong chờ, nhưng hẳn hoàn toàn không hứng thú. Chưa nói đến quan hệ giữa hẳn và Icy còn đang mập mờ, hẳn không có tâm trí yêu đương. Kể cả không có Icy, Ninh Thập Tam cũng sẽ không hẹn hò với con gái. Công việc hiện tại mệt mỏi chết đi được, hẳn làm gì còn sức mà lao vào chuyện tình cảm. Icy là ngoại lệ, cái tên kì quái kia sau khi bước vào thế giới của hẳn đã lập tức quét sạch tất cả những người khác ra.

Nhìn thấu suy nghĩ của Ninh Thập Tam, Diêu Lập Phong kéo hắn ra một chỗ, thì thầm hỏi: “Mày thành thật khai báo ngay, có phải mày có người yêu rồi không?”

“Đâu có, mày đừng nói bậy.”

“Không thì sao ngồi giữa đàn em xinh tươi thế này mày vẫn không có phản ứng?” Diêu Lập Phong nghi hoặc nhìn Ninh Thập Tam, nói tiếp: “Đừng có lừa tao, hôm nay cũng không phải ngày đầu tiên tao quen mày, người kia là nam hay nữ? Đối xử với mày thế nào?”

Phải công nhận rằng trực giác của thằng bạn chí cốt này rất nhạy bén, nhưng Ninh Thập Tam không biết nên trả lời như thế nào. Kì thực ban nãy Icy có gọi thêm lần nữa, nhưng đã bị hắn bơ luôn.

“Chia tay rồi, mày đã vừa lòng với câu trả lời này chưa?”

“Lần cuối tao gặp mày cách đây cũng chưa lâu. Chẳng lẽ trong thời gian đấy mày đã diễn xong cả ba màn làm quen, hẹn hò, chia tay?” Diêu Lập Phong giơ ngón tay đếm đếm, nói: “Nếu đã chia tay rồi, vậy thì mày càng phải tìm người mới để an ủi trái tim bị tổn thương.”

“Mày đừng có linh tinh.”

“Này này, đồ ăn thức uống hôm nay, cả bánh ga tô vừa mới cắt đều là cái thằng nhảm ruồi này chuẩn bị giúp mày đấy nhé.”

Ninh Thập Tam chẳng buồn đếm xỉa đến lời nói đùa của tên bạn chí cốt. Hắn đang rất nhàm chán. Trông thấy một đồng nghiệp đã kết hôn của Diêu Lập Phong đang ôm eo một cô gái đi thuê phòng nghỉ, Ninh Thập Tam càng cảm thấy bầu không khí nơi đây không phù hợp với mình.

Thật ra “vĩnh viễn” cũng có kì hạn. Đôi khi là trọn đời, có lúc chỉ mấy tháng, thậm chí chỉ vồn vện một đêm. Chỉ cần toàn tâm toàn ý thì tình yêu đích thực sẽ đến, ý nghĩ này của hắn ngay từ đầu đã sai lầm rồi.

Cho nên thi thoảng chơi bời vui vẻ một tí cũng không sao nhĩ? Sớm muộn gì Icy cũng phải rời khỏi đây, hơn nữa cuộc sống của Icy cũng không cần mình dính dáng. Buộc cổ mình vào một cái cây duy nhất, chẳng dám làm điều mình thích, cái quan niệm cổ hủ này đã sớm lỗi thời, bị ném vào xó từ lâu từ lâu rồi.

“Đến đây cô bé, anh dạy em chơi trò đoán số nhé.” Ninh Thập Tam nói với cô bé này giờ vẫn nhìn hắn bằng đôi mắt mong chờ.

Đương nhiên là cô bé kia đồng ý, gật đầu liên tục.

Sau đó Ninh Thập Tam rót đầy hai ly rượu đặt trước mặt hai người, bắt đầu dạy cô bé chơi trò đoán số.

Những thành tựu Ninh Thập Tam đạt được trong công việc liên quan rất nhiều đến tính cách phóng khoáng của hắn. Bất kể tiếp xúc với loại người nào, hắn cũng có thể làm quen rất nhanh. Giống như bây giờ, chỉ cần nói vài câu đơn giản, thêm vào vài động tác nhỏ, hắn đã có thể thu hút toàn bộ sự chú ý của đối phương rồi.

Trò chơi đoán số rất đơn giản, nhưng để thắng được thì phải nói liên tục và thật nhanh, mọi người ngồi trong quán nghe Ninh Thập Tam giải thích cách chơi đều rất hứng thú, cô bé kia cũng vậy. Hoặc có thể nói, cái cô nàng hứng thú là bản thân Ninh Thập Tam thì có. Cả hai vừa nói chuyện phiếm vừa chơi đoán số, chẳng mấy chốc đã uống cạn mấy ly rượu đỏ.

“Mày không sao chứ?” Thấy Ninh Thập Tam có điểm bất thường, Diêu Lập Phong kéo hắn lại, lo lắng hỏi.

“Không sao,” Ninh Thập Tam giàng khỏi tay Diêu Lập Phong, cười hì hì vỗ vai thằng bạn: “Tao biết đêm nay mày trả tiền mà, yên tâm, tao sẽ không uống nhiều.”

Vấn đề không phải ở chỗ đó, uống rượu chơi trò chơi vốn không phải việc Ninh Thập Tam thích làm. Quen nhau lâu như vậy, Diêu Lập Phong còn lạ gì tính tình Ninh Thập Tam nữa. Cả đêm nay, biểu hiện của Ninh Thập Tam đều làm Diêu Lập Phong lo sốt vó.

Đừng bảo bỏ đá nên bị đá kích lớn nhé? Nhưng Ninh Thập Tam hẳn phải quá quen với việc này rồi, đây cũng đâu phải lần đầu thất tình.

Ninh Thập Tam mặc kệ Diêu Lập Phong lo lắng, vẫn chơi đùa với cô bé rất vui vẻ. Lại một ván nữa kết thúc, hần thua. Đang định nâng ly rượu chuẩn bị uống tiếp, liền bị cô bé ngăn lại, kề sát vào hần nhỏ giọng hỏi: “Các anh định làm gì tiếp theo?”

“Chưa biết được.” Chủ tiệc là Diêu Lập Phong, Ninh Thập Tam chẳng qua chỉ là khách đến ăn ké.

“Em biết chỗ này được lắm, có muốn đi cùng em không?” Cô bé chớp chớp mắt, nói tiếp: “Hai đứa mình cùng đi.”

Ninh Thập Tam ngẩn ra, thừa hiểu ý cô nàng này đang nói đến chỗ nào, thế nhưng vẫn hơi giật mình vì độ bạo dạn của cô. Đang không biết nên trả lời thế nào, thì di động vang lên hồi chuông quen thuộc.

Ánh đèn trong quán bar rất tối, còn chưa thấy rõ tên người gọi tới thì điện thoại đã được kết nối, chợt nghe giọng nói lạnh lẽo của Icy vang lên: [Không được đi.]

Ninh Thập Tam lập tức nhìn xung quanh, trực giác cho rằng Icy đã bám theo hần đến quán bar, nhưng nghĩ lại thì chuyện này không thể xảy ra được, bọn họ nói chuyện nhỏ như vậy, trừ khi Icy gài máy nghe trộm trên người hần thì mới nghe thấy.

“Làm ơn đừng quấy rầy cuộc nói chuyện của em với bạn bè.” Ninh Thập Tam lạnh lùng nói: “Còn nữa, mong anh tôn trọng sự riêng tư của em.”

Không có tiếng đáp lại, một lát sau Ninh Thập Tam mới nhận ra rằng Icy đã cúp máy, đúng là cái tên thất thường, cúp điện thoại cũng không thêm nói năng gì cả.

Diêu Lập Phong đang ngồi cạnh, thấy sắc mặt Ninh Thập Tam trở nên bất thường, vội hỏi: “Ai gọi vậy?”

“Nhầm máy.”

Đương nhiên Diêu Lập Phong không tin, nghi hoặc nhìn Ninh Thập Tam. Ninh Thập Tam vờ như không thấy, nháy mắt đã quay về vẻ mặt vui vẻ bình thường, tiếp tục chơi đoán số với cô nàng kia. Ai dè chưa chơi được bao lâu, đã cảm thấy bầu không khí xung quanh có điểm kì lạ. Tiếng cười đùa nhỏ đi, thậm chí càng lúc càng im ắng. Sau đó động tác chơi đoán số của cô bé cũng ngừng lại, cô phóng tầm mắt về phía sau Ninh Thập Tam, dường như bị hấp dẫn bởi cái gì đó, nhìn đến nỗi bần thần cả người.

Ninh Thập Tam quay đầu.

Khi thấy Icy từ cửa quán bar bước vào, hần cũng thất thần y như cô bé kia. Sao Icy lại tới chỗ này? Đừng bảo hần thật sự cài máy nghe trộm trên người mình, rồi bám theo đến tận đây nhé?

Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là ánh mắt của mọi người đều dán trên người Icy, Icy đi đến đâu thì ánh mắt dời theo đến đó, giống như ánh đèn sân khấu luôn luôn theo sát diễn viên, cảnh tượng trong quán bar lúc này cũng chẳng khác gì sân khấu.

Có những người dù chỉ đứng một chỗ cũng có thể thu hút ánh mắt của mọi người xung quanh. Tuy không đẹp trai đến nỗi khiến cho người người chết mê chết mệt, nhưng Icy lại có một sức hút kì lạ, quần áo chỉ một màu đen cùng chiếc áo khoác và thắt lưng đồng màu càng làm tăng thêm sức hút ấy. Mỗi bước đi của Icy như dẫn cả bóng đêm theo cùng.

Đây chắc chắn không phải ảo giác, tất cả mọi người đều cảm thấy đèn trong quán tối hần đi, những ai tinh ý sẽ nhận ra có vài bóng đèn tắt ngóm khi Icy đến gần, nguyên nhân vì sao thì không ai đoán ra. Nhưng bằng bản năng họ có thể cảm giác được luồng khí lạnh mạnh mẽ trên người thanh niên này. Không giống với cái lạnh lẽo của mùa đông, luồng khí này như từ trong thân thể thanh niên toát ra, bị ép lại một chỗ, tựa lưỡi dao sắc bén có thể chém không khí thành từng mảnh nhỏ. Mắt Icy này giờ vốn luôn rũ xuống, khi đến gần bàn rượu của Ninh Thập Tam mới ngước lên, đồng tử sâu thẳm đen như mực, khiến người ta cảm thấy đêm tối đang bao trùm.

Giữa những ánh mắt chăm chú chĩa vào mình, Icy lảng lảng đi tới trước mặt Ninh Thập Tam. Icy không hề nhìn Ninh Thập Tam, mà chăm chăm nhìn cô nàng đang ngồi đối diện hần. Lúc đầu cô nàng rất vui mừng vì được một người đàn ông điển trai như vậy để ý tới, nhưng cô nhanh chóng nhận ra mình đã lầm. Trên người thanh niên tản ra dấu hiệu khó chịu, ánh mắt sắc như đao, tối tăm nhìn cô.

Rốt cuộc phát hiện ra điều bất thường, cô nàng cẩn thận lùi về sau, thông minh giữ một khoảng cách an toàn với Ninh Thập Tam. Thấy toàn bộ ánh mắt mọi người trong quán bar đều đổ dồn về phía bọn họ, Ninh Thập Tam có hơi bực bội, đứng lên thấp giọng hỏi: “Anh tới chỗ này làm cái gì?”

Icy nhú mồm, dường như không hiểu Ninh Thập Tam muốn hỏi cái gì.

“Khụ, tôi là Diêu Lập Phong, bạn của Ninh Thập Tam. Anh là...” Thấy cảnh tượng kì quặc vừa rồi, Diêu Lập Phong lập tức chen vào, giơ tay về phía Icy giới thiệu, giọng nói mang theo ý tứ dò xét.

Ngay khi Ninh Thập Tam chắc mẩm Icy sẽ không để ý đến thằng bạn mình, thì Icy lại bắt tay Diêu Lập Phong, nói: “Tôi

tên Hàn Băng, anh có thể gọi tôi là Icy. Tôi là người yêu hiện tại của Thập Tam.”

Tiếng trả lời không lớn, nhưng mọi người xung quanh có thể nghe được rõ ràng. Một loạt tiếng ồ vang lên, Ninh Thập Tam kích động đến mức chỉ muốn biến mất ngay tại chỗ, hoặc bị thiên lôi oánh cho tan xác luôn cũng tốt.

Ánh mắt Diêu Lập Phong có vẻ suy nghĩ xẹt qua Ninh Thập Tam, trưng ra nụ cười đã hiểu rõ: “Hình như có người nào đó nói đã chia tay đồng chí người yêu hiện tại mà nhỉ?”

“Thứ cho tôi tin tức không được linh hoạt, đến giờ tôi vẫn chưa nghe thấy gì về việc chia tay cả.” Icy thần nhiên hỏi: “Xin hỏi anh Diêu, anh nghe tin này từ đâu vậy?”

Diêu Lập Phong không đáp, thế nhưng lại liếc mắt về phía Ninh Thập Tam, ung dung bán đứng hần. Ánh mắt Icy cũng chuyển về phía Ninh Thập Tam, “Xem ra chúng ta phải ra ngoài nói chuyện một chút rồi.”

Ninh Thập Tam nhướng mày, đang muốn phản đối, Icy đã kề vào tai hần thì thầm: “Em muốn tự theo anh ra ngoài, hay là để anh bế ra ngoài?”

Đây là lời uy hiếp cực kì trắng trợn!

Ninh Thập Tam tức giận đến nổi nghiêng răng ken két, lại không dám làm trái ý Icy. Hần hiểu rõ tính cách con người này, nếu hần nói không, Icy sẽ chẳng ngần ngại ôm hần ra khỏi quán bar.

Ninh Thập Tam đành quay đầu dặn Diêu Lập Phong: “Tao ra ngoài một lát, chốc nữa quay lại ngay.”

“Đi đi, đi đi.”

Diêu Lập Phong mỉm cười khua khua tay, trong bụng chắc mẩm trăm phần trăm, còn lâu mới có chuyện “chốc nữa quay lại ngay” như Ninh Thập Tam nói nhé.

12. Chương 12

Cứ như vậy, giữa những ánh mắt chăm chú xung quanh, Ninh Thập Tam lẻo đẻo theo sau Icy ra khỏi quán bar, hòa vào không gian mù mịt bên ngoài. Gió đêm thổi tới, cuối cùng Ninh Thập Tam cũng có thể hít thở thoải mái. Hần thở sâu, trong lòng thề thốt, suốt phần đời còn lại sẽ không bao giờ đặt chân vào quán bar này dù chỉ nửa bước...Không, hần sẽ không bao giờ lảng vảng trong phạm vi mười dặm xung quanh đây nữa.

“Anh không thấy việc theo dõi em là hơi quá đáng rồi sao?”

Từ lúc ra khỏi quán, Icy không nói gì, đi thẳng đến bãi đậu xe. Ninh Thập Tam không nhịn được nữa, đứng ở phía sau hét lớn.

Icy không để tâm, vẫn đi tới chỗ bãi xe. Khi đến trước xe của mình mới quay lại nhẹ nhàng nói với Ninh Thập Tam: “Xin lỗi”

Hả...

Câu trả lời ngoài dự liệu khiến Ninh Thập Tam không thốt nổi lời nào, sững sờ nhìn Icy. Bao bọc Icy vẫn là một tầng khí lạnh lẽo, thế nhưng không nặng nề như khi ở trong quán bar. Ban nãy nhìn Icy hằm hằm sát khí mà Ninh Thập Tam cứ ngỡ hần sắp giết mình đến nơi, chẳng bù cho bây giờ, sau khi Icy xin lỗi, luồng sát khí kia dường như đã bị nổi buồn che lấp. Ninh Thập Tam cảm giác được luồng khí ấy, vừa thân quen lại có chút xa lạ.

Ninh Thập Tam còn đang ngơ ngẩn, Icy lại nói tiếp: “Giờ em có thể cho anh biết, mấy ngày nay em giận cái gì không?”

Này...

Ninh Thập Tam tiếp tục ngẩn ra, sau đó gần như nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Anh không biết mình đã làm sai ở đâu thì xin lỗi cái gì?”

“Em không nói anh làm sao biết? Tuy rằng anh cũng muốn dùng thuật đọc tâm.”

Icy cũng chẳng quan tâm đây có phải cấm thuật hay không, thế nhưng hần cảm thấy dùng pháp thuật đọc suy nghĩ người khác là rất hèn hạ, hần hi vọng Ninh Thập Tam có thể tự nói với mình.

“Anh không cần biết!”

“Cứ cho là em đúng, nhưng điều đó cũng không phải lí do để em đùa giỡn với phụ nữ trong quán bar.” Icy bình tĩnh nói.

Hần không thể dùng thuật đọc tâm, nhưng có thể sử dụng linh thuật khác để nghe cuộc trò chuyện giữa cô gái và Ninh Thập Tam. Nhìn hai người thân mật chơi trò chơi, hần chẳng dễ chịu chút nào. Lúc sau cô gái còn muốn lôi kéo một mình Ninh Thập Tam tới chỗ khác, hần mới không nhịn được nữa, bước thẳng vào quán lôi Ninh Thập Tam ra ngoài.

Nhấn nại thì cũng có giới hạn, huống chi từ trước đến nay Icy vốn không phải là người kiên nhẫn.

Nghe xong lời Icy nói, Ninh Thập Tam cười khẩy, mỉa mai: “Anh Hàn kì lạ thật nha, nếu anh không muốn tôi biết rõ về cuộc sống của anh, thì anh cũng đừng xen vào chuyện của tôi. Tuy chúng ta đang hẹn hò, nhưng vẫn phải tôn trọng quyền riêng tư của nhau chứ, anh thấy có phải không?”

“Icy,” Icy sửa lại: “Anh thích em gọi anh là Icy.”

Bọn họ là đang cãi nhau đấy, lại còn dùng nickname làm gì? Cái tên Icy này thật khiến người ta ghen hòng, Ninh Thập Tam hừ một tiếng, coi như đã rõ.

“Em nói rõ ràng xem, việc em tức giận thì liên quan gì đến vấn đề có tôn trọng quyền riêng tư hay không?”

Bị chất vấn, Ninh Thập Tam sôi máu, cười gằn: “Anh có thể uống cà phê với phụ nữ, tại sao tôi không thể chơi trò chơi với người khác?”

“Uống cà phê với phụ nữ?” Icy nhún mày. “Anh?”

Còn dám giả bộ vô tội ư, Ninh Thập Tam dù giận vẫn cố duy trì nụ cười, “Anh bị chứng hay quên à, mới mấy hôm trước anh còn trò chuyện vui vẻ với bạn gái anh ở quán cà phê.”

“Ý em là...” Icy rút cuộc cũng nghĩ tới, “Lulu sao?”

“Ha, gọi tên nghe thân thiết nhỉ.” Giọng Ninh Thập Tam toàn mùi giấm. Hần thừa nhận, mỗi khi nghĩ đến cảnh tượng hôm đó hần lại cảm thấy không vui.

“Nhưng mà chuyện này thì liên quan gì đến cô ta?”

Ánh đèn đường hắt lên con người đen thẫm của thanh niên khiến nó rực sáng, đôi mắt lạnh lẽo tràn đầy thắc mắc. Không biết Icy thật sự không hiểu hay là giả bộ không hiểu. Ninh Thập Tam thở dài, nếu cứ tiếp tục ông nói gà bà nói vịt như thế này thì chẳng ích lợi gì, thà

nói thẳng suy nghĩ của mình ra còn hơn.

“Icy,” Ninh Thập Tam nghiêm túc nói: “Nếu như anh thật sự coi em là người yêu, không phải anh nên giới thiệu bạn bè của anh với em ư? Anh chỉ nói đúng một câu ‘em không cần biết’, khiến em thấy việc anh hẹn hò với em không có một chút thật lòng nào.”

Ninh Thập Tam cũng không nhất thiết phải làm quen với Lulu, hẳn chỉ cần Icy giới thiệu cô ta, để hẳn có thể chắc chắn rằng Icy nghiêm túc với mối quan hệ này.

“Ý em là Lulu?” Icy càng thêm khó hiểu: “Em đâu cần phải biết cô ta. Nếu hôm ấy không phải Lulu đột nhiên xuất hiện trước mặt anh, anh còn chẳng nhớ nổi cô ta là ai. Cô ta có ở đó hay không cũng chẳng đáng để ý, em thật sự muốn anh giới thiệu em với Lulu sao?”

Ha? Nhớ lại vóc dáng gợi cảm của người đẹp kia, Ninh Thập Tam vô cùng hoài nghi cảm nhận về cái đẹp của Icy có phải rất khác biệt so với người bình thường hay không.

Cầm bóng nhói lên kéo ý thức đang bay bổng của Ninh Thập Tam trở về thực tại. Icy đang giữ cảm hân, người hơi cúi về phía trước, con ngươi sâu thẳm lạnh lùng nhìn Ninh Thập Tam.

“Em thích cô ta?”

Giọng điệu như muốn gây sự, âm thanh lạnh lẽo càng chứng tỏ tâm trạng cực kì không vui của Icy. Icy tiến gần thêm, Ninh Thập Tam có thể nhìn thấy hình bóng mình phản chiếu trong ánh mắt đó, chỉ có duy nhất mình hẳn, không còn chỗ chứa thêm bất kì sự vật nào khác, hai con ngươi đen thẳm nhuốm đầy khao khát chiếm giữ.

Loại cảm xúc này chỉ có thể diễn đạt bằng một từ, là ghen nha!

Bốn mắt nhìn nhau, sau khi biết được tâm ý của đối phương, Ninh Thập Tam đột nhiên nở nụ cười. Buồn bực trong lòng mấy hôm nay rốt cuộc tiêu tan hết, cuối cùng hẳn rút ra kết luận, sau này mỗi khi nói chuyện với Icy hẳn cần tự mình suy ra ẩn ý. Icy nói ‘em không cần biết’ không phải vì Icy không thèm nói rõ về Lulu với hẳn, mà vì cô nàng nọ vốn dĩ không đáng để hẳn quen biết.

“Icy, về sau mỗi khi nói chuyện anh có thể nói rõ hơn một chút được không?” Ninh Thập Tam mỉm cười, vươn tay ôm lấy cổ Icy, đặt một nụ hôn lên môi hẳn.

Icy còn chưa kịp phản ứng, môi đã bị nụ hôn nóng ấm chiếm giữ. Ninh Thập Tam đột nhiên nhiệt tình thế này khiến Icy cảm thấy nao nao, nhưng ngay sau đó Icy cũng nhiệt tình đáp lại, buông tay đang giữ cầm Ninh Thập Tam ra, ôm lấy thắt lưng hẳn, cùng dựa vào thành xe tiếp tục nụ hôn.

Icy vốn là người khá lạnh nhạt trong phương diện tình cảm, thế nhưng chưa bao giờ hẳn cảm thấy vui vẻ như lúc này. Có lẽ vì cái người đối xử lạnh lùng với hẳn mấy ngày qua đã làm lạnh với hẳn, có lẽ vì đã quen với những động chạm thân mật giữa mình và Ninh Thập Tam, hành động của Icy càng lúc càng gấp gáp. Màn đêm như bị nhiệt huyết nhen nhóm, trở nên nhu hòa hơn, gió lướt nhẹ qua khiến những sợi tóc của hai người lay động hòa vào nhau.

“Anh đang ghen phải không?” Sau một hồi hôn môi say đắm, Ninh Thập Tam đẩy Icy ra, dựa vào thành xe, mỉm cười nhìn hẳn.

Icy nhú mày, hẳn không hiểu câu hỏi của Ninh Thập Tam lắm. Hẳn chỉ cảm thấy khó chịu khi nghĩ đến việc Ninh Thập Tam thích Lulu. Còn cảm xúc đó là gì, hẳn lại không biết chính xác.

Tầm mắt dừng lại trên cà vạt xanh thẫm in họa tiết đen của Ninh Thập Tam, tuy màu sắc trông khá kì quặc nhưng đây là màu mới Icy vừa nhận biết được.

Rất mới lạ, giống như cảm xúc trong lòng lúc này. Icy duỗi tay chạm nhẹ vào chiếc cà vạt, khen: “Thật đẹp.”

Cái tên này không phải đang khen mình chứ? Ninh Thập Tam buồn cười nghĩ, xem ra từ nay về sau phải cố gắng phân tích lời nói của Icy, bởi vì chúng không chỉ ngắn gọn, mà đôi khi ý chính trong đó còn bị lược mất. Nếu không chú ý rất dễ xảy ra mâu thuẫn, chuyện xảy ra lần này là một ví dụ.

“Icy, em thừa nhận lần này lỗi là do em khi chưa hỏi rõ ràng mọi chuyện đã chiến tranh lạnh với anh. Thế nhưng anh cũng có một phần trách nhiệm, anh phải thay đổi cách nói chuyện đi, không thì làm rách lòng

người ta anh cũng không biết.”

“Anh sẽ cố gắng.” Icy nói cho có, ngoại trừ Ninh Thập Tam ra, suy nghĩ hay cảm xúc của những người khác thì liên quan gì hần.

“Mà anh hình như không giải quyết mấy chuyện tình cảm nhỉ.” Ninh Thập Tam tiếp tục: “Nếu như anh thực sự quan tâm đến đối phương, không muốn chia tay, đáng lẽ sau khi cãi nhau xong phải chủ động làm lành, đằng này lại biến mất tầm mấy ngày liền.”

Ninh Thập Tam hướng dẫn từng bước, nguyên nhân không có gì to tát, chỉ là sau này nếu như có tình huống tương tự xảy ra, sẽ có người chủ động tới xin lỗi hần. Mấy ngày nay hần đã phóng ám hiệu cho Icy vậy mà chẳng thấy Icy mò đến tìm hần. Thái độ lạnh nhạt của Icy không thể không khiến Ninh Thập Tam cảm thấy nghi ngờ.

“Anh đang chờ em hết giận.”

Dù sao hằng đêm Icy vẫn có thể tới chỗ Ninh Thập Tam, ôm Ninh Thập Tam cùng ngủ, cho nên đối với hần mà nói tình trạng hiện giờ không khác trước kia là bao, khác biệt lớn nhất là không được ăn đồ ăn Ninh Thập Tam chuẩn bị nữa mà thôi. Vốn dĩ hần không hiểu vì sao Ninh Thập Tam lại muốn chiến tranh lạnh với hần, còn định chờ Ninh Thập Tam nguôi giận sẽ đến tìm, kết quả Ninh Thập Tam bỏ mặc hần đi ăn mừng sinh nhật với bạn, thậm chí còn cười đùa với nữ sinh. Vì thế ý định ngồi im một chỗ quan sát tình hình của Icy lập tức tiêu tan. Cái loại cảm xúc khó chịu ấy theo lời Ninh Thập Tam nói thì là ghen.

Nghe Icy nói xong, Ninh Thập Tam thở dài dựa gần lại, tựa đầu lên vai hần, hỏi: “Mấy ngày qua anh có nhớ đến em không?”

“Ba bữa cơm bữa nào cũng nhớ.” Mấy ngày nay Icy đều vui vẻ vào thiết kế, nhưng không cách nào tập trung nổi. Đêm thì có thể mò đến ôm Ninh Thập Tam ngủ, nên chỉ tới những lúc ăn cơm là thấy nhớ hần nhất.

Câu trả lời vừa quả quyết vừa nghiêm túc khiến Ninh Thập Tam không tìm được nỗ lực cười. Hần thừa nhận bản thân đã đại bại trước “tài ăn nói” của Icy. Nếu như không phải đã biết một chút về con người Icy, Ninh Thập Tam nhất định nghi ngờ Icy chỉ là muốn tìm một đầu bếp làm việc không công mà thôi.

Thế nhưng nhớ tới dáng vẻ lạnh lùng bước vào quán bar ban nãy của Icy, Ninh Thập Tam lại thấy rất vui. Khi tức giận trông Icy rất đẹp trai, tuy hành động kì quặc nhưng từ những chi tiết nhỏ đều có thể thấy Icy rất quan tâm đến Ninh Thập Tam, hần chỉ không biết thể hiện ra như thế nào mà thôi.

“Chúng ta về nhà thôi.” Tựa vào người Icy, Ninh Thập Tam nói khẽ.

Icy đương nhiên không từ chối, cùng lên xe với Ninh Thập Tam, lái xe quay về nhà trọ. Trên đường đi, Ninh Thập Tam hỏi: “Mấy ngày nay anh đều gọi đồ ăn bên ngoài về sao?”

“Mì ăn liền.” Icy suy nghĩ một lát rồi kết luận: “Rất ngon.”

“Không phải một ngày ba bữa anh đều ăn mì ăn liền đó chứ?”

“Không, một ngày anh chỉ ăn một bữa.”

Tử thần không cần ăn uống, chỉ là Icy cảm thấy mì ăn liền rất ngon, cho nên nên mỗi ngày đều ăn một bữa, đủ mọi loại mì ăn liền kèm gói gia vị vẫn còn đang chất đống ở nhà.

Ninh Thập Tam liếc nhìn con người nghiêm nghị mặt không biểu tình đang ngồi bên cạnh, tưởng tượng ra cảnh Icy húp mì, đỏ khốc đỏ cười. Là lỗi tại mình. Ai bảo lần trước đi siêu thị mình giựt dây Icy, xúi hần mua một đồng mì gói. Ninh Thập Tam thừa nhận, lúc đó hần chỉ đùa cho vui, ai nghĩ Icy thật sự ăn mì gói thay cơm chứ.

“Sau này nhớ rõ mỗi khi cãi nhau phải ra hàng ăn, mì ăn liền không có chất dinh dưỡng gì, ăn nhiều không tốt.”

“Em lo cho anh?” Icy nghiêng đầu nhìn Ninh Thập Tam, đồng tử đen như mực lộ ra chút khó hiểu. Hần không quen được người khác quan tâm, hơn nữa...”Chúng ta có thể không cãi nhau mà.”

Bị Icy nhìn chăm chăm khiến mắt tự nhiên, Ninh Thập Tam không thừa nhận rằng mình lo cho Icy, chỉ ngả đầu sang bên cạnh, nói: “Điều này e rằng khó, bởi vì em rất nóng tính, mà anh có vẻ cũng không khá hơn là bao.”

“Anh công nhận nửa câu đầu đúng,” Icy thản nhiên phân tích dưới góc độ khách quan, “Em toàn nổi nóng vô cớ.”

Chẳng lẽ không phải vì cách nói chuyện của anh có vấn đề ư? Ninh Thập Tam cười lạnh, chợt nghe Icy nói tiếp: “Thế nhưng như vậy rất đáng yêu.” Nhất là lúc cuộn tròn mình ngủ, giống như lời Zero nói, đáng yêu giống mấy vật tròn tròn nhỏ nhỏ, vừa nhìn thấy đã muốn đâm nó bóp nó vụn về nó chà đạp nó.

Này, từ đáng yêu không phải để dùng trong trường hợp này nha! Ninh Thập Tam một lần nữa bị phương thức dùng từ kì lạ của Icy khiến cho phát khùng, đang muốn phản bác, chợt nghe tiếng phanh xe chói tai vang lên. Một chiếc mô tô phân khối lớn cắt ngang mũi ô tô, Icy vì tránh va chạm với nó mà quành xe sang một bên, giẫm mạnh phanh.

“Chuyện gì vậy?”

Ninh Thập Tam vốn tưởng rằng Icy lái xe không chú ý, nhưng hần nhanh chóng nhận ra đây là đường một chiều, vi phạm luật lệ giao thông chính là người điều khiển mô tô phía đối diện.

Vì Icy phản ứng kịp thời, xe mô tô kia chỉ lao đảo một chút, không xảy ra va chạm. Có điều anh ta lại dừng xe, tháo mũ bảo hiểm xuống đi tới phía trước mũi xe của bọn họ. Ninh Thập Tam lịch sự kéo kính xe xuống, hỏi: “Anh không sao chứ?”

“Anh ta không sao đâu.” Icy cướp lời.

Ninh Thập Tam dùng khuỷu tay huých huých Icy, lúc này Icy không nên nói gì, nhờ đâu lại làm người ta tức chết.

“Đầu gối của tôi bị trầy rồi.” Người đàn ông kia liếc nhìn bọn họ: “Hai anh tính bồi thường tiền thuốc thế nào đây?”

Bị thương? Khóe miệng Ninh Thập Tam méo xệch. Ban nãy đâu có đụng chạm gì, nếu không với tốc độ của hai bên, chiếc xe mô tô kia đã lao lên vỉa hè từ lâu rồi. Nhưng khi nhìn xuống đầu gối người nọ thì quả nhiên có một vết trầy. Lại trông bộ dạng của anh ta, chẳng biết tóc tai nhuộm màu gì, trên người khoác áo da rẻ tiền với thiết kế rất kì quặc, còn cả chiếc xe được độ lại trông rất phong cách kia nữa. Ninh Thập Tam cau mày, cảm thấy tên kia không phải người điều khiển xe máy bình thường, mà là thành phần đầu gấu đi bão.

Quả nhiên, một trận động cơ gầm rú dữ dội vang lên, lập tức một đoàn xe mô tô vùn vụt lao đến, lượn vòng quanh xe ô tô của bọn họ. Chân ga được lắp ráp lại phát ra những tiếng kêu chói tai, khiến màn đêm tĩnh lặng nháy mắt trở nên hỗn loạn âm ỉ.

Thấy cách ăn mặc của đám người kia, Icy đột nhiên cảm thấy gu thẩm mỹ của Zero còn tử tế chán. Hần nhú mày hỏi Ninh Thập Tam, “Bọn chúng cứ đi vòng vòng như thế không thấy chóng mặt sao?”

“Anh cứ lo cho chúng ta trước đi đã.”

Ninh Thập Tam đẩy cửa xuống xe, lên tiếng: “Vui lòng nhường đường cho chúng tôi được không?”

“Anh em của tao bị chúng mày đụng trầy xước, bồi thường tiền trước đi đã.” Một tên to con cầm đầu nói.

“Đây là đường một chiều, hình như các anh đi lầm đường. Hơn nữa chúng tôi cũng chưa đụng vào anh ta mà, nếu như các anh muốn thì cứ gọi cảnh sát tới giải quyết, tôi không ngại đâu.” Ninh Thập Tam tựa ở cửa xe, hờ hững nói: “Nhưng tôi tin cảnh sát không mù, hai xe có va chạm hay không bọn họ sẽ nhìn ra ngay.”

Bọn đầu gấu xuống xe, một gã tiện tay vớ lấy cây gậy gài ở sau xe, kéo lê trên lớp nhựa đường, tạo ra tiếng ma sát ken két. Gã vung gậy lên đập xuống đầu xe ô tô, đèn chiếu phía trước lập tức vỡ tan tành.

“Va chạm thế này đã đủ chưa?” Tên đại ca nói.

Cái lũ này là muốn ăn vạ đòi tiền nên mới cố tình gây sự đây mà. Sắc mặt Ninh Thập Tam trầm xuống, hẳn không thích gây rắc rối, nhưng cũng không sợ bị rắc rối tìm đến mình. Nụ cười trên mặt vụt tắt, Ninh Thập Tam đứng thẳng lại, bước tới hỏi: “Vậy các người muốn thế nào?”

“Để tiền lại, hoặc là...” Tên bị trầy ban nãy đi qua đập đập xuống chỗ Ninh Thập Tam vừa dựa lưng, “Để xe lại.”

Gã vừa mới dứt lời, cái tay đang đập xuống xe lập tức khựng lại, một luồng lực vô hình ập tới. Còn chưa kịp phản ứng, cả người gã đã bay véo ra ngoài, đập vào đúng cái mô tô phong cách của mình. Tiếp đó cả người lẫn xe đồng loạt đổ nhào xuống, đầu xe nện vào nền đất tạo ra tiếng vang nặng trĩu. Thằng cha xui xẻo nằm quằn quại ngay cạnh chiếc xe, mãi lâu sau vẫn chưa thấy đứng dậy.

Từ phía cửa xe bên kia Icy bước xuống, mắt đảo qua đám người, tuy không nói lời nào nhưng vẫn khiến khí thế của bọn chúng tắt ngúm. Icy thản nhiên nói: “Cả hai phương án tao đều không thích.”

Icy ra tay nhanh như cắt, không ai kịp thấy vì sao tên đồng bọn xui xẻo kia lại bị hất văng ra. Nhìn trang phục cùng tư thế bình thản của Icy, tất cả không ai bảo ai tự động lùi về sau hai bước. Ninh Thập Tam nhân cơ hội lấy điện thoại ra, lúc này còn định dùng lời nói hù dọa khiến chúng sợ hãi mà bỏ chạy, nhưng hành động của Icy đã khiến kế hoạch tan nát. Đối phương người đông thế mạnh, không cần thiết phải liều mạng làm gì, vẫn nên gọi điện báo cảnh sát thì hơn.

Tên đại ca không cho Ninh Thập Tam cơ hội gọi điện thoại, vọt tới trước mặt hất tung một cú đấm. Ninh Thập Tam vội lách mình tránh thoát. Phe bên kia rất đông, bọn chúng vây kín xung quanh khiến Ninh Thập Tam không tìm đâu ra hội báo cảnh sát. Nhưng vì thường ngày chăm chỉ rèn luyện thể chất, nên lúc này hẳn cũng không lo lắng lắm, chỉ nhìn về phía Icy hét to: “Icy, cẩn thận đó.”

Lại một tên nữa bắn lên cao rồi rớt đập xuống mặt đất, đây là câu trả lời của Icy.

Icy ra tay vô cùng nặng, thấy tên kia nằm sóng soài trên đất cả buổi vẫn chưa đứng lên, Ninh Thập Tam cảm thấy đau giùm hẳn. Lũ đầu gấu chung quanh thấy vậy liền trút hết giận dữ lên Ninh Thập Tam, Ninh Thập Tam không dám chậm trễ, đoạt ngay lấy cây gậy sắt trong tay một gã, vung vài vòng.

Nghe được lời can ngăn của Ninh Thập Tam, tâm trạng Icy khá hơn nhiều. Cảm giác khó chịu vì dịp tốt được ở cạnh Ninh Thập Tam bỗng nhiên bị phá hỏng dần dần dịu xuống. Lại có một tên không sợ chết nữa lao đến phía Icy, nhưng gã chưa kịp ra tay thì cổ tay đã bị giữ chặt, một cổ sức mạnh vô hình kéo ngược tay hẳn lại. Icy quay đầu nhìn thì thấy Zero đang cười hi hi, dùng thuật ẩn thân đứng một bên xem trò vui.

“Icy, tử thần không được phép ấu đả với nhân loại.” Zero mỉm cười nói.

Ninh Thập Tam đang bị bao vây, tình thế nguy cấp, Icy không dư thời gian nghe Zero lảm nhảm, bước thẳng qua gã. Nhưng Zero di chuyển chặn ngay trước mặt Icy, ngón tay vẽ ra một pháp trận, một bức tường trong suốt lập tức hiện ra chắn ngang trước bọn họ.

“Cút ngay!” Icy lớn tiếng quát.

“Ta chỉ muốn tốt cho người, Icy.” Zero không hề bị cơn tức giận của Icy khiến cho hoảng sợ, khoanh tay trước ngực, nói: “Đây là dịp tốt để điều tra thực lực của Ninh Thập Tam. Chẳng lẽ người không muốn biết trong điều kiện như thế nào thì linh thuật của Ninh Thập Tam mới càng có thể phát huy ư?”

Icy nhíu mày, vẻ mặt đột nhiên âm u, nhìn chằm chằm Zero hỏi: “Mấy tên này là do người phái tới?”

Nụ cười trên mặt Zero cứng đờ, gã không nói lời nào, nhưng biểu cảm trên mặt gã chứng tỏ Icy đã đoán đúng. Icy càng giận dữ, lạnh lùng nói: “Đừng có xen vào chuyện của ta, việc điều tra ta sẽ tự mình làm.”

“Nếu như người có ý định làm thì cuộc điều tra này đã không kéo dài đến tận hôm nay.” Một giọng nói ngọt ngào vang lên, bóng dáng Lulu hiện ra trong màn đêm u tối. Hôm nay cô diện một bộ đồ bó bó đỏ rực, càng tôn lên vóc người thon thả xinh đẹp. Cô không vui nhìn Icy, “Cho nên ta mới nghĩ ra biện pháp này.”

“Tử thần không thể dùng linh thuật quấy nhiễu nhân loại.”

“Cám ơn lời nhắc nhở của người, Icy. Điều này đương nhiên ta biết.” Lulu cười khúc khích: “Nhưng nếu muốn kẻ khác toàn tâm toàn ý phục tùng mình, đôi khi không nhất thiết phải dùng đến linh lực. Người đã

từng nghe đến câu nhan sắc chính là vũ khí trời sinh lợi hại nhất của phụ nữ chưa?”

“Các người thật lắm chuyện,” bị quần lầy không đi được, Icy dừng bước, thản nhiên nói: “Có điều đường như các người đã quên, nhiệm vụ lần này là do ta phụ trách.”

“Thì ra người còn nhớ rõ mình phụ trách vụ này.” Lulu chẳng thèm để tâm đến vẻ mặt băng giá của Icy, cười mỉa: “Ta còn tưởng người chìm đắm trong mối quan hệ với Ninh Thập Tam nên đã quên mất mình phải làm gì rồi.”

Icy cũng cười lạnh, không lên tiếng. Nếu bảo không nhớ rõ, chi bằng nói thẳng ra là không quan tâm. Cái gọi là điều tra gì gì đó vốn dĩ từ đầu hấn đã không để ở trong lòng. Sống chết

là chuyện riêng của nhân loại, không liên quan hấn. Hơn nữa hiện tại Icy rất yêu thích thể giới đầy màu sắc Ninh Thập Tam mang đến cho hấn.

Icy quay đầu, thấy Ninh Thập Tam đang bị vây ở giữa. Dù đã quật ngã được mấy tên nhưng Ninh Thập Tam cũng bị đánh trúng, liên tục lùi về phía sau. Càng phản kháng càng khiến tính hung bạo của bọn đầu gấu được khơi lên, nắm đấm vung về phía Ninh Thập Tam ngày càng hung hãn. Một chiếc xe chạy ngang qua ngã tư, hoàn toàn không hay biết màn ẩu đả đang diễn ra ở trong góc tối. Bóng tối đúng là lớp vỏ tốt nhất che lấp toàn bộ cảnh bạo lực đang diễn ra.

Icy đột nhiên căng thẳng. Hấn chưa bao giờ

trải qua cảm giác này. Icy không thể kiểm soát nổi tâm trạng mình, cho nên hấn đứng yên không nhúc nhích, lẳng lặng nhìn màn đấm đá đang xảy ra trước mắt, nói: “Gần đây Ninh Thập Tam chưa hề thi triển linh thuật.”

“Gần đây không thi triển không có nghĩa là sắp tới cũng

sẽ không. Diệt trừ mối nguy hiểm tiềm tàng này kịp thời, mới có thể đảm bảo công việc của chúng ta từ nay về sau được thuận lợi.”

“Vậy người muốn thế nào?”

“Đơn giản thôi, thay vì điều tra, chi bằng trực tiếp loại bỏ. Nếu chưa thể loại bỏ ngay lập tức, vậy ngồi quan sát khả năng của cậu ta cũng tốt. Chẳng lẽ hai người không muốn biết thực lực của kẻ có thể đối đầu được với tử thần lợi hại tới đâu ư?” Lulu đảo mắt, quay đầu mỉm cười hỏi Zero, “Có đúng không?”

Zero nhìn Icy mặt lạnh tanh không biểu tình, biết điều không hưởng ứng theo Lulu. Vì thế ba tử thần tiếp tục đứng trong bóng đêm nhìn cuộc ẩu đả đang diễn ra.

Băng đảng rất đông, Ninh Thập Tam nhanh chóng không cầm cự được, eo bị gậy đánh trúng, hấn lao đảo ngã về phía sau vài bước. Thấy Ninh Thập Tam bị thương, Icy cảm thấy ngực mình như bị đâm một cái. Một cảm giác chưa từng có lập tức lan nhanh trong lòng, là đau phải không. Nhận định này khiến Icy dờ dẩn, nhưng là một tử thần, sao hấn có thể cảm thấy đau được?

Lại một tiếng kêu đau đón vang lên, mặt Ninh Thập Tam trúng phải một đấm. Nhìn khoe miệng Ninh Thập Tam ứa máu, tim Icy như bị bóp nghẹt, giống hệt cảm giác vừa rồi. Đầu hấn hỗn loạn, trông thấy cảnh đánh nhau dữ dội phía trước, Icy thật sự muốn biết cảm giác mình đang trải qua lúc này đến tột cùng là gì.

“Chắc là cậu ta sẽ bị đánh đến chết, mấy tên này ra tay còn độc ác hơn cả tử thần.” Lulu thờ ơ với thảm trạng của Ninh Thập Tam, vô cùng đắc ý nhìn kiệt tác mình tạo ra, hai mắt đảo vòng nhìn sang Icy, túm túm: “Ta mong Ninh Thập Tam mau ngổm chết đi được, chắc người cùng từng nghĩ như vậy phải không?”

Icy không đáp, nhớ đến việc mình từng nảy ra ý nghĩ ấy, đáy lòng bất chợt lạnh lẽo. Tuy nó chỉ vụt qua trong nháy mắt, nhưng dù sao hấn cũng từng nghĩ đến, còn bây giờ thì sao? Liệu hấn còn có thể bình tĩnh mà phán định như trước kia không?

Bị ngó lơ, Lulu cảm thấy hơi buồn bực, thuận miệng bảo: “Nếu như Ninh Thập Tam bỏ mạng ngoài ý muốn, ta sẽ bắt được linh hồn đáng lẽ nên bắt được ba năm trước đây. Không biết vận may của Ninh Thập Tam còn có thể phù hộ cho cậu ta lần thứ hai hay không.”

Zero không hài lòng mà quay qua lườm Lulu. Dù ba năm trước vì để tuột mất linh hồn Ninh Thập Tam nên Lulu bị giáng chức, nhưng đó cũng không phải có để cô ta trả thù. Tử thần không phải sát thủ, tử thần chỉ phụ trách thu thập linh hồn người chết, dẫn bọn họ tới nơi họ cần đến. Nhiệm vụ của tử thần rất thiêng liêng, không nên để tình cảm cá nhân xen vào. Vậy nên dù gã rất ghét Ninh Thập Tam, nhưng vẫn không có ra tay xử lý hắn.

“Từ việc này ta rút ra một điều, đừng bao giờ làm méch lòng phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ làm tử thần.” Zero mĩa mai.

“Ta chỉ đang tiêu diệt một mối họa ngầm. Xử lý chuyện mà tên tử thần cấp cao vốn dĩ kia nên làm.” Lulu châm biếm trả đòn: “Chỉ ít ta cũng không vì việc riêng mà lơ là việc chung, quên mất mục đích ban đầu của mình.”

Tiếng thét lớn cắt ngang cuộc trò chuyện của hai tử thần, cũng là tiếng tên cầm đầu gào lên khi bị Ninh Thập Tam quật ngã đập lặn ra phía ngoài. Những tên khác bị khí thể của Ninh Thập Tam làm cho kinh sợ, dần dần ngừng tấn công. Ninh Thập Tam thở phào nhẹ nhõm, ai dè phía sau có tiếng vang xé gió lao đến, hắn chưa kịp né thì đã cảm thấy một cơn đau nhức từ ót lan tỏa. Ninh Thập Tam đứng không vững, lảo đảo quỵ sụp xuống.

Icy thấy có người đánh lén Ninh Thập Tam, lập tức ra tay, hành động còn nhanh hơn suy nghĩ.

Nhưng hắn quên mất đạo kết giới ban nãy Zero giăng ra trước mặt ba người, vì thế linh lực bắn ra lập tức bị kết giới dội về, sau đó hắn thấy Ninh Thập Tam té ngã trên mặt đất. Nhất định Ninh Thập Tam rất đau, ôm đầu hồi lâu mà vẫn chưa đứng dậy. Giờ khắc này, một cảm xúc trước nay chưa từng có mạnh mẽ dấy lên trong lòng Icy, lo lắng có, phẫn nộ có, còn có cả nỗi hối hận khiến Icy đứng ngồi không yên. Trong phút chốc, bóng đêm tối sầm bao phủ, không còn không gian nhiều màu sắc nữa, nếu có, cũng chỉ là bạo lực, máu tanh, và cả tử vong âm lãnh.

“Cút ngay cho ta!” Icy nhìn Lulu giận dữ nói: “Nếu không đừng trách ta tàn nhẫn.”

Vừa nói tay vừa vung lên, vẽ ra một luồng sáng hợp cùng cơ thể thành một chiếc lưỡi hái bạc sáng loáng. Vũ khí chỉ dùng khi thu thập linh hồn này nhanh chóng xẹt qua kết giới, lập tức đập vỡ kết giới thành nhiều mảnh. Vách tường trong suốt gặp sát khí mãnh liệt liền vỡ vụn tan tành, sau đó từ từ biến mất trong màn đêm. Icy nhảy vọt qua, đánh bay một tên du côn đang định nhân cơ hội ra tay với Ninh Thập Tam.

“Icy nổi giận rồi.” Zero nhìn Lulu vỗ tay, “Người lợi hại thật, có thể làm cho khối băng nghìn năm không đổi nổi cơn thịnh nộ, nhưng kết cục người nhận được cũng không hay ho gì đâu.”

“Vậy đã rõ, hắn ta thực sự có tình cảm với Ninh Thập Tam. Việc này hoàn toàn trái với luật lệ của tử thần, cho nên kết cục hắn nhận được nhất định còn kinh khủng hơn ta.” Thấy Icy cư nhiên dùng bảo vật của tử thần phá tan kết giới, chạy đến cứu Ninh Thập Tam, Lulu cau chặt lông mày, không vui vẻ gì nói.

“Cũng chưa chắc.” Zero thờ ơ trả lời: “Bởi vì chưa có tử thần nào lại đi yêu con mồi của mình cả.”

“Cho nên chúng ta phải nhanh chóng ngăn chặn khả năng có thể xảy ra này, tìm kẻ sắp chết tiếp theo mà Ninh Thập Tam có thể cảm nhận được, rồi ngăn cản hành động của cậu ta.”

Lulu nói xong, bóng dáng đã mất tăm trong bóng tối. Zero nhún vai, đúng là cái đồ xảo quyệt, vừa thấy mọi chuyện không ổn lập tức chuẩn bị. Về ý định ngăn cản hành động của Ninh Thập Tam...Zero hừ một tiếng, theo những gì gã biết về hai anh em họ Ninh, e rằng việc này không dễ dàng.

Có điều, gã khẳng định, tiết mục tiếp theo nhất định vô cùng đẹp mắt.

Nhìn thấy đám du côn bị Icy đánh không nường tay, đang gào khóc thảm thiết kêu cứu mạng, Zero nghiêm túc nghĩ vậy.

Icy không sử dụng linh lực, nhưng là tử thần, cho dù hắn không sử dụng thần lực, khí thể bá chủ kia không phải thứ người thường có thể chống đỡ được. Nhất là lúc Icy phẫn nộ, luồng sát khí càng trở nên nặng nề, cho nên bọn đầu gấu còn chưa kịp chính thức đánh nhau với hắn, đã bị quăng bay véo đi. Chưa đến nửa giờ đồng hồ mà tất cả đã nằm co quắp trên mặt đất, cựa quậy không đứng dậy nổi.

Icy không thèm để ý đến đám người khiến hắn chán ghét, xoay người chạy đến bên Ninh Thập Tam. Ninh Thập Tam đã ngồi dậy, ôm đầu hơi hơi nhăn mi, dường như rất khó chịu.

“Sao rồi?” Icy hỏi, cảm thấy giọng mình cứng ngắt.

Sắc mặt Ninh Thập Tam tái nhợt, thế nhưng vẫn nhìn Icy cười cười: “Yên tâm, mạng em lớn lắm, không việc gì.”

Nắm lấy hai tay Ninh Thập Tam, Icy cảm thấy chúng thật lạnh, còn lạnh hơn cả nhiệt độ cơ thể của hắn. Cảm giác không thoải mái từ hai bàn tay dường như muốn báo hiệu cho Icy điều gì đó, khiến hắn lo lắng không yên. Hắn ân hận, hắn biết rõ mình có rất nhiều cơ hội, nhưng khi thấy Ninh Thập Tam gặp nguy hiểm hắn lại chỉ khoanh tay đứng nhìn, để Ninh Thập Tam rơi vào hiểm cảnh.

Icy xoa xoa đầu Ninh Thập Tam, không thấy máu chảy ra, mới an tâm hơn một chút, dìu Ninh Thập Tam quay lại xe. Hai má Ninh Thập Tam hơi sưng lên, khóe miệng cũng bị rách, giữa ánh đèn đường mờ mờ, trông gương mặt cậu có chút buồn cười.

Lúc ngồi xuống Ninh Thập Tam rên khẽ một tiếng, tay ôm lấy thắt lưng. Bàn này bị gậy đập trúng eo, lúc ngồi xuống các bắp thịt bị tác động, đau đớn vô cùng. Đầu càng khó phải nói, tất cả ý thức đều mơ mơ hồ hồ, nhìn thấy tận hai Icy hiện ra trước mắt. Ninh Thập Tam rù rì, có lẽ hôm nay không phải sinh nhật của hắn, là ngày đại họa thì đúng hơn.

“Anh không sao chứ?” Không thấy rõ vẻ mặt của Icy, Ninh Thập Tam vươn tay sờ sờ gò má hắn, cười bảo: “Đám người kia đúng là lũ liều mạng, vì chút việc nhỏ đã đánh người ta suýt chết. Sớm biết chúng như thế thì em đã không ra tay, nếu như liên lụy anh bị thương, em cũng không biết phải ăn nói với người nhà của anh thế nào nữa.”

“Hiện giờ người bị thương là em.”

Icy cầm lấy bàn tay đang vuốt ve gò má mình, cảm nhận được những ngón tay đang run run. Icy nhận ra gương mặt Ninh Thập Tam nhợt nhạt dọa người, ngay cả nụ cười cũng cực kì miễn cưỡng. Trong người rõ ràng đang rất khó chịu, vậy mà vẫn lo lắng cho mình. Icy không dám đối diện với tâm mắt của Ninh Thập Tam, lòng hắn hơi run rẩy, rồi đau nhức càng lúc càng trở nên mãnh liệt hơn, muốn ngừng lại cũng không thể được.

“Không có việc gì là tốt rồi...” Ninh Thập Tam mệt muốn chết, không mở nổi mắt, thế nhưng lại không muốn khiến Icy lo, hắn gắng gượng ngồi thẳng dậy, bảo: “Em buồn ngủ, chúng ta về nhà thôi.”

Icy nhào người cài dây an toàn giúp Ninh Thập Tam, khi thu tay về thì bỗng cảm thấy mu bàn tay lạnh ngắt, có máu nhỏ giọt rơi xuống, giữa bóng đêm u tối hiện ra vô cùng quỷ dị.

Icy đỡ người, vội vã xoay mặt Ninh Thập Tam sang, liền trông thấy máu từ mũi hắn chảy xuống. Mới đầu chỉ chậm chậm, nhưng vài giây sau liền thi nhau đổ xuống, nháy mắt áo Ninh Thập Tam đã nhuộm cả một mảng đỏ.

“Thập Tam! Thập Tam!”

Icy không biết rõ cơ thể nhân loại, không biết máu chảy ra nhiều thế này nghĩa là làm sao, vội vã ôm lấy Ninh Thập Tam la to lên, nhưng Ninh Thập Tam không hề đáp lại. Hai mắt không chống đỡ được đã khép lại, đầu hơi ngã xuống, nếu không phải vì có dây an toàn cố định, có lẽ cả người Ninh Thập Tam đã ngã nhào vào Icy rồi.

Xung quanh rất tĩnh lặng, mang đến cảm giác tử vong vô hình. Icy hi vọng đây chỉ là ảo giác, lo lắng tới đỉnh điểm, không dám trì hoãn nữa, ôm Ninh Thập Tam nháy mắt di chuyển đến bệnh viện lần đầu tiên bọn họ gặp nhau.

Đêm đã khuya, nhưng phòng cấp cứu trong bệnh viện vẫn sáng đèn như ban ngày. Một y tá vừa phụ trách đưa bệnh nhân tới phòng cấp cứu, xoay người, đột nhiên phát hiện hành lang vốn không một bóng người giờ đây lại xuất hiện một thanh niên mặc đồ đen. Thanh niên không một tiếng động đứng lù lù ngay trước mặt cô, nếu không phải anh ta đang bế một người bé bết máu, cô đã cho rằng mình gặp phải quỷ rồi.

“Cậu ấy bị người ta đánh, phải cứu thế nào?”

Biểu tình trên mặt thanh niên không thay đổi, nhưng giọng nói ngập tràn lo lắng đã để lộ sự bất an trong lòng. Anh ta đặt câu hỏi, nhưng nghe chẳng khác nào mệnh lệnh. Cả người toát ra sát khí lạnh lẽo như muốn cho cô biết, nếu như bệnh viện không lập tức thực hiện công tác cấp cứu, nhất định hậu quả sẽ cực kì kinh khủng.

“Đừng lo, cứ để cho chúng tôi xử lí.”

Cũng may cô y tá làm tại bệnh viện đã lâu, không hề bối rối hay sợ hãi, kêu đồng nghiệp tới giúp nâng Ninh Thập Tam lên giường bệnh, đẩy đến phòng cấp cứu. Icy muốn vào cùng nhưng bị cô ngăn lại.

“Xin anh chờ ở ngoài này, bình tĩnh một chút, sẽ không lâu đâu.”

Cửa phòng bệnh đóng lại. Không thể nhìn thấy tình trạng bên trong phòng cấp cứu, Icy có hơi bức bối, định ẩn thân đi vào, thế nhưng lại có chút không dám.

Không dám nhìn dáng vẻ Ninh Thập Tam đau đớn vì vết thương, chỉ sợ bản thân sẽ càng đau lòng vì hắn. Tuy biết tuổi thọ Ninh Thập Tam còn rất dài, nhưng Icy vẫn lo lắng không yên. Người ta có câu sông có khúc người có lúc, chuyện ngoài ý muốn có thể xảy ra bất kì lúc nào. Giống như mỗi lần Ninh Thập Tam cứu người trước đây, đều là chuyện ngoài ý muốn.

Thời gian đối với tử thần không hề có ý nghĩa, thế nhưng lần đầu tiên Icy cảm thấy thời gian quả thật vô tình. Hắn biết mình chưa đợi lâu, nhưng mỗi giây trôi qua đều rất chậm chạp. Chiếc kim ở đồng hồ treo tường trước mặt dường như đang đùa giỡn với hắn, chờ mãi chờ mãi mới chỉ nhích thêm một chút.

Lát sau, y tá đi ra nói Ninh Thập Tam đang được chụp MRI, tạm thời không có nguy hiểm, xin hắn cho biết số bảo hiểm của Ninh Thập Tam để bọn họ lo thủ tục.

Icy không biết số bảo hiểm của Ninh Thập Tam, lấy thẻ tín dụng của mình ra, bảo: “Các cô cứ dùng cái này thoải mái.”

Với tâm trạng hiện tại, tiền bạc chẳng là cái gì so với sự bình yên của Ninh Thập Tam. Từ lúc Ninh Thập Tam bị đánh, đến lúc được đưa vào viện, tâm trí Icy đều không thể bình tĩnh. Hắn bắt đầu hiểu rõ đôi chút tình cảm của mình. Thứ tình cảm này thuộc phạm vi hỉ nộ ái ố của nhân loại, rất nguy hiểm, thế nhưng Icy lại không muốn vứt bỏ. Vì chỉ khi chìm đắm trong đó, Icy mới cảm nhận được sự vui vẻ trước đây hắn không có.

Cầm lấy thẻ tín dụng của Icy, cô y tá hơi khó xử cười cười. Bệnh viện bọn họ không chấp nhận quẹt thẻ, nhưng nhìn vẻ mặt lạnh lẽo của thanh niên, cô đành biết ý mà im lặng.

Mất hơn hai tiếng Ninh Thập Tam mới hoàn tất các thủ tục kiểm tra. Bác sĩ nói với Icy ngoại trừ các vết thương ở phần mềm thì không có gì nghiêm trọng. Kiểm tra MRI và CT đều không thấy hiện tượng sưng phù trong não hay gãy xương, không cần quá lo lắng. Nhưng đầu Ninh Thập Tam bị va chạm, có thể sẽ có chấn động nhẹ vùng não, cho nên phải ở lại viện theo dõi cho đến khi tỉnh lại.

Nghe Ninh Thập Tam không sao, Icy mới yên tâm. Hắn không muốn đợi trong bệnh viện, vì thế từ chối đề nghị của bác sĩ, chỉ đồng ý sẽ đưa Ninh Thập Tam đến kiểm tra lại, sau đó lấy thuốc bôi vết thương rồi rời đi.

Ra khỏi bệnh viện, Icy dùng linh thuật để về nhà trọ, điểm dừng chân là phòng ngủ của Ninh Thập Tam. Đã từng ngủ ở đây vài hôm, Icy chẳng còn lạ lẫm gì nữa, bế Ninh Thập Tam đặt lên giường. Lúc cởi quần áo thì Ninh Thập Tam hơi tỉnh lại, lầm bầm: “Chúng ta đang ở đâu vậy?”

“Nhà em.” Icy dừng lại một chút, an ủi: “Đừng lo lắng, chúng ta vừa từ bệnh viện về, bác sĩ nói em không sao.”

“Ngày mai nhớ gọi điện cho Ninh Hi, nói em có việc bận không thể tới được...”

Đầu nặng như đeo chì, mọi thứ trước mắt trở nên mờ nhạt hỗn độn, Ninh Thập Tam cũng không nghe rõ lời an ủi của Icy, những gì hắn nói chỉ là xuất phát từ bản năng. Icy hơi sững sờ, trong lòng nảy sinh một cảm xúc không thể diễn tả bằng lời. Giờ phút này hắn đã phần nào hiểu được cảm giác của những tình nhân cũ Ninh Thập Tam từng hẹn hò, là đổ kị, không ai có thể vượt qua được vị trí của Ninh Hi. Ở trong lòng Ninh Thập Tam, người thân vĩnh viễn xếp thứ nhất, đáng được nhận sự quan tâm nhiều nhất.

“Xin lỗi, Thập Tam, anh không có tư cách làm người nhà của em.” Icy vuốt ve những sợi tóc rối của Ninh Thập Tam, thì thầm. Bởi vì lúc Ninh Thập Tam bị thương hấn đã không tới giúp, mà chỉ đứng quan sát từ xa. Cho nên Icy không có quyền, cũng không có tư cách đổ kị với Ninh Hi.

“Cám ơn...”

Đường như nghe được lời thì thầm của Icy, Ninh Thập Tam nhỏ giọng đáp lại, sau đó nhanh chóng chìm vào mê man. Có vẻ Ninh Thập Tam thích sự đụng chạm nhẹ nhàng của Icy, liền áp mặt vào bàn tay hấn, hô hấp dần trầm xuống.

Phòng ngủ không bật đèn, đối với tử thần mà nói, bóng tối là người bạn thân thiết nhất, nên Icy cứ để vậy lặng lẽ ngắm nhìn Ninh Thập Tam. Y tá đã lau đi vết máu trên mặt hấn, nhưng không thể làm tan hết mấy vết bầm, một bên mặt bị đánh đã sưng lên. Nhiệt độ cơ thể Icy rất thấp, có lẽ vì thế mà Ninh Thập Tam thích sát vào lòng bàn tay Icy. Má Ninh Thập Tam nóng như lửa, Icy biết chắc hiện tại Ninh Thập Tam rất đau. Loài người thật yếu ớt, chỉ một vết thương nhỏ cũng khiến tính mạng rơi vào nguy hiểm, dù có là Ninh Thập Tam, địch thủ của tử thần cũng không ngoại lệ.

Xung quanh âm u không hề có ánh sáng, mọi màu sắc đẹp đẽ cũng theo giấc ngủ của Ninh Thập Tam mà tan biến, chỉ còn lại Icy với không gian tối tăm mà hấn luôn ghét bỏ.

Có lẽ, Icy không quen với một Ninh Thập Tam yên lặng. Trong ấn tượng của hấn, Ninh Thập luôn là một người hoạt bát sôi nổi, bất luận là lúc vui vẻ hay buồn rầu, thậm chí cả khi tức giận Ninh Thập Tam cũng tràn đầy sức sống. Những lúc ấy Icy có thể cảm nhận rõ ràng sự sống mạnh mẽ của nhân loại, càng ở gần Ninh Thập Tam, cảm nhận ấy càng thêm rõ ràng.

Càng ngày càng không muốn rời xa Ninh Thập Tam, thậm chí khi thấy hấn buồn, Icy cũng sẽ không vui theo. Cái cảm giác không thể khống chế được cảm xúc này khiến Icy thấy sợ hãi. Nhưng Icy lại không muốn buông tay, những màu sắc rực rỡ kia đáng giá để hấn dốc hết sức lực giữ lấy, không phải sao?

Thấy hai má Ninh Thập Tam càng lúc càng sưng lên, lông mày vì khó chịu mà nhăn lại, tiếng hít thở khi cao khi thấp, tâm Icy nhói lên. Hấn biết Ninh Thập Tam ngủ không ngon. Vết thương kia còn lâu mới khỏi hoàn toàn, một loại cảm xúc không thoải mái

ngập tràn lòng Icy. Hấn không muốn thấy Ninh Thập Tam khó chịu như vậy, bởi mỗi lần thấy hấn lại ám ảnh bởi lỗi lầm mình gây ra.

Icy vươn tay đặt trên gương mặt Ninh Thập Tam, dùng linh lực làm dịu cơn đau, lại đưa tay lên đỉnh đầu Ninh Thập Tam, chữa trị vết sưng trên đó. Mọi đau đớn theo quá trình thi triển linh thuật đều chuyển sang cơ thể của Icy. Sau khi mọi việc xong xuôi, Icy cũng không chống đỡ nổi nữa, gục xuống giường, hai tay ôm chặt đầu. Đầu rất đau, giống như bị người ta dùng búa tạ gõ xuống đến nứt toác ra. Hấn cuộn mình cắn răng một lúc lâu mới chống cự được cơn đau đớn. Công việc duy nhất của tử thần chính là thu thập linh hồn người chết, cảm không được lạm dụng linh thuật, Icy cố cưỡng chế trị thương liền bị phép thuật dội ngược. Điều này Icy biết, nhưng không nghĩ nó lại đau đến vậy.

Nói cách khác, hiện tại Icy đang tiếp nhận những đau đớn mà Ninh Thập Tam phải trải qua ban này. Thật sự rất đau, nhưng điều khó hiểu chính là, sự khó chịu trong lồng ngực Icy dần dần tan biến, không gian xung quanh cũng không còn ảm đạm như trước nữa. Mặt Icy vẫn không biểu lộ cảm xúc nào, nhưng trong mắt lại ánh lên chút vui vẻ. Nhoài người xem xét Ninh Thập Tam, thấy Ninh Thập Tam đã trở lại với dáng vẻ bình thường, Icy ôm hấn vào trong lòng, cảm nhận hương vị quen thuộc, rồi nhanh chóng cùng nhau chìm vào mộng đẹp.

13. Chương 13

Sáng sớm, một luồng khí lạnh lẽo mang theo hơi thở quen thuộc của tử vong làm Icy bừng tỉnh. Icy mở choàng mắt, lập tức nhìn thấy hắc khuyển đang đứng ở cửa nhìn chằm chằm mình và Ninh Thập Tam, trong

mắt lóe ra tử khí âm u, dường như muốn chạy đến, nhưng lại sợ hãi sự có mặt của Icy mà không dám tiến lên phía trước.

Trong tích tắc, Icy xem cho rằng hắc khuyển tới là để đưa Ninh Thập Tam đi, vội vã cúi xuống nhìn người đang nằm gọn trong lòng, thấy Ninh Thập Tam ngủ rất sâu, lúc này mới yên tâm quay về phía hắc khuyển, không vui với sự xuất hiện vô cơ của nó.

Bị chủ nhân ghét, hắc khuyển ư ử nghẹn ngào hai tiếng. Nó vô tội mà, vừa mới dẫn đường cho linh hồn người chết gần đây, tự dưng thấy nhớ chủ nhân nên mới tạt ngang qua thăm. Ai dè lòng tốt không được báo đáp, chủ nhân không những không yêu quý mà còn dùng đôi mắt hình viên đạn chĩa vào nó.

“Mày có vẻ nhàn nhã nhỉ.” Icy lãnh đạm nói.

Bởi vì chủ nhân cũng nhàn mà.

Câu trả lời đại nghịch bất đạo này đương nhiên hắc khuyển không dám nói ra, đành phải liên tục cào cào móng xuống nền nhà, nằm úp bụng trên mặt đất, tỏ ý muốn ở lại chỗ này.

“Thập Tam ghét chó.” Vừa nói xong, lỗ tai hắc khuyển lại cụp xuống vài cen ti mét, Icy đành phải buông thêm một câu, “Nếu mày muốn cậu ấy thích, phải tỏ ra đáng yêu một chút.”

Muốn làm cho Ninh Thập Tam thích là chủ nhân chứ, liên quan gì đến nó. Hắc khuyển cảm thấy là một sứ giả dẫn đường cho linh hồn người chết, mình cũng có tôn nghiêm. Nó không vui, lại ư ử thăm thiết vài tiếng, thấy không cách nào có thể lôi kéo sự chú ý của chủ nhân, đành quấy quấy đuôi biến mất. Ánh mắt Icy đảo qua nền nhà chỗ hắc khuyển vừa đứng, phát hiện sau khi nó rời đi thì có một số kí hiệu xuất hiện, đều là kí hiệu báo nguy hiểm.

Cảm nhận được điều hắc khuyển muốn thể hiện thông qua chúng, hai mắt Icy tối lại. Hắn quay đầu nhìn Ninh Thập Tam, vết thương trên mặt đã hoàn toàn biến mất, Ninh Thập Tam ngủ rất ngon, không hề biết vừa có một sinh vật đáng sợ ở gần.

“Có anh ở đây, sẽ không có chuyện gì xảy ra hết.” Icy duỗi tay chạm nhẹ lên má Ninh Thập Tam, thì thầm an ủi.

Trời vẫn chưa sáng lắm, Icy vốn định cùng Ninh Thập Tam ngủ thêm một lúc, nhưng nhớ ra cậu có thói quen ăn sáng, nên đứng dậy tính vào phòng bếp chuẩn bị.

Ai ngờ sau khi bước ra phòng khách, Icy liền hóa đá. Căn phòng cực kì bừa bộn, rèm cửa nửa mở nửa đóng, áo quần vứt lung tung trên sofa, trên bàn trà giữa gian bày đầy tài liệu, bàn làm việc bên cạnh cũng đủ thứ đồ. Chiếc máy tính to như thế mà gần như bị những đồ linh tinh vùi mất. Giá sách là thứ duy nhất còn gọn gàng, bên trên bày đủ các loại sách, gần cuối cùng đặt một tấm ảnh chụp chung của Ninh Thập Tam và Ninh Hi.

Đây là...nhà Ninh Thập Tam?

Trong nháy mắt, Icy cực độ hoài nghi mà nghĩ.

Tuy thường xuyên ở đây qua đêm nhưng lần nào hắn cũng đi thẳng vào phòng ngủ. Nơi ấy tuy không tính là ngăn nắp lắm, nhưng cũng chưa kinh khủng như căn phòng khách này. Thế nhưng chiếc áo khoác trên cây mắc áo đã chứng minh Icy không đi nhầm cửa, đây đúng là nhà của Ninh Thập Tam. Chỉ là đối chiếu với hình tượng bảnh bao lịch sự hàng ngày của Ninh Thập Tam, cảnh tượng trước mặt thực sự khiến người ta bàng hoàng.

Vì thế kế hoạch chuẩn bị bữa sáng của Icy tạm thời chuyển thành dọn dẹp phòng khách. Hắn có bệnh sợ bẩn, khó mà chịu nổi tình trạng lộn xộn ngổn ngang như thế này, may mà Ninh Thập Tam chỉ bữa chút thôi, chứ không bẩn đến mức không thể thu dọn được. Vậy nên Icy nhanh chóng sắp xếp mọi thứ. Sau khi bỏ quần áo vào máy giặt, hắn gọi điện cho Ninh Hi báo hôm nay Ninh Thập Tam có việc không thể tới trại an dưỡng. Gọi điện xong, Icy mới vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Đồ ăn tích trữ trong tủ lạnh nhà Ninh Thập Tam phong phú hơn bên nhà Icy rất nhiều. Rau dưa thịt trứng, bánh mì bánh ngọt cái gì cũng có, thế nhưng chúng đều không hữu dụng đối với Icy. Tìm kiếm hồi lâu,

cuối cùng Icy mò ra được một ổ bánh mì, sữa và mút trái cây, nghĩ nghĩ một chút, lại tiện tay cầm thêm một khối giăm bông nữa.

Bữa sáng đơn giản kiểu Âu, đây là đơn giản đối với người ăn, còn với người làm thì hoàn toàn không dễ dàng, ít nhất đối với Icy thì là như vậy. Hắn chưa từng xắn tay vào bếp, nên đành làm theo những gì mình nghĩ. Nướng bánh mì, đun sữa, thái mỏng giăm bông bỏ vào chảo. Lúc sau mới phát hiện hình như lửa hơi lớn, khói thoáng chốc đã tràn ngập toàn bộ căn bếp. Tìm không thấy cửa thông gió đâu, Icy vội vã dùng linh thuật làm tan khói, thế nhưng khói càng lúc càng nhiều, chẳng mấy chốc sẽ bao phủ cả hắn.

“Anh định đốt nhà em đấy hả?”

Một giọng nói bất đắc dĩ vang lên từ phía sau, Icy quay đầu, thấy Ninh Thập Tam đứng ngay ở cửa phòng bếp, đỡ thắt lưng hốt hải chạy vào tắt ga, sau đó mở máy hút mùi, rồi kéo Icy ra phòng khách.

“Em không sao chứ?” Icy hỏi.

Tuy Ninh Thập Tam đi còn khập khiễng, nhưng sắc mặt không tệ lắm, vết thương trên mặt cũng đã lành lặn, không còn bộ dạng nhếch nhác tối qua.

“Em mà dậy muộn thêm vài phút nữa thì có đầy sao ý chứ.” Thấy khói trong phòng bếp vẫn còn dày đặc, Ninh Thập Tam sợ hãi nói.

Biết Icy không thành thạo bếp núc, nhưng chẳng ngờ lại thê thảm đến trình độ này. Có điều nhìn phòng khách đã được quét tước sạch sẽ, Ninh Thập Tam chớp chớp mắt, kết luận tài dọn dẹp của Icy đỉnh hơn khả năng nấu nướng của hắn nhiều lắm.

“Em đã tìm được người có tài nấu ăn tệ nhất quả đất này rồi.” Ninh Thập Tam cười giỡn.

“Bởi vì dọn cái phòng của em đã tiêu tốn toàn bộ tinh thần và thể lực của anh.” Icy mặt không đổi sắc đáp trả.

Thiệt là cái tên nhỏ mọn, Ninh Thập Tam thở dài, ngồi xuống ghế sofa. Phải thừa nhận công sức dọn dẹp của Icy là không hề vô ích, ít ra bây giờ hắn không cần phải tranh cướp chỗ ngồi với mớ quần áo nữa.

“Thấy nhà em bữa bãi như vậy anh có thất vọng không?” Ninh Thập Tam dựa vào sofa biếng nhác hỏi.

“Không, làm gì có thời gian.” Icy hỏi vặn lại: “Đây là lí do em khẳng khái không cho anh vào nhà?”

Mồm miệng thật sắc bén, Ninh Thập Tam nở nụ cười, xoay người nhìn phòng khách một lượt. Hắn đã quen với sự bừa bộn của căn phòng, bữa một chút mới có cảm giác đang ở nhà. Giờ mọi thứ ngăn nắp như vậy lại khiến Ninh Thập Tam cảm thấy không thoải mái lắm. Nhưng không sao, từ nay về sau có người ở cùng hắn rồi, mỗi khi về nhà hắn sẽ không còn phải vất vả lục tung để tìm kiếm cảm giác mình vẫn đang tồn tại nữa.

Chỉ là hắn thực sự không muốn cho Icy thấy cảnh tượng hỗn loạn trong nhà mình. Hơn nữa sau khi nhận ra đối phương có tình cảm với mình, vấn đề hình tượng càng trở nên quan trọng hơn.

“Tối qua cảm ơn anh.” Ninh Thập Tam lảng sang chuyện khác.

Vì bị trúng một gậy vào đầu nên những chuyện sau đó Ninh Thập Tam hầu như không nhớ rõ lắm, nhưng ánh mắt hoảng hốt của Icy khi nhìn thấy hắn đổ máu thì hắn vẫn nhớ rõ ràng. Thật khó mà tưởng tượng ngoài cái mặt than ra thì Icy còn có một vẻ mặt khác, chỉ tiếc Ninh Thập Tam ngất quá nhanh, không có cơ hội ngắm vẻ mặt kia kĩ càng hơn.

“Không có gì,” Icy không để tâm đến lời cảm ơn của Ninh Thập Tam, chỉ bình thản nói: “Anh nghĩ việc dọn dẹp phòng em hôm nay còn cực hơn việc phải làm hôm qua.”

Y chang mẹ ghẻ, Ninh Thập Tam cười gượng. Người còn hơi mệt, hắn cuộn tròn nằm trên sofa, động tác nhỏ này khiến Icy liên tưởng đến gấu mèo. Icy bước đến trước sofa ngồi xổm xuống, hỏi: “Đầu em còn đau không?”

“Không đau, anh không biết chứ đầu em cứng đến mức có thể đập vỡ được quả óc chó đó.”

Không muốn để Icy lo lắng, Ninh Thập Tam cười đùa. Thế nhưng đúng là hắn không thấy đau đầu chút nào cả, đây là điều hắn cảm thấy kì quái nhất sau khi tỉnh dậy. Chỗ bị gây quật ở hông và chân thì vẫn còn đau âm ỉ, những vết bầm tím đều đã được bôi thuốc mỡ, hắn là Icy bôi giúp hắn. Ninh Thập Tam giương mắt nhìn Icy, người kia vẫn mang vẻ mặt quen thuộc thường ngày, có điều trong đồng tử đen như mực hơi ánh lên vẻ khấn trương. Biết Icy đang quan tâm đến mình, tâm trạng Ninh Thập Tam đột nhiên khá lên rất nhiều.

“Mát xa thắt lưng cho em một lúc được không?” Ninh Thập Tam hơi ngửa đầu đề nghị.

Icy không nói gì, vén áo ngủ Ninh Thập Tam lên, chậm chậm nắn bóp hông hắn. Tối qua chỉ lo lắng đến cái đầu mà quên mất trên người Ninh Thập Tam còn có những vết thương khác, cũng may chúng không quá nghiêm trọng, không cần dùng đến linh lực cũng sẽ lành rất nhanh.

“Chẳng hiểu cái đám hôm qua rốt cuộc là bị làm sao nữa?” Tận hưởng kĩ thuật mát xa của Icy, cơn buồn ngủ lại từ từ ập đến, nhớ lại màn ẩu đả chấn động tối qua. Ninh Thập Tam thuận miệng hỏi.

“Là chúng ta đen đủi thôi.”

“Nhưng bọn chúng ra tay quá độc ác.”

Cứ như chúng có hận thù gì với mình vậy, suýt thì bị đánh chết. Ninh Thập Tam từng học qua chút võ phòng thân, có thể cảm giác được mức độ nặng nhẹ của những ngón đòn đối phương tung ra. Nếu chỉ là gây hấn bình thường thì không nên xuống tay nặng như vậy chứ. Trong trường hợp này gọi cảnh sát cũng đỡ mà không gọi cũng đỡ. Ninh Thập Tam muốn điều tra rõ chân tướng sự việc, nhưng lại lo bị

trả thù. Suy nghĩ hồi lâu, hắn cảm thấy nhiều thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, coi như bản thân gặp xui xẻo vậy.

“Anh thực sự không bị thương chứ?” Nhớ lại tối qua chỉ lo bảo vệ bản thân mình mà không để ý tới Icy, Ninh Thập Tam rất lo lắng, quay đầu lại hỏi.

Icy khó xử lắc đầu, mắt đi chỗ khác, “Không sao.”

“Không sao là tốt rồi, nếu anh cũng bị thương, chúng ta sẽ chăm sóc lẫn nhau.”

Ninh Thập Tam cười khổ nghĩ, tình huống lúc đó thật là kinh khủng, may mà không bị thương nặng, nếu không lại khiến anh hai lo lắng.

Nghĩ đến Ninh Hi, Ninh Thập Tam “A” một tiếng rõ to, bật dậy khỏi sofa, Icy vội vã đè hắn lại, “Em làm sao thế?”

“Em phải gọi điện cho anh hai, hôm nay là cuối tuần, nếu em không tới trại an dưỡng anh ấy sẽ rất lo.”

“Anh đã gọi điện báo rồi,” Icy thản nhiên nói: “Tối hôm qua em đã dặn anh rồi còn gì.”

“Vậy sao? Haha, em không nhớ rõ.”

Nghe Icy nói đã liên lạc với Ninh Hi, Ninh Thập Tam ngượng ngùng gãi đầu. Tối hôm qua đầu óc mơ mơ màng màng, hắn không nhớ rõ mình đã nói những gì. Liếc nhìn Icy, Ninh Thập Tam rất muốn biết lúc thấy mình quan tâm Ninh Hi, Icy có bức mình hay không. Thế nhưng nhìn gương mặt với biểu cảm lạnh nhạt kia, hắn chẳng đoán ra được điều gì hết. Có điều khi ánh mắt của Icy nhìn hắn, lại lộ ra chút ngạc nhiên.

Ninh Thập Tam theo đường nhìn của Icy, nhìn lại bản thân, lập tức giật nảy người. Tối hôm qua Icy chỉ cởi hộ quần áo cho hắn, không giúp mặc đồ ngủ, cái áo ngủ này là sáng nay thức dậy hắn mới tiện tay vớ lấy mặc vào. Sau một lúc được Icy mát xa, áo ngủ của Ninh Thập Tam đã rớt tận đầu tận đầu, cảnh xuân hiện ra không sót tí gì, chưa kể đến bộ vị hắn luôn tự hào vì khả năng tự kiểm soát rất tốt, lúc này, dường như để đền đáp kĩ thuật mát xa tuyệt vời của Icy cũng hứng khởi ngóc lên.

“Cái đó...Đây là phản ứng bình thường của cơ thể...”

Tuy rằng đã thân mật với nhau vô số lần, nhưng phơi bày thân thể của mình trước mặt đối phương giữa ban ngày ban mặt như thế này vẫn khiến tâm trạng Ninh Thập Tam mâu thuẫn. Ninh Thập Tam luống cuống mặc áo ngủ cẩn thận, cài đai lưng, lấp ba lấp bấp giải thích.

“Anh biết, anh cũng nhìn qua nhiều lần rồi, cơ thể em rất đẹp, không cần phải xấu hổ.” Icy thản nhiên nhìn Ninh Thập Tam đáp.

Dù Ninh Thập Tam mặt dày đến mấy cũng phải gờ cờ trắng đầu hàng. Con người này không phải bị lãnh cảm đó chứ? Thấy người yêu nuy toàn bộ như thế này, đáng lẽ phải giống sói đói nhào tới vô mồi, nào có ai lại hờ hững đứng bình luận như Icy.

Thật muốn lao qua dè Icy xuống đất, xem xem mị lực của mình có thể khiến Icy đắm chìm không thể thoát ra hay không. Đáng tiếc hiện tại cơ thể không tốt, ngay cả đi bình thường thắt lưng cũng đã đau dữ dội, chứ đừng nói đến những động tác quyến rũ đòi hỏi độ khó cao.

Ninh Thập Tam xoa xoa thắt lưng đau buốt, oán hận mà vứt bỏ ý nghĩ không phù hợp với hoàn cảnh hiện tại, ngoảnh đầu nhìn phòng bếp đã tan bột khói, bảo Icy mình đi chuẩn bị bữa sáng rồi chạy mất.

Việc đầu tiên hần làm là rửa mặt, khuôn mặt trong gương vẫn như ngày thường, hoàn toàn không thâm tím. Hần nhớ vùng miệng bị đánh chảy máu, nhưng lại không thấy vết xước nào, chắc do khả năng tự hồi phục của mình quá nhanh chóng! Ninh Thập Tam an ủi bản thân. Có điều khi xoa xoa đầu cũng không thấy đau nhức, điều này khiến hần rất nghi hoặc, cho dù não bộ không bị thương tổn, nhưng đã ăn một gậy, ít nhất cũng phải sưng đầu chứ? Tối qua đầu còn đau muốn chết, sao lúc tỉnh dậy lại hoàn toàn không có cảm giác gì?

Chuyện hôm qua Ninh Thập Tam không nhớ rõ lắm, kí ức duy nhất nhớ rõ ràng là Icy ôm hần không chịu buông tay. Icy ôm rất chặt, nhịp tim đập nhanh dữ dội khiến cho Ninh Thập Tam không thể không khấn sâu vào kí ức.

Có lẽ là phản ứng dây chuyền, tim của Ninh Thập Tam cũng không chịu khống chế mà đập loạn theo. Hần cúi đầu không dám nhìn gương mặt tràn ngập vẻ say đắm trong gương. Thích một người, thật là một cảm giác phức tạp.

Bữa sáng lại do một tay Ninh Thập Tam chuẩn bị từ đầu, bởi vì bánh mì Icy nướng cháy khét, giảm bông nhìn không khác gì cục than, chỉ có sữa tươi là có thể miễn cưỡng uống. Nhưng sữa đun quá lâu, Ninh Thập Tam nghĩ chắc cũng chả còn chất dinh dưỡng nữa, nên quyết định đổ đi đun lại một nồi khác. Hần làm rất nhanh, vài phút sau đã xong bữa sáng. Lúc dùng bữa, Ninh Thập Tam ngồi đối diện với Icy, nói: “Chúng ta hợp tác được không? Từ nay về sau anh dọn dẹp nhà cửa giúp em, còn em lo ba bữa một ngày cho anh.”

“Em có thể dọn luôn sang nhà anh ở.”

“Không, bên này còn rất nhiều tài liệu, em ở đây xử lí công việc tiện hơn.”

Đây chỉ là cái cớ. Rất nhiều chuyện xảy ra trước kia cho Ninh Thập Tam biết, dù hai bên đều yêu nhau, một khi chia tay, cũng sẽ trở mặt như người xa lạ. Nên hần muốn giữ cho mình một lối thoát, sau khi bị đá còn có nơi chốn để trở về.

Icy không nói nữa, hầu hết những lần hần trầm mặc đều đại biểu rằng hần đồng ý.

Sau khi ăn xong, Icy thu dọn bát đĩa và rửa sạch sẽ, Ninh Thập Tam không giỏi mấy việc này, hần tự học nấu ăn cũng chỉ vì muốn đảm bảo đủ sức khỏe để làm việc. Giờ có người giải quyết mấy việc dọn dẹp giùm hần, đương nhiên Ninh Thập Tam mừng rơn.

“Icy, ở nhà anh cũng ăn mặc chín chu như vậy sao?”

Icy dọn dẹp xong, quay lại phòng khách, Ninh Thập Tam đang thay vải bó vết thương bên hông, thấy chiếc áo khoác màu đen được là phẳng lì của Icy, nhin không được hỏi.

Trước đây Ninh Thập Tam cũng từng hỏi Icy về chuyện này, nhưng khi ấy bọn họ chưa thân thiết lắm, Ninh Thập Tam còn nghĩ là Icy cố tình mặc như vậy cho hần xem. Nhưng giờ hần biết mình lầm rồi, Icy là người rất chú trọng phương diện ăn mặc. Quần áo của Icy rất nhiều, mỗi ngày một bộ, chưa bao giờ Ninh Thập Tam thấy Icy mặc bộ nào quá một lần. Nhưng dù thay đổi quần áo liên tục, tất cả đồ của Icy cũng chỉ có một màu đen, và được là phẳng đến nỗi nếp nhăn cũng không có. Mặc vậy ra ngoài thì còn có thể hiểu được, nhưng ngay cả ở nhà mà cũng ăn mặc trịnh trọng như vậy, thật sự hơi có dấu hiệu của hội chứng OCD. Ninh Thập Tam cảm thấy còn lâu mình mới có thể đạt đến trình độ này.

*OCD: Rối loạn ám ảnh cưỡng chế. Người bị ảnh hưởng của bệnh có những ý nghĩ và hành vi lặp lại một cách vô nghĩa mà không kiểm soát được chẳng hạn rửa tay hàng chục lần mặc dù tay đã sạch hay dành quá nhiều thời gian để sắp xếp đồ vật trong nhà gọn gàng quá mức cần thiết.

“Thói quen thôi.”

Icy buông một câu trả lời y hệt lần trước, sau đó tiến đến bôi thuốc giúp Ninh Thập Tam. Thuốc mỡ mát lạnh, Ninh Thập Tam thoải mái thở dài, “Em thấy con người anh càng ngày càng khó hiểu.”

Động tác của Icy ngừng lại, “Chỗ nào?”

Ninh Thập Tam không nói gì, chỉ nhìn Icy mỉm cười.

Đương nhiên có cạy mồm Ninh Thập Tam cũng sẽ không nói Icy có rất nhiều điểm khiến người khác đoán không ra. Quần áo lúc nào cũng chỉ một màu, gương mặt cả ngày mang một biểu cảm duy nhất, tóm lại, từ lúc quen nhau đến giờ, ngoại trừ cảm giác u ám trên người dần dần dịu đi, Icy không có điểm nào khiến Ninh Thập Tam cảm thấy hắn là người trước sau bất nhất cả. Nhưng chính vì như thế, mới càng khiến người ta khó hiểu. Có khi nào, trong mắt Icy, cái kẻ trong ngoài bất đồng như Ninh Thập Tam mới là loại kì quái?

“Khi

nào rảnh có thể

cho em xem tác phẩm anh thiết kế được không?” Đột nhiên Ninh Thập Tam nổi hứng tò mò, muốn biết những chuyện liên quan đến Icy.

“Được, lúc nào anh cũng rảnh.”

“Bây giờ thì sao?”

Dù sao cũng đang bị thương, không thể ra khỏi nhà, trong lúc rảnh rỗi, Ninh Thập Tam quyết định thưởng thức thế giới thiết kế của Icy một chút. Người ta nói tác phẩm không những phản ánh tính cách của nghệ nhân thiết kế mà còn là sinh mệnh của họ, thông qua những tác phẩm kia, có lẽ Ninh Thập Tam sẽ biết thêm được nhiều điều về Icy.

Lúc hai người định đi, Ninh Thập Tam vẫn còn đang miên man suy nghĩ, thì chuông cửa reo lên.

Tuy Ninh Thập Tam quan hệ rộng rãi, nhưng rất ít bạn bè thân thiết đến mức có thể đến nhà hắn chơi mà không báo trước. Đang cảm thấy kì lạ, còn tưởng là Diêu Lập Phong, ai dè lúc Icy mở cửa ra,

lại là một người Ninh Thập Tam không hề ngờ tới – Ninh Hi. Ninh Hi còn cống cả một chiếc bảng vẽ lớn sau lưng, kích động chạy vào, vừa bước vào cửa đã kêu lên: “Tiểu Phúc, Tiểu Phúc!”

“Sao anh lại tới đây?”

Quá mức hoảng sợ, Ninh Thập Tam bật dậy chạy ra đón Ninh Hi, nhưng thất lưng nhói lên cơn đau khiến hắn đứng khựng tại chỗ. Ninh Hi vội vã chạy tới trước mặt em trai, lo lắng hỏi: “Tiểu Phúc, có phải em lại bệnh không, bệnh gì mà nặng tới mức này?”

Ninh Thập Tam đang muốn nói dối cho qua, gạt nổi cơn đau kia ngoài sức chịu đựng, muốn trưng ra vẻ mặt không có gì cũng không nổi. Ninh Hi đã mò tới chỗ hắn như thế này, chắc hẳn đã đoán được cái cớ có việc bận không thể đến trại an dưỡng là hắn phịa ra, giờ có nói dối cũng vô nghĩa, đành phải ngoan ngoãn thừa nhận: “Không sao, chỉ là lúc xuống lầu bước hụt nên bị ngã thôi.”

“Vậy sao em lại bảo Icy gọi điện báo em bận việc, không thể tới thăm anh,” Ninh Hi không vui nhìn Ninh Thập Tam, “Sao em lại nói dối?”

Ninh Thập Tam ngoảnh lại nhìn Icy, Icy nghiêm túc trả lời: “Anh chỉ bảo như em đã dặn.”

Nói cách khác việc nói dối bị lộ không phải do Icy, mà là do chỉ số IQ của Ninh Hi quá cao. Thấy Ninh Hi không hài lòng, Ninh Thập Tam đành phải cười hi hi trấn an: “Em sợ anh lo lắng thôi mà. Đúng rồi, sao anh lại đến tận đây? Đã xin phép viện trưởng chưa?”

Biện pháp tốt nhất để đối phó với Ninh Hi là tập trung vào nhược điểm của anh ấy, khiến anh ấy không còn thời gian để tâm đến lỗi lầm của mình nữa, đây là kinh nghiệm Ninh Thập Tam đúc rút ra sau nhiều năm ở cạnh Ninh Hi. Quả nhiên sau khi nghe hần hồi xong, gương mặt vốn đang tức giận của Ninh Hi lộ ra chút lúng túng, nhỏ giọng nói: “Anh muốn biết em đã xảy ra chuyện gì nên mới tới tìm em.”

“Vậy viện trưởng biết không?”

“Anh sốt ruột quá

nên quên không báo rồi. Nhưng mà em không cần lo lắng quá, đã có tên người xấu đi cùng, anh không sao đâu.” Dường như cũng biết mình sai, giọng Ninh Hi không còn xu hướng giận dữ như ban đầu, mà trở thành tiếng lầm bầm rất nhỏ.

Sao Ninh Thập Tam lại không lo? Từ trước đến nay Ninh Hi luôn ở trong viện an dưỡng, rất ít khi tiếp xúc với thế giới bên ngoài, tới chỗ đông người sẽ khiến bệnh tình Ninh Hi nặng thêm. Cho nên mỗi lần dẫn Ninh Hi ra ngoài, Ninh Thập Tam đều tránh những nơi nhiều người qua lại, ai ngờ hôm nay Ninh Hi lại tự mình đến đây, còn bảo có Zero đi cùng. Ninh Thập Tam nhìn ra bên ngoài, cửa nhà đã đóng, có thấy tí bóng dáng nào của tên Zero đâu chứ.

“Zero đâu?”

“Lúc ra khỏi viện an dưỡng thì hần đi cùng anh, nhưng khi đến đây thì anh biết rồi, nên tự mình đi lên.” Ninh Hi xoay bảng về sau lưng, ý bảo trên đó có ghi số điện thoại liên hệ của viện an dưỡng, cho dù không có Zero đi cùng thì mình cũng sẽ không bị lạc.

Có đôi khi Ninh Thập Tam phải bó tay với tính tình tùy hứng của Ninh Hi. Đỡ Ninh Hi ngồi xuống, rót đồ uống cho Ninh Hi, sau đó hần lại đi gọi điện báo cho viện trưởng. Bên phía viện an dưỡng đã phát hiện Ninh Hi biến mất, đang tìm khắp nơi thì nghe được tung tích Ninh Hi, Tề viện trưởng thở phào nhẹ nhõm. Vì thói bốc đồng của anh hai mang đến phiền toái cho mọi người, Ninh Thập Tam rất áy náy, liên tục xin lỗi rồi mới cúp điện thoại.

“Tiểu Phúc, có phải viện trưởng tức giận hay không?”

“Viện trưởng lớn tuổi rồi, nên cảm rằm hơi nhiều một chút thôi.” Ninh Thập Tam vốn đang bực mình, nhưng thấy Ninh Hi nhìn mình đầy tội nghiệp, lại nghĩ vì lo lắng cho mình nên Ninh Hi mới lén lút chạy tới đây, còn phải ngồi trên mây loại phương tiện giao thông khó chịu kia, cơn giận không có chỗ trút, đành phải nghiêm mặt bảo: “Về sau đừng có làm loạn khiến mọi người lo lắng như vậy. Bảo vệ cũng nói chỉ nhìn thấy một mình anh đi khỏi viện, không thấy có ai đi cùng.”

“Có mà, chắc chắn bác bảo vệ hoa mắt nên không thấy thôi.” Ninh Hi cúi đầu, lí nhí thanh minh.

Icy nhìn lướt qua cửa, Zero đang khoanh tay trước ngực, tựa vào cửa phòng cười tủm tỉm xem trò vui. Hiển nhiên bảo vệ không thấy được gã là vĩ gã đã giở thủ đoạn. Ninh Thập Tam cũng không nhìn thấy gã, còn tưởng rằng Ninh Hi đang nói dối, cấu tới mức không muốn nói chuyện.

Icy đang muốn giải thích giúp Ninh Hi, thấy Zero nhìn về phía hần hất hất cằm, ý bảo ra ngoài có chuyện cần nói. Chẳng biết Zero định làm cái trò quỷ gì, Icy đành bảo: “Hai người từ từ nói chuyện, tôi có việc phải về trước.”

Icy đi rồi, trong phòng chỉ còn hai anh em. Mãi không thấy Ninh Thập Tam nói gì, Ninh Hi biết em trai đang giận, bèn dè dặt uống hết cốc nước, rồi cầm lấy rubik xoay xoay ra hình, đi tới đưa cho Ninh Thập Tam coi.

Là hình một gương mặt đang ngoác miệng cười, Ninh Thập Tam cố nén không cười. Ninh Hi hết cách, lấy khối rubik về xoay xoay thêm vài vòng nữa, lần này là một người cao gầy, mặc áo khoác đen phủ kín toàn thân, dáng đứng nghiêng nghiêng, vừa nhìn đã biết ngay là Icy. Thế nhưng Icy này lại đang lè lưỡi trông rất khôi hài. Nghĩ đến khuôn mặt không cảm xúc trước sau như một kia, lần này Ninh Thập Tam không nhận được bật cười.

“Anh biết ngay là sức hấp dẫn của Icy rất lớn mà.” Ninh Hi than thở, cầm điện thoại của Ninh Thập Tam lên, hỏi: “Có muốn chụp lại không?”

“Anh cẩn thận, Icy mà biết anh lấy mặt anh ta ra nghịch, nhất định sẽ trả thù.”

Tuy Ninh Thập Tam nói vậy, nhưng vẫn cầm điện thoại chụp. Dù Ninh Hi rất giỏi xếp rubik mười một tầng, song mấy hình thù đặc biệt kiểu này không thể dễ dàng xếp ra được, nhất định Ninh Hi đã luyện tập trước.

“Xin lỗi, lần này là em sai.” Là tại mình nói dối Ninh Hi trước, Ninh Thập Tam cảm thấy bản thân cũng sai, không nên đổ mọi lỗi lầm cho Ninh Hi.

“Anh không trách em.” Ninh Hi nghiêng đầu nhìn hắn, “Nhưng mà Tiểu Phúc, có đúng là em chỉ ngã thôi không? Anh nghe tên người xấu bảo em bệnh rất nặng.”

Ninh Thập Tam chợt dạ, “Sao gã ta biết?”

“Hắn đoán, hắn bảo nếu như bệnh tình em không thật sự nghiêm trọng thì đã tự mình gọi cho anh, không cần nhờ Icy gọi hộ.”

Ninh Thập Tam rất không thoải mái, cho dù Zero đoán được thì cũng không nên nói lung tung trước mặt Ninh Hi. Biết rõ trí lực Ninh Hi có vấn đề, suy nghĩ đối với mọi chuyện rất đơn thuần, Zero làm vậy chẳng khác nào sợ thiên hạ chưa đủ loạn, lợi dụng lúc kẻ khác sợ hãi để tăng thêm lạc thú cho bản thân.

“Thật ra anh tới đây là có thứ muốn cho em xem.”

Ninh Hi lấy một tờ giấy trong cặp ra, háo hức đưa cho Ninh Thập Tam. Là một giấy mời, mời Ninh Hi tham gia tiệc chúc mừng của tổ chức phúc lợi Cầu Vòng tại trung tâm thương mại tháng sau. Đây là một tổ chức rất có uy tín, trước kia đã giúp đỡ Ninh Hi khi Ninh Hi chữa bệnh, sau đó hàng năm Ninh Hi đều quyên góp một bức tranh cho tổ chức để bán hàng từ thiện. Vì vậy mỗi khi có hoạt động, tổ chức phúc lợi Cầu Vòng đều mời Ninh Hi tới. Thế nhưng hầu hết mọi lần đều vì lí do quá xa mà Ninh Hi không thể đến dự. Lần này bữa tiệc tổ chức ngay trong thành phố,

cho nên Ninh Hi rất phấn khích. Dù rất sợ

nơi đông người, nhưng cậu vẫn hùng hực khí thế muốn tham gia.

“Tốt lắm, đến hôm đấy em sẽ đưa anh đi.” Hội trường hắn sẽ có không ít hội viên mặc chứng tự bế giống Ninh Hi, song Ninh Thập Tam vẫn hơi lo lắng, vì thế muốn tự mình hộ tống anh hai đi dự.

“Nhưng hôm ấy không phải cuối tuần, Tiểu Phúc sẽ không rảnh.” Ninh Hi chỉ chỉ vào ngày tháng ghi trên giấy mời, “Nhưng viện trưởng sẽ đưa anh đi, đến lúc đó anh sẽ chụp ảnh cho em coi.”

Ninh Thập Tam nhìn dòng ngày tháng một chút, không phải cuối tuần, mình có thể sẽ bận rộn nhiều việc. Nếu như bây giờ đáp ứng Ninh Hi, chỉ sợ đến lúc đó không cướp đầu ra thời gian, lại khiến Ninh Hi thất vọng. Không bằng tới gần lúc đó rồi quyết định, khiến anh hai bất ngờ còn hơn.

Chủ đề tán gẫu chấm dứt, Ninh Hi nhanh chóng chuyển hứng thú sang việc vẽ tranh, cầm cọ nhìn phòng khách sạch sẽ trước mặt bắt tay vẽ lại. Nghe Ninh Thập Tam bảo muốn sang nhà đối diện tìm Icy, Ninh Hi chỉ ừ đại một tiếng, toàn bộ sự chú ý đều dồn lên bức tranh của mình.

Sau khi ra khỏi nhà Ninh Thập Tam, ban đầu Icy đi sau Zero, nhưng chẳng mấy đã vượt lên trước, trở lại nhà mình. Zero theo Icy vào trong, cửa sắt phía sau hai người đóng lại, phát ra tiếng vang nặng nề.

Sau khi đã vào nhà, Icy dừng lại ở phòng khách, quay đầu nhìn Zero nhưng không nói lời nào. Zero bị nhìn chăm chăm có chút sợ hãi, khụ khụ hai tiếng, mở lời trước: “Icy, người không thấy kì cục khi đường đường là tử thần mà lần nào cũng phải dùng chìa khóa để mở cửa vào nhà

sao?”

“Nào chim của người đã quên mất lời tối qua ta dặn rồi?” Không để ý tới câu nói đùa hoàn toàn không buồn cười của Zero, Icy lạnh lẽo nói.

Zero sờ sờ mũi, gã biết mang Ninh Hi tới đây nhất định sẽ bị giận cá chém thớt, quả nhiên là như thế thật. Thế nhưng nếu không có Ninh Hi, gã tự mình xuất hiện thì càng hồng бет. Mà không xuất hiện thì không được, nếu như Icy và Ninh Thập Tam thật sự nảy sinh tình cảm với nhau, hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng. Công tư gì thì gã cũng phải hoàn thành nhiệm vụ của mình đã.

“Đến đây là ý của Ninh Hi, ta chỉ tốt bụng dẫn cậu ta tới thôi.” Zero bốc phét.

Icy biết Zero không nói thật, nhưng hắn cũng không muốn hỏi nhiều, nói thẳng: “VẬY GIỜ NGƯỜI ĐI ĐƯỢC RỒI.”

“Icy,” thấy Icy không nhận ra tính chất nghiêm trọng của vấn đề, Zero nhíu mày bảo: “Ban này ta thấy những vết thương trên người Ninh Thập Tam đều đã lành miệng.”

Icy không nói lời nào, chỉ lạnh lùng nhìn Zero, Zero đành phải nói tiếp: “Người còn nhớ quy định của tử thần không? Lạm dụng linh thuật sẽ bị xử ra sao, hắn người rất rõ ràng.”

Icy rất rõ ràng, bởi vì tối qua hắn đã dùng cơ thể mình tự trải nghiệm. Icy thản nhiên nói: “Người có thể nói hết luôn một lần được không?”

“Ý ta là – đừng bao giờ có tình cảm với thứ không phải đồng loại của mình, vì kết cục người nhận được chỉ là bị kịch.” Bị phản ứng hờ hững của Icy làm bực mình, Zero rống to: “Còn nữa, đừng có vì cậu ta mà quay ra đối nghịch với các tử thần khác, như vậy kết cục người nhận sẽ càng bi thảm hơn!”

“Không phải đồng loại?” Icy nhíu mày, hỏi ngược lại Zero, “Màu sắc cũng bị coi là khác loài hả?”

“Ninh Thập Tam là người, không phải màu sắc!”

“Ý người là sao?”

Icy rũ mắt, dường như đang suy nghĩ, thế nhưng ngay sau đó hắn ngẩng lên nhìn về phía Zero. Không phải ảo giác, Zero thấy được một luồng sắc thái ôn hòa nhàn nhạt hiện ra trong mắt Icy, dường như có ánh cười dần dần tản ra từ đó, rồi vây phủ lấy sự lạnh nhạt nọ.

“Zero, cảm ơn người đã giúp ta hiểu, thì ra thứ ta luôn cảm thấy hứng thú không phải màu sắc, mà là Ninh Thập Tam.” Icy lẩm nhẩm.

Zero ngẩn ra, nhìn biểu cảm bình thản như băng giá của Icy, đột nhiên nhận ra suy nghĩ của hai người bọn họ vốn không nằm trên một đường thẳng, Icy không thể lí giải nổi ngôn ngữ của gã, mà gã cũng không cách nào hiểu được ý nghĩ của Icy.

“Nhưng việc này cũng không ảnh hưởng tới nhiệm vụ của chúng ta đúng không?” Icy thản nhiên vặn lại.

Zero cảm giác não mình như bị vi rút xâm nhập, hoàn toàn lâm vào tình trạng rối loạn. Gã nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tùy người, miễn đừng quên mất nhiệm vụ của mình.”

“Icy?” Ngoài cửa vang lên tiếng nghi hoặc của Ninh Thập Tam: “Anh ở trong đó hả?”

Icy và Zero đồng thời ngừng cuộc nói chuyện, Icy liếc mắt nhìn Zero, Zero biết điều khoát tay tạm biệt, nhoáng cái đã biến mất giữa phòng khách. Cùng lúc đó, Ninh Thập Tam đi tới ngưỡng nhìn xung quanh: “Vừa nãy anh nói chuyện với ai vậy?”

“Là tiếng chó nhà bên sủa đấy.” Icy mặt không đổi sắc nói dối: “Chúng ta có thể sang than phiền với anh ta.”

Thật hả? Ninh Thập Tam khó hiểu cau mày, không phải khu nhà này cấm nuôi thú vật sao, dù có lên nuôi thì cũng sẽ không bắt cần để mọi người nghe thấy tiếng sủa chứ? Vả lại ban này rõ ràng hắn nghe thấy tiếng người nói chuyện, Ninh Thập Tam rất tự tin vào trí nhớ của mình, đó là giọng của Zero, hình như cái lộn gì đó với Icy, nhưng nhìn quanh thì không thấy ai ngoài Icy cả.

Ninh Thập Tam hơi nghi hoặc, không hiểu sao hắn bỗng nhớ lại cuộc tập kích bất ngờ đầy khó hiểu tối qua. Lúc sau lấy lại tinh thần, thì thấy Icy đang chăm chăm nhìn mình. Tuy bình thường Icy cũng hay nhìn Ninh Thập Tam như vậy, nhưng lúc này, Ninh Thập Tam cảm thấy ánh mắt kia hàm chứa một thứ cảm xúc khác, dường như có một ngọn lửa thích thú bùng sáng lên trong đó, kết hợp với vẻ mặt băng tuyết ngàn năm không đổi của Icy, khiến cho Ninh Thập Tam cảm thấy rất không thoải mái. Vì thế nghi hoặc ban này bị hắn vứt ra sau, Ninh Thập Tam hỏi: “Anh nhìn em chăm chăm như vậy làm gì?”

“Anh nghĩ là anh vừa mới hiểu rõ một việc.”

Icy bước tới, không hề báo trước bất thành linh ôm lấy Ninh Thập Tam, một tay kéo hắn vào trong lồng ngực. Động tác có hơi thô bạo, hơn nữa còn đè vào vết thương bên hông Ninh Thập Tam. Ninh Thập Tam

đau đến méo miệng, sau đó lập tức cảm giác được ấm áp sau lưng. Tay Icy áp trên lưng Ninh Thập Tam, để hai người cùng tựa sát vào nhau. Trước mắt Ninh Thập Tam choáng váng, cảm thấy hơi thở của đối phương giống hệt hôm qua, vì thế Ninh Thập Tam lựa chọn im lặng.

Vành tai ngứa ngứa, hơi thở ấm áp phả bên tai, Ninh Thập Tam nghe thấy Icy nói: “Anh tưởng là vì em có thể mang đến cho anh màu sắc, nên anh mới thích ở gần em, thì ra nguyên nhân hoàn toàn ngược lại.”

Là bởi vì Icy để ý tới Ninh Thập Tam, cho nên mới nhìn thấy những sắc màu đẹp đẽ đó. Chúng đều nảy sinh từ những cảm xúc trong lòng hắn. Từng sắc màu, nhờ có sự hòa quyện của những cảm giác rung động, vui thích, quan tâm mà biến hóa, không còn là những màu sắc bình thường nữa. Cuối cùng Icy cũng hiểu được, thứ màu sắc này chính là “yêu thích”.

“Icy...”

Ninh Thập Tam vừa kêu một tiếng đã bị môi Icy lấp kín, không để cho Ninh Thập Tam đường tránh, bờ môi kia không dừng lại, vẽ vẽ dọc theo môi hắn vài lần rồi quấn lấy chiếc lưỡi, dây dưa nhiệt tình, khiêu khích giác quan của Ninh Thập Tam. Ninh Thập Tam bị sự hăng hái của Icy dọa, đáp lại cái hôn nóng bỏng kia xong, thở dốc nói: “Anh hai em đang ở bên kia...”

Lời nhắc nhở nhanh chóng bị đôi môi lấp kín lần thứ hai. Icy giữ má Ninh Thập Tam, hôn càng thêm dữ dội.

“Thập Tam, Thập Tam.” Hắn nghe thấy Icy gọi tên mình, khác hẳn ngữ điệu lãnh đạm thường ngày, hàm chứa vui sướng dịu dàng.

“Anh thích em.”

Không phải nói cho có, mà là khẳng định, lời thổ lộ giản dị, nhưng kích thích hơn bất kì lời đường mật nào, vì người nói đã dùng tất cả tâm tư chân thành của mình mà thổ lộ. Cảm nhận được lời Icy muốn bày tỏ, Ninh Thập Tam vừa bối rối lại có chút vui mừng, quên sạch sẽ điều mình cố kỵ này giờ, ôm lấy Icy, đáp lại nụ hôn.

Cứ dây dưa như vậy thật lâu, rốt cuộc môi hai người cũng tách ra. Ninh Thập Tam cảm thấy đại não hơi thiếu không khí, đứng cũng không vững.

Nhất định là do tối qua đầu bị phang trúng, hắn ngượng ngùng nghĩ.

“Anh trai em ở nhà bên, em qua đây không việc gì sao?” Kéo Ninh Thập Tam ngồi lên ghế sofa, Icy hỏi.

Nhìn gương mặt vẫn lạnh băng như mọi khi của Icy, Ninh Thập Tam thực hoài nghi con người này có hai nhân cách. Vừa mới nhiệt tình như lửa hôn hắn xong, giờ đã lạnh nhạt vô cùng. Cũng may trong đôi mắt đen như mực kia, vẫn tràn đầy sự dịu dàng mỗi khi nhìn hắn.

“Anh em đang vẽ tranh, không muốn bị quấy rầy.”

Icy là người rất kém trong khoản chú ý tâm trạng người khác, hoặc có thể nói từ trước đến nay Icy chưa bao giờ quan tâm đến cảm nhận của bất kì ai. Chỉ vì Ninh Hi là anh trai Ninh Thập Tam cho nên mới đặc biệt hỏi thăm. Ninh Thập Tam vui vẻ nói: “Em qua đây là muốn nhờ anh giúp một việc.”

“Việc gì?”

“Thiết kế quần áo.” Ninh Thập Tam lấy giấy mời của Ninh Hi ra cho Icy coi, sau khi giải thích về bữa tiệc xong, hắn nói: “Đây là lần đầu Ninh Hi tham gia buổi gặp mặt kiểu này, em muốn làm anh ấy bất ngờ, anh có thể thiết kế cho anh ấy một bộ âu phục không?”

Nghe Ninh Thập Tam nói vậy, Icy đột nhiên có ao ước được như Ninh Hi. Tình cảm vun đắp hơn chục năm quả nhiên có khác biệt, không biết hắn và Ninh Thập Tam phải trải qua bao nhiêu lần mười năm, mới có thể đạt đến mức độ gắn bó keo sơn này?

“Anh đang nghĩ gì vậy?” Thấy Icy dường như đang nghĩ ngợi cái gì, Ninh Thập Tam hỏi.

“Anh đang nghĩ, anh không muốn làm người yêu của em.” Nhìn Ninh Thập Tam, Icy nghiêm túc nói: “Anh muốn làm người nhà của em, giống như em và Ninh Hi vậy.”

Ninh Thập Tam nở nụ cười, không nói lời nào, nhưng trong lòng kì thật đã cho phép Icy từ lâu rồi, nếu không thì đã không để cho Icy thấy được mặt mũi thôi của mình. Thật ra, để trở thành người yêu rất đơn giản, nhưng muốn biến thứ tình cảm đó thành sự gắn bó ràng buộc lẫn nhau, thì chỉ có người nhà mới làm được.

Tay bị nắm lấy, Icy kéo Ninh Thập Tam vào phòng đọc sách của mình. Trong máy tính của Icy có rất nhiều hình vẽ, trên bàn làm việc cũng bày rất nhiều bản vẽ, nhỏ thì có nhẫn đeo tay, lớn thì có các khối tượng trưng bày, thứ gì cũng có. Ninh Thập Tam chưa bao giờ thấy Icy làm việc, còn tưởng rằng Icy chỉ thiết kế cho vui, ai mà ngờ lại có nhiều tác phẩm như vậy, hẳn có hơi kinh ngạc.

“Nhiều mẫu thiết kế như vậy, nhất định là mất rất nhiều năm nhỉ?” Ninh Thập Tam lật lật đóng bản vẽ trên bàn, hỏi.

“Anh chẳng có cái gì nhiều, ngoài thời gian.”

Icy lấy ra vài bản thiết kế trang phục có liên quan đưa cho Ninh Thập Tam xem, đây đều là những tác phẩm được vẽ ra trong lúc rảnh rỗi, không nghĩ tới lại có lúc phát huy tác dụng.

“Em thích kiểu gì, để anh thiết kế theo ý tưởng của em.”

Ninh Thập Tam lật lật bản vẽ, kiểu dáng hoa văn rất thú vị, hơn nữa còn rất sáng tạo, đáng tiếc đều là một màu đen, vì thế hắn nói: “Em không hiểu nhiều về thiết kế, cứ làm theo ý anh là được rồi, yêu cầu duy nhất là anh chuyển sang màu xám được chứ? Ninh Hi thích màu xám.”

Icy gật đầu, hắn cũng vừa nhận biết được màu xám, chắc sẽ không thành vấn đề. Ninh Thập Tam càng xem mấy bản vẽ càng cảm thấy thích thú. Về lĩnh vực thiết kế Icy có khả năng thiên phú đặc biệt, nếu như không phải cái gì cũng để màu đen thì sẽ càng xuất sắc. Nhưng hình như những trang phục này hắn chưa từng thấy bày bán ở bất kì cửa hàng nào.

“Có phải anh chỉ chuyên thiết kế quần áo cho một số người thôi phải không?” Ninh Thập Tam hiểu kì hỏi, sau đó nói thêm: “Không sao, chỉ cần chi phí thiết kế không quá đắt, em cũng không có vấn đề gì.”

“Anh không bao giờ vẽ một mẫu thiết kế hai lần.”

Có điều hầu hết các mẫu còn chưa thành hình, đã được người ta đặt trước. Đám người ở mình giới tuy không thích giao thiệp với Icy, nhưng lại vô cùng yêu thích những tác phẩm của Icy. Về phần giá cả, Icy nói: “Em không cần trả tiền, không trả nổi đâu.”

Sắc mặt Ninh Thập Tam hơi khó coi, hắn thừa nhận mình không có nhiều tiền, nhưng bị nói thẳng vào mặt như vậy, Ninh Thập Tam vẫn cảm thấy rất mất thể diện. Nếu không phải đã quen với cách nói chuyện của Icy, Ninh Thập Tam đã liệt luôn Icy vào danh sách những người cả đời này sẽ không qua lại nữa.

Nhưng dù có như vậy, Ninh Thập Tam vẫn thấy khó chịu, hắn vươn tay tóm chặt lấy vạt áo trước của Icy, cười nham hiểm: “Anh coi thường em?”

“Kể cả anh có coi trọng em, thì em cũng vẫn không trả nổi.” Icy còn rất nghiêm túc trả lời lại lần nữa.

“Như thế này cũng không được?” Ninh Thập Tam kéo tay, hôn lấy môi Icy, lúc Icy muốn đáp lại thì Ninh Thập Tam lại né đi, liếm liếm môi mỉm cười nói: “Đây chỉ là tiền đặt cọc, số còn lại em sẽ trả góp theo kì.”

Trong đồng tử Icy hiện lên một tia sáng, nhưng lập tức ảm đạm, cho dù trả góp bảy mươi năm thì vẫn chưa đủ. Bảy mươi năm đối với nhân loại có lẽ là cả một cuộc đời, nhưng đối với tử thần chỉ là một cái chớp mắt. Quãng thời gian ngắn ngủi như vậy, liệu hắn có thể nhận biết hết tất cả các màu sắc không? Liệu hắn có thể đòi được hết tiền nợ của người kia không?

“Icy?”

Một bàn tay hươu hươu trước mặt hắn, Icy lấy lại tinh thần, nhìn bầu trời tối mờ ngoài cửa sổ, bỗng cảm thấy màu sắc này khiến cho người ta bức bối. Hắn không muốn nghĩ ngợi nữa, đưa bản thiết kế mình vẽ trước đó cho Ninh Thập Tam, trên giấy là một đóa tulip đen. Đóa hoa hơi nở rộ, được gắn trên một chiếc gọng sắt điểm xuyết bằng vài viên kim cương tinh xảo khéo léo, có vẻ là một chiếc cài áo.

“Ồ?” Không rục rở nhưng lại rất nhã nhặn, Ninh Thập Tam vừa nhìn đã thích ngay, hỏi: “Anh vừa mới thiết kế hả?”

Cuối tuần trước bị em làm ngơ, không có gì làm nên vẽ vờ chút, đóa tulip em hứa tặng anh anh vẫn chưa nhận được, nên đành phải tự mình làm một đóa.”

Trong giọng nói có chút không tự nhiên, nhưng kết hợp với biểu cảm trên mặt Icy, ý nghĩa của câu nói lại hoàn toàn thay đổi, Ninh Thập Tam nhin cười vỗ vỗ vai Icy, “Bao giờ đến mùa hoa nở, em hứa sẽ tặng ngay anh một đóa đẹp nhất.”

“Để anh tặng em trước đi.” Icy cầm lấy bản vẽ ướm trước ngực Ninh Thập Tam một chút, hài lòng gật đầu, cảm thấy chiếc cài áo này rất phù hợp với Ninh Thập Tam.

“Cám ơn.” Được Icy tự tay thiết kế đồ trang sức, Ninh Thập Tam bỗng cảm thấy có lỗi, “Hình như em chưa tặng anh thứ gì cả.” Cho dù là mười đóa tulip đen, cũng không bõ bèn gì so với thứ Icy tặng hẳn.

“Không, em đã tặng anh rồi.”

Một thế giới tràn ngập màu sắc rục rở khiến người ta lóa mắt. Icy nghĩ, đó chính là món quà quý giá nhất hẳn từng được nhận.

14. Chương 14

Khi hai người trở lại nhà Ninh Thập Tam, Ninh Hi đang tựa vào sofa ngủ say. Thể chất Ninh Hi vốn không tốt, lang thang ở chỗ đông người hơi lâu một chút là đã mệt, hôm nay còn đi vội vã như vậy, chắc chắn mệt gấp bội. Ninh Hi vẫn còn nắm cọ trong tay, bức tranh ban nãy đã được hoàn tất, trong tranh là căn phòng khách sạch sẽ sáng loáng, Ninh Thập Tam đang ngồi trên sofa, Icy đứng một bên hơi nghiêng người, làm mặt quỷ tức cười như trên khối rubik, bên dưới bức tranh còn đề một dòng chữ nhỏ xíu “Nhà mới của Tiểu Phúc.”

Icy nghiêm túc nhìn bức tranh, nói: “Cái người trong tranh này trông rất giống anh.”

Thì đó vốn dĩ là anh mà, Ninh Thập Tam nhin cười, tháo bức tranh xuống, thầm nghĩ có lẽ anh hai đã coi Icy là người nhà rồi, cho nên mới vẽ vào trong tranh như vậy, chỉ tiếc lại thiếu mất anh hai.

Ninh Thập Tam không đánh thức Ninh Hi, mãi đến tận chiều Ninh Hi mới tự động tỉnh dậy ăn cơm, sau đó Ninh Thập Tam đưa cậu về viện an dưỡng. Có Icy lái xe, quá trình trở về của Ninh Hi thuận lợi hơn rất nhiều. Vì thất lưng và chân hầy còn đau nên Ninh Thập Tam không ở lại viện an dưỡng lâu, sau khi về nhà, Icy gọi đồ ăn bên ngoài về, coi như bữa tối luôn.

Đêm đó Ninh Thập Tam nằm trên giường Icy ngủ rất say, ngoại trừ cảm giác bị Icy ôm quá chặt, hẳn không hề gặp ác mộng. Sáng hôm sau tỉnh dậy, vết thương ở chân và thất lưng đã hết sưng, cũng không đau đớn nữa, nếu không phải nơi đó vẫn hơi bầm, Ninh Thập Tam thậm chí còn nghĩ ngờ rằng mình chưa từng bị thương.

“Đó là vì em có thể chất tốt, tốc độ hồi phục nhanh.”

Thấy Ninh Thập Tam lại nảy sinh nghi ngờ với những vết thương trên người, Icy giải thích.

“Thể chất tốt thì cũng không thể như siêu nhân được.” Ninh Thập Tam không đồng ý với cách lý giải của Icy.

“Chẳng lẽ em muốn bị đau nhiều ngày mới tốt...?”

“Cũng không phải thế...”

Chỉ là hồi phục như thế này thì nhanh quá, chẳng bình thường chút nào. Ninh Thập Tam ngờ vực nhìn Icy, thấy sắc mặt Icy có chút khó coi, lại còn hơi tai tái, có vẻ ngủ không ngon lắm.

“Anh có khỏe không?” Hấn lo lắng hỏi.

Icy liếc Ninh Thập Tam, bình thần đáp: “Chí ít cũng không như em, đau lưng đau chân đến cả đi cũng không ra hồn.”

Tuy rằng tối hôm qua sử dụng linh thuật trị thương giúp Ninh Thập Tam, khiến bản thân hứng chịu đau đớn, nhưng cũng chỉ đau trong vài phút mà thôi. Icy sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện mình yếu đuối hơn một nhân loại, dù đó có là người hấn yêu đi chăng nữa.

“Icy, anh còn lời nào ác độc hơn được nữa không?”

“Vậy bảo em giống ông già, đến tự đi cũng không được, như vậy được chưa?”

Ninh Thập Tam giơ tay làm điệu bộ đầu hàng, nhân nhượng là thượng sách, đỡ mệt đầu. Dù sao mấy vết thương trên người hấn đã lành lặn cả, tuy có hơi kì lạ, nhưng đây cũng không phải chuyện không tốt, chí ít thứ hai hấn vẫn có thể đi làm như bình thường. Nghĩ vậy, tâm trạng Ninh Thập Tam lập tức khá hơn, hấn chủ động đứng dậy đẩy ngã người đang ngồi trước bàn vẽ, mỉm cười nói: “Nếu đã khỏi rồi, chỉ bằng để em trả anh nốt chỗ tiền còn thiếu, xem anh còn dám coi em giống như ông già không.”

Hai thân mình quần quít ôm lấy nhau trên sàn nhà, bản vẽ mới được hoàn thiện một nửa bị gió thổi đi, từ từ rơi xuống bên cạnh bọn họ, sau đó nhẹ nhàng bị dè lên.

Mỗi tuần mới đối với Ninh Thập Tam, đều là sự khởi đầu mới cho tất cả mọi chuyện. Giờ phút này hấn thấy tâm tình vô cùng vui vẻ, ngay cả những bản kế hoạch nhặt nhẻo cũng trở nên thú vị.

Buổi sáng Ninh Thập Tam thuận lợi kí xong hợp đồng với khách hàng, lúc nghỉ trưa thì nhận được điện thoại của Diêu Lập Phong, hỏi thăm tình hình giữa Icy và hấn. Hôm đó Ninh Thập Tam bỏ đi mà không nói tiếng nào với Diêu Lập Phong, sau đó lại có rất nhiều chuyện xảy ra, Ninh Thập Tam nhất thời cũng không biết nên nói thế nào, hấn suy nghĩ một lúc rồi bảo: “Tao nghĩ là lần này mình sẽ không bị đá đâu.”

[Mày chắc chứ?]

“Ừ, Icy đối xử với Ninh Hi tốt lắm.”

Đối với Ninh Thập Tam, việc người yêu chấp nhận một người mắc khiếm khuyết như Ninh Hi còn khiến hấn vui vẻ hơn việc người yêu chấp nhận mình. Ninh Thập Tam thầm nghĩ, lần này chắc chắn hấn sẽ không chọn nhầm người đâu.

[Mong là thế.] Nhưng một chút, Diêu Lập Phong dường như muốn khẳng định nguyện vọng này, nói thêm lần nữa: [Nhất định là như thế!]

Ninh Thập Tam vội vàng kết thúc cuộc trò chuyện với thằng bạn chí cốt. Ăn xong bữa trưa, đang định ra ngoài làm việc thì sếp lại gọi hấn vào, giao cho hấn vài dự án bảo hiểm công trình, kêu hấn căn cứ theo tình hình mà lên kế hoạch. Phần lớn trong số đó đều là bảo hiểm tái tục, vì nhân viên phụ trách dự án này vừa mới từ chức, công ty vẫn chưa tìm được ai thích hợp để gánh vác, nên nhân viên cốt cán là hấn liền được gọi tới để giao phó.

“Đây đều là bảo hiểm tái tục, cậu chỉ cần mang đơn đi cho người ta kí tên là được rồi, không vất vả lắm đâu. Toàn bộ phí tổn đi lại sẽ được thanh toán, coi như là chi phí phục vụ công việc. Đối tượng áp dụng lần này là mấy tòa cao ốc thương mại, lợi nhuận thu về cao hơn bảo hiểm thông thường nhiều lắm đấy.”

Thấy Ninh Thập Tam có vẻ không muốn nhận, vị thủ trưởng lại từng bước thuyết phục. Thực ra giao việc này cho nhân viên nghiệp vụ khác cũng được, thế nhưng tất cả đều không đáng tin cậy bằng Ninh Thập Tam. Hơn nữa ông ta biết rõ với tài ăn nói của Ninh Thập Tam, có khả năng khách hàng sẽ không chỉ kí mỗi bảo hiểm tái tục mà còn kí nhiều loại bảo hiểm khác nữa. Đây mới là điểm trọng yếu nhất.

Ninh Thập Tam cân nhắc một lúc, rốt cuộc cũng đồng ý. Riêng cái khoản toàn bộ phí đi lại đều được công ty thanh toán đã quá sức hấp dẫn, hơn nữa phần trăm thu được từ bảo hiểm bất động sản cũng lớn hơn nhiều so với bảo hiểm tính mạng. Sếp giao cho hấn vụ này, rõ ràng là đang muốn giúp đỡ hấn, không có lý nào hấn lại chối từ.

Thấy Ninh Thập Tam đáp ứng, thủ trưởng rất vui vẻ, vỗ vỗ vai hân khen ngợi vài câu, sau đó hẹn hân cùng đi ăn tối, nhưng lần này Ninh Thập Tam lại từ chối.

“Xin lỗi chú, hôm nay cháu có hẹn rồi, để lần sau được không.”

“À há, hẹn hò với bạn gái hả?”

“Dạ không,” Ninh Thập Tam ngừng một lát, bổ sung: “Là người nhà của cháu.”

Sau khi tan ca, Ninh Thập Tam bước ra khỏi cơ quan đầu tiên, Icy hẹn hân và Ninh Hi tối nay đi ăn cùng nhau, Icy vừa gọi điện nói đã đặt bàn ổn thỏa, giờ chỉ chờ hân tới.

Ninh Thập Tam đi tới trước cửa cầu thang máy, nhưng đợi mãi mà thang vẫn chưa xuống, hân đành phải chuyển lối thang bộ, ai dè lại bị một người đụng phải ngay ở đầu cầu thang. Ninh Thập Tam lảo đảo, may mà nắm lấy tay vịn kịp lúc nên mới không té lăn xuống.

Va chạm khiến trước mắt Ninh Thập Tam đột nhiên choáng váng, rất nhiều hình ảnh hỗn độn nhanh chóng vút qua trong đầu. Một hồ nước trong veo giữa trời đất âm u tĩnh mịch, từng bách xanh mượt bao phủ hai bên, tiếp đó toàn bộ trí não bị xâm chiếm bởi hình ảnh nóc một tòa nhà, nhưng Ninh Thập Tam còn chưa kịp nhìn rõ thì cảnh tượng khác đã ập đến. Dãy lan can nhiều màu trên cao bỗng dưng gãy làm đôi, một bóng người lướt thật nhanh qua gần ấy cảnh vật, sau đó là tiếng rơi thật mạnh.

Âm thanh nặng nề, lại chói tai một cách kì quái, xé rách không gian vốn đang chìm trong bóng tối. Ninh Thập Tam bỗng cảm thấy trước mắt sáng bừng lên, lúc này hân mới nhận ra mình đang ngồi ở cửa thang bộ.

Những ảo giác vừa rồi thật sự quá mức chân thực, giống như chính hân vừa mới rơi từ trên cao xuống. Tim Ninh Thập Tam đập thình thịch, mồ hôi ra thở hổn hển, không thể nào thoát ra khỏi cảnh tượng hãi hùng vừa cảm ứng được.

“Anh không sao chứ?” Người vừa đụng phải hân sợ hãi vội vã ngồi xuống hỏi.

“Không sao.” Ninh Thập Tam cười gượng, cố gắng hồi tỉnh khỏi linh cảm vừa rồi.

Sau khi người đồng nghiệp kia rời đi, Ninh Thập Tam chậm rãi xuống lầu bằng thang bộ, bước thẳng tới ngã tư đường, nhìn dòng xe cộ qua lại không ngớt trước mắt, tâm trạng mới dần dần khá lên.

Giác quan thứ sáu kì bí này đã lâu lắm rồi không tới làm phiền hân, khiến hân gần như đã quên khuấy mất sự tồn tại của nó. Nếu như trước kia mỗi lần gặp ảo giác, hân đều dốc hết sức mình để cứu người, không chán ghét cũng chẳng thích thú với năng lực này, thì hiện tại hân lại không muốn chúng xuất hiện cho lắm, có lẽ hân vẫn yêu thích một cuộc sống bình thường, yên ổn bên gia đình hơn...

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy thôi, nếu biết có ai đó sắp sửa gặp chuyện, dù là việc công hay việc tư, Ninh Thập Tam vẫn không thể bỏ mặc họ. Chỉ là linh cảm vừa rồi rốt cuộc là sao vậy? Ngoại trừ cảnh vật xung quanh và người rơi từ trên lầu xuống thì hân chẳng biết thêm được gì hết.

Có tâm sự trong lòng, Ninh Thập Tam ăn tối mà hồn như bay trên mây, hơn nữa Ninh Hi cũng không tới, viện trưởng Tề gọi điện thoại báo Ninh Hi bị sốt nhẹ, tuy không nghiêm trọng nhưng tốt nhất không nên ra ngoài. Ninh Thập Tam vốn định đi thăm Ninh Hi, nhưng bị Ninh Hi từ chối, bảo rằng mình không việc gì, không cần phải lo lắng. Cho nên sau khi vội vàng dùng bữa với Icy, Ninh Thập Tam đề nghị về nhà luôn.

“Em có chuyện gì à?” Về đến nhà, Icy hỏi hân.

“Em hơi lo cho anh hai.” Ninh Thập Tam thuận miệng lấy Ninh Hi ra làm lá chắn.

Icy nhíu nhíu mày nhìn Ninh Thập Tam, dường như không tin lời hân nói. Ninh Thập Tam không cho Icy cơ hội hỏi tiếp, đẩy Icy ra khỏi phòng mình. “Tối nay em có công việc cần xử lí, anh về hoàn thiện nốt bản thiết kế đi, làm xong thì đi ngủ trước không cần tới tìm em đâu.”

Icy không hỏi thêm, nhưng trực giác cho hân biết Ninh Thập Tam đang giấu chuyện gì đó trong lòng. Thật ra Ninh Thập Tam cũng chẳng có bí mật gì, thứ duy nhất Ninh Thập Tam muốn giấu chỉ có thể là linh lực thần kì kia. Chẳng lẽ Ninh Thập Tam đã linh cảm được có ai đó sắp bỏ mạng?

Icy quay trở lại nhà mình, lấy laptop ra, di tay vào phần số liệu tử vong, lập tức danh sách những công chức sắp chết trong vòng ba ngày tới hiện ra trước mắt hắn. Số lượng rất nhiều, Icy không biết ai mới là người Ninh Thập Tam cảm ứng được, vì thế hắn đóng laptop lại, để nó tự biến mất giữa không trung.

Thật ra Icy cũng không cần điều tra, chỉ cần nạn nhân kia nằm trong khu vực hoạt động của hắn, đương nhiên đến lúc đó hắn sẽ được phái đi thu thập linh hồn. Mỗi tử thần đều có phạm vi hoạt động riêng của mình, phạm vi này được phân định dựa theo nơi ở của họ. Nếu như người Ninh Thập Tam cảm ứng được cách đây không xa, vậy rất có khả năng vụ việc lần này sẽ do hắn và Zero phụ trách.

Nhớ lại lần đầu tiên gặp nhau tại bệnh viện, đôi mắt đen thẳm của Icy càng sâu hơn. Linh cảm của Ninh Thập Tam rất chuẩn xác, không biết lần này hắn có thể cứu người thành công hay không?

Ninh Thập Tam tự nhốt mình trong phòng tra tài liệu tới tận nửa đêm, ngoại trừ thu hẹp được phạm vi đối tượng có thể gặp chuyện không may ra, hắn cũng không thu thập được thêm manh mối hữu dụng nào. Dẫu sao linh cảm của hắn quá ít ỏi, chỉ có một tòa nhà cao tầng, một cái hồ nằm ở vùng ngoại ô, nhưng hai thứ này đều bình thường đến mức không thể bình thường hơn. Chiếc lan can ọp ẹp trên cao là điểm đáng ngờ nhất, có thể đã lâu chưa được tu sửa cẩn thận, nên nạn nhân mới ngã xuống, dẫn đến cái chết bất ngờ.

Song dù đã thu hẹp phạm vi, những công chức có khả năng gặp chuyện bất trắc như vậy cũng phải gần trăm người. Làm trong ngành bảo hiểm đã lâu, gặp bao người thuộc đủ thể loại ngành nghề, kí trên dưới một nghìn hợp đồng bảo hiểm, mỗi lần phải ngồi lần mò danh sách xem ai có khả năng giống với người trong linh cảm nhất, hắn có cảm giác như mình đang tự ngược đãi bản thân.

Nhưng hắn cũng không thể chờ đến linh cảm tiếp theo được, bởi vì hắn không biết bao giờ nó mới tới, hơn nữa vụ việc lần này khác hẳn vụ Điều Lập Phong, hắn không cách nào xác định nổi vị trí xảy ra tai nạn, cho nên chỉ có thể điều tra dựa theo danh sách khách hàng. Thông tin về họ càng nhiều, khả năng thành công của hắn càng lớn.

Trưa hôm sau, khi đang đứng trong cầu thang máy thì Ninh Thập Tam đột nhiên cảm ứng được màu sắc của tòa nhà và khung cảnh xung quanh đó, bãi đỗ xe đằng trước tòa nhà lác đác vài chiếc xe, có mấy bóng người mơ hồ hiện lên hòa lẫn vào nhau, bọn họ tùm tùm một chỗ, hình như là đang ăn đồ nướng. Đàng xa là hồ nước trong vắt, dưới ánh mặt trời tỏa ra sắc vàng êm dịu.

Mùa hè mà mở tiệc BBQ trên sân thượng ư? Ninh Thập Tam cười khổ, nếu như anh chàng này thật sự vì ăn đồ nướng mà chết bất ngờ, vậy thì cũng oan uổng cho anh ta quá.

Dù sao linh cảm lần này cũng cho Ninh Thập Tam biết những phỏng đoán ban đầu của mình đã đi lệch hướng. Nhìn từ phía hồ nước, rừng cây, nóc nhà kia trông không giống nóc của một căn hộ bình thường, mà giống nóc của một căn biệt thự không được sử dụng thường xuyên, cho nên lan can mục nát cũng là điều có thể hiểu được. Vài chiếc xe dưới nhà chứng tỏ chủ nhà mời bạn bè đến biệt thự chơi, đang nướng BBQ thì rơi từ trên lan can xuống.

Ninh Thập Tam xem xét bản đồ một lúc, đối chiếu hình dáng hồ thì tìm ra được vị trí của nó. Đây là một hồ nhân tạo, xung quanh xây không ít biệt thự, cho nên hắn chỉ cần tìm ra người có biệt thự đằng trước hồ là được. Biệt thự trong linh cảm lại khá lớn, hẳn chủ nhà là người khá giàu có, tra ra đối tượng mang những đặc điểm này trong danh sách khách hàng của hắn chắc sẽ không quá khó khăn. Ninh Thập Tam cảm thấy mừng vì mình đã nhận xử lí đồng bảo hiểm bất động sản sắp giao, nhờ thế mà hắn có thể danh chính ngôn thuận tra cứu tư liệu về mặt tài sản cố định của khách hàng.

Trước khi tan ca, rớt cuộc trong cả lô lốc tài liệu Ninh Thập Tam cũng tìm ra vài người từng kí hợp đồng với mình. Những người này đều có bất động sản ở ngoại ô, gần hồ nước nhỏ, thế nhưng Ninh Thập Tam vẫn chưa thể đoán ra người sẽ gặp bất trắc lần này là ai.

Vì thế buổi tối sau khi dùng bữa ở ngoài xong, Ninh Thập Tam lập tức về nhà gọi điện cho từng người. Hắn giới thiệu chức vụ của mình, sau đó nói rằng gần đây công ty mới đưa ra mấy loại bảo hiểm bất động sản mới, hỏi xem họ có thấy hứng thú không, rồi mới từ từ chuyển trọng tâm câu chuyện sang biệt thự vùng ngoại ô.

Về phương diện giao tiếp, Ninh Thập Tam rất có thiên phú. Hầu hết mọi người đều bị tài ăn nói của hắn thuyết phục, kiên nhẫn mà trả lời từng câu hỏi của hắn. Ngoại trừ nhà họ Tống là người giúp việc ra nghe

máy, không hiểu biết về bất động sản, còn đâu những người khác đều tỏ thái độ hứng thú với loại bảo hiểm mới, còn hẹn hán gặp mặt bàn chi tiết. Sau khi gọi hết một lượt, Ninh Thập Tam tựa vào sofa thở dài. Hần chỉ muốn điều tra thôi, cũng không có ý định kiếm tiền, ai biết thần tài lại ưu ái hần như vậy, đi điều tra xem ai sắp chết mà còn có thể kí được hợp đồng bảo hiểm.

Trong lúc trò chuyện mấy người kia đều nói gần đây không tới biệt thự, cho nên cuối cùng Ninh Thập Tam dồn hết nghi vấn vào vị họ Tống. Ban nãy chị giúp việc nói chị Tống đã đi du lịch, anh Tống cũng ra ngoài với mấy người bạn. Ninh Thập Tam hỏi bao giờ thì họ trở về, chị ta bảo không biết, còn tưởng Ninh Thập Tam cố ý dò hỏi để thực hiện hành vi trộm cắp, nói bóng gió rằng nhà họ Tống bảo vệ rất nghiêm ngặt, đừng nghĩ đến chuyện lên vào cấp đồ.

Đi tụ tập với đám bạn có vẻ phù hợp với linh cảm của Ninh Thập Tam. Thế nhưng hần lại không dám khẳng định vị họ Tống này chính là nạn nhân. Lần này hần cảm ứng được rất ít thông tin, hầu như đều là tự mình điều tra ra. Thật kì quái, chẳng lẽ linh lực của hần đang dần biến mất? Hay là do một thế lực bí ẩn nào đó ngăn cản nó phát huy sức mạnh?

Hần thử gọi điện cho anh Tống, nhưng không cách nào kết nối được. Về phần chị Tống thì hần chưa tiếp xúc bao giờ, nên cũng không có số điện thoại. Hơn nữa chị ta đang ở nước ngoài, cho dù liên lạc được thì cũng không giúp gì cho vụ điều tra hết.

Ninh Thập Tam bóp bóp trán, hần cảm thấy thay vì cứ nghĩ tới nghĩ lui như vậy, không bằng tới thẳng biệt thự kia một chuyến, nhắc nhở anh ta chú ý cái lan can là xong.

“Em đau đầu sao?”

Một giọng nói lạnh lùng cất lên, Ninh Thập Tam ngẩng đầu, thấy Icy đang đứng ở cửa nhìn mình chăm chú, chẳng biết hần vào nhà từ lúc nào.

“Ừ, đầu rất đau.”

Manh mối ít ỏi, cũng chẳng biết nên xử lí thế nào mới tốt, Ninh Thập Tam lầm bầm than thở, thế nhưng hần lập tức đổi sang gương mặt tươi cười, đứng dậy bước ra đón, hỏi: “Có phải không có gối ôm thì anh khó ngủ nên mới đến tìm em đúng không?”

“Anh nghĩ người cần được ôm lúc này chính là em, nhìn em mệt mỏi quá.”

Icy đi tới trước bàn làm việc của Ninh Thập Tam, tắt máy tính, đóng tài liệu lại hộ hần, nhưng lại bị Ninh Thập Tam ngăn cản, “Em còn chưa làm xong mà.”

“Việc em nên làm hiện giờ là nghỉ ngơi.” Icy nói một câu đầy ẩn ý: “Em nỗ lực hết sức như vậy là tốt rồi, không cần làm mình mệt mỏi.”

Quả thật những thứ cần tra hần cũng đã tra, hơn nữa tai nạn xảy vào chạng vạng ngày mai, bây giờ lo nghĩ cũng không có tác dụng gì. Ninh Thập Tam đưa mắt nhìn Icy, dù đang lo lắng nhưng gương mặt Icy vẫn lãnh đạm như cũ, cũng may là hần đã quen rồi. Ninh Thập Tam kéo tay Icy, mỉm cười: “Vậy cùng về nghỉ ngơi thôi.”

Thế nhưng khi trở lại nhà Icy, Ninh Thập Tam phát hiện ra mình đã lầm rồi. Chẳng hề có màn quần quít lúc nửa đêm như trong tưởng tượng của hần, Icy đưa một cái gối cho hần, ra hiệu cho hần ngủ. Nụ cười trên mặt Ninh Thập Tam cứng ngắc, lần đầu tiên lòng tự tin của hần bị lung lay...hóa ra hần không hề có mị lực như hần vẫn nghĩ, chỉ ít là khi ở trước mặt Icy, thật sự không hề có tí nào.

Đèn tắt, giữa bóng tối Icy khẽ đặt một nụ hôn lên môi Ninh Thập Tam: “Đi ngủ sớm một chút, ngày mai em còn nhiều việc phải làm.”

Hai người dựa vào nhau rất gần, Ninh Thập Tam có thể cảm nhận được đôi mắt sâu thẳm hơn cả màn đêm của Icy. Đồng tử như ngọc đen, lóe ra ánh sáng huyền bí không thể nào thấu tỏ, sự thần bí này khiến tâm Ninh Thập Tam đột nhiên hoảng sợ.

Icy không phải người thường, điều này Ninh Thập Tam đã sớm biết, nhưng rốt cuộc Icy là người như thế nào? Lăn lộn trong ngành bảo hiểm bao năm, nhận biết được đủ thể loại khách hàng, nhưng Ninh Thập

Tam thật sự không đoán ra. Trước đây hẳn cho rằng việc đó không quan trọng, nhưng hiện tại suy nghĩ ấy bắt đầu dao động, trực giác cho hẳn biết trong câu nói của Icy còn có hàm ý khác.

“Icy, anh...có phải anh biết được chuyện gì rồi không?”

Icy không trả lời, mà nằm xuống bên cạnh hẳn, một lúc sau mới nói: “Gần đây anh nhận biết được rất nhiều màu sắc.”

Chủ đề câu chuyện thay đổi cái roẹt, thế nhưng Ninh Thập Tam rất thích nghe giọng Icy, giọng nói trầm ổn mang theo chút giá lạnh, nghe tiếng hẳn nói cũng là một loại hưởng thụ. Ninh Thập Tam không để bụng chuyện đổi chủ đề của Icy, chỉ bảo: “Đây là chuyện tốt nha, màu sắc là sinh mệnh của nhà thiết kế, nhất định những tác phẩm của anh sẽ càng tuyệt vời hơn.”

“Nhưng anh vẫn không nhận ra màu xanh, Ninh Hi nói đó là màu của bầu trời, nhưng anh không cách nào thấy được.”

“Không nên nóng lòng, từ từ rồi anh sẽ nhìn được thôi, có khi anh sắp phân biệt được rồi ấy chứ.”

Icy không nói nữa, Ninh Thập Tam đợi một lát, rốt cuộc vẫn không nhận được câu trả lời nào, hẳn hơi mệt mỏi nhắm mắt lại thuận miệng nói: “Sau này em sẽ dạy cho anh cách phân biệt các màu.”

Nói xong, Ninh Thập Tam liền chìm vào mộng, không biết Icy có trả lời hẳn không, hẳn chỉ mơ hồ cảm thấy có ai đó đang vuốt ve những sợi tóc của mình, giống như vỗ về an ủi một con thú nhỏ. Ninh Thập Tam rất dễ chịu, vì thế hẳn cuộn mình tận hưởng sự dịu dàng ấy.

“E là anh sẽ mãi mãi không thể thấy được.” Icy đùa nghịch tóc Ninh Thập Tam, cúi đầu thấp giọng nói.

Bởi vì màu xanh là màu hạnh phúc, tượng trưng cho hi vọng. Nhưng hy vọng lại là cấm ngữ đối với tử thần. Tử thần chỉ biết mang đến bất hạnh cho loài người, sự xuất hiện của bọn họ gắn liền với cái chết, đau thương và tuyệt vọng.

Sáng hôm sau khi tỉnh lại, Ninh Thập Tam không thấy Icy đâu, bên giường chỉ có một mẫu giấy nhỏ Icy ghi có việc phải đi giải quyết, tạm thời vắng nhà. Nét chữ cứng cỏi tinh tế, nhưng màu mực quá đen khiến người ta cảm thấy không thoải mái. Nỗi lo lắng theo những nét mực từ từ dâng lên trong đáy lòng. Nhớ lại lời tối qua của Icy, Ninh Thập Tam cảm thấy nhất định Icy có chuyện muốn nói nhưng cuối cùng lại quyết định im lặng.

Song Ninh Thập Tam có chuyện quan trọng hơn phải làm, cho nên chỉ lát sau trọng tâm lo lắng của hẳn đã chuyển sang vị khách hàng họ Tống. Ăn sáng xong, Ninh Thập Tam gọi điện cho công ty xin nghỉ, sau đó thuê một chiếc ô tô, dự định lái xe đến căn biệt thự kia. Ai dè chưa đi được bao xa thì nhận được điện thoại của viện trưởng Tề, nói không thấy Ninh Hi đâu nữa, hỏi xem có đến chỗ hẳn hay không.

“Anh trai cháu không tới.” Vừa nghe về tình hình của Ninh Hi, Ninh Thập Tam lo lắng, cuống cuống hỏi: “Hay là đang ở cùng với Zero? Lần trước cũng là do Zero dẫn anh ấy ra ngoài.”

“Ở đâu cơ? Zero là cái gì?” Viện trưởng Tề khó hiểu hỏi.

“Anh ta tên Zero, cháu không biết họ tên đầy đủ của anh ta là gì. Zero là họ hàng xa của ông lão làm vườn, lần trước tới lo hậu sự thì quen biết anh trai cháu, sau đó hay quần lầy anh ấy. Bác liên lạc thử với Zero hỏi xem anh ta có biết Ninh Hi ở đâu không.”

“Cháu trai của ông lão làm vườn lo xong hậu sự thì về luôn trong ngày rồi mà, thằng bé này, cháu không làm lẫn đó chứ?”

KẾT!!!!

Tiếng phanh xe khẩn cấp vang lên chói tai, Ninh Thập Tam đỗ xe ở ngay giữa đường, không nhúc nhích, ngơ ngẩn nhìn về phía trước. Toàn bộ tâm trí rối loạn, dòng suy nghĩ thông suốt trong nháy mắt không thể tiếp tục được nữa, giống như lọ mực đột ngột đổ cái ụp, Ninh Thập Tam luống cuống không biết phải bắt đầu từ đâu.

Zero không phải người thân của ông lão làm vườn, mọi người trong viện an dưỡng không ai biết gã ta. Nhưng Zero vẫn thường xuyên lui tới trại an dưỡng mà, Ninh Hi rất thân với gã, gã cũng là bạn của Icy

nữa. Những điều này thật sự quá sức mâu thuẫn, nhưng chúng lại bày ra rõ ràng trước mắt hắn, hắn đâu thể nào lằm đợc? Không thể hiểu nổi, Ninh Thập Tam tức giận đến nỗi tự giạt tóc mình, hắn phát hiện có rất nhiều chuyện ngay từ đầu đã là giả dối. Có người giảng bầy hắn và Ninh Hi, tất cả mọi thứ đều bắt đầu từ những lời nói dối và kết thúc cũng bằng sự dối trá.

Phía sau liên tục vọng đến tiếng còi inh ỏi, vì Ninh Thập Tam dừng xe đột ngột nên những chiếc xe phải dừng theo phía sau không ngừng gửi đi tín hiệu cảnh cáo. Ninh Thập Tam lấy lại tinh thần, vội vã cho xe vào ven đường, muốn sắp xếp các suy nghĩ lại thành một mạch thống nhất, đáng tiếc hắn không thể. Tâm trí lúc này rất hỗn loạn, không cách nào tập trung nổi, lại lo lắng Ninh Hi có chuyện xảy ra, Ninh Thập Tam đành phải để mặc những phỏng đoán không cần thiết, quay xe lái về viện an dưỡng. Hiện giờ, tìm anh hai là việc quan trọng nhất, những thứ khác để sau lo đi.

Ngay khi tới viện an dưỡng, Ninh Thập Tam lập tức đi tìm viện trưởng, hỏi thăm tình hình một cách rõ ràng, mới biết sau khi ăn sáng thì Ninh Hi biến mất. Mọi người tìm khắp nơi trong viện mà không thấy tung tích đâu. Rút kinh nghiệm lần trước, viện an dưỡng đã trang bị cho Ninh Hi một chiếc đồng hồ GPS đeo tay, nhưng có người phát hiện ra chiếc GPS bị vứt ở bồn hoa, còn Ninh Hi ở đâu thì không biết.

“Hay là bị bắt cóc rồi? Chúng ta vẫn nên báo cảnh sát thôi.” Có người đề nghị.

Không thể nào, bọn bắt cóc cũng không ngu đến mức đại gia không bắt lại đi bắt một người có vấn đề về nhận thức. Hơn nữa hắn và Ninh Hi cũng đâu có tiền, đâu đáng để bắt cóc. Ninh Thập Tam cảm thấy chuyện này không hề đơn giản như vậy, đề nghị: “Tìm kĩ lại một lượt nữa xem, nếu như không thấy thì hãy gọi cảnh sát.”

Vì thế mọi người lại cùng nhau tìm thêm một lần. Cuối cùng khi đi ngang qua tầng hầm, Ninh Thập Tam bỗng giật mình, có loại trực giác thúc giục hắn mau đi vào đây.

Tầng hầm rất âm u ẩm ướt, vì ít khi dùng đến, cho nên lúc nào cũng bị khóa kín. Thế nhưng sau khi tiến lại gần, mọi người lại loáng thoáng nghe được bên trong có tiếng động. Viện trưởng kêu người mở cửa, Ninh Thập Tam là người đầu tiên chạy vào, lập tức mùi rượu nồng nặc khắp căn hầm xộc vào mũi hắn. Bật đèn lên, hắn nhìn thấy trên mặt đất có rất nhiều bình rượu lăn lóc, Ninh Hi đang ôm đầu cuộn mình lui ở góc tường, rất chặt, gần như muốn co hết toàn bộ thân thể lại, miệng lẩm bầm cái gì đó, không hề có phản ứng khi thấy bọn họ.

“Anh hai!” Ninh Thập Tam vội vã chạy đến, nắm lên bả vai Ninh Hi để Ninh Hi đối mặt với mình, vội vã hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy? Sao anh lại ở chỗ này?”

“Tiểu Phúc Tiểu Phúc!”

Ninh Hi kháng cự luồng ánh sáng đột ngột ập tới, giãy dụa liên tục, mãi đến khi nhận ra người phía trước là Ninh Thập Tam, cậu mới dần dần bình tĩnh lại, ôm lấy hắn, mơ mơ màng màng nói: “Là tên người xấu mang anh tới đây, hắn ta nói nơi này có nhiều đồ chơi, còn cho anh uống rượu nữa, rất ngon...”

Cái tên khốn nạn!

Nếu như giờ phút này Zero đang đứng trước mặt, Ninh Thập Tam tin chắc mình sẽ không do dự dám cho gã một cú phũ đầu thật mạnh. Trước kia lúc ở cô nhi viện, bọn hắn thường xuyên bị nhốt. Ninh Hi rất sợ không gian tối tăm kiểu này. Vậy mà hôm nay lại bị nhốt trong đây lâu như vậy. Căn hầm rất rộng, Ninh Hi lại không tìm thấy công tắc đèn, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng biết Ninh Hi khổ sở ngần nào, cũng may mà anh trai hắn say rượu, nếu không sẽ bị bóng tối nơi đây khiến cho phát cuồng mất.

“Tên người xấu gạt anh, hắn nói đi một lát sẽ về, nhưng anh ngủ lâu như vậy mà vẫn chưa thấy hắn đâu, anh rất sợ...” Ninh Hi vùi mặt vào ngực Ninh Thập Tam, oan ức nói.

“Gã ta là người xấu, cho nên sau này anh đừng có để ý đến gã ta nữa!”

Sắc mặt Ninh Hi ửng hồng, Ninh Thập Tam sờ sờ trán anh trai, cảm thấy làn da dưới tay nóng rần. Lần trước Ninh Hi bị ốm vẫn chưa khỏi hẳn, lại bị nơi ẩm ướt này làm cho khiếp sợ, nên bệnh tình tái phát trở lại.

Viện trưởng Tề vội vã nhờ người hỗ trợ công Ninh Hi vào phòng bệnh. Ninh Thập Tam luôn theo cạnh, tuy ngoài mặt rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lửa giận đang bùng nổ dâng trào. Có một số việc không muốn nghĩ tới, nhưng lại không thể không nghĩ, chân tướng sự thật đang dần dần được hé lộ khiến cho người ta đau khổ.

Bác sĩ xem bệnh cho Ninh Hi, nói Ninh Hi chỉ vì kinh hải quá độ nên mới phát sốt, không có vấn đề gì lớn, uống thuốc xong thì nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Ninh Thập Tam nhìn đồng hồ, giờ đã là ba giờ chiều.

“Gần đây rất nhiều người cùng phòng nói Ninh Hi thường xuyên lảo đảo một mình, bác đang định hẹn gặp cháu để nói về vấn đề này, không nghĩ lại xảy ra chuyện như vậy.” Viện trưởng Tề rất lo lắng hỏi Ninh Thập Tam, “Người xấu ban nãy Ninh Hi nói tới là ai? Là do Ninh Hi tưởng tượng? Hay là có người lừa gạt nó thật?”

Nếu là trước kia, viện trưởng Tề nhất định cho rằng việc xảy ra lần này là do bệnh của Ninh Hi tái phát, nhưng dù nó tái phát thì Ninh Hi cũng không thể tự mở cửa tầng hầm, lại còn chuẩn bị nhiều rượu thể được, cho nên ông nghi ngờ rằng có người cố tình sắp đặt tất cả mọi chuyện, và người đó là cái gã mà Ninh Hi luôn miệt thị kẻ người xấu.

“Sau này gã ta sẽ không xuất hiện nữa.” Đã đạt được mục đích, đương nhiên đâu cần xuất hiện nữa, Ninh Thập Tam cười nhạt, nói: “Viện trưởng Tề, phiền bác chăm sóc anh trai cháu một lát, cháu có chuyện phải đi giải quyết.”

“Cháu cứ yên tâm.”

Quen biết lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên viện trưởng Tề nhìn thấy biểu cảm âm trầm trên gương mặt luôn ôn hòa điềm đạm của Ninh Thập Tam. Lòng ông dấy lên một cảm giác quái lạ. Xem ra cậu thanh niên này không hiền lành giống như vẻ bề ngoài của mình, viện trưởng nghĩ, không biết có việc gì có thể quan trọng hơn cả Ninh Hi đây.

15. Chương 15

Ninh Thập Tam sa sầm mặt bước nhanh ra ngoài, lái xe thẳng đến vùng ngoại ô. Zero rất khôn ngoan, lợi dụng Ninh Hi để tìm chân hắc, khiến hắc không cách nào rời khỏi viện an dưỡng. Nhưng việc Zero làm cũng chứng tỏ phỏng đoán của Ninh Thập Tam là hoàn toàn chính xác. Không sao, gã muốn chơi thì hắc sẽ chơi đến cùng. Giờ thì hắc phải chạy đua với thời gian, đến căn biệt thự kia kịp lúc mặt trời lặn để ngăn cản tai nạn xảy ra đã. Về phần Icy...dáng người cao gầy ấy cứ thoáng ẩn thoáng hiện trước mắt hắc, Ninh Thập Tam bực bội lắc mạnh đầu, ngăn mình nghĩ tiếp.

Ninh Thập Tam không hay ra ngoại ô, may mà trên xe trang bị GPS nên hắc không đến mức lạc đường. Đi được nửa đường thì bị kẹt xe, Ninh Thập Tam không còn cách nào khác, đành phải rẽ vào một con đường nhỏ ngoằn ngoèo, đồng thời gọi điện cho vị khách họ Tống, nhưng điện thoại của anh ta luôn trong tình trạng tắt máy.

Khi đang rẽ về đường lớn, xe phi qua đám đá cuội khiến nó xóc nảy dữ dội, trước mặt Ninh Thập Tam tối sầm, hắc hoảng hốt trông thấy một cánh tay đang vòng qua lan can mở chốt, động tác rất nhanh, Ninh Thập Tam chỉ kịp nhìn thấy ngón tay người kia có đeo một chiếc nhẫn kim cương, viên kim cương theo cái vung tay dứt khoát của chủ nhân nó mà vẽ nên một đường cong hoàn mỹ, mang theo khí tức của tử vong.

Ninh Thập Tam giảm mạnh phanh. Hắc đột nhiên nhận ra mình đã biết được một bí mật không nên biết. Anh Tống không phải bắt cản ngã chết, mà là bị giết!

Ninh Thập Tam run rẩy hồi lâu, sau khi suy luận sự việc theo chiều hướng ấy, liền vội vã gọi điện cho nhà họ Tống, nghe máy vẫn là người giúp việc lần trước. Chị ta nhận ra giọng Ninh Thập Tam, nghe hắc báo có chuyện gấp cần liên hệ với anh Tống ngay thì nghi ngờ hắc làm cho mấy công ty lừa đảo, cảnh cáo đồng

dài một thôi một hồi nhưng vẫn nhất định không cho hắn biết cách liên lạc. Ninh Thập Tam không còn thời gian nghe chửi ta lải nhải nữa, tức tối cúp máy, nhả ga lái xe đến thẳng biệt thự.

Hơn nửa tiếng sau, xe của Ninh Thập Tam lại phải dừng một lần nữa. Căn biệt thự đã thấp thoáng trong tầm mắt, nhưng con đường phía trước đang được sửa chữa, không thể lái xe qua, chỉ có thể men theo đường vòng. Ninh Thập Tam nhìn đồng hồ, đã năm giờ hơn, đáng lẽ chỉ mất một giờ để tới nơi thì hắn mất tận hai giờ. Ban nãy vì kẹt xe nên mới phải đổi hướng, giờ mà đổi nữa chắc không kịp mất. Nhìn biệt thự nhà họ Tống cách chỗ mình không xa, Ninh Thập Tam tắt xe vào lề đường, quyết định tự chạy đến.

Con đường đang thi công vô cùng khó đi, Ninh Thập Tam cố gắng lách mình qua, ra đến chỗ bằng phẳng thì không cẩn thận té nhào một cái. Trong lúc té hắn trông thấy cảnh vật trước mắt lắc lư dữ dội, biển số căn biệt thự loáng thoáng hiện lên, trên đó hình như có đề một chữ Tống. Nhưng còn chưa thấy rõ, trước mắt đã tối sầm, một vật thể lớn rớt xuống, phía trên đầu vang lên tiếng động, cửa lan can bị đẩy văng ra đang đung đưa không ngừng.

Ninh Thập Tam lắc lắc đầu, đứng dậy nhìn đồng hồ, từ giờ đến lúc tai nạn xảy ra chỉ còn mười ba phút, đây cũng là khoảng thời gian cuối cùng cho phép hắn cứu người. Không thể chần chừ, Ninh Thập Tam vừa gọi điện thoại cho anh Tống vừa chạy thật nhanh. Sắc trời dần tối, bóng cây rậm rạp xung quanh khiến cho bóng tối càng dày đặc hơn. Có một bóng đen duyên dáng đứng phía sau Ninh Thập Tam, thấy hắn lo lắng thì lạnh lùng nở nụ cười, sau đó lập tức biến mất, có điều Ninh Thập Tam đang nóng lòng cứu người nên hoàn toàn không hay biết sự hiện diện của nó.

Bên kia đường dây vang lên tiếng títt títt báo bận, Ninh Thập Tam vui mừng, vậy có nghĩa là anh Tống đã mở máy, chỉ cần gọi liên tục thì chắc chắn sẽ liên lạc được.

Chẳng mấy chốc đã đến nơi, Ninh Thập Tam đi dọc dãy biệt thự tìm biển nhà họ Tống, gần đến nơi thì điện thoại báo đã kết nối, Ninh Thập Tam vội vã lên tiếng: “Có phải anh Tống đó không? Tôi là nhân viên công ty bảo hiểm Thiên Vận...”

Người bên kia chẳng hề ừ hử gì, nghe Ninh Thập Tam nói được nửa câu đã dập máy, đến khi Ninh Thập Tam gọi lại lần nữa thì điện thoại lại tiếp tục báo không liên lạc được.

Người này làm sao vậy? Tính mạng đang ngàn cân treo sợi tóc, chí ít cũng phải chờ hắn nói xong một câu rồi hãy cúp máy chứ! Ninh Thập Tam bực tức xong lại nghĩ có lẽ tại cách nói chuyện của mình có vấn đề, nếu như ban nãy nói thẳng rằng có người muốn hại anh, anh đừng lên sân thượng, có lẽ sẽ hiệu quả hơn nhiều.

Nhưng giờ hối hận cũng vô ích, tuy điện thoại không thể gọi, song từng làn gió đêm mang theo mùi thịt nướng ngào ngạt thổi tới cho Ninh Thập Tam biết biệt thự của nhà họ Tống đang ở ngay phía trước. Ninh Thập Tam ngoặt qua một tòa nhà, lập tức trông thấy nóc biệt thự trong linh cảm của mình hiện ra. Sân thượng biệt thự sáng trưng, loáng thoáng vang lên tiếng nói chuyện, Ninh Thập Tam mừng rỡ, đang định chạy đến nhấn chuông cửa, chợt cảm thấy không khí xung quanh trở nên lạnh lẽo, có tiếng người nhẹ nhàng nói: “Cậu chậm chân mất rồi, Ninh Thập Tam.”

Ninh Thập Tam kinh ngạc quay đầu, liền thấy Lulu đang đứng cách hắn không xa, khóe miệng hơi cong lên, tư thế đầy vẻ chiến thắng. Dù trời chưa tối lắm, nhưng Lulu lại khiến hắn cảm thấy xung quanh âm u dị thường, đầy mùi tử vong.

P phía trên vang lên tiếng động mạnh kèm theo một tiếng kêu sợ hãi, Ninh Thập Tam ngẩng đầu, liền thấy cửa rào chắn bị bật tung, có người rơi thẳng xuống, theo sau là một bóng đen bay xuống cùng. Quần áo của người nọ đen như mực, vạt áo dài bay thốc lên trên, trong phút chốc cả bầu trời như bị nhuộm đen hoàn toàn, nhưng màn đêm lạnh lẽo lại bị lưỡi hái màu bạc trong tay người nọ xé rách, cả vùng trời rộng lớn nổi chớp chói lòa. Ninh Thập Tam thấy rất rõ, lưỡi hái kia xẹt qua lồng ngực người rơi xuống, một bóng hình nhợt nhạt tách ra khỏi thân thể, nhẹ nhàng bay theo lưỡi hái vào trong tay người mặc đồ đen, sau đó một tiếng phịch nặng nề vang lên, thân thể nọ tiếp đất.

Người rơi xuống ngay trước mặt, nhưng Ninh Thập Tam lại không đủ dũng cảm liếc nhìn, chỉ trong chớp mắt nhìn thấy linh hồn bị hút ra khỏi thể xác, tinh thần hắn đã bị chấn động trước uy nghiêm và sự thần thánh của tử thần.

Người mặc đồ đen đáp xuống trước mặt hắn, áo choàng dài khe bay lất phất, đẹp dễ huyền bí không thể diễn tả bằng lời, giống như bao lần hắn từng thấy trước đây, điểm khác biệt duy nhất chính là tay người nọ nắm chặt chiếc lưới hái màu bạc, âm u hơn cả đêm tối, buốt giá hơn cả băng tuyết, mang theo khí tức bị thương lạnh lẽo của tử thần, làm cho người khác không dám tiếp cận.

Bốn mắt nhìn nhau, nhưng không ai nói gì, dường như có bức tường trong suốt ngăn cách giữa bọn họ.

Cuối cùng vẫn là tiếng kêu sợ hãi trên sân thượng cắt đứt bầu không khí trầm mặc. Phát hiện có chuyện xảy ra, mọi người trên lầu vội vã chạy xuống. Lulu nhún vai, nhìn hai người họ như thể đang xem trò vui, mỉm cười nói: “Nơi đây rất ồn ào, hay là tìm chỗ khác nói chuyện đi.”

Cô ta vừa nói xong, Ninh Thập Tam liền cảm giác tay bị nắm chặt. Icy kéo lấy hắn, trong chớp mắt di chuyển tới một chỗ xa. Ninh Thập Tam quay lại nhìn, nhưng căn biệt thự đã khuất khỏi tầm mắt, hắn không thể thấy được chuyện gì đang diễn ra ở hiện trường, chỉ loáng thoáng nghe có tiếng khóc lóc nức nở âm ỉ, phá vỡ đêm đen tĩnh mịch.

Hắn quay đầu, vừa vặn chạm phải đồng tử lạnh đậm của Icy, bỗng dưng Ninh Thập Tam cảm thấy lạnh toát, trong ngực bùng bùng lửa giận, ngọn lửa từ ngực nhanh chóng lan ra toàn thân, nhưng không cách nào đẩy lùi được sự lạnh lẽo kia. Đó là hơi lạnh Icy mang đến, trói chặt lấy hắn, khiến hắn không cách nào chống cự được.

Hoảng hốt nhớ lại lần Icy đứng chặn trước mũi xe tải đêm đó, thì ra không phải Icy tự sát mà là đang thi hành nhiệm vụ, Ninh Thập Tam cười lạnh, giằng lại tay mình.

“Thật ra cậu chỉ có mười ba phút thôi đúng không?” Lulu giơ tay nhìn đồng hồ, mỉm cười nói: “Ban nãy bọn tôi đã tính rất kĩ càng, linh cảm của cậu không phải vana năng, cậu cũng không phải chúa cứu thế, không thể cứu được tất cả mọi người.”

“Các người rốt cuộc là ai?”

Ninh Thập Tam lui về sau một bước, nhìn Lulu và Icy bằng ánh mắt thù địch. Icy đã thu lưới hái về, nhưng khí tức tử vong thì không cách nào nhạt bớt, lại thấy Zero đang khoanh tay đứng đằng xa, Ninh Thập Tam mơ hồ đoán được thân phận của bọn họ, có điều hắn không dám tin đó là sự thật.

“Những gì vừa xảy ra cậu đều đã thấy rõ, sao còn muốn hỏi?” Đả kích đối phương thành công khiến Lulu rất khoái trá, cô cười mỉm nói: “Nhưng tôi cũng không ngại giải thích một chút cho cậu rõ, ở thế giới này mỗi ngày đều có rất nhiều người chết, mà chúng tôi chính là những người dẫn đường cho linh hồn họ sau khi họ lìa đời. Tôi, Icy, Zero, đều được nhân loại các cậu gọi bằng một cái tên rất dễ nghe, tử thần.”

Lulu thông thả đi vòng quanh Ninh Thập Tam, dương dương tự đắc cất tiếng: “Cậu chớ nên đối nghịch với tử thần, trên thực tế ngoài năng lực linh cảm ít ỏi của mình ra, cậu chẳng có cái gì sất. Bảo cậu là thiên địch của chúng tôi, là đánh giá cậu quá cao rồi.”

Ninh Thập Tam không thèm để ý tới cô ta, chỉ nhìn chằm chằm Icy, hỏi: “Thật vậy sao?”

Icy không đáp, sự ung dung khi thu thập linh hồn ban nãy tựa như đã biến mất, đôi mày chau nhẹ, không biết phải trả lời như thế nào.

Việc Ninh Thập Tam xuất hiện nằm trong dự liệu của Icy, nhưng khi dự liệu này trở thành sự thật, Icy lại lúng túng, thậm chí còn cảm thấy hơi sợ hãi. Trong đôi mắt của Ninh Thập Tam, Icy nhìn thấy sắc thái trước đây chưa từng có, từ lúc đầu là kinh ngạc, hồ hững rồi sang thù địch, khiến Icy vô cùng hoảng hốt, ngực như bị đâm một dao, dâng lên cảm giác mất mát chết lặng. Icy theo bản năng nắm lại tay, ngón tay này còn còn vương hơi ấm của Ninh Thập Tam, là cảm giác cuối cùng sót lại sau khi Ninh Thập Tam giằng khỏi hắn.

Thì ra yêu thích một người còn đau đớn hơn cả khi bị linh thuật phản phệ, Ninh Thập Tam không cần hắn nữa, nhưng tình cảm dành cho Ninh Thập Tam thì không thể nào thu hồi.

“Anh vẫn luôn gạt tôi.” Icy nghe thấy Ninh Thập Tam khẽ nói.

Không đúng, chỉ là có vài việc hắn chưa nói ra mà thôi, hắn không hề lừa gạt Ninh Thập Tam. Trừ khi nhân loại gọi yêu thương là lừa gạt. Quan hệ giữa bọn họ là đối địch, tuy biết trước sẽ chẳng có kết cục vui

về, nhưng hấn cũng chẳng hề để ý, thậm chí chỉ nghĩ xem phải làm sao để có thể giữ Ninh Thập Tam ở bên cạnh mình. Hiện giờ hai người ở hai phe khác nhau, hấn không nói gì không phải không có gì để nói, mà vì không biết phải giải thích thế nào Ninh Thập Tam mới chịu tin hấn.

Ninh Thập Tam coi sự im lặng của Icy là ngầm thừa nhận, hừ một tiếng nặng nề.

Thấy Ninh Thập Tam tức giận, Lulu mỉm cười lên tiếng: “Đương nhiên, Icy vốn là tử thần được đặc biệt phái tới điều tra cậu, nhưng tốn bao nhiêu thời gian mà vẫn không thu được kết quả gì ra hồn. À, đúng rồi, sự cố xảy ra trên đường hôm trước cũng là một phần của cuộc điều tra, chúng tôi đều đứng một bên quan sát cậu, màn chống trả của cậu thật sự không tồi.”

“Người nói ít đi một chút không được sao?” Zero đứng đằng xa không nhịn được ngắt lời.

Lulu không vui liếc nhìn Zero, sau đó chuyển tầm nhìn, quét một lượt qua Icy mặt lạnh như tiền đứng bên cạnh, rồi cười nói với Ninh Thập Tam: “Ta chỉ nói sự thật thôi, đỡ cho ai đó tự ảo tưởng. Tình yêu là thứ tình cảm ngu xuẩn nhất của con người, cho nên, dù thế nào cũng không được vướng vào nó.”

“Đúng là rất ngu xuẩn!” Thấy Icy vẫn không nói câu nào, Ninh Thập Tam bỏ cuộc, cúi đầu cười châm biếm.

Lời này không phải mắng ai mà là tự mắng chính mình. Icy cố tình tiếp cận hấn, chuyện này ngay từ đầu hấn đã biết, thế nhưng hấn vẫn thích đối phương, như vậy không phải ngu xuẩn thì là gì? Tối hôm đó hấn luôn lo lắng Icy bị thương, thì ra đó là màn kịch bọn họ dàn dựng. Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay họ, bao gồm sự kiện ban nãy, việc hấn và Icy qua lại với nhau, rồi cả việc hấn nảy sinh tình cảm với Icy nữa...

Trước mắt nhoáng lên, dường có rất nhiều hình ảnh từ lúc mới gặp gỡ ủa về, rồi lại như chưa từng có gì, chúng nhanh chóng lướt vụt qua như ảo ảnh, chẳng mấy chốc đã tan biến. Xa xa vọng tới tiếng còi cảnh sát, kéo Ninh Thập Tam quay về với thực tại. Hấn ngẩng đầu liếc Icy một cái, từ nãy đến giờ Icy vẫn giữ nguyên vẻ lạnh lùng, hấn muốn nghe Icy nói gì đó, nhưng lại sợ nghe được những lời không muốn nghe.

Không muốn tiếp tục chôn chân trong cục diện căng thẳng này, Ninh Thập Tam xoay người bước đi, nhưng Icy lập tức đuổi theo nắm lấy tay hấn, kéo lại. Ninh Thập Tam cũng không vùng ra, chỉ quay đầu nhìn Icy, lạnh nhạt hỏi: “Không phải nhiệm vụ điều tra của anh đã xong rồi sao? Còn kéo tôi làm gì?”

Trong bóng tối, đôi lông mày của Icy hơi giật giật, dường như hấn muốn nói cái gì rồi lại

không thốt nên lời, nửa gương mặt khuất lấp trong màn đêm, không rõ cảm xúc.

Dù có nhìn rõ biểu cảm của hấn thì cũng đâu thể biết trong lòng hấn nghĩ gì? Icy im lặng khiến lòng Ninh Thập Tam dấy lên cảm giác tức giận. Ninh Thập Tam há mồm muốn nói chia tay nhưng khi ngẩng đầu đối diện cặp mắt tối đen kia, thấy trong đôi mắt đó tràn ngập sự luống cuống thì lại không nói lên lời.

Ninh Thập Tam chưa hề có kinh nghiệm chủ động nói chia tay, cho tới giờ hấn đều là người bị đá. Chia tay, hai chữ này rất đơn giản, nhưng khi muốn thốt ra mới phát hiện chúng nặng tựa nghìn cân. Ninh Thập Tam nói không nổi, vì như vậy quá tàn nhẫn, chúng dễ dàng phủ nhận sự tồn tại của đối phương, cũng phủ nhận tất cả những nỗ lực để giữ lấy tình yêu của hấn.

“Thả ra!” Ninh Thập Tam thấp giọng quát.

Icy không thả, trái lại còn nắm chặt hơn, Ninh Thập Tam giận dữ nói: “Tôi đã không còn giá trị lợi dụng nữa, anh giữ tôi chặt như vậy có ích gì?”

“Thập Tam!”

Giọng nói trầm ấm thường ngày lúc này dường như có chút luống cuống. Ninh Thập Tam rất thích được Icy gọi như vậy, hấn cũng đã nghe vô số lần, đương nhiên nhận ra sự lưu luyến trong tiếng gọi ấy, nhưng hấn càng cảm thấy bức bối hơn. Nếu như Icy biết mình sai, vậy thì xin lỗi hấn, nếu như cho rằng mình không sai, vậy thì dứt khoát để hấn đi là được rồi, hiện giờ tỏ thái độ nửa vời như vậy là có ý gì?

“Cho anh chút thời gian.” Gió đêm lất phất thổi qua, cuốn theo lời nói nhẹ nhàng của Icy.

Ninh Thập Tam ngẩn ra, nhưng sau đó lập tức cúi đầu, lạnh nhạt nói: “Khỏi, tôi chỉ là người thường, không có nhiều thời gian chơi đùa với anh như vậy.”

Nghe xong Icy càng nắm chặt tay hơn, Ninh Thập Tam có thể trách hắn giấu giếm mọi chuyện, nhưng không được phép nói tình cảm hắn dành cho Ninh Thập Tam là trò đùa, Icy lạnh lùng nói: “Nếu anh muốn chơi đùa, cũng sẽ không tìm em!”

Lời này vừa dứt, Icy liền thấy sắc mặt Ninh Thập Tam tái hắc đi, hắn nói sai ư...Không, lời hắn nói đều là thật, nhưng lại khiến đối phương đau lòng.

Có điều Ninh Thập Tam cũng không phản ứng dữ dội, vẫn bình tĩnh đáp: “Tôi biết, nếu như không phải vì nhiệm vụ, thì người có địa vị cao như anh đã không tới tìm tôi rồi, phải không anh Hàn, giờ tôi đã có thể đi được chưa?”

Icy không buông lỏng tay, hắn vốn có thói quen thể hiện suy nghĩ bằng hành động, nhưng cách làm này khiến Ninh Thập Tam càng tức giận hơn. Giằng mãi không ra, Ninh Thập Tam dứt khoát cạy từng ngón tay của Icy. Cuối cùng cũng cạy được hết, thoát khỏi cái nắm tay kia, vì dùng sức nên Ninh Thập Tam hơi lão đảo chúm mình về phía trước, cơ thể được giải thoát trở nên nhẹ nhàng, nhưng lại không hề có cảm giác vui sướng, giống như con diều đứt dây, khi lấy lại được tự do cũng đồng nghĩa với việc rơi xuống, không thể xác định được phương hướng của mình.

Giọng nói có chút nghẹn ngào, Ninh Thập Tam xoay đầu đi một mạch, đến chỗ con đường đang thi công thì vội chạy đến xe của mình. Đến khi ngồi lên xe hắn mới thở dài một hơi, tâm trạng hỗn loạn cả ngày nay dần dần ổn định lại, cả người vô cùng mệt mỏi.

Lulu chế nhạo Ninh Thập Tam là người thường cũng chẳng sai, hắn thừa nhận từ trước đến nay hắn chưa bao giờ muốn làm kẻ siêu phàm, thứ hắn có chỉ là chút linh lực ít ỏi. Để kiếm tiền, hàng ngày hắn chạy đôn đáo khắp nơi, việc cứu người cũng chỉ là tuân theo bản năng, chưa bao giờ hắn có ý định đối nghịch với tử thần. Được bọn họ coi trọng phải nhiều người bám theo điều tra như vậy, chẳng phải chứng minh rằng bản lĩnh của hắn rất lớn sao?

Ninh Thập Tam muốn cười, nhưng mắt lại hơi ẩm ướt, từ nay về sau sẽ không gặp lại Icy nữa phải không? Hắn im lặng nghĩ.

Cái chết của anh Tống không làm quá nhiều người chấn động, chỉ được nhắc tới qua loa trong mục sự kiện của số báo hôm sau, nói rằng vì lan can sân thượng quá cũ kĩ nên then cửa bị long ra dẫn đến tai nạn thương tâm, vài câu ngắn gọn là đã tóm tắt xong sự việc.

Mấy ngày sau chị Tống cùng mấy người trong gia đình tới bàn bạc chuyện bảo hiểm, Ninh Thập Tam cũng xin phép được tham gia. Khi nhắc đến việc anh Tống mất thì chị Tống không nhịn được khóc òa lên, nói công ty của anh Tống vừa mới phá sản không lâu, thế nhưng anh Tống vẫn rất lạc quan, còn bảo rằng thua keo này ta bày keo khác, kêu chị đi du lịch cho khuây khỏa, tuy bọn họ không có con nhưng quan hệ giữa hai người rất tốt. Trước khi chết anh Tống còn gọi điện thoại cho chị, không nghĩ đó lại là những lời từ biệt cuối cùng.

Nghe chị Tống kể hồi lâu, tầm mắt Ninh Thập Tam rơi vào chiếc nhẫn kim cương trên tay chị. Chiếc nhẫn rất đẹp, giống hệt chiếc nhẫn trong linh cảm của hắn, chỉ khác là một chiếc được đeo bên tay trái, một chiếc lại được đeo bên tay phải.

Thì ra đó không phải tai nạn ngoài ý muốn, cũng không phải một vụ giết người, người mở then lan can chính là anh Tống. Hôm đó điện thoại anh Tống bận suốt là vì anh nói chuyện với chị Tống, sau đó tắt nguồn rồi đi lên sân thượng, dàn dựng vụ tự tử sao cho giống tai nạn bất ngờ. Có thể vì không muốn vợ mình thấy cảnh tượng tự tử kia, nên mới bảo chị đi du lịch nước ngoài.

Còn vì sao anh ta lại làm như vậy, chắc là vì món tiền bảo hiểm kếp xù sẽ nhận được. Đối với một người đàn ông đã qua tuổi trung niên, mất đi sự nghiệp chẳng khác gì mất đi giá trị tồn tại, anh Tống thấy cuộc đời trở nên vô nghĩa, nhưng lại sợ sau khi mình mất, chị Tống không biết nương tựa vào đâu, cho nên mới tự nguyện thành tai nạn ngoài ý muốn.

Anh Tống mua bảo hiểm chưa tới nửa năm, làm như vậy là do quyết định nhất thời hay vì đã có tính toán từ lâu Ninh Thập Tam cũng không rõ. Người đã mất, truy cứu thêm cũng không ích gì. Nhìn gương mặt vô cùng đau khổ của chị Tống, Ninh Thập Tam lựa chọn im lặng. Tuy không biết việc làm của anh Tống

là đúng hay sai, nhưng bí mật anh ta để lại Ninh Thập Tam không muốn bóc trần, tốt nhất là để nó theo người đã mất cùng nhau yên nghỉ.

Cuối tuần, Ninh Thập Tam tới viện an dưỡng thăm Ninh Hi, Ninh Hi đã hồi phục hoàn toàn, đang ngồi xõm cạnh luống hoa nghịch ngợm. Tiết trời ẩm áp, những nụ tulip đang dần hé mở, chẳng mấy chốc sẽ nở rộ.

“Ồ, Icy không đi cùng em sao?” chỉ thấy mình em trai tới, Ninh Hi rất ngạc nhiên.

Chỉ một câu nói đã gọi lên những chuyện Ninh Thập Tam cố sức quên đi suốt mấy ngày nay, nụ cười của hắn hơi gượng gạo, mãi lâu sau hắn mới nói: “Không, sau này cũng sẽ không tới nữa.”

Cảm nhận được sự bất đắc dĩ trong giọng nói của Ninh Thập Tam, Ninh Hi đứng thẳng người, nghiêm túc nhìn em trai. Mỗi lần bị người khác bỏ rơi Ninh Thập Tam đều rất ủ rũ, nhưng chưa bao giờ trông hắn sa sút như thế này, tuy nụ cười vẫn thường trực trên môi nhưng lại mang theo chút chua xót, khiến cho người ta rất khó chịu.

Ninh Hi hơi luống cuống, nhỏ giọng hỏi: “Là vì anh sao?”

Tuy Ninh Hi bị tự kỉ nhưng chỉ số IQ rất cao, Ninh Thập Tam chưa bao giờ nói vì sao mình bị đá, nhưng Ninh Hi biết nguyên nhân mấy lần chia tay của em trai đều có can hệ đến cậu, không nghĩ lần này cũng vậy, thấy Ninh Thập Tam khổ sở cậu càng khổ sở hơn.

“Anh đừng suy nghĩ linh tinh!” Thấy Ninh Hi lo lắng như vậy, Ninh Thập Tam vội điều chỉnh tâm trạng, vỗ nhẹ lên người Ninh Hi cười nói: “Đừng lo, chỉ là bị đá thôi mà, đây cũng đâu phải lần đầu tiên, em quen rồi.”

Ninh Hi không bị nụ cười của em trai lừa, bảo: “Tiểu Phúc, nếu như em không vui thì cứ nói, đừng ép buộc bản thân mình.”

Bị đôi mắt trong vắt của Ninh Hi nhìn chăm chăm, đột nhiên Ninh Thập Tam cảm thấy mệt mỏi. Đối diện với người thân, ngay cả diễn kịch cũng là điều bất khả thi, nụ cười dần dần không duy trì nổi nữa. Ninh Thập Tam không muốn Ninh Hi thấy mình trong tình cảnh thảm hại, liền tiến đến ôm lấy Ninh Hi, tựa đầu lên vai anh trai, nói: “Anh, để cho em dựa thế này một lát.”

Ninh Hi thấp hơn Ninh Thập Tam nhiều, thế nhưng lúc này, lại là người mang đến cho hắn cảm giác vững chãi nhất, Ninh Thập Tam nhắm mắt lại, nói thật khê: “Em đúng là không có tiền đồ, em...thích anh ta...”

Vỗ nhẹ lưng em trai, Ninh Hi an ủi: “Icy là người xấu, giờ hắn ta vứt bỏ em, nhất định sau này sẽ hối hận.”

Ninh Thập Tam cười khổ: “Icy không bỏ rơi em.”

Thế nhưng lại dùng một phương thức tàn nhẫn hơn để tổn thương hắn. Icy không phải người xấu. Là tử thần, Icy có trách nhiệm riêng của mình. Ninh Thập Tam cảm thấy không nên trách cứ vì Icy đã giấu giếm mọi chuyện, hắn chỉ không cách nào tha thứ cho thủ đoạn lợi dụng tình cảm hèn hạ của Icy. Nếu như chỉ muốn lợi dụng, vậy thì đừng nói mấy lời yêu đương gì hết, hơn nữa lại còn đợi đến khi đối phương đáp lại tình cảm của mình thì nhẫn tâm phủ sạch.

Mà thực ra, hắn cũng không thể trách Icy vô tình. Có lẽ tử thần vốn không có tình cảm, không nên đánh giá họ theo cách của loài người. Với lại mối quan hệ này đều do hai bên tình nguyện, Icy chưa từng bắt Ninh Thập Tam phải thích mình, Ninh Thập Tam tự mình giành tình cảm cho Icy, thì khi bị tổn thương, cũng không can hệ gì đến Icy hết.

“Tiểu Phúc, sau này nhất định em sẽ gặp được người tốt hơn.” Ninh Hi ghé vào tai Ninh Thập Tam khẳng định chắc nịch.

Ninh Thập Tam đã được nghe những lời này từ mấy năm trước, mỗi khi hắn bị thất tình Ninh Hi đều nói như vậy, chưa bao giờ thay đổi, dường như Ninh Hi tin tưởng chỉ cần nhắc đi nhắc lại nguyện vọng này nhiều lần thì nó sẽ trở thành sự thật.

Thế nhưng để quên đi mối tình này, Ninh Thập Tam sẽ phải tốn nhiều thời gian hơn một chút. Icy chắc sẽ nhanh chóng tìm được màu sắc mình thực sự yêu thích, còn Ninh Thập Tam thì không thể. Trái tim hắn

đã bị vứt bỏ, bị ném ở xó xỉnh nào không biết, không cách nào nhặt về được, cho dù nhặt được hẳn cũng không muốn quay đầu lại, bởi vì có những tình cảm một khi đã trao đi vĩnh viễn không thể trở về trạng thái ban đầu.

Ninh Thập Tam nhắc đầu khỏi vai Ninh Hi, ngồi xuống cạnh bồn hoa, được người nhà an ủi, tâm trạng hẳn khá hơn rất nhiều. Ninh Thập Tam cầm lấy rubik của Ninh Hi, nói: “Anh, xếp cho em hình cỏ bốn lá đi, em muốn giải xui.”

Ninh Hi lập tức đồng ý, hai tay xoay một hồi, bề mặt rubik dần ra hình ra dạng, nhưng không phải nhánh cỏ bốn lá, mà là một thỏi vàng. Nhìn ánh mắt kinh ngạc của Ninh Thập Tam, Ninh Hi vô tội nói: “Anh nghĩ bây giờ em cần thứ này hơn.”

Đen tình đỏ bạc, vậy cũng không tệ, Ninh Thập Tam chụp lại hình thỏi vàng, đang định đổi làm hình nền khi có điện thoại gọi đến thì thấy hình nền đặc biệt chỉ dùng khi Icy gọi

trên màn hình điện thoại. Hắn do dự một chút liền xóa cái hình nền đó đi, sau đó dứt khoát xóa cả số điện thoại của Icy.

“Đâu cần phải tuyệt tình như thế?” Ninh Hi ở bên cạnh khuyên nhủ: “Hai đứa có thể làm bạn bè mà.”

Hắn không có gan làm bạn với tử thần. Ninh Thập Tam cười nhạt, hỏi Ninh Hi: ” Zero lừa anh như thế, anh vẫn còn coi gã là bạn ư?”

“Zero là ai vậy?”

Bị Ninh Hi hỏi ngược lại, Ninh Thập Tam liền kinh ngạc. Viện trưởng Tề từng nói sau khi hạ sốt, có lẽ do quá sợ hãi nên Ninh Hi đã quên sạch những chuyện xảy ra khi bị giam dưới tầng hầm, nhưng Ninh Thập Tam không ngờ Zero mà Ninh Hi cũng không nhớ. Hay là tên khốn tử thần kia sợ hành tung bị vạch trần nên mới thi triển linh thuật xóa bỏ trí nhớ của Ninh Hi?

“Là cái tên người xấu trước kia hay tới chơi với anh ấy.” Để khẳng định lại phỏng đoán của mình, Ninh Thập Tam nói bóng gió: “Dáng người cao cao gầy gầy, mặt mũi cũng được lắm, nhưng mà lúc cười lên nhìn rất muốn đánh.”

“Vậy sao? Anh không nhớ rõ.” Ninh Hi nghiêng đầu, nhíu mày suy nghĩ thật lâu, cuối cùng tiếc nuối lắc đầu. “Dù hẳn có thật, nhưng Tiểu Phúc đã nói hẳn là người xấu, thì anh cũng sẽ không chơi với hẳn đâu.”

Xem ra Ninh Hi thật sự đã quên Zero, có điều nếu tử thần đã dùng linh thuật xóa trí nhớ của anh hai, vì sao lại không xóa trí nhớ của hẳn?

Thấy Ninh Hi cúi đầu vui vẻ nghịch khối rubik, Ninh Thập Tam cười khổ. Thôi, có khi quên đi cũng tốt, bằng không kí ức bị nhốt dưới tầng hầm cũng sẽ tổn thương Ninh Hi rất nhiều. Nếu như có thể, Ninh Thập Tam thật sự hi vọng Icy cũng sẽ xóa bỏ trí nhớ của mình, hẳn thật sự không muốn bản thân đau khổ vì lúc nào cũng nhớ đến người kia nữa.

Sinh hoạt thường ngày của Ninh Thập Tam cũng không vì chuyện anh Tống và Icy mà thay đổi nhiều. Thay đổi duy nhất chính là lượng công việc càng ngày càng chồng chất. Thỏi vàng Ninh Hi cho hẳn đúng là hiệu nghiệm, thành tích nghiệp vụ suôn sẻ tăng nhanh như điều gặp gió. Hơn nữa hẳn còn tiếp quản phần bảo hiểm bất động sản, hôm nào cũng bận tối mào tối mịt. Vết thương bị phụ tình vẫn còn đó, nhưng cũng vì thế mà hẳn càng làm việc hăng hái hơn, bởi công việc giúp hẳn quên đi rất nhiều chuyện không vui, không ai có thể khiến hẳn đau lòng nữa, kể cả Icy.

Thế nhưng mỗi ngày khi đi làm, Ninh Thập Tam đều không nhịn được mà liếc nhìn căn nhà đối diện. Icy đã hoàn thành xong nhiệm vụ, sẽ không trở lại nữa, song Ninh Thập Tam vẫn chưa thấy hẳn dọn đồ đạc trong nhà đi. Mỗi khi nghĩ vậy Ninh Thập Tam đều tự giễu mình nghĩ ngợi vớ vẩn. Nếu muốn lấy đồ, tử thần chỉ cần thi triển linh thuật một cái, chẳng cần gọi cho dịch vụ dọn nhà, không biết chừng bên trong đã trống trơn lâu rồi, chìa khóa cũng đã trả cho chủ nhà ấy chứ.

Trước kia khi còn ở cùng nhau, Icy có đưa cho Ninh Thập Tam một chiếc chìa khóa dự phòng, Ninh Thập Tam nhớ rõ lúc đó hẳn rất vui vẻ, vì chiếc chìa khóa kia đại diện cho sự cam kết và tin tưởng lẫn nhau. Cứ

nghĩ bọn họ có thể ở bên nhau thật lâu, chẳng ngờ lại chia tay nhanh như vậy, có lẽ đối với tử thần mà nói, tình yêu đúng là thứ tình cảm ngu xuẩn nhất trên đời này.

Tối hôm đó, hiếm hoi lắm Ninh Thập Tam mới có một buổi tan ca sớm hơn thường lệ, dùng bữa qua loa xong, đang định lấy tài liệu công việc ra xử lý thì chuông cửa reo lên.

Bình thường Ninh Thập Tam rất ít khi ở nhà, cho nên chủ nhà luôn chọn lúc tối muộn để đến thu tiền. Ninh Thập Tam không nghĩ nhiều mà chạy ra mở cửa, nhưng nụ cười lập tức cứng ngắc, Icy đứng bên ngoài, vẫn bộ đồ đen như xưa, lẳng lặng nhìn hắn.

Phản ứng đầu tiên của Ninh Thập Tam chính là sập cửa lại, Icy vội vã ngăn cản, gọi: “Thập Tam.”

Vẫn là âm thanh bình thản ấy, nhưng có lẽ vì trong lòng có tâm sự, nên Ninh Thập Tam đột nhiên cảm thấy trong giọng nói quen thuộc kia lại chứa đựng sự ảm áp. Có lẽ đây chỉ là ảo giác của hắn, cũng giống như việc họ mới chỉ xa nhau mấy hôm mà hắn đã cảm thấy như rất lâu rồi.

Đúng vậy, trước đây hắn đâu hiểu gì về người đàn ông này. Cho đến bây giờ cũng thế.

Cửa bị chặn không đóng vào nổi, Ninh Thập Tam cắn môi dưới, cổ trướng ra vẻ mặt bình thản, nặn ra nụ cười hỏi: “Anh đến để nói chia tay với tôi sao? Không cần phải thế đâu.”

Nói xong thì ra sức đóng cửa lại, đương nhiên Icy sẽ không để Ninh Thập Tam làm vậy, chỉ bảo: “Anh rất nhớ những món ăn em làm.”

Ninh Thập Tam tức giận hừ một tiếng, nhớ lại trước kia Icy luôn quán lấy hắn kêu hắn làm cơm, trong lòng dâng lên đủ mọi loại cảm xúc, cười gằn: “Thì ra tôi vẫn còn có điểm hữu dụng.”

“Anh cũng rất nhớ em.”

“Xin lỗi, lẽ tình nhân qua rồi, mời anh tìm đối tượng khác.”

Ninh Thập Tam lạnh lùng nói xong, liền cố hết sức đóng cửa, rốt cuộc cửa cũng sập cái rầm. Hắn xoay người thở hổn hển, đáng ghét, cho dù đời này

hắn luôn bị bỏ rơi, nhưng cũng đừng dả kích hắn liên tục như vậy chứ? Bị một tên tử thần không hiểu tình cảm là gì nói yêu mình, hắn tin mới là lạ!

Lý trí thì nói như vậy nhưng ngực vẫn đau ê ẩm. Ninh Thập Tam khinh bỉ tự mắng mình. Đang xoay người chuẩn bị về phòng khách, trước mắt lại nhoáng lên, Icy đột ngột hiện ra trước mặt hắn, mắt vẫn đang chăm chú nhìn hắn, ngoại trừ địa điểm bị thay đổi, không hề có gì khác biệt so với ban nãy.

Ninh Thập Tam bị sự xuất hiện bất thành linh của Icy làm cho hết hồn, cơn tức giận lập tức bùng lên, mắng: “Anh có biết tôn trọng người khác là gì không hả? Vào nhà mà ngay cả cửa cũng không gõ sao?”

“Có gõ thì em cũng sẽ không mở.” Icy tỉnh bơ giải thích.

Ninh Thập Tam nghẹn họng, cười nhạt: “Đây là lí do để tử thần các người vào nhà người thường sao?”

“Không phải, anh vào đây là vì muốn gặp em.” Không cho Ninh Thập Tam cơ hội chuồn mất, Icy vươn tay giữ hắn lại, kéo hắn tới trước mặt mình, nghiêm túc hỏi: “Nếu như anh nói anh thật sự nghiêm túc, em sẽ chấp nhận anh một lần nữa chứ?”

“Anh nằm mơ à?”

“Vậy nếu anh hứa vĩnh viễn ở bên em, liệu em có tha thứ cho anh?”

Ninh Thập Tam cười khẩy không nói gì, thế nhưng biểu cảm giận dữ trên mặt hắn chính là câu trả lời rõ ràng nhất.

Icy rất thất vọng, lông mày hơi nhíu lại, để lộ vẻ mặt buồn phiền, im lặng lúc lâu lại hỏi: “Vậy thì, nói cho anh biết, anh phải làm thế nào mới có thể quên được em?”

Giọng nói lạnh nhạt nhưng mang theo tình cảm sâu đậm vang lên, tựa như vô tình hỏi, lại mang theo vô vàn quyến luyến. Ninh Thập Tam giật mình, vành mắt hơi nóng lên, không muốn để cho Icy thấy được sự

khác thường của mình, bèn quay đầu đi chỗ khác thấp giọng nói: “Tôi không biết khái niệm vĩnh viễn của tử thần là bao lâu, nhưng dù sao cũng đủ lâu để có thể quên đi một người.”

“Nhưng không có em, cả thế giới của anh chỉ là một màu u ám.”

Ninh Thập Tam tức giận, tung một cú đá, quát: “Anh có thể đừng nói những lời buồn nôn như vậy nữa không!?”

“Anh chỉ đang nói sự thật.”

Icy nhìn Ninh Thập Tam, từ khi có sự xuất hiện của Ninh Thập Tam, không gian xung quanh hắt sáng bừng lên, rất nhiều màu sắc vẫn chưa biết tên, hòa quyện lại với nhau, tạo thành một thế giới đa sắc màu, khiến cho hắc không cách nào thoát ra, cũng không muốn thoát ra, cho nên hắc phải cố gắng nắm chắc lấy những màu sắc tươi sáng này, bằng bất cứ giá nào.

Mặt Ninh Thập Tam vẫn tối sầm. Icy nghĩ, hắc thích nhìn gương mặt phiếm hồng sau khi say rượu của Ninh Thập Tam hơn là gương mặt bây giờ, vì vậy nói: “Nhưng nếu em muốn nghe tỏ tình, anh có thể nói cho em nghe, em thích tỏ tình kiểu gì? Kiểu quyến rũ hay kiểu ngọt ngào?”

Nghĩ tới cách nói chuyện không khá hơn là mấy của Icy, Ninh Thập Tam bắt lực thở dài, nhưng những lo lắng tận sâu nơi đáy lòng cũng tiêu tan đi đôi chút. So với những lời đường mật kia, Ninh Thập Tam càng muốn nghe những lời nói thật hơn, hắc biết Icy không hề nói dối, chỉ là hắc vẫn cảm thấy bất an, lo được lo mất. Cho dù không muốn thừa nhận, nhưng quả thật khi thấy Icy xuất hiện, tâm tâm Ninh Thập Tam rất vui mừng, mặc dù kèm theo đó còn là nỗi sợ hãi, sợ tất cả đang tốt đẹp rồi sẽ lại mất đi.

“Nếu như anh quả thật để ý đến tôi, sao đến tận bây giờ mới đi tìm tôi.” Ninh Thập Tam nói: “Thứ tình cảm phải suy nghĩ đắn đo lâu như vậy không phải tình yêu.”

“Anh không suy nghĩ, chỉ là anh có việc cần xử lý.”

Nếu Icy yêu Ninh Thập Tam, muốn ở cùng Ninh Thập Tam, thì sẽ phải bảo vệ hắc. Thân phận, linh lực của Ninh Thập Tam đều là trở ngại đối với tử thần, nhất định bọn họ sẽ không để Ninh Thập Tam yên, chí ít là Lulu. Năm đó Ninh Thập Tam trốn thoát khỏi bàn tay Lulu, với cá tính của Lulu, cô ta nhất định sẽ cố gắng bù đắp lỗi lầm ấy. Tuy mình giới không thể bắt người tùy tiện, nhưng khi Ninh Thập Tam chết, linh hồn bị dẫn giải, xét xử ra sao, tất cả đều tuân theo phép tắc của mình giới. Ninh Thập Tam là thiên địch của tử thần, bọn họ sẽ không bỏ qua cho hắc, những vấn đề này Icy cũng phải giải quyết ổn thỏa.

“Còn nữa, xin lỗi em.” Icy nói.

Ninh Thập Tam bó tay với sự chậm chạp của Icy, cười khổ: “Không phải lời này nên nói ngay hôm đó sao?”

Lúc hắc muốn nghe nhất thì lại không nói, mấy ngày sau lại đột nhiên chạy tới xin lỗi, khiến hắc thật sự hoài nghi liệu Icy có thật lòng hay không.

“Hôm đó anh không nói, là vì anh cảm thấy mình không có tư cách.”

Ngày đó không có tư cách, chẳng lẽ bây giờ thì có ư? Ninh Thập Tam quả thật không hiểu nổi cách suy nghĩ của Icy, dù sao hắc cũng không trách Icy cố tình tiếp cận hắc, bởi vì đó là công việc của Icy, chỉ cần không lừa gạt tình cảm của hắc là được. Ninh Thập Tam biết Icy chắc chắn không làm vậy, nếu không thì đã không trở lại đây rồi.

Thế nhưng không trách cứ thì chẳng khác nào tha thứ cho Icy. Lúc đầu lừa mình, sau khi có chuyện xảy ra lại chẳng nói câu nào mà lặn mất tăm mấy ngày liền, giờ tha thứ dễ dàng chẳng phải quá hời cho Icy.

“Vậy giờ anh nghĩ mình có tư cách?” Ninh Thập Tam kéo lấy vạt áo Icy, đột nhiên nhướn mình về phía trước, đôi mắt hơi nheo lại, mỉm cười nhẹ giọng hỏi.

Icy nhìn Ninh Thập Tam, tuy hắc đang cười, nhưng cặp mắt nheo lại tỏ vẻ không vui, giống như đang cân nhắc nên làm thế nào để nghiêm phạt Icy. Về mặt này nhìn qua có hơi gian xảo, tay Ninh Thập Tam nắm lấy vạt áo Icy rất chặt, lại còn cố tình nói chậm từng từ, để cho Icy cảm nhận được sự khó chịu của mình. Thế nhưng sắc mặt tái nhợt làm giảm đi khí thế của hắc, đằng sau vẻ mạnh mẽ là nỗi thương tâm và mệt mỏi không thể che giấu được.

Icy đột nhiên cảm thấy rất đau lòng. Mặc kệ thái độ giương nanh múa vuốt của Ninh Thập Tam, Icy vươn tay vuốt ve gò má hắn, nói: “Em gầy quá, đều là tại anh.”

Vốn là Ninh Thập Tam muốn ra oai phủ đầu với Icy. Không ngờ lại đụng phải khối băng, trước khí thế của Ninh Thập Tam, Icy vẫn trơ trơ. Ngược lại một câu nói nhẹ nhàng của Icy lại khiến mọi thứ trong quá khứ chẳng còn quan trọng. Ninh Thập Tam nghe câu nói kia xong, mũi cay cay, gián tiếp thừa nhận mấy ngày qua chẳng dễ chịu gì. Bởi vì yêu Icy, cho nên mới nhớ hắn. Ai nói tương tư khắc cốt ghi xương mới là cảm xúc giày vò nhất, tình yêu nảy nở từ những cảm giác ám áp tích góp từng ngày mới thật sự giày vò, tuy không ám ảnh, nhưng không thể nào thoát ra được. Vì thế chỉ có thể ôm lấy, để cho thứ tình cảm kia hòa với bản thân làm một, mà tất cả những điều này đều do lỗi của Icy.

Tâm trạng rối bời, Ninh Thập Tam cúi đầu, giấu đi vẻ thảm hại của bản thân, song Icy lại không chịu buông tha, nắm lấy cằm hắn, để hắn nhìn thẳng mình. Ninh Thập Tam ghét cảm giác bị động này, muốn thoát ra khỏi sự chế ngự của Icy, đáng tiếc hắn không thể, trái lại khóe mắt còn hơi ươn ướt, giọt nước mắt vì sự kích động của hắn mà tràn ra.

Icy hơi cúi đầu, bờ môi chạm vào khóe mắt Ninh Thập Tam, có vị mằn mặn, Icy hơi nhú mi, hắn không rõ đây là cảm giác gì, nhưng hắn ghét nó.

“Ngồi máy tính nhiều nên mới như vậy.” Không có thói quen bộc lộ sự yếu đuối ra trước mặt người khác, Ninh Thập Tam nhún vai, đứng đưng giải thích.

“Lời nói dối này thật vụng về.”

Những phiền muộn của Ninh Thập Tam đã bị quét sạch, lúc này hắn vô cùng hoài nghi Icy đến đây thật sự là để xin lỗi mình sao?

“Hình như anh vẫn chưa hiểu, tôi vẫn chưa tha lỗi cho anh!” Ninh Thập Tam cười nhạt.

Icy tỏ vẻ vô tội nhìn hắn, “Cho nên anh mới đến xin em tha thứ.”

“Muốn tôi tha tha thứ ấy hả...”

Ninh Thập Tam cười khẩy tiến đến gần Icy, dường như muốn hôn môi hắn, lại thấy trong đôi mắt tĩnh lặng của Icy dần dần gọn sóng, Ninh Thập Tam không chần chừ, lập tức dán bờ môi mình lên môi Icy, sau đó lướt đến bên tai thì thầm: “Đưa em lên tầng thượng tòa nhà cao nhất, em sẽ tha thứ cho anh.”

Câu nói thoáng mang theo ý tứ tán tỉnh, Icy cứng đờ người, đôi mắt Ninh Thập Tam không vui nheo lại, “Thế nào?”

“Không có gì, chỉ là anh thấy điều kiện này thật đơn giản.”

Ninh Thập Tam mỉm cười, “Bởi vì yêu và tha thứ giống nhau, đều rất đơn giản.”

16. Chương 16

Vừa dứt lời, Ninh Thập Tam cảm thấy phía trước bừng sáng chói lòa, khi hai mắt thích ứng xong, hắn nhận ra mình đang đứng trên một sân thượng rộng rãi, xung quanh gió rít gào, thổi vạt áo tung bay phấp phật. Xa xa giữa bóng đêm là vô vàn những ngôi nhà sáng đèn, nhìn xuống một chút, vẫn là bóng tối bao phủ, dòng xe cộ bên dưới chậm chậm nối đuôi nhau, tỏa ra thứ ánh sáng nhạt nhòa yếu ớt, giống như những con đom đóm nhỏ điểm xuyết màn đêm vô tận.

Khoảnh sân rất rộng, nhưng đột nhiên đứng ở nơi cao như thế này, Ninh Thập Tam không kịp chuẩn bị tâm lý, sợ đến nỗi lão đảo mắt thẳng băng. Gió rất lớn, Ninh Thập Tam lo mình sẽ bị cuốn phăng xuống dưới, may mà Icy kịp thời vươn tay ra giữ lấy thắt lưng hắn, đứng cạnh hắn cùng phóng tầm mắt về phía trước.

“Anh hành động mau lẹ thật.”

Còn tưởng sẽ giống như những cánh chim, được thỏa sức bay liệng ngắm bầu trời đêm, chẳng ngờ Icy chưa nói năng gì đã dịch chuyển ngay tới vị trí. Nhưng dù sao nơi đây cũng rất đẹp, có thể ngắm cảnh thành phố rực rỡ mà không mất tiền, vậy nên Ninh Thập Tam bỏ qua cho sự đường đột của Icy, đành nào ý nghĩ muốn cùng một khối băng tận hưởng khoảnh khắc lãng mạn của hắn cũng là điều hết sức viễn vông.

Ninh Thập Tam nghiêng đầu nhìn Icy, quần áo từ đầu đến chân vẫn đen thui như cũ, song không hề tạo cảm giác rườm rà. Vóc người Icy rất cân xứng, người ta hay nói người đẹp vì lụa, nhưng Ninh Thập Tam lại cảm thấy trong trường hợp này lụa đẹp vì người thì đúng hơn, ngay cả một bộ cánh giản đơn khoác lên người Icy cũng đem đến cảm giác khác biệt. Nhìn lại bản thân, chỉ có bộ đồ ngủ cực kì tầm thường, chân còn xỏ dép, nếu để cho đám nữ sinh hâm mộ dáng vẻ nhã nhặn của hắn trên công ty thấy được, chắc họ sẽ vỡ mộng hết mất, hơn nữa hắn còn đang đứng cạnh Icy, trông chẳng ăn nhập tí nào.

Gió rất to, Ninh Thập Tam hơi loạng choạng, vì thế liền cởi dép ra đặt trên sân thượng, sau đó ngồi gác chân lên lan can, Icy cũng ngồi xuống cùng hắn, tay vẫn ôm ngang lưng hắn, để hắn không thấy lạnh và sợ. Icy rất kiệm lời, nhưng rất nhiều hành động nhỏ nhặt của Icy biểu lộ sự quan tâm dành cho Ninh Thập Tam, Ninh Thập Tam nghĩ có lẽ đây là điểm hấp dẫn nhất ở Icy.

Ninh Thập Tam xích lại gần Icy, không nói gì, chỉ lẳng lặng thưởng thức cảnh đêm. Hắn muốn lên nóc nhà cao nhất không phải bộc phát nhất thời, mà vì đó là ước mơ thuở nhỏ khi ngồi ngắm sao cùng với Ninh Hi. Ngày ấy bầu trời không ô nhiễm như bây giờ, có thể thấy rất nhiều chòm tinh tú đẹp đẽ, chỉ tiếc chúng quá xa, không cách nào thấy rõ, nên hắn hi vọng tương lai sẽ có một ngày được đứng trên tầng cao nhất ngắm sao. Không nghĩ mười mấy năm sau, rốt cuộc mong ước này cũng thành hiện thực, chỉ là bầu trời đã thiếu đi rất nhiều vì sao, nhưng bên cạnh lại xuất hiện thêm một người.

Được và mất, giống như chòm Thiên Xứng và Nhân Mã nằm ở hai phía bầu trời, luôn dung hòa lẫn nhau tạo nên trạng thái cân bằng, mà sự cân bằng cả hai chòm sao cùng dốc sức duy trì ấy, liệu có thể coi là hạnh phúc?

“Em điều tra được anh Tống chết là do tự sát.” Ninh Thập Tam lên tiếng, phá tan màn đêm tĩnh mịch.

Icy vốn ít nói, nếu như Ninh Thập Tam không nói câu nào, đại khái bầu không khí giữa bọn họ sẽ luôn trầm lặng như vậy. Có điều Icy lại là người rất biết lắng nghe, khi Ninh Thập Tam hỏi thì trả lời, tuy rằng chỉ vồn vện hai chữ.

“Thật sao?”

Ninh Thập Tam quay sang nhìn Icy, “Lẽ nào anh không biết?”

“Tử thần chỉ phụ trách thu thập linh hồn người chết, còn nguyên nhân chết ra sao, hoàn toàn không liên quan đến tử thần.”

“Ra vậy,” Ninh Thập Tam kể qua loa lí do anh Tống tự sát, không thấy Icy có phản ứng gì, rốt cuộc không nhận được bảo: “Thật ra, đám các anh sẽ không bao giờ hiểu được thứ tình cảm như thế, hèn chi Lulu bảo tình yêu chính là cảm xúc ngu xuẩn nhất của loài người.”

“Có thể đó là thứ tình cảm ngu xuẩn, nhưng nếu không có nó, sẽ rất cô đơn.”

Giống như một thế giới không có màu sắc, dù có bao la rộng lớn đến mấy, cũng thiếu đi sức sống dồi dào.

“Em hiểu vì sao mình không cứu được anh Tống. Tự sát cũng giống như những cái chết thông thường, tuân theo quy luật tự nhiên, mà em thì chỉ có thể đối đầu với những tai nạn ngoài ý muốn, không thể nào thay đổi quy luật sinh tử thường tình.” Ninh Thập Tam tiếp tục: “Nhưng em nghĩ nếu vì muốn giúp vợ mình, hẳn lúc ra đi anh Tống rất thanh thản, cho nên trong nỗi cô đơn cũng sẽ tồn tại hạnh phúc.”

Icy không nói gì, nhưng hắn hiểu rõ định nghĩa hai chữ người thân. Hắn duỗi ngón tay vẽ vẽ lên lòng bàn tay Ninh Thập Tam, từng chút từng chút một, mười ba nét dần dần hiện ra, tạo thành một chữ Phúc hoàn chỉnh. Icy viết rất thông thả, dường như muốn cẩn thận cảm nhận kì vọng của Ninh Hi khi đặt cho Ninh Thập Tam cái tên này, có lẽ đây chính là cảm giác của người nhà.

“Thập Tam.” Icy nói: “Hôm trước không phải anh cố tình đứng nhìn em bị đánh, tuy rằng lúc đó đúng là anh đang nghĩ tới rất nhiều chuyện.”

“Em biết, em còn biết là anh giúp em trị thương nữa, có phải rất đau hay không?”

Nhìn thẳng vào cặp mắt khó hiểu của Icy, Ninh Thập Tam buồn cười hỏi: “Sao vậy? Anh nghĩ em ngốc đến nỗi không thể phát hiện ra?”

Cho dù lúc ấy không phát hiện, thì sau khi biết được thân phận thật của Icy, Ninh Thập Tam cũng có thể đoán ra được, với lại nếu Icy không quan tâm đau lòng vì hấn như vậy, sao hấn có thể dễ dàng tha thứ cho Icy?

“Nhưng em vẫn cảm thấy quan hệ yêu đương giữa tử thần và nhân loại thật không không công bằng, mỗi khi chúng ta cãi nhau xong, anh đều biết em ở đâu, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm được em, nhưng khi anh bỏ đi, em lại không cách nào tìm được anh hết.” Ninh Thập Tam cười đùa nói.

“Anh ở đối diện nhà em.” Icy nói xong, lại bổ sung thêm một câu: “Và em có chìa khóa nhà anh.”

“Anh không dọn đi ư?”

“Dọn sang nhà em ấy hả?”

Ninh Thập Tam không đáp, trừng mắt lườm Icy, muốn xác nhận xem có phải Icy cố tình giả bộ không hiểu hay không.

“Chẳng lẽ anh không trở về thế giới của tử thần? Nếu thật sự như vậy, chắc chỉ lúc hấp hối sắp chết em mới có thể gặp lại anh.” Ninh Thập Tam nói đại một câu xong, lại bông đùa hỏi: “Có thể tiết lộ cho em biết, em có thể sống được bao lâu nữa không?”

“Em muốn biết?” Icy nhìn Ninh Thập Tam không chớp mắt, dường như muốn khẳng định xem liệu đó có phải là điều Ninh Thập Tam thực lòng muốn hỏi.

“Thôi bỏ đi, không biết gì là tốt nhất.” Thực tế Ninh Thập Tam cũng không muốn biết, đời người vốn là một hành trình mạo hiểm rất dài, nếu biết trước tương lai xảy ra cái gì, thì còn gì là thú vị nữa.

“Có điều nếu ngày ấy đến, em hi vọng người tới đón em sẽ là anh.”

“Anh hứa.” Icy rất nghiêm túc đồng ý, tựa như đang kí kết một hợp đồng miệng.

Ninh Thập Tam nở nụ cười, “Tốt, nhưng vào lúc lãng mạn như này sao phải nói mấy chuyện sống chết ấy nhỉ?”

“Bởi vì anh là tử thần.” Icy trả lời một cách đương nhiên.

Đúng là lời ít ý nhiều, Ninh Thập Tam bật cười, thực ra nói chuyện gì không quan trọng, quan trọng người bên cạnh là Icy. Từng cơn gió đêm thổi qua, Ninh Thập Tam thấy hơi lạnh, không khỏi rung mình một cái. Mặc độc một bộ đồ ngủ ngồi trên nóc tòa nhà hơn trăm tầng ngắm cảnh đêm, dù cơ thể có khỏe khoắn đến mấy cũng không chịu nổi, hơn nữa gió nơi đây còn mang theo hàn khí thấu xương, như muốn báo hiệu có điềm xấu sắp xảy ra.

Ninh Thập Tam dựa sát vào Icy hơn, thâm nghĩ mình thật đại dột khi đề nghị lên tầng cao nhất ngắm cảnh giữa thời tiết lạnh lẽo như thế này. Icy ôm lấy Ninh Thập Tam, quay đầu nhìn về nơi khí lạnh đang phả ra. Tại khoảng đất trống ở góc sân thượng, một bóng đen chậm rãi hiện hình, tựa như hòa làm một với bóng đêm, băng qua bức màn tối tăm đến gần bọn họ.

Cảm giác được khí lạnh mạnh mẽ ủa đến, Ninh Thập Tam quay đầu, liền thấy con hắc khuyển từng chạm mặt mấy lần trước đang đứng trên sân thượng. Nó thật sự rất to, cao gần bằng lan can, hơi nhếch mõm, để lộ hàm răng trắng ớn giữa bóng đêm, sắc nhọn đến nỗi có thể dễ dàng cắn đứt cổ họng con mồi.

Theo bản năng, Ninh Thập Tam giật nảy lùi về sau, may mà Icy lường trước ôm hấn thật chặt, nếu không lúc này Ninh Thập Tam đã rớt khỏi nóc tòa nhà trăm tầng rồi. Vì quá mức sợ hãi, đến một tiếng thét cũng không thể bật ra nổi, chỉ có sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái xám, Ninh Thập Tam ra sức dán chặt vào lồng ngực Icy. Icy cảm thấy nếu như bây giờ hai người đang đứng, Ninh Thập Tam nhất định sẽ trình diễn tài nghệ “leo cây” một lần nữa.

“Mày tự tiện quá rồi đấy!”

Icy bực bội mắng hắc khuyến vừa xuất hiện. Bị chủ nhân nhìn bằng ánh mắt ghét bỏ, hắc khuyến âm ỉu nằm rạp xuống đất, trong tích tắc thân thể co nhỏ lại, Icy không hài lòng nói: “Biến nhỏ nhỏ đáng yêu một chút.”

Vì thế hắc khuyến tiếp tục co nhỏ thêm nữa, nhỏ hơn cả chihuahua. Nhìn nó hết như đàn phơi quần áo, có thể tùy ý gấp gọn vào hoặc kéo to ra, biểu cảm trên mặt Ninh Thập Tam có chút méo mó. Xem ra trước kia mình không hề gặp ảo giác, con chó to này vốn là thú cưng của Icy. Nhưng điều này lại khiến Ninh Thập Tam băn khoăn không biết liệu có phải ngày đó Icy thả chó ra là để thăm dò năng lực của mình hay không.

“Chó anh nuôi hả?”

“Nó đi theo anh lâu rồi, chịu trách nhiệm dẫn đường cho linh hồn người chết, chỉ người nào sắp chết mới nhìn thấy nó.” Cảm giác được sự không thoải mái của Ninh Thập Tam, Icy rất biết điều mà khen ngợi: “Em bình tĩnh hơn mấy lần trước rồi nhỉ, anh còn tưởng em sẽ xỉu luôn chứ.”

Ninh Thập Tam hoàn toàn không cảm thấy câu nói của Icy có ý gì là khen ngợi, hậm hực bảo: “Em cũng đang mong mình xỉu luôn đây.”

Thấy hắc khuyến vẫn tiếp tục biến nhỏ lại, sắp không bằng nổi nữa con chihuahua, Ninh Thập Tam hươ hươ tay ngăn cản, “Anh bảo nó dừng lại đi, dù sao anh cũng không thể thay đổi sự thật rằng nó là chó được.”

Một khi đã sợ chó, ngao hay chihuahua cũng không có gì khác biệt. Ninh Thập Tam ngoảnh đầu nhìn Icy, tự hỏi nếu đã biết mình sợ chó, sao Icy còn để cho hắc khuyến xuất hiện làm gì.

“Anh chỉ sai nó mang đồ đến thôi, nhân tiện để em làm quen với nó luôn, nhưng con chó này siêu đàn, đến dễ thương với dễ sợ cũng không phân biệt nổi.”

Hắc khuyến rên một tiếng bất mãn, dường như đang tố cáo chủ nhân chuyên đẩy tiếng xấu cho nó.

Ninh Thập Tam cũng rất bất mãn, cái kiểu yêu ai phải yêu cả đường đi này quả thực quá sức khó khăn đối với hắn, nhưng nếu như đây là thú cưng của Icy, Ninh Thập Tam cũng không thể tỏ thái độ ghét bỏ, đành phải cố gắng nặn ra một nụ cười: “Em sẽ cố gắng hòa hợp với nó.”

“Cũng không cần phải thế.” Icy nhìn nụ cười tiêu chuẩn trên mặt Ninh Thập Tam. Mỗi khi gặp mặt khách hàng Ninh Thập Tam đều giả bộ tươi cười như thế này, vậy nên lời Ninh Thập Tam vừa nói hoàn toàn không đáng tin. Vì vậy Icy nói: “Em không cần phải thích nó, em chỉ cần nhớ nó sẽ không bao giờ làm hại em là được.”

“Ừm.” Ninh Thập Tam không hiểu rõ ý Icy lắm, nhưng cảm giác sợ hãi có giảm bớt đôi chút, hắn liền hỏi: “Vậy nó tên gì?”

“...” Icy trầm ngâm một chút, hỏi ngược lại: “Chó cũng phải có tên sao?”

Một loạt tiếng ư ử của hắc khuyến nghe còn thảm thương hơn ban nãy lập tức vang lên. Ninh Thập Tam không còn gì để nói. Hắn thực sự nghi ngờ Icy nuôi chó chỉ để làm việc chứ chẳng phải yêu thương gì nó.

Icy đưa tay xuống dưới cổ hắc khuyến, chỗ đó có cột một chiếc hộp nhưng nhỏ màu đen. Ban nãy vóc dáng hắc khuyến to lớn nên không nhận ra, nhưng giờ nó biến nhỏ, thành ra chiếc hộp lại có vẻ khá to, được treo bằng dây xích bạc, nổi bật giữa bóng đêm.

Nhiệm vụ hoàn thành, hắc khuyến liền biến mất. Icy mở hộp ra, bên trong có một chiếc cài áo hình tulip, xung quanh bông tulip và dọc cành hoa được điểm xuyết bằng vài viên kim cương đỏ. Ninh Thập Tam lập tức nhận ra, đó là chiếc cài áo trong bản thiết kế Icy cho hắn xem trước khi bọn họ xảy ra hiểu lầm. Hắn nhận lấy, cài áo màu đen nằm gọn trong bàn tay, toát ra vẻ đẹp huyền bí nhã nhặn, không biết làm bằng chất liệu gì nhưng rất nhẹ, sáng rực rỡ.

“Rất hợp với em.” Nét mặt lãnh đạm của Icy ẩn chứa chút dịu dàng, giọng nói thể hiện sự hài lòng.

Ninh Thập Tam ướm thử trước ngực một chút, không thể phủ nhận nó thực sự rất đẹp, đáng tiếc lại bị bộ đồ ngủ làm giảm giá trị, nếu là tây trang, nhất định sẽ khác hẳn.

“Sao đột nhiên anh lại muốn tặng quà cho em?” Ninh Thập Tam nhướng khóe mắt, mỉm cười nhìn Icy, “Không phải là định lấy lòng em nếu như em không tha lỗi cho anh đây chứ?”

Gương mặt như tảng băng nghìn năm không đổi của Icy bỗng lộ ra chút vẻ bối rối, Ninh Thập Tam vui vẻ, tiếp tục rướn người lên hỏi tới cùng: “Có phải vậy không?”

“Không phải tặng, là trao đổi.” Icy nói: “Trao đổi với đóa tulip em hứa cho anh.”

Đột nhiên tính trẻ con trời dậy, Ninh Thập Tam đùa dai, cố tình hỏi: “Nếu như em nói không đổi thì sao?”

Lông mày Icy khẽ chau vào, không rõ Ninh Thập Tam muốn gì, lại thấy nụ cười của hắn mang theo chút ranh ma, dường như đang rất đắc ý vì trêu chọc được người khác. Giờ đã quá nửa đêm, sau lưng là thành phố chìm trong biển bóng tối, chỉ có thứ trước mặt là rực rỡ nhất, giống như sao băng xẹt qua bầu trời, hiển hiện ở trước mắt, không từ ngữ nào có thể diễn tả được ánh hào quang này, thậm chí Icy cũng không biết nó mang màu gì, chỉ biết rằng nó rất đẹp. Tựa như có người cầm bút khắc sâu kí ức êm ái này vào trong lòng Icy, khiến hắn không cách nào quên được.

Vì thế, Icy không kìm nổi vòng tay ôm lấy eo Ninh Thập Tam, cùng Ninh Thập Tam ngồi trên sân thượng.

Vẫn là khuôn mặt cứng nhắc ấy, thế nhưng tia ấm áp lóe lên trong đồng tử đen như mực kia đã làm vơi bớt đi cảm giác lạnh lẽo. Ninh Thập Tam đẩy hai tay Icy ra, đề lấy vai hắn đẩy về phía sau, khiến Icy nằm ngửa trên sân thượng, sau đó quỳ xuống tựa vào trên người Icy, hôn lên môi hắn, mỉm cười nói: “Em lấy bản thân mình ra trao đổi được không?”

Icy không nói lời nào, chỉ lẳng lặng nhìn Ninh Thập Tam, vì thế Ninh Thập Tam tiếp tục cúi thấp người, ôm lấy cổ Icy, dán môi mình lên môi Icy. Ninh Thập Tam vốn không phải người thích tự ngược đãi bản thân, khi chia tay, hắn sẽ không đau lòng quá lâu, nhưng nếu như đã quyết định ở cạnh nhau, hắn sẽ hưởng thụ từng khoảnh khắc hạnh phúc. Nhân quỷ thù đồ (người và quỷ thì đi theo hai con đường khác nhau, kiểu người và quỷ khác biệt ý), hướng chi giữa nhân loại và tử thần còn là quan hệ đối địch, không biết tương lai bọn họ phải đối mặt sẽ ra sao, nhưng điều đó không quan trọng, chỉ cần biết rằng giờ khắc này, Icy yêu hắn. Là tử thần, có thể Icy vẫn chưa hiểu rõ tình yêu đích thực là gì, càng không biết sắp tới trách nhiệm cả hai phải gánh vác sẽ nặng nề tới đâu, nhưng Ninh Thập Tam hiểu rõ, hắn sẽ không để Icy một mình gánh trên vai sức nặng ấy, bởi vì hắn cũng yêu Icy.

“Lulu nói tình yêu là thứ tình cảm ngu xuẩn nhất của nhân loại, thế nhưng nếu như đối tượng là anh, em sẵn sàng ngu xuẩn thêm một lần nữa.”

Ninh Thập Tam từ trên cao nhìn xuống Icy, bốn mắt gặp nhau, bàn tay từ cổ nhẹ nhàng lướt qua gương mặt đẹp đẽ. Icy có đôi mắt rất đẹp, tựa như có thể nhìn thấu mọi chuyện trên thế gian này nhưng cũng rất lạnh lẽo. Có điều Ninh Thập Tam thích thế. Bởi vì hắn biết trong mắt Icy, hắn là duy nhất.

“Ngày đó sau khi giúp em trị thương, nhất định rất đau đớn phải không? Sáng hôm sau trông sắc mặt anh rất tệ, em không muốn anh lại vì em mà phá vỡ quy tắc, cho nên...” Ninh Thập Tam cúi đầu, vừa hôn Icy vừa thì thầm: “Có phúc cùng hưởng, có họa, để em chịu được không...”

Trong trí nhớ của Ninh Thập Tam, đây là lời tỏ tình trực tiếp nhất của hắn từ trước đến nay, bóng đêm giúp hắn can đảm hơn, không còn nhút nhát giấu giếm mọi cảm xúc nữa, chẳng kiêng kị gì mà nói hết ra. Icy không giãi bày, nhưng cách Icy quan tâm để ý đến từng chi tiết nhỏ khiến Ninh Thập Tam không thể không xiêu lòng. Cho nên hiện giờ hắn nói lời này ra, chính là một lời tỏ tình, và cũng là để đáp lễ.

Icy im lặng không lên tiếng, nhưng đôi mắt lại hơi nheo lại. Tử thần không có tình cảm. Ngay cả bây giờ hắn cũng không thể nào lí giải trọn vẹn cách suy nghĩ của con người. Nhưng trong lòng hắn dấy lên một cảm giác lạ kì, người đang ở trước mặt hắn lúc này là người đáng giá để hắn đánh đổi mọi thứ để bảo vệ. Màn đêm vẫn âm u như thế, nhưng lại không khiến Icy cảm thấy chán ghét nữa. Có lẽ vì Ninh Thập Tam đã thấp lên nguồn sáng cho hắn, ánh sáng ấm áp dịu dàng không đủ để xua tan đêm tối, nhưng lại là thứ ánh sáng Icy mong muốn có được nhất.

“Em là của anh.” Icy giữ lấy eo Ninh Thập Tam, nhắc lại lần nữa.

Lông mày Ninh Thập Tam hơi nhíu, còn chưa kịp hiểu hàm ý trong đó, eo đã bị Icy ôm chặt, sau đó cả người lật nhào, tình thế nháy mắt đảo lộn, hắn bị đặt ở trên sân thượng.

Sân thượng rất rộng, nhưng bỗng dưng tư thế cơ thể bị thay đổi hoàn toàn, Ninh Thập Tam vẫn cảm thấy chấn động. Tuy không bị bệnh sợ độ cao, nhưng dù sao nơi đây cũng là sân thượng của một tòa nhà trên

trăm tầng, chỉ nhìn xuống thôi cũng váng đầu hoa mắt, huống chi lại nằm hẳn ra như thế này, nếu như không có Icy ôm lấy hắn, có lẽ hắn đã hoảng sợ té luôn xuống dưới.

“Đừng sợ, đã có anh rồi.”

Giọng nói Icy lạnh đậm, nhưng Ninh Thập Tam có thể nhận ra sự dịu dàng trong đó, có lẽ bởi vì yêu, cho nên trong giọng nói tự nhiên cũng sẽ lây được chút tình cảm của con người. Vì thế Ninh Thập Tam nở nụ cười, vươn tay ôm lấy cổ Icy, khiêu khích.

“Anh muốn làm chuyện đó sao? Ở chỗ này?”

Icy không lên tiếng, dùng hành động thay cho câu trả lời, lần tay xuống cởi quần Ninh Thập Tam, lưng quần bằng chun khiến Icy dễ dàng xâm nhập. Tay Icy hơi lạnh, Ninh Thập Tam không kịp phòng bị, phần thân đột nhiên bị chạm phải, nhẹn không được khê kêu lên, nhưng ngay lập tức bị nụ hôn của Icy ngăn lại. Nụ hôn này không hề lạnh lẽo như cá tính của chủ nhân nó, trái lại rất nhiệt tình, cũng rất mạnh mẽ, Ninh Thập Tam cảm thấy đầu lưỡi bị hôn đau nhức, nhưng hắn thích cảm giác này, vì nó cho hắn biết người hắn yêu đang muốn hắn.

Quần bị cởi đến đầu gối, áo cũng bị kéo ra hai bên, Icy ở phía trên không cho Ninh Thập Tam

cơ hội kháng cự, vừa hôn vừa chạm tay xuống khe nhỏ phía sau hắn, ý đồ muốn tiến vào đã rõ ràng. Ninh Thập Tam hơi nâng thất lưng, để Icy dễ dàng thâm nhập hơn. Nhưng động tác của Icy rất kịch liệt, tách hai chân hắn ra, ngay cả đầu bôi trơn cũng không dùng đã lập tức tiến vào trong, Ninh Thập Tam đau đến chau mày, nắm chặt cánh tay của Icy.

Dường như cảm giác được Ninh Thập Tam không thoải mái, Icy dừng lại nhìn hắn. Chân mày Ninh Thập Tam càng nhíu sâu hơn, lúc này mà dừng lại, chẳng phải càng làm cho hắn đau sao? Ninh Thập Tam ngược không dám nói rõ ra, đành phải nâng chân kẹp hông Icy, khê đung đưa eo, có ý giục Icy nhanh lên một chút.

Cũng may Icy không dừng lại lâu, sự nhẫn nại của đàn ông trong những tình huống như thế này luôn luôn có hạn. Icy nhanh chóng đè Ninh Thập Tam xuống đẩy nhanh tốc độ tiến công. Icy hoàn toàn không có kỹ thuật, tất cả đều tuân theo bản năng, nhưng sự nguyên thủy này càng thôi thúc dục vọng của cơ thể. Ninh Thập Tam mở chân rộng thêm ra để Icy tiến vào thuận lợi hơn, lại kéo một tay Icy đặt trên phần thân đã cứng lên của mình, thở dốc: “Giúp em.”

Icy nghe theo, nắm lấy phần thân của Ninh Thập Tam di động lên xuống, phối hợp với những đợt va chạm bên dưới, nhất thời khoái cảm lan khắp cơ thể, Ninh Thập Tam rên rỉ một tiếng, chỉ cảm thấy tim mình không chịu nổi sức ép mãnh liệt này, đập liên hồi như muốn nổ tung.

“Nhanh lên, nhanh lên chút nữa...”

Thống khổ và vui sướng luân phiên xâm chiếm tâm trí hắn, trán ứa đầy mồ hôi, Ninh Thập Tam tựa đầu trên lan can, lúc này mới phát hiện vì động tác quá dữ dội nên cơ thể mình hơi lệch về một bên, một bên vai đang đung đưa trên không trung, thế nhưng hắn không thấy sợ, trái lại còn bị kích thích hơn. Toàn bộ thành phố rơi vào bóng tối, ở chỗ cao nhất này, không ai biết bọn họ đang làm gì, không cần chú ý đến bất cứ điều gì, Ninh Thập Tam càng đắm chìm vào cảm xúc hiện tại.

Khóa áo Icy bị kéo ra, vạt áo dài trong gió đêm tung bay phần phật, Ninh Thập Tam định vươn tay nắm lấy góc áo Icy, nhưng lại bị Icy giữ tay lại, áp lên ngực mình, bên dưới càng chuyển động mạnh mẽ hơn. Icy lo mình sẽ sợ hãi sao? Thần trí sớm bị ngọn lửa dục vọng cuốn sạch, Ninh Thập Tam chỉ mặc cho cơ thể hưởng thụ, mơ mơ màng màng nghĩ vậy.

Icy không cho Ninh Thập Tam cơ hội tưởng tượng thêm, tiếp tục chuyển động mãnh liệt, Ninh Thập Tam cảm thấy vật nọ trong cơ thể càng lúc càng trướng lên, cơ hồ lấp đầy bên dưới mình. Gương mặt Icy tuy rằng vẫn bình thản như cũ, nhưng hành động nhiệt tình chứng tỏ ham muốn chiếm đoạt của hắn. Va chạm càng lúc càng nhiệt tình, tiếng thở dốc của Ninh Thập Tam trở thành tiếng rên rỉ, những đợt tiến nhập liên tục khiến hắn không chịu nổi, cơ thể chột cứng đờ, dục vọng lên tới cực điểm bùng nổ, lập tức bên trong bị thúc mạnh một cái, một luồng nhiệt lưu bắn ra, thân thể vừa mới thả lỏng đã bị thúc vào tiếp, khe nhỏ từ từ chảy ra một chút tinh dịch, dính trên áo Icy.

“Anh thật lợi hại.” Ninh Thập Tam hỗn hển tán thưởng.

“Nhớ kĩ, em là của anh.” Đáp lại là giọng nói bình thản bên tai, giống như lời tỏ tình, cũng là một lời cam kết, lại chứa đựng sự lạnh lẽo chỉ thuộc về Icy.

Tâm trí vẫn còn đắm chìm trong vui sướng không muốn tỉnh lại, Ninh Thập Tam theo bản năng gật đầu một cái, lập tức cơ thể bị nâng dậy, Icy ôm hắn nhảy xuống khỏi lan can rồi ngồi dựa vào tường, cúi đầu hôn lên tóc hắn, không phải hôn lên môi, mà chỉ là động tác trấn an đơn thuần, những những động tác nhỏ như vậy lại thể hiện rõ sự dịu dàng của người đàn ông này. Được Icy ôm, Ninh Thập Tam cảm thấy cả người tràn đầy ấm áp.

Những cảm xúc này là thật, Ninh Thập Tam mơ mơ hồ hồ nghĩ, sự kích thích này chỉ có Icy mới có thể mang lại cho hắn, thứ duy nhất khiến hắn bất mãn đó chính là dục vọng của Icy từ đầu đến cuối chỉ biểu hiện ở hành động, còn về mặt thì vẫn luôn lạnh lùng như vậy, đến một cái gật đầu mỉm cười cũng không có.

“Em nhất định sẽ cho anh thấy bầu trời có màu gì, Icy.” Dựa vào Icy, Ninh Thập Tam khẳng định.

17. Chương 17

Sau khi Icy trở lại, cuộc sống hàng ngày của Ninh Thập Tam liền quay về nếp cũ. Vốn vì bị phụ tình mà nhận thêm việc, phải đi ra ngoài nhiều hơn, lại còn đang ôm đồng bảo hiểm công trình, tuy chỉ là bảo hiểm tái tục nhưng Ninh Thập Tam vẫn rất bận rộn. Cũng may lần này Icy không có ý kiến, hắn nói chỉ cần dùng linh thuật ẩn thân, muốn thấy Ninh Thập Tam lúc nào cũng được.

Có mấy lần đang tiếp chuyện khách hàng, Ninh Thập Tam vô thức đảo mắt qua thì thấy trong phòng có thêm một người, lúc nhìn lại lần nữa thì người kia đã biến mất, không biết Icy tới là vì công việc, hay vì nhớ hắn. Nhưng Icy cũng chưa từng làm ảnh hưởng đến công việc của Ninh Thập Tam, vì thế sau vài lần Ninh Thập Tam cũng quen, dù sao hắn cũng rõ cái tính thích gì làm nấy của Icy. Biết có người quan tâm đến mình là hắn vui rồi, tuy cách biểu đạt của người này có hơi khác lạ so với người bình thường.

Vì Icy dám bỏ rơi Ninh Thập Tam nên ấn tượng của Ninh Hi đối với Icy vô cùng xấu. Khi Icy đưa Ninh Thập Tam đến viện an dưỡng đều bị Ninh Hi coi như người vô hình. Có điều Ninh Hi cũng nhận ra Ninh Thập Tam rất yêu Icy, đành không mở miệng trách cứ Icy, im lặng vài lần rồi cũng cho qua.

Vài hôm sau, Icy mang bộ tây trang Ninh Thập Tam nhờ thiết kế đến. Theo ý muốn của Ninh Thập Tam, bộ tây trang được may vài xám, trước ngực cài cài áo hình hoa đồng màu. Ninh Thập Tam cũng được nhận một bộ, nhưng bộ này màu tối hơn một chút, có thể nhận thấy Icy đã cân nhắc độ phù hợp với chiếc cài áo tulip, nếu như tây trang màu sáng quá sẽ thành thảm họa.

Xem ra Ninh Thập Tam phải tham dự tiệc với Ninh Hi rồi, nếu không lại phụ công sức của Icy, vừa mặc thử tây trang Ninh Thập Tam vừa nghĩ.

“Icy, hôm đó anh sẽ đi cùng bọn em chứ?” Qua tấm gương lớn, Ninh Thập Tam nhìn Icy đang ngồi trên sofa dùng laptop, lên tiếng hỏi.

“Dạo này anh hơi bận.”

Icy ngẩng đầu lên, laptop trong tay biến mất, đó là công cụ trợ giúp tử thần làm báo cáo. Ninh Thập Tam hiểu Icy bảo hơi bận là có ý gì, tuy cả hai đã tiến đến quan hệ thân thiết, nhưng hắn sẽ không tò mò dò hỏi việc riêng của Icy.

“Là vì em tranh mất mấy mối làm ăn của tử thần các anh hả?” Ninh Thập Tam bước tới chỗ sofa, bắt chước Icy ngồi ngay ngắn.

“Một phần là như vậy,” Icy bình thản nói: “Cho nên có rất nhiều tử thần căm ghét sự tồn tại của em.”

“Icy,” Ninh Thập Tam do dự: “Có phải anh muốn sau này em đừng xen vào việc của người khác nữa không?”

Mây Icy khê nhúu, ánh mắt khó hiểu nhìn Ninh Thập Tam, Ninh Thập Tam nói tiếp: “Em cứu người đáng nhẽ phải chết sống lại, như vậy có phải là nghịch thiên?”

Không phải Ninh Thập Tam chưa từng nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng của nghịch thiên, thế nhưng giác quan thứ sáu bộc phát, hắn không thể nào làm ngơ, hơn nữa điều này còn liên quan tới miếng cơm manh áo của hắn, cho nên hắn mới muốn nhúng tay vào, dần dà thành quen. Đối với một người từng chạy thoát khỏi lưỡi hái tử thần như hắn mà nói, sinh mệnh đã không còn quan trọng, hiện tại nếu như không phải vì sợ ảnh hưởng đến Icy, hắn đã không đề cập tới chuyện này.

“Người có thể cứu trở về thì không phải là người đáng chết, còn một khi đã rơi vào vòng sinh lão bệnh tử thì mới không thể thay đổi.”

Icy giương đôi đồng tử đen như mực nhìn Ninh Thập Tam, nghiêm túc đáp: “Thật ra những lần em cảm ứng được đều là tai nạn ngoài ý muốn, của mình thì không sao nhưng là của người khác thì lại không bình thường. Một người có thể gặp bất trắc nhiều lần trong đời, nhưng nếu như ý chí của anh ta mạnh mẽ, vận khí tốt, ngay cả tử thần cũng không thể làm gì được anh ta. Mà không thể thu được linh hồn của những người như vậy, cũng là một sự cố ngoài ý muốn đối với tử thần. Trên thực tế, tử thần sẽ rất đau đầu, bởi vì trình tự làm việc bị xáo trộn, đồng nghĩa với việc lượng công việc tăng thêm, nếu như đối tượng thoát chết vì may mắn thì đó là số trời đã định, nhưng nếu tìm mọi cách để thay đổi số phận như em thì tất nhiên sẽ trở thành kẻ thù chung của bọn họ.”

Đây cũng là đoạn đối thoại dài nhất của Icy từ khi quen Ninh Thập Tam đến nay, hắn không muốn Ninh Thập Tam nảy sinh khúc mắc với những gì mình làm. Mà đương nhiên, lời giải thích này khiến tư tưởng của Ninh Thập Tam thông suốt, nhìn về mặt nghiêm túc như đang thảo luận trên diễn đàn của Icy, Ninh Thập Tam mỉm cười hỏi: “Vì sao lại gọi tử thần là bọn họ mà không phải bọn anh?”

“Bởi vì bọn họ sẽ trở thành kẻ thù của em.”

“Giờ đã là kẻ thù rồi.” Ninh Thập Tam giương cười.

Đếm sơ đã có Lulu, Zero và rất nhiều tử thần khác hắn đắc tội mà hắn không biết. Nếu như đang ở mình giới, có lẽ hắn đã đứng đầu danh sách bị đuổi cùng giết tận rồi.

“Hơn nữa, em cũng không muốn làm anh khó xử.” Ninh Thập Tam nói.

Dù sao, đối nghịch với tử thần không phải chuyện vui vẻ gì. Trước kia không biết thì thôi, giờ đã chính thức hẹn hò với Icy, hắn phải để ý tới cảm nhận của Icy một chút. Với tính cách của Icy, nếu như Ninh Thập Tam không đề cập tới chuyện này, Icy nhất định sẽ không nói, nhưng hắn không muốn vì hành động bốc đồng của mình mà Icy bị liên lụy.

“Anh không khó xử, anh rất ít khi phụ trách thu thập linh hồn.” Icy tỉnh bơ, ngừng một lúc lại bảo tiếp: “Trông bảnh lắm.”

Đã quen với cách nói chuyện của Icy, Ninh Thập Tam tự động suy rộng ra ý tứ trong lời nói của Icy. Nói cách khác, việc hắn cứu người khiến lượng công việc của đám tử thần tăng lên không liên quan đến Icy, cho nên Icy chẳng thèm để ý, thế nhưng...câu khen ngợi phía sau là có ý gì? Cái tên này cũng thoải mái quá mức đi, dù sao hắn cũng là kẻ thù của tử thần nha, dù Icy không để ý, nhưng cũng không nên khen ngợi lộ liễu thế chứ.

“Icy, anh hiểu ý của em không?” Đối với những người EQ thấp, hỏi lại kĩ càng là điều rất cần thiết.

“Anh làm việc của anh, em làm việc của em, hai bên không liên quan đến nhau.” Icy đáp lại một câu, lời ít mà ý nhiều.

Nhớ lần đầu tiên gặp nhau tại bệnh viện Ninh Thập Tam chạy trốn chết, ánh mắt Icy hơi dịu xuống. Khi đó đáng về chạy thực mạng của Ninh Thập Tam để lại cho Icy ấn tượng rất sâu sắc. Icy không nghĩ Ninh Thập Tam làm như vậy là muốn đối nghịch với tử thần, trái lại, Ninh Thập Tam có thể đánh bại tử thần, hết lần này đến lần khác thành công cứu người khỏi tay tử thần, chính là vì Ninh Thập Tam có khả năng. Nếu số phận đã an bài cho Ninh Thập Tam năng lực cảm ứng ấy, vậy cũng có nghĩa là số phận đã gián tiếp cho phép Ninh Thập Tam thi triển năng lực, mà Icy cũng rất thích nhìn bộ dáng hăm hở đó của Ninh Thập Tam.

Ninh Thập Tam đương nhiên là không thể hiểu hết những suy nghĩ trong đầu Icy. Hắn biết có dò hỏi nữa Icy cũng sẽ không nói, cho nên quyết định im lặng, dù sao Icy không phản đối là tốt rồi, hơn nữa cái loại cảm ứng này không phải nói đến là đến, nghĩ ngợi nhiều chỉ tăng thêm phiền não.

Nghĩ thông, Ninh Thập Tam cảm thấy tâm trạng thoải mái hơn hẳn. Mỗi ngày sau khi tan ca hắn đều lập tức về nhà, bởi vì ở nhà có người đang chờ hắn nấu bữa tối, hoặc là cùng đi viện an dưỡng thăm Ninh Hi. Công việc bán bảo hiểm cũng xuôi chèo mát mái, nhưng sự thuận lợi này lại khiến hắn bất an. Thỉnh thoảng nghĩ về nụ cười lạnh lùng của Lulu đêm hôm đó, hắn lại rùng mình. Hắn luôn cảm thấy Lulu vẫn đang theo dõi hắn. Hơn nữa, cô ta không giống kiểu người dễ dàng buông tay.

Nhưng đây đều là phỏng đoán của Ninh Thập Tam, sau khi trở lại Icy chưa từng nhắc đến Lulu, nên sau một thời gian, Ninh Thập Tam cũng dần quên mất sự tồn tại của cô ta. Không nghĩ tới lúc hắn sắp ném được cô ta vào dĩ vãng, thì Lulu lại xuất hiện.

Tối hôm đó sau khi tan ca Ninh Thập Tam liền rẽ qua siêu thị rồi mới quay về nhà. Lúc ôm đông thực phẩm bước xuống xe thì hắn bỗng thấy một cô gái duyên dáng bước tới từ phía đối diện. Trời chưa tối hẳn nhưng Ninh Thập Tam có cảm giác mọi thứ trở nên tối sầm theo từng bước chân của cô gái. Đây chính là cảm giác áp bách mà tử thần mang đến, cũng để ám chỉ cho hắn biết, hắn vĩnh viễn không trốn thoát khỏi bóng đêm vô tận.

“Đã lâu không gặp, anh Ninh.” Lulu dừng lại khi tới trước mặt Ninh Thập Tam, cô tháo kính râm xuống, mỉm cười lên tiếng chào trước, mắt đảo qua túi đồ trong tay hắn, “Xem ra hai người sống khá tốt nha.”

Trước khi cô xuất hiện chúng tôi vẫn luôn sống tốt.

Ninh Thập Tam rất muốn nói thẳng vào mặt Lulu như thế, nhưng nghĩ Lulu và Icy là đồng nghiệp, không nên khiến quan hệ trở nên căng thẳng, vì vậy trưng ra nụ cười chuyên nghiệp: “Cũng ổn.”

Nhưng Lulu lại không có ý định dĩ hòa vi quý như Ninh Thập Tam, cô khẽ hất cằm, nụ cười trên môi lộ ra chút khinh thường, “Vậy anh đã bao giờ nghĩ cuộc sống như vậy còn có thể kéo dài bao lâu chưa?”

Làm trong ngành dịch vụ bao năm, khả năng kiềm chế của Ninh Thập Tam rất lợi hại, hắn không nổi giận, vẫn mỉm cười nói: “Tôi không hiểu ý của cô lắm.”

“Haha, trí nhớ của loài người thật là tệ. Hơn ba năm trước, anh chạy thoát khỏi tay tôi, chẳng lẽ anh không nhớ sao?”

Lulu duỗi tay, đặt tay mình lên tay Ninh Thập Tam, luồng khí lạnh lẽo như băng truyền đến, Ninh Thập Tam chấn động toàn thân, khung cảnh trước mắt lướt qua vùn vụt, hắn nhớ lại ba năm trước khi bị tai nạn lâm vào hôn mê, hắn lảo đảo chạy thục mạng trên con đường trống trải, không có chút ánh sáng nào ở phía cuối con đường. Đằng sau có người truy đuổi, ngân quang xoẹt qua, khí lạnh của tử vong tấp vào mặt, đúng lúc này hắn nghe thấy tiếng gọi của Ninh Hi, tựa như sợi dây cứu mạng, khiến hắn bừng tỉnh.

Mỗi khi nhớ về chuỗi kí ức bị rượt đuổi đáng sợ kia Ninh Thập Tam luôn cảm thấy rất mơ hồ, bây giờ được Lulu gợi lại, hắn mới nhớ được toàn bộ. Ninh Thập Tam khiếp sợ nhìn người phụ nữ trước mắt, gương mặt đẹp đẽ của cô ta và gương mặt ma quái ghê sợ trong quá khứ từ từ xếp chồng lên nhau.

“Chúc mừng cậu đã nhớ lại.” Lulu mỉm cười nói, song Ninh Thập Tam hoàn toàn không cảm nhận được thành ý chúc mừng trong câu nói của cô ta.

“Vậy thì sao?” Vào thời khắc này, hắn sẽ tuyệt đối không để bản thân bộc lộ ra vẻ kinh hoảng hay phẫn nộ, như vậy chỉ tạo cơ hội cho đối phương công kích, Ninh Thập Tam mỉm cười hỏi vặn lại: “Những người may mắn sống sót khỏi tai nạn ngoài ý muốn không phải chỉ có mình tôi đúng không?”

“Đúng, nhưng dám đối nghịch với tử thần thì chỉ có mình cậu.”

Ninh Thập Tam trả lời tỉnh bơ khiến Lulu rất bức bối, những kẻ thoát khỏi tay tử thần nhờ vào khao khát sống sót mãnh liệt không phải không có, nhưng đây là lần đầu tiên cô gặp phải thể loại này. Tệ hơn nữa Ninh Thập Tam còn có được năng lực cảm ứng, gây ảnh hưởng nghiêm trọng tới trật tự công việc của tử thần, đây là việc cô không thể chấp nhận được.

Phải nhanh chóng giải quyết xong chuyện này, bằng không từ rày về sau mọi chuyện sẽ ngày càng hồng bét.

Nghĩ đến đây, Lulu lại nói: “Đừng tưởng rằng có chút linh lực là muốn làm gì thì làm, từ trước đến giờ cậu thắng đều dựa vào may mắn, cậu không hề lợi hại như cậu nghĩ đâu.”

“Vấn đề này lần trước cô đã nói rồi.” Ninh Thập Tam cười cười, hỏi: “Cho nên hôm nay cô tới tìm tôi là để cảnh cáo tôi về sau không được xen vào chuyện của người khác?”

“Không, tôi chỉ muốn cậu tránh xa Icy. Cậu là con người, không thể ở bên anh ta lâu dài được. Nếu đã biết rõ tương lai không tốt đẹp, sao phải cố níu kéo? Nếu như cậu yêu một người, cậu nên để người đó được tự do thay vì giam giữ trong thế giới của riêng mình.”

Ninh Thập Tam ngẩn ra nhìn Lulu, tuy cô ta vẫn mỉm cười, nhưng luồng khí toát ra từ trên người Lulu còn lạnh hơn cả Icy, từ trên xuống dưới đều là vẻ cao ngạo cùng khinh thường tột bậc, dường như muốn cho hẳn biết cái loại người trần mắt thịt nhỏ nhoi như hẳn vốn chẳng xứng với tử thần.

“Cô...thích Icy?” Ninh Thập Tam buột miệng hỏi.

Lulu nhú mày, khó hiểu nhìn Ninh Thập Tam, “Sao cậu lại có thể nghĩ như vậy? Tôi đã nói rồi, yêu là thứ cảm xúc ngu xuẩn nhất của loài người.”

Lulu thích cảm giác được làm tâm điểm của sự chú ý, nhưng sẽ không bao giờ xiêu lòng vì bất cứ ai hay bất cứ chuyện gì, bởi vì cô là tử thần. Đối với cô, Icy hay loài người thì đều như nhau, cô khuyên Ninh Thập Tam nên rời khỏi Icy chẳng qua là vì kiêng dè. Không ai hiểu nổi suy nghĩ của Icy, cũng không biết linh thuật của Icy mạnh cỡ nào, chỉ biết nếu hẳn không về phe tử thần, tỉ lệ ám sát Ninh Thập Tam thành công sẽ giảm đi hơn một nửa.

Rất nhiều tử thần liệt Ninh Thập Tam vào danh sách cần xử lý, bởi vì cậu khiến bọn họ cảm ghét. Tuy Ninh Thập Tam còn tới bảy mươi năm dương thọ, nhưng trong bảy mươi năm này sẽ có rất nhiều tai nạn ngoài ý muốn xảy ra, hay có thể nói, có rất nhiều tai nạn có thể được tạo ra.

Nhưng việc cần làm lúc này là phải đối phó được với Icy, tuy rằng Lulu không ôm quá nhiều hi vọng vào việc thuyết phục Ninh Thập Tam.

“Cậu yên tâm, tôi không thích Icy, tôi không thích bất kỳ ai hết, tôi chỉ cho cậu thấy các mặt của vấn đề thôi.” Lulu thông thả rảo bước cạnh Ninh Thập Tam: “Cậu phải biết, cậu đã chọc giận rất nhiều người, bất cứ khi nào cũng có thể gặp nguy hiểm mất mạng. Icy ở cùng cậu, chẳng khác nào đối đầu với toàn bộ minh giới, đến lúc cấp trên điều tra ra, sẽ không ai nói giúp anh ta được, hơn nữa...”

“Này cô, cô đang đùa đó hả?” Rốt cục bị lời nói chẳng coi ai ra gì của Lulu chọc giận, Ninh Thập Tam cắt ngang, thản nhiên hỏi vặn lại: “Nếu như các người có thể giết tôi thì đã ra tay từ lâu rồi, vì sao vẫn còn để mặc tôi đối địch với tử thần?”

Lulu đuối lý, đúng như Ninh Thập Tam nói, ngoại trừ tạo ra những tai nạn ngoài ý muốn, đám tử thần bọn họ không có biện pháp nào, chỉ có thể đợi đến khi tai nạn xảy ra. Việc Lulu xúi đám côn đồ tìm Ninh Thập Tam gây chuyện cũng đã tính là vi phạm luật lệ tử thần rồi.

Thế nhưng Lulu không chịu thừa nhận Ninh Thập Tam nói đúng sự thật, cười lạnh nói: “Nếu như cậu không tin, vậy cứ đợi xem, nhìn coi người nhà của cậu có thể vì tính cố chấp của cậu mà gặp chuyện không may không...”

“Mâu thuẫn giữa chúng ta không liên quan đến anh trai tôi!”

Lulu chắc chắn không coi Icy là người nhà của Ninh Thập Tam, cho nên người Lulu ám chỉ chỉ có thể là Ninh Hi. Nhớ lại lần trước Ninh Hi bị mình liên lụy, bị nhốt trong tầng hầm, Ninh Thập Tam vô cùng cảm phần, hẳn không lịch sự nhả nhận trước mặt Lulu nữa, lạnh lùng bảo: “Tôi hiểu ý cô, tôi sẽ không xen vào việc của người khác nữa, thế nhưng tôi sẽ không rời khỏi Icy.”

Nói xong, Ninh Thập Tam xoay người bước đi, bước được hai bước thì dừng lại, thêm vào một câu: “Muốn chia tách chúng tôi, đợi đến ngày tôi chết rồi hãy nói!”

Lần đầu bị người khác cự tuyệt phủ phàng như vậy, Lulu giận đến nổi mặt đỏ rần lên, nhưng cô vẫn tươi cười: “Tôi hiểu, nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở cậu một chút, gần đây hỏa hoạn xảy ra rất nhiều, cậu nên chú ý tới sự an toàn của người nhà cậu.”

Bước chân Ninh Thập Tam chậm hẳn lại, có một dự cảm bất thường xẹt qua trong đầu. Đèn đường rất yếu, ánh sáng mỏng manh không che lấp được bóng tối xung quanh, trái lại còn như bị bóng tối nuốt chửng.

Ninh Thập Tam không muốn nghĩ nhiều, vội vàng trở về nhà. Nhìn từ dưới lên, Icy đang ở trong nhà, ánh đèn sáng ngời lộ ra sau tấm rèm được kéo lên, khiến cơ thể đang rét run của hắn trở nên ấm áp, Ninh Thập Tam cất bước nhanh hơn.

Vì trong lòng có tâm sự, Ninh Thập Tam không thực sự chuyên chú khi làm bữa tối. Lúc ăn cơm, đột nhiên Icy hỏi: “Hôm nay em mệt hả?”

“Không, em vẫn như bình thường mà.” Ninh Thập Tam thuận miệng trả lời, nhớ tới vấn đề này giờ khiến mình phiền lòng, liền tiện thể hỏi: “Icy, tử thần các anh có thể tùy ý định đoạt sinh tử của con người sao?”

“Không thể, không tử thần nào có quyền làm vậy.” Icy nói: “Giống như súng thì không thể giết người, mà là người nổ súng.”

Ví dụ đơn giản lại vô cùng dễ hiểu, tâm trạng Ninh Thập Tam hơi dịu xuống, hắn cũng cảm thấy Lulu chỉ muốn hù dọa hắn mà thôi. Nếu như tử thần muốn giết ai cũng được, vậy bọn họ khác gì lũ sát nhân, hơn nữa người đầu tiên họ tìm đến sẽ là mình chứ không phải Ninh Hi.

“Vì sao lại hỏi chuyện này?”

“Không có gì, tự nhiên tò mò về công việc của anh thôi.”

Bị đôi mắt trong vắt của Icy nhìn chằm chằm, Ninh Thập Tam có hơi chột dạ, hắn có thói quen mỗi khi nói chuyện chỉ nói ba phần, nhưng thói quen này hiếm khi được dùng với người đang ngồi đối diện, vì thế mỗi khi có chuyện giấu Icy, Ninh Thập Tam cảm thấy vô cùng có lỗi. Hắn không cố tình giấu giếm, mà vì thân phận của Icy có chút đặc biệt, nếu như nói rõ với Icy, chẳng khác gì muốn được bảo vệ, như vậy sẽ gây phiền phức cho Icy. Hắn sẽ không rời khỏi Icy, nhưng cũng không muốn Icy khó xử.

Icy vẫn đang nhìn hắn, “Em có việc gì, nói ngay.”

“Không có, anh đừng nghĩ nhiều.” Ninh Thập Tam vội vã ăn cơm rồi đứng lên, “Em phải xử lý nốt mấy việc, anh rửa bát dùm em nhé.”

Nhìn bóng lưng Ninh Thập Tam, không cần dùng thuật đọc tâm Icy cũng biết Ninh Thập Tam có tâm sự, bởi vì cơm tối nay rất khó ăn. Nhất định là lúc xào rau không tập trung, ngay cả muối cũng quên bỏ vào, vậy mà lúc ăn Ninh Thập Tam cũng không nhận ra.

Nghĩ đến câu hỏi về tử thần ban nãy của Ninh Thập Tam, hai mắt Icy trở nên thâm trầm, hắn lấy sổ điện tử ra, các số liệu liên tiếp hiện trên màn hình, Icy yên lặng một lúc lâu, sau đó gấp sổ lại.

Lúc Ninh Thập Tam xong việc đi vào phòng ngủ, đèn đã tắt. Hắn mò mẫm lên giường, vừa nằm xuống thì eo bị ôm chặt, hai cánh tay của Icy vòng qua kéo Ninh Thập Tam vào trong lòng. Da Icy hơi lạnh, nhưng Ninh Thập Tam cũng không cảm thấy khó chịu, hắn lại rất thích được ôm như thế này. Tình dục là nền tảng của tình yêu nhưng không phải là tất cả, có đôi khi Ninh Thập Tam thích nằm ôm nhau đơn thuần hơn là làm chuyện đó, vì nó tạo ra cảm giác tin cậy và dựa dẫm mà chỉ người nhà mới có.

“Muộn thế này, em còn tưởng anh ngủ rồi chứ.” Ninh Thập Tam nhỏ giọng cười nói.

Icy không nói lời nào, chỉ ôm hắn thêm chặt, giống như muốn nói không có hắn mình không ngủ được, điều này khiến cho Ninh Thập Tam cảm thấy hơi áy náy. Có lẽ Lulu nói đúng, nếu yêu một người, nên để cho người đó tự do thay vì giam giữ họ trong thế giới của mình. Nhưng hắn lại ích kỷ muốn giữ chặt lấy Icy, cũng bởi vì yêu, yêu đến mức không thể nào buông tay được.

“Icy, có phải em rất ích kỷ hay không? Vì ý muốn của bản thân mà giữ anh ở bên cạnh?” Ninh Thập Tam thì thầm, vừa như là hỏi, lại vừa giống một câu độc thoại đơn thuần.

“Tốt, vậy thì anh càng có lý do để giữ em cho riêng mình.” Icy nói xong, dừng một chút, lại buông thêm một câu: “Mãi mãi.”

Khái niệm vĩnh viễn của tử thần và nhân loại không giống nhau, Ninh Thập Tam không cách nào hiểu hết được hàm ý trong lời Icy nói, mà Icy hình như cũng không có ý định giải thích, sau khi nói xong thì chìm vào mộng đẹp.

Thật ra thì, cuộc sống cứ thế này trôi qua cũng không tệ nhỉ? Tựa vào lồng ngực Icy, Ninh Thập Tam lặng lẽ nghĩ, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, không nên lo lắng quá.

Đáng tiếc đây chỉ là mong ước xa vời của Ninh Thập Tam. Đêm nay hắn ngủ không được yên ổn. Có lẽ vì bị Lulu cảnh cáo, trong lòng Ninh Thập Tam luôn luôn cảm thấy bất an, lúc tỉnh lúc mê liên tục. Hắn tựa hồ quay trở lại vụ tai nạn xe cộ ba năm trước, trên con phố đen kịt lạnh lẽo, chỉ có mình hắn chạy băng băng, không dám dừng lại, bởi vì tử thần đang gần trong gang tấc.

Rốt cục hắn nghe được một tiếng kêu to, là Ninh Hi đang gọi hắn, Ninh Thập Tam vội vã chạy đến, ai ngờ cảnh vật lập tức thay đổi, con phố lạnh lẽo biến thành bên trong một tòa nhà cao tầng. Xung quanh rất nóng, hơi nóng bất chợt ập tới khiến hắn thở không nổi, bốn phía tối mù, luồng khí áp bức không ngừng kéo tới, phía trước xuất hiện ánh lửa lập lòe, nhưng đều bị khói đặc bao phủ. Toàn bộ nơi đây như hóa thành biển lửa, không thể nào thấy rõ lối ra, lại càng không biết phải thoát ra bằng cách nào.

Đang lo lắng sợ hãi, lửa trước mắt chợt bùng lên, cảnh vật rung lắc dữ dội, Ninh Thập Tam thấy có bóng người hiện lên thấp thoáng giữa ngọn lửa, hắn còn chưa kịp la lên thì bỗng có một vật thể rơi xuống đập vào người kia. Hắn vội vã chạy đến nhưng chỉ kịp nắm lấy tay áo đối phương, chiếc khuy tay áo hình hoa tulip chợt lóe lên trong ánh lửa...

“Anh hai!” Ninh Thập Tam la to mở mắt.

Xung quanh hoàn toàn không phải biển lửa thiêu đốt dày đặc khói, tia nắng sớm mai nhẹ nhàng xuyên qua khe hở rèm che, không gian tĩnh lặng, Ninh Thập Tam nhìn đồng hồ, vẫn chưa tới sáu giờ.

“Làm sao vậy?”

Bên tai vang lên câu hỏi của Icy, Ninh Thập Tam bình tĩnh lại, thở phào nói: “Không sao, gặp ác mộng thôi.”

“Mơ thấy Ninh Hi?”

Thì ra Icy nghe thấy tiếng hét của hắn, Ninh Thập Tam đẩy tay Icy đang ôm eo mình ra, nói: “Anh ôm chặt quá, làm em gặp ác mộng.” Im lặng một chút, hắn lại quay ra đùa: “Lần sau em sẽ nhớ mơ đến anh.”

Câu nói đùa xua tan cảm giác sợ hãi mà ác mộng mang đến, Ninh Thập Tam trở mình, nhắm mắt lại, nhưng làm thế nào cũng không ngủ lại được. Giấc mơ kia quá rõ nét, dù đã tỉnh lại nhưng da thịt vẫn cảm nhận được cảm giác nóng cháy. Ninh Thập Tam thừa nhận tâm trạng của mình đã bị Lulu ảnh hưởng, nhưng chắc chắn người trong mơ chính là Ninh Hi, vì người đó mặc bộ tây trang Icy thiết kế riêng, chiếc khuy tay áo hình hoa tulip kia cũng là độc nhất vô nhị. Hắn nhớ lúc Ninh Hi nhìn thấy thì vô cùng thích thú.

Lần này không phải linh cảm mà là một giấc mơ, có lẽ do quá lo lắng cho Ninh Hi, nên hắn mới mơ một giấc mơ kì lạ như vậy. Có điều, nhờ đây là sự thật thì sao? Vụ hỏa hoạn sẽ xảy ra vào hôm Ninh Hi đến dự tiệc ở tòa cao ốc chẳng? Bởi vì bộ tây trang kia được đặc biệt thiết kế để Ninh Hi mặc đi dự sự kiện đó, anh ấy sẽ không mặc nó vào những dịp khác.

Càng nghĩ lòng Ninh Thập Tam càng rối bời, trong lúc mơ màng hắn nghe thấy tiếng Icy rời giường đi ra khỏi phòng, rốt cục hắn không chịu được cũng phải dậy theo, ăn sáng qua quýt rồi hấp tấp tới cơ quan. Khi Icy hỏi có việc gì, thì hắn chỉ nói qua loa cho xong.

“Icy, anh đã nói chúng ta không nên can thiệp vào chuyện riêng của nhau mà.” Ninh Thập Tam mở cửa đi ra ngoài, mỉm cười nói: “Đúng rồi, hai ngày này em sẽ rất bận, đừng làm phiền em làm việc đây.”

Cửa đóng lại, Icy trở vào phòng khách, ti vi đang chiếu thời sự, phóng viên đưa tin đang đứng trước một tòa nhà lớn bùng cháy dữ dội, nói rằng đây là vụ hỏa hoạn thứ ba xảy ra trong tháng này. Theo phía cảnh sát, có người chủ mưu phóng hỏa, cảnh sát đang gấp rút điều tra đối tượng bị tình nghi, cũng kêu gọi mọi người trong thành phố cùng chung tay góp sức. Phía sau cảnh sát là lực lượng cứu hỏa, còn có nhân viên cấp cứu chạy qua chạy lại không ngớt, hiện trường vô cùng hỗn loạn.

Mắt Icy quét qua màn hình tivi, cầm tách cà phê Ninh Thập Tam pha cho hân ban này bước đến cửa sổ, đúng lúc ở dưới lầu Ninh Thập Tam vừa ra khỏi tòa nhà, vội vã chạy tới trạm xe buýt.

“Dạo này hỏa hoạn nhiều quá, hại bọn ta thêm bao nhiêu là việc.”

Giọng nói êm ái vang lên ở sau lưng, Icy không hề quay đầu lại, lập tức, có một bóng người duyên dáng phản chiếu trên tấm kính trong suốt, Lulu cũng đứng cạnh ngó ra ngoài cửa sổ, khi thấy bóng lưng Ninh Thập Tam chạy ngày càng xa thì khẽ mỉm cười.

“Loài người thật kì lạ, bọn họ rất sợ cái chết, nhưng lại không ngừng tạo ra chúng, bởi vì họ ngu dốt, hại chúng ta luôn phải sửa lại hệ thống dữ liệu.”

Dữ liệu về tử vong vốn dĩ không ngừng thay đổi, bởi vì trên đời này có rất nhiều yếu tố tác động, mỗi yếu tố nhỏ nhỏ đều có thể thay đổi quỹ đạo dữ liệu đã được định ra, khiến cho mọi việc phát triển theo hướng hoàn toàn ngược lại. Loài người gọi hiện tượng này là hiệu ứng bướm bướm.

Ánh mắt của Icy vẫn dõi về phía xa, hân bình thần nói: “Ta đã nhận được nhiệm vụ.”

Ngụ ý hân đã biết, không cần Lulu tới nhắc nhở. Đã quen với thái độ lạnh lẽo của Icy, Lulu chỉ cười cười, bảo: “Ta biết, ta chỉ tới để thông báo với người, vì dạo này có nhiều chuyện xảy ra, nên sẽ có thêm tử thần được phái tới đây, cấp trên phân theo tổ hành động, nếu như người không có ý kiến, ta sẽ kêu bọn họ tới gặp người.”

“Ta có.”

Lulu nhú mày, chờ Icy nói tiếp, ai ngờ cả buổi mà chưa thấy hân nói thêm gì, rốt cuộc hiểu Icy chỉ cho mình đáp án mà thôi, còn lí do, vốn dĩ chẳng cần thiết. Lulu bắt đầu dĩ bĩu môi.

“Rồi rồi, mỗi tử thần đều có cách làm việc riêng, cái này không cưỡng ép được.”

Lulu bước thong thả đến trước tivi, nhìn hiện trường vụ hỏa hoạn, khẽ cảm thán: “Chỉ vì sai lầm của một người mà khiến bao nhiêu người thiệt mạng, cái thế giới này thật điên rồ, thế nhưng đừng lo lắng, người yêu của người không có ở trong danh sách, cậu ta sẽ được an toàn.”

“Ta đã xem danh sách rồi.”

Nói cách khác, vấn đề này cũng không cần Lulu nhắc, thái độ lãnh đạm này khiến Lulu không thể nhẫn nại được nữa, đành phải nói: “Vậy thì Icy, chúng ta gặp lại sau.”

Bóng dáng Lulu biến mất trong không gian, Icy vẫn cầm tách cà phê dựa vào cửa sổ, cà phê đun rất đậm đà, nhưng không quá ngọt, Ninh Thập Tam rất rõ khẩu vị của hân, luôn pha rất chuẩn. Đây là mùi vị hân thích.

Gió lạnh thổi đến, chỗ Lulu vừa mới biến mất ban này xuất hiện một bóng đen, càng lúc càng đậm, dần dần biến thành một con chó to, nhìn Icy, chờ chỉ thị của hân.

“Mày không cần tiếp tục làm nhiệm vụ dẫn đường cho linh hồn nữa.”

Icy đi tới, sờ sờ đầu hắc khuyến. Hiếm khi được chủ nhân quan tâm, hắc khuyến thụ sủng nhược kinh, cọ cọ đầu vào hông Icy, tỏ vẻ thân thiết.

“Mày ở đây, bảo vệ cậu ấy.”

Hắc khuyến không hiểu, ngẩng đầu khó hiểu nhìn chủ nhân, nhưng chỉ thấy vẻ mặt lạnh lùng ngàn năm không đổi, đôi mắt sâu thẳm, không thể nhìn ra được cảm xúc ẩn giấu bên trong.

18. Chương 18

Tới công ty, Ninh Thập Tam lại lôi đồng bảo hiểm liên quan đến tài sản cố định mà mình phụ trách ra xem lại. Bảo hiểm tái tục của tòa cao ốc nọ cũng nằm trong đó, điều này chứng tỏ phỏng đoán của Ninh Thập Tam là chính xác. Ninh Hi có vấn đề về trí lực nên không thể mua bảo hiểm, hơn nữa giữa bọn họ cũng chưa từng có ràng buộc hợp đồng nào, nên nếu như cơn ác mộng kia thật sự là linh cảm, thì khả năng lớn nó sẽ xảy ra tại công ty có kí hợp đồng bảo hiểm với hẳn.

Ninh Thập Tam vội vã gọi điện cho cao ốc thương mại đó, lấy danh nghĩa công ty mình khéo léo nhờ họ chú ý kiểm tra các thiết bị phòng cháy chữa cháy, bên cao ốc rất vui vẻ đồng ý. Thế nhưng lúc đang nghỉ trưa, Ninh Thập Tam chợt phát hiện phán đoán của mình có vẻ đã lầm. Ti vi đang đưa tin về các vụ cháy dồn dập gần đây, hỏi đồng nghiệp mới biết thời sự mấy hôm nay không lúc nào là không chiếu tin tức cháy nổ, nhưng vì Ninh Thập Tam bận bịu chạy đông chạy tây kí bảo hiểm nên không để ý.

Ninh Thập Tam xem thời sự, thấy các địa điểm xảy ra hỏa hoạn đều là cao ốc thương mại, như vậy tòa cao ốc kia cháy rất có thể là vì có kẻ rắc tâm phóng hỏa, chứ không phải tai nạn ngẫu nhiên.

Nhìn hình ảnh hiện trường đám cháy liên tiếp xuất hiện trên bản tin, Ninh Thập Tam bỗng cảm thấy mình như đang có mặt ở đó – có người đứng gọi nước trong một căn phòng na ná phòng máy, lửa bùng lên rất nhanh, xung quanh khói dày đặc, hẳn cảm thấy toàn thân nóng phừng phừng, hơi nóng làm hẩn đau rất. Hẳn vội vã chạy ra ngoài, ai ngờ bên ngoài đã trở thành một biển lửa. Không biết qua bao lâu, hẳn hoảng hốt khi thấy có người chạy về phía mình, nhưng khi gần đến nơi, một vật thể lớn bị cháy nứt ra rơi xuống, vùi lấp người nọ. Tuy không thấy rõ gương mặt, nhưng Ninh Thập Tam nhận ra bộ tây trang trên người anh ta là của Ninh Hi, cảnh tượng này giống hệt trong mộng, khiến hẳn sợ hãi đứng bật dậy.

Cái ghế Ninh Thập Tam ngồi đột ngột bị hất ngã đập vào đất vang lên tiếng động chói tai, tất cả mọi người đồng loạt quay ra nhìn, Ninh Thập Tam hoàn hồn, nhận ra mình vẫn đang ngồi trong căng tin của công ty, thời sự vẫn chiếu những tin tức khô khan, những gì hẳn vừa thấy chỉ là một linh cảm.

Trong lòng hỗn loạn, Ninh Thập Tam không để ý đến những ánh mắt đang ngó mình chằm chằm, chỉ thuận miệng nói xin lỗi, rồi vội vàng quay về phòng làm việc, gọi điện cho phòng bảo an của tòa cao ốc thương mại, nhắc bọn họ tăng cường quản lý việc ra vào của công nhân viên, cả công tác bảo hộ ở những phòng quan trọng như là phòng máy và phòng phân phối điện, đề phòng có kẻ phóng hỏa.

Bảo vệ nghe xong, cười nói: “Anh Ninh à, anh đúng là người có trách nhiệm nha, anh cứ yên tâm, gần đây nhiều hỏa hoạn như vậy, đương nhiên chúng tôi phải tăng cường chú ý rồi.”

Gọi cho phía cao ốc xong, Ninh Thập Tam liền gọi cho Ninh Hi. Đối với những hình ảnh mình nhìn thấy, một lần còn có thể coi là thần hồn nát thần tính, nhưng thấy đến hai lần,

lại thêm lời đe dọa của Lulu, Ninh Thập Tam không cách nào bình tĩnh được, mọi việc vẫn nên cẩn thận thì hơn, hẳn không muốn người nhà của mình gặp bất trắc.

Có điều khi nhắc đến vấn đề này Ninh Thập Tam hơi do dự một chút, hẳn khéo léo tỏ ý Ninh Hi không nên tham dự bữa tiệc gặp mặt. Ninh Hi nghe xong, lập tức hỏi: [Vì sao?]

“Đạo này nhiều hỏa hoạn, em linh cảm tòa cao ốc kia cũng sẽ bị cháy, anh hai, anh biết mà, dự cảm của em bao giờ cũng rất linh.”

Sợ Ninh Hi không đồng ý, Ninh Thập Tam cố vất óc phịa ra một cái cớ, nếu như không được, hẳn còn định nói toạc chuyện cảm ứng ra, thế nhưng Ninh Hi chỉ im lặng một lát rồi nói: [Đành không đi nữa vậy.]

“Xin lỗi anh hai.”

Nhận ra sự tiếc nuối trong giọng nói của Ninh Hi, Ninh Thập Tam áy náy vì đã tự ý thay đổi quyết định của anh mình. Bữa tiệc gặp mặt là một dịp giao lưu hiếm có đối với những người mắc bệnh tâm lý như Ninh Hi, Ninh Hi cũng đã chờ đợi rất lâu rồi, thế nhưng lại vì linh cảm của Ninh Thập Tam mà không thể thành hiện thực, nhất định anh ấy rất đau lòng.

[Không sao, thật ra anh cũng không phải người thích đi đi lại lại nhiều nơi.] Biết em trai đang áy náy, giọng Ninh Hi thoải mái hơn nhiều, an ủi, [Với lại anh thấy em nói cũng đúng, linh cảm của em luôn luôn

chính xác, anh tin em.]

“Cám ơn anh hai.”

Vậy là trong chớp mắt, tâm trạng Ninh Thập Tam nhẹ nhõm hẳn. Ninh Hi có rất nhiều điểm giống Icy, tuy có những lúc hành động bốc đồng, thích gì làm nấy, nhưng bao giờ cũng tôn trọng quyết định của hẳn. Có được người nhà như vậy là phúc của hẳn, cho nên nếu Lulu dám gây khó dễ cho bọn họ, hẳn nhất định sẽ không để yên.

“Để đền bù, cuối tuần em dẫn anh ra ngoài chơi được không, anh muốn đi đâu cũng được.”

[Vậy anh phải suy nghĩ thật kĩ rồi, cám ơn Tiểu Phúc, nhưng mà có cần phải thông báo cho viện trưởng là anh không đi dự tiệc nữa không?]

Nghe Ninh Hi nhắc tới viện trưởng, Ninh Thập Tam ngần ngừ một lúc, trên đời này chỉ có Ninh Hi là tin vào dự cảm hỏa hoạn hoang đường của hẳn, người trung thành với chủ nghĩa duy vật như viện trưởng tuyệt đối sẽ không tin, hơn nữa viện trưởng cũng có mua bảo hiểm, nếu như bác ấy gặp chuyện, hẳn cảm ứng phải xuất hiện, nếu như không, vậy chứng tỏ tai nạn sắp tới sẽ không ảnh hưởng gì tới viện trưởng.

“Anh đừng nói gì vội, đi làm về em sẽ tự nói với bác ấy.” Còn tận hai ngày, Ninh Thập Tam quyết định cân nhắc kĩ tình hình rồi mới nói với viện trưởng.

Ninh Hi gật đầu đồng ý.

Ninh Thập Tam cúp điện thoại, dựa vào ghế suy nghĩ, hi vọng hai ngày tới mình có thể cảm ứng được nhiều hơn, nếu có thể biết được dáng vẻ của tên phóng hỏa rồi báo với cảnh sát, vậy cũng coi như cứu được những người sắp bị nạn.

Đáng tiếc, tuy nhìn mọi chuyện theo chiều hướng rất lạc quan, cả ngày hôm sau hẳn không hề gặp bất cứ linh cảm nào. Vì thế Ninh Thập Tam vô cùng phiền não, nhưng lại không thể để Icy nhận ra, đành phải cố gắng chịu đựng đến tận tối, đang lo lắng thì đột nhiên Ninh Hi gọi điện cho hẳn.

Bình thường ngoại trừ khi có chuyện khẩn cấp, Ninh Hi sẽ không gọi cho Ninh Thập Tam, cho nên khi thấy Icy chuyển ống nghe cho mình, trực giác Ninh Thập Tam mách bảo không biết có phải Ninh Hi đã xảy ra chuyện gì không, thế nhưng giọng nói nhẹ nhàng bên kia đầu dây đã kéo trái tim hẳn trở về lồng ngực.

[Tiểu Phúc, em có đang xem ti vi không?] Ninh Hi phấn khởi nói: [Tên phóng hỏa bị bắt rồi.]

Ninh Thập Tam đưa mắt nhìn ti vi, bình thường hẳn bận rộn công việc, về nhà lại muộn, rất ít khi xem ti vi, cùng lắm chỉ nghe chút âm nhạc thư giãn đầu óc, sau này ở cùng với Icy, Icy cũng không mấy quan tâm đến tình hình bên ngoài, nên đối với bọn họ từ lâu ti vi chỉ là đồ trang trí.

Thấy động tác của Ninh Thập Tam, Icy bật ti vi lên, khởi cần chuyển kênh, bởi vì tình trạng cháy nổ liên tục đã trở thành mục tin nóng trên rất nhiều đài, hiện đang là phần họp báo của cảnh sát. Ninh Thập Tam xem một lúc, khi thấy một vị cảnh sát nói đã bắt được hung thủ, lục soát được rất nhiều chất chế tạo thuốc nổ trong nhà gã, nghi phạm cũng đã thú nhận hết hành vi phạm tội, Ninh Thập Tam rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Có thể vì tên tội phạm đã bị bắt, nên linh cảm của hẳn mới không xuất hiện nữa chẳng. Ninh Thập Tam nghĩ vậy, cho nên, nếu muốn tránh khỏi tai nạn ngoài ý muốn, chỉ cần sớm giải quyết vấn đề, những chuyện xảy ra sau đó cũng sẽ thay đổi, mà một khi kết cục thay đổi, cảm ứng cũng sẽ tự nhiên biến mất.

[Bắt được kẻ xấu rồi, hỏa hoạn sẽ không xảy ra nữa phải không?] Ninh Hi dè dặt nói ở phía bên kia đầu dây.

Ninh Thập Tam hiểu rõ ẩn ý của Ninh Hi, biết được chuyện này hẳn cũng rất vui vẻ, bèn nói: “Phải, cho nên mai anh cứ yên tâm tham gia tiệc gặp mặt nhé.”

[Vậy còn em?]

“Em xong việc sẽ tới luôn cao ốc tìm anh.”

Tuy thủ phạm đã bị bắt, nhưng Ninh Thập Tam vẫn không yên tâm để Ninh Hi tham gia buổi gặp mặt một mình. Có hẳn ở bên, hẳn Ninh Hi sẽ yên lòng hơn, may mà bữa tiệc diễn ra vào buổi chiều, hẳn mới có thể thu xếp thời gian ổn thỏa.

Ninh Thập Tam nói chuyện điện thoại xong, Icy ngồi xem ti vi bên cạnh nói: “Có vẻ em rất quan tâm đến tin tức này.”

“Em đang phụ trách bảo hiểm công trình, tên phóng hỏa làm loạn khắp nơi, chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến công ty bọn em? Đương nhiên em phải để ý rồi.” Ninh Thập Tam không ngờ Icy lại lo lắng cho mình, tiện đà nói, dù sao mọi việc cũng đã được giải quyết, không cần phải nhắc lại.

Lông mày Icy hơi nhíu vào, hẳn không thích Ninh Thập Tam giấu giếm. Tuy biết tường tận mọi chuyện, nhưng Icy vẫn mong chính miệng Ninh Thập Tam nói cho mình nghe, nếu không Icy sẽ có cảm giác bị gạt ra rìa. Thế nhưng khi thấy nụ cười nhẹ nhõm của Ninh Thập Tam, tâm trạng Icy tự dừng khá hơn, nụ cười kia thật quyến rũ, giống như pháo hoa trong nháy mắt bùng nổ, tỏa ra đủ loại sắc màu trên bầu trời mệnh mông, cho dù chỉ xuất hiện trong tích tắc, nhưng cũng đủ khiến người ta khó quên.

“Mệt lắm rồi hả?”

Ninh Thập Tam hiểu lầm cái nhíu mày của Icy, tưởng Icy mệt mỏi vì công việc, lại nghĩ hai ngày vừa rồi bởi tâm trạng không tốt nên không quan tâm đến hẳn, thậm chí còn giấu giếm chuyện linh cảm hỏa hoạn, vì thế liền chủ động dựa gần vào, mỉm cười hỏi: “Để em bóp vai cho anh nhé?”

“Anh không mệt.”

“Nhưng nhớ lại có chỗ khác cần xoa bóp thì sao.” Ánh mắt ma lạnh của Ninh Thập Tam quét xuống phần dưới eo Icy, trên môi là nụ cười rất không đứng đắn, “Kĩ thuật mát xa của em tốt lắm đấy, anh có muốn thử một chút hay không?”

Vừa nói, Ninh Thập Tam vừa đẩy luôn Icy ngã lên sô pha, nằm ở trên bắt đầu cởi cúc áo của hẳn. Quần áo của Icy có rất nhiều khuy cài, tuy trông rất bắt mắt, nhưng đây lại là một trở ngại mỗi khi lên giường, phải cởi rất lâu mới có thể vào cuộc.

“Thập Tam...”

Dường như Icy bị khiêu khích đến mức động tình, giọng nói hơi khàn khàn, Ninh Thập Tam thuận miệng đáp một tiếng, nhưng những tiếng phía sau lập tức bị một nụ hôn ngăn lại. Icy nắm chặt eo của hẳn, khiến hẳn không kìm chế được nằm úp sấp lên lồng ngực mình. Về phương diện giường chiếu Icy là người thô lỗ, lại chẳng bao giờ nói được câu nào tình cảm, toàn hành động theo bản năng, nhưng Ninh Thập Tam lại cảm thấy Icy luôn điều khiển được cảm xúc của bản thân, giống như bây giờ, tay Icy đang đặt hai bên hông hẳn, cho dù không âu yếm vuốt ve, nhưng vẫn khiến hẳn bị kích thích.

Giữa lúc hôn môi Icy ôm Ninh Thập Tam ngã nhào xuống thảm trải sàn bên cạnh, đè hẳn ở dưới thân lặng lẽ ngắm nhìn. Ninh Thập Tam cảm thấy ánh mắt của Icy nhìn mình có hơi khác so với ngày thường, thâm thúy lạnh đậm, song dường như còn mang theo thứ cảm xúc phức tạp nào đó, nhưng không biết đó là cảm xúc gì.

Vì vậy Ninh Thập Tam giơ tay lên, chạm nhẹ lên gương mặt Icy, Icy không nhúc nhích, giống như con mèo, ngoan ngoãn để mặc cho hẳn vỗ về, đẩy hưởng thụ.

Bất chợt, trong ngực Ninh Thập Tam dâng lên một cảm giác thỏa mãn, dịu dàng ấm áp, hẳn thì thầm: “Thật dễ chịu.” Cảm giác được yêu, thật dễ chịu.

Hai mắt Ninh Thập Tam nhắm lại, trong mắt Icy, động tác này hết sức quyến rũ, mỗi khi chìm vào vui sướng Ninh Thập Tam đều có vẻ mặt như thế, vừa hưởng thụ, lại vừa gián tiếp khẳng định rằng Icy có thể mang đến niềm vui cho hẳn.

Vì vậy Icy lại hôn xuống, nhanh chóng cởi bỏ quần áo Ninh Thập Tam, Ninh Thập Tam phối hợp ăn ý, cười hỏi: “Muốn em phục vụ anh không?”

“Không, em cứ hưởng thụ là được rồi.”

Lần hưởng thụ tình thú này kéo dài đến tận nửa đêm mới chấm dứt, Ninh Thập Tam ngay cả quần áo cũng lười mặc tử tế, chỉ khoác tạm cái áo ngủ, rồi nằm trên giường ngủ luôn. Icy vốn không phải người quá ham muốn chuyện chăn gối, nhưng một khi đã làm, đều khiến Ninh Thập Tam muốn ngừng mà không được, đây chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa thể lực tử thần và nhân loại đi. Hơn nữa hôm nay làm hăng hái như vậy, tuy rằng rất thỏa mãn, nhưng nghĩ đến ngày mai còn phải đi làm, thì việc này chẳng đáng vui mừng chút nào cả.

“Ngày mai anh phải ra ngoài xử lý công việc.” Icy ghé vào tai Ninh Thập Tam thì thầm.

Ninh Thập Tam đã mệt rũ, chỉ ừ một tiếng, cảm thấy Icy ở đằng sau lại sát gần hơn, bảo: “Có lẽ tối muộn mới về.”

“Em chờ anh,” Ninh Thập Tam mơ mơ màng màng đáp, trước khi chìm vào mộng đẹp bổ sung thêm một câu, “Muốn ăn gì? Để em làm...”

“Chỉ cần nhớ thêm muối, thì ăn gì cũng được.”

Khóe môi cong lên, giữa bóng tối Icy để lộ vẻ mặt giống như đang mỉm cười hiếm thấy, đáng tiếc Ninh Thập Tam đang ngủ say, không hề hay biết.

Sáng hôm sau khi Ninh Thập Tam thức dậy thì Icy đã đi rồi, căn phòng rất yên tĩnh, khiến Ninh Thập Tam cảm thấy không quen. Tuy lúc ở đây Icy cũng không nói nhiều, nhưng sự tồn tại của Icy luôn mang đến cho Ninh Thập Tam cảm giác yên tâm, có lẽ đó chính là cảm giác mà người nhà mang lại.

Không có người ăn cùng, Ninh Thập Tam ăn sáng qua quýt rồi đến công ty, tiện thể mang theo bộ tây trang Icy thiết kế cho mình. Buổi sáng phải đi gặp khách hàng, nếu mặc bây giờ thì sẽ nhàu nát, hẳn định trước khi đi dự tiệc mới thay.

Hôm nay công việc không nhiều lắm, Ninh Thập Tam tiếp chuyện khách hàng xong, quay về công ty sửa soạn tư liệu, thấy sắp đến giờ, hẳn lấy bộ tây trang ra bước vào phòng thay đồ. Bộ đồ Icy thiết kế rất đẹp, mặc vào không những vừa vặn mà chất liệu cũng tốt, tuy không có nhiều chi tiết bắt mắt, nhưng tổng thể mà nói thì rất thoải mái. Thay đồ xong, Ninh Thập Tam cài chiếc cài áo lên ngực cẩn thận, đóa hoa màu đen tạo cảm giác chừng mực, màu tuy hơi trầm nhưng lại đặc biệt khiến người khác chú ý.

Nếu sau này Icy không làm tử thần nữa, ở nhân giới làm nhà thiết kế cũng kiếm bộn đấy. Tưởng tượng đến cảnh đó, đang buồn cười vì mình dám tự tiện thay đổi vận mệnh của Icy thì trước mắt đột nhiên tối sầm, tựa như bị phang mạnh vào đầu một cái. Đầu ong ong hỗn loạn, cảnh tượng phòng thay đồ cũng thay đổi, thành một nơi bị khói bao phủ dày đặc, không thấy rõ cái gì, chỉ loáng thoáng thấy có bóng người đang chạy thục mạng giữa đám khói, muốn thoát ra nhưng không tìm được đường. Ngay sau đó, người nọ bị một vật thể đập phải, ngã nhào trên đất, có máu chảy ra, nhưng lập tức bị khói đặc che đi mất.

“Anh hai!”

Ninh Thập Tam hốt hoảng kêu lên, đồng thời cũng bị tiếng kêu của mình kéo về với thực tại. Xung quanh rất yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng hít thở dồn dập, tim đập thình thịch, đầu óc rối rắm, không thể lí giải nổi vì sao linh cảm lại xuất hiện.

Có điều bây giờ không phải là lúc đi tìm lí do, hẳn chỉ biết một mình có cảm ứng, nghĩa là tai nạn chưa xảy ra, hỏa hoạn vẫn có thể phát sinh, Ninh Hi sẽ bị thương giữa biển lửa. Hẳn không biết Lulu có nhúng tay vào vụ này không, nhưng hẳn không còn nhiều thời gian suy nghĩ nữa, vội vã lấy di động ra gọi cho Ninh Hi, may mà lập tức có người bắt máy, vừa nghe được giọng của Ninh Hi, Ninh Thập Tam cuống quýt hỏi: “Anh đang ở đâu thế?”

[Cao ốc thương mại, bọn anh vừa mới xuống taxi, bao giờ thì em đến?] Xe tới nơi, viện trưởng còn đang trả tiền, Ninh Hi xuống trước, đứng sang một góc nói chuyện điện thoại.

Ninh Thập Tam thở phào, vội bảo: “Em linh cảm cao ốc sẽ bị cháy, hai người sẽ gặp nguy hiểm, mau kiểm soát rời đi.”

[Ày...] Giọng Ninh Hi đầy khó xử, [Không phải tên phóng hỏa bị bắt rồi sao, sao còn xảy ra hỏa hoạn được? Hơn nữa cũng đến nơi rồi, chỗ này trông an toàn lắm...]

“Anh à, gấp lắm rồi, em không có thời gian giải thích, nhưng mà hãy tin vào trực giác của em, em không muốn hai người gặp chuyện gì, anh nghĩ em bốc đồng cũng được, nhưng mà mau mau rời khỏi chỗ đây đi, xin anh đấy!”

[Rồi rồi, anh nghe em, để anh nghĩ cách kéo viện trưởng đi.]

Sự cuống quýt cùng bất an trong lời nói của Ninh Thập Tam đã tác động đến Ninh Hi. Lần đầu tiên nghe em trai cầu xin mình như vậy, Ninh Hi lập tức đồng ý, ngẩng đầu nhìn tòa cao ốc trước mặt một lát, cậu đã chờ mong buổi gặp mặt này rất lâu rồi, giờ đang gần trong gang tấc mà lại không thể bước vào, thật sự có hơi thất vọng.

Ở bên kia đầu dây Ninh Thập Tam cảm giác được anh hai đang do dự, vội vã gọi: “Anh!”

[Đừng lo, anh biết nên làm thế nào.]

Ninh Hi cúp máy, thấy viện trưởng xuống xe, đi về phía mình, đột nhiên nghĩ nên làm thế nào để gạt được viện trưởng rời khỏi đây đây?

Ninh Hi cúp điện thoại rất dứt khoát, nhưng Ninh Thập Tam hiểu rõ tính anh mình, Ninh Hi đã đồng ý với hấn thì sẽ không thay đổi, chỉ là hấn không yên lòng, cũng chẳng có tinh thần ngồi ở công ty nữa, liền gọi taxi, kêu tài xế lái hết tốc lực đến cao ốc thương mại.

Tuy Ninh Thập Tam rất gấp gáp, nhưng tất cả mọi thứ lại như chống lại hấn. Dọc đường kẹt xe, lúc sắp đến cao ốc thương mại thì ứ tắc càng nghiêm trọng hơn. Thấy hai bên có mấy xe cứu hỏa bật còi inh ỏi lao vút qua, Ninh Thập Tam giật thót, tài xế cũng đùa bảo: “Không biết có phải là lại có hỏa hoạn không? Bây giờ nhiều kẻ thích bắt chước lũ tội phạm lắm, bắt được một tên, thì lại có một loạt những tên khác xuất hiện ỹ chứ.”

Có thể loại bắt chước tội phạm hay không Ninh Thập Tam không biết, nhưng nếu như tên tội phạm có đồng bọn, vậy thì không khó để lí giải vì sao hỏa hoạn vẫn tiếp tục xảy ra. Taxi kẹt cứng bất động, Ninh Thập Tam ngồi trong xe chờ mà lòng như lửa đốt, giữa dòng xe cộ bò lù lù hai bên lại có vài chiếc xe cứu thương vọt nhanh qua.

“Hình như đằng trước có cháy thật nha, lắm xe cứu hỏa với cứu thương như vậy...”

Tiếng nói của tài xế như vọng lại từ một nơi rất xa xôi, Ninh Thập Tam hơi mất bình tĩnh, lấy điện thoại ra gọi cho Ninh Hi, nhưng phát hiện không thể nào kết nối được, không biết Ninh Hi đã xảy ra chuyện gì, xe lại đứng im tại chỗ như vậy, hấn quyết định trả tiền, xuống xe chạy thẳng tới cao ốc.

Nơi xe dừng cách cao ốc khá gần, Ninh Thập Tam chạy chưa bao xa thì đã thấy người xe quây đầy một chỗ. Phía trước khói đen cuộn cuộn, bao phủ dày đặc trên không trung, tới gần thêm chút nữa, hấn nhận ra khói đen bắt nguồn từ tầng trệt của tòa nhà, một phần của cao ốc đã bị nhấn chìm trong lửa, bên dưới xe cứu hỏa xếp thành hàng dài, lính cứu hỏa đang sơ tán dòng người, chuông báo cháy reo liên tục càng tăng thêm cảm giác hoảng loạn ngột ngạt, toàn bộ hiện trường là một bầu không khí gấp rút.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Ninh Thập Tam gạt đám người sang hai bên, vọt tới phía trước hỏi lớn.

“Có người phóng hỏa, rất nguy hiểm, xin đừng tới gần.”

Lính cứu hỏa ngăn không cho Ninh Thập Tam lại gần, đúng lúc này, phía cao ốc bỗng nổ vang một tiếng, các thiết bị điện bên trong không chịu nổi luồng nhiệt lớn mà phát nổ dây chuyền, lửa làm vỡ cửa kính, khói đặc theo đó tràn ra, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ cao ốc.

Đầu Ninh Thập Tam bị chấn động lớn làm cho choáng váng, hấn vội ôm lấy đầu, mặt đất hơi lung lay, hấn mơ hồ trông thấy trên bức tường hiện ra số tầng 5, sau đó cảnh vật thay đổi, có một bóng người màu xám chạy trốn chết giữa biển lửa, đằng sau bị một người đuổi theo, tay cầm lưỡi hái lóe ra ánh sáng bạc lạnh lẽo.

Ninh Thập Tam giật mình, ra sức lắc đầu, giữ cho bản thân bình tĩnh. Hấn không nghĩ Ninh Hi cứ nhiên lại vào cao ốc, bỏ ngoài tai lời khuyên ngăn của mình. Thấy Ninh Hi bị kẹt trong biển lửa, cái chết cận kề trước mắt, Ninh Thập Tam lập tức đẩy anh lính cứu hỏa ra, chạy vào trong tòa nhà.

Bởi những phát nổ liên tiếp, hiện trường vô cùng hỗn loạn, phía trước đã bị nhấn chìm hoàn toàn trong khói mù. Mọi người đều đang nóng lòng chữa cháy, không ai để ý rằng Ninh Thập Tam đã tiếp cận tòa nhà, tới khi có người phát hiện ra hắn vọt vào bên trong, muốn ngăn lại thì đã muộn.

“Nguy hiểm lắm, mau ra đây!”

Ninh Thập Tam mặc kệ mọi tiếng la hét phía sau, chạy vào cao ốc, khói trong đại sảnh không nhiều, không ảnh hưởng đến tầm nhìn, nhưng tiếng chuông báo cháy liên tục réo vang khiến người ta vô cùng hoảng sợ. Ninh Thập Tam lấy khăn mặt ban nãy thấm ướt ở cửa bật lên mũi và miệng, chạy về phía thang thoát hiểm. Lúc vọt vào trong, hắn mơ hồ trông thấy có bóng đen lơ lửng lướt qua, nhìn giống giống Zero.

Đến thu thập linh hồn người chết sao? Tử thần xuất hiện hình như chỉ vì lí do này, nơi đây lại đang gặp hỏa hoạn dữ dội, có người thiệt mạng là chuyện gần như chắc chắn, nhưng hắn sẽ không để Ninh Hi đi theo bọn họ, cho nên hắn chỉ có thể cướp đoạt sinh mệnh khỏi tay tử thần, dùng năng lực của mình để xoay chuyển tai nạn ngoài ý muốn.

Ninh Thập Tam tới thang thoát hiểm, chạy thực mạng lên trên. Càng lên cao, khói càng dày đặc, trước đây Ninh Thập Tam có học qua các biện pháp thoát thân khi gặp hỏa hoạn, nhưng khi thực sự rơi vào hiểm cảnh, hắn mới biết đó chỉ là mơ kiến thức suông hoàn toàn vô dụng.

Hắn chỉ có thể chạy về phía trước bằng bản năng, xung quanh không có lửa, song nhiệt độ rất cao, hơi nóng lan ra không gian, giống như đang trong lồng hầm cách thủy, không tài nào thở nổi.

Đi lên trên chưa được bao lâu, toàn thân đã tứa đầy mồ hôi, ngay cả khăn mặt bật mũi cũng bắt đầu nóng nóng, Ninh Thập Tam sợ mất sức, không dám chạy nhanh. Khói che mất tầm nhìn, số thứ tự tầng cũng trở nên mờ nhạt. Cầu thang vốn không cao lắm tựa hồ kéo dài đến vô tận, giống như muốn thử thách sức chịu đựng của hắn, không ngừng tăng thêm số bậc thang ngăn không cho hắn tới đích.

Khi lên đến tầng thứ năm, Ninh Thập Tam đã mệt nhoài, cảm thấy bản thân như đang đứng trong lò thiêu, cả người nóng hầm hập. Tuy xung quanh không có lửa, nhưng sự ngột ngạt và nóng bức khiến người ta khó có thể chịu đựng nổi. Đây không phải lần đầu tiên hắn cứu người khỏi tay tử thần, nhưng chưa bao giờ hắn rơi vào tình thế hung hiểm như vậy. Trong đầu hắn lúc này chỉ có một ý nghĩ, bằng giá nào cũng phải cứu được Ninh Hi. Tai nạn ngoài ý muốn là thứ có thể xoay chuyển được, và lần này Ninh Thập Tam cũng có thể xoay chuyển thành công.

May mà số tầng 5 trong linh cảm cuối cùng cũng hiện ra, Ninh Thập Tam thở phào nhẹ nhõm, đẩy cửa thang thoát hiểm, đi vào bên trong.

Vừa mới bước vào, Ninh Thập Tam đã bị luồng khí nóng tấp vào mặt phải lùi về sau vài bước. Chỗ bển lửa cách đây tận mấy tầng, nhưng đã sắp lan đến đây, toàn bộ không gian tràn ngập khói, mờ mắt ra là thấy khói đen. Có thể trông thấy một ngọn lửa bùng lên ở phía xa xa, giống như con rắn uốn lượn trườn đi khắp nơi. Ninh Thập Tam cảm thấy hai tai lùng bùng, không nghe được những âm thanh bên ngoài, ngay cả tiếng la hét kêu cứu, nơi này giống như bị cô lập hoàn toàn. Là lửa địa ngục, là ngọn lửa báo hiệu cái chết, đang từ từ ngoác cái miệng đen ngòm của nó ra chờ đợi Ninh Thập Tam bước vào.

Tại đây, phương hướng chỉ đơn thuần là một khái niệm, cho nên đối với người vốn đã không giỏi trong việc xác định phương hướng như Ninh Thập Tam, tình cảnh hiện tại cũng không khiến hắn lúng túng. Ninh Thập Tam theo trực giác đi vào màn khói mờ mịt phía trước, nhìn thấy hình ảnh xuất hiện trong cảm ứng của mình. Hắn Ninh Hi ở ngay gần đây, năm tầng lầu cũng không phải khoảng cách xa, tìm được Ninh Hi rồi, chạy xuống cũng không phải vấn đề lớn.

Nhiệt độ cao khiến khăn mặt khô hoàn toàn, quần áo cũng không biết bị những tia lửa nhỏ bắn vào tự bao giờ, đốt thành từng lỗ nhỏ. Ninh Thập Tam nhũn mày ảo não, nguy rồi, bộ đồ Icy tặng mới mặc được một lát mà đã tàn tạ thành thế này.

P phía trước mờ mờ ảo ảo không thấy rõ, Ninh Thập Tam không thể đi nhanh, tuy trong lòng đang rất gấp gáp, hắn vẫn cố hết sức giữ cho bản thân tỉnh táo, tại thời điểm này bình tĩnh chính là yếu tố quyết định thành bại. Ninh Thập Tam cầm chiếc khăn khô cong lau mồ hôi, sau đó lại bật mũi miệng, lấy di động ra ấn số.

Điện thoại nóng giãy, song vẫn có thể sử dụng được, chỉ là không có ai bắt máy, Ninh Thập Tam gọi vài lần rồi mới bỏ cuộc, cúp điện thoại. Xung quanh càng lúc càng nóng, hít thở cũng trở nên khó khăn, tầm nhìn bị mờ hôi chảy xuống mờ mịt, hấn dùng tay lau đi, không biết có phải nhiệt độ nóng bỏng tác động đến thị giác hay không, hấn loáng thoáng trông thấy phía trước có bóng đen bay qua, là tử thần tới thu thập linh hồn người chết, đã đến lúc rồi sao, có lẽ người tiếp theo là Ninh Hi, hoặc cũng có thể...là hấn.

Ý nghĩ này vừa lướt qua đầu, Ninh Thập Tam không khỏi hoảng hốt, trong lòng dấy lên một dự cảm, nhưng hấn lại không dám xác nhận. Đúng lúc này, tiếng chuông dồn dập vang lên từ lòng bàn tay, giữa không gian nóng như thiêu đốt nghe mà nặng nề. Ninh Thập Tam ngẩn ra, cuống quýt cầm lên nghe.

[Tiểu Phúc, em đang ở đâu vậy?]

Nghe được giọng của Ninh Hi, thần kinh đang căng như dây đàn của Ninh Thập Tam cuối cùng cũng có phút nhẹ nhõm, hấn hỏi ngược lại: “Anh đang ở tầng năm hả? Xung quanh có lửa không? Mau tìm chỗ ít khói ngồi xuống, dùng thứ gì đó bịt miệng và mũi vào, đừng hít thở mạnh, đợi em tìm anh.”

Xét về phương diện phản ứng Ninh Hi rất chậm chạp, nhưng khi người bình thường đang lo lắng sợ hãi, anh hai lại hay bình thản như không có gì. Ninh Thập Tam biết Ninh Hi có thể bảo vệ tốt bản thân mình trong một thời gian ngắn, không cần nhắc nhở, nhưng hấn vẫn không thể không nói ra. Tràn nói dài kéo theo một cơn ho khan dữ dội, nhưng Ninh Thập Tam không dám ho nhiều, vì như thế là tự tìm đường chết.

[Tiểu Phúc, em làm sao vậy?] Nghe thấy tiếng ho của em trai, Ninh Hi rất lo lắng, [Anh đang ở bệnh viện mà, chỗ này không có lửa, vì sao lại dạy anh cách tránh lửa?]

“Bệnh viện ư...” Ninh Thập Tam lẩm nhẩm, bất an trong lòng chậm rãi dâng lên.

[Phải, để lừa viện trưởng rời khỏi cao ốc, anh đành phải giả vờ đau bụng, rốt cục bị viện trưởng mang đến đây. Ban nãy ở trong phòng khám nên không thể nghe điện thoại, anh sợ em lo lắng, khám xong gọi điện cho em luôn...]

Đầu óc Ninh Thập Tam rối mòng mòng, tiếng nói bên kia đầu dây bỗng trở nên quá đổi xa xôi, hấn không thể nào nghe rõ, cuối cùng, điện thoại trượt khỏi bàn tay, rơi thẳng xuống đất.

[Tiểu Phúc, Tiểu Phúc, em làm sao vậy?]

Tiếng gọi rất nhỏ vang lên từ dưới chân, nhưng Ninh Thập Tam dường như không nghe thấy, hai mắt hấn đờ đẫn nhìn chằm chằm phía trước, giữa ngọn lửa đen ngòm, cảnh vật vụn vụn, dường như hấn thấy có một vật nặng rơi xuống, đập vào người đàn ông bên dưới khiến anh ta lao đảo vài bước lùi về phía sau, ngẩng mặt lên rồi ngã nhào xuống. Lúc này rốt cuộc Ninh Thập Tam có thể thấy được rõ ràng gương mặt của người kia, hấn giật bản mình, đồng tử vì ngạc nhiên mà co rút mạnh, khuôn mặt kia quá đổi quen thuộc, không ai có thể biết rõ hơn hấn, bởi đó không phải ai khác, mà chính là Ninh Thập Tam.

Vóc người giống nhau, quần áo giống nhau, trên ngực cũng đeo cài áo tulip đen, trên đời này chỉ có hấn mới có thứ trang sức ấy.

Thì ra ngay từ đầu hấn đã bị linh cảm của mình đánh lạc hướng, hoặc có thể nói người cố tình đánh lạc hướng hấn, người bỏ mạng vì tai nạn ngoài ý muốn ở nơi này không phải là Ninh Hi, mà là hấn, bởi vì hấn cũng mua bảo hiểm, hợp đồng bảo hiểm hấn tự mua cho chính mình cũng được coi là kẻ ước!

Dường như để khẳng định suy nghĩ của Ninh Thập Tam là chính xác, lửa xung quanh yếu đi, gió lạnh thổi tới, tuy đang ở giữa biển lửa, Ninh Thập Tam vẫn cảm thấy một luồng khí lạnh thấm vào da thịt. Phía trước có một bóng đen đứng đưa, từ từ tiến về phía hấn, nếu như hấn nhìn không lầm, đó là tử thần được phái tới thu thập linh hồn người chết. Theo bản năng Ninh Thập Tam nâng cổ tay lên, kim phút đồng hồ vừa vùn quay hết một vòng.

“Tôi nói rồi, cậu không trốn được đâu, Ninh Thập Tam.”

Tiếng cười sắc bén vang lên từ phía sau, Ninh Thập Tam xoay phắt người lại, liền thấy Lulu đang đứng cách đó không xa mỉm cười nhìn hấn. Cô ta vẫn ăn mặc khêu gợi như mọi khi, điểm khác biệt duy nhất là trên tay cầm thêm một vũ khí màu bạc, lưỡi hái của tử thần.

“Cô đặt bẫy tôi!” Ninh Thập Tam nhìn Lulu trừng trừng, cắn hận nói.

“Không, tôi là tử thần, tôi không làm việc gì trái với đạo đức nghề nghiệp.”

Con mỗi đang ở ngay trước mắt, gương mặt Lulu hiện lên một nụ cười đắc ý, cô nhẹ nhàng đi tới, duyên dáng bước đến gần Ninh Thập Tam, “Cái gọi là tai nạn ngoài ý muốn vốn là thứ bất định, chúng có thể đề phòng được, nhưng cũng không thể lường trước được, mà tai nạn lần này lại do chính cậu tạo ra. Nếu như cậu không đến, đã chẳng có việc gì, nhưng cậu lại cứ nhất định phải đâm đầu vào.”

Nói cách khác, linh cảm lần này có xuất hiện hay không đều tùy thuộc vào hành động của Ninh Thập Tam. Nhưng không thể phủ nhận, trong chuyện này, Lulu có dính dáng. Cô ta cố tình mập mờ với hắn, khiến hắn tưởng Ninh Hi sẽ gặp chuyện, cho nên mới dễ dàng trúng kế.

Lulu đứng đối diện Ninh Thập Tam, giơ tay lên coi đồng hồ, rồi lại đưa mắt nhìn hắn, mỉm cười nói: “Ban nãy hắn cậu đã cảm ứng được, cậu chỉ còn mười ba phút, à không, giờ thì thành mười hai phút rồi, chỉ bằng chúng ta đánh cược xem cậu có thể cứu được bản thân mình trong vòng mười hai phút này hay không?”

Ngừng lại một chút, Lulu tiếp tục: “Tôi còn muốn nói với cậu một điều, kế hoạch này không phải chỉ có mình tôi tham gia, ba năm qua cậu đã đắc tội không ít tử thần, tôi nghĩ bọn họ đều rất sẵn lòng thu thập linh hồn cậu.”

Ninh Thập Tam lui về sau từng bước, cảnh giác nhìn chung quanh, hỏi: “Icy đâu?”

“Icy?” Lulu thờ ơ nhún vai, “Ai mà biết được? Có khi anh ta lại là một trong những tử thần được cử tới đây hôm nay ấy chứ. Giờ cậu định làm gì? Chạy trốn trong vòng mười hai phút? Hay chờ Icy đến, cầu anh ta tha mạng? Cách thứ nhất nghe còn khả thi, cách thứ hai...”

Nụ cười trên gương mặt Lulu trở lên lạnh lẽo, cô thản nhiên nói: “Nếu nghĩ Icy sẽ tha cho cậu thì cậu lầm to rồi. Cướp đi sinh mạng của cậu không phải chúng tôi, mà chính là vận mệnh của cậu, chúng tôi chỉ chịu trách nhiệm thu thập linh hồn, cho dù Icy không thu linh hồn cậu, thì sẽ có người khác làm, nhưng vận mệnh của cậu đã được ấn định từ lúc cậu lựa chọn bước vào tòa cao ốc này, đây là điều không thể thay đổi được.”

“Tôi chưa từng nghĩ tới hai giả thuyết cô vừa đưa ra.” Cái chết đang cận kề, nhưng Ninh Thập Tam vẫn tỉnh táo, hắn khôi phục vẻ ung dung điềm tĩnh thường ngày, mỉm cười nói: “Zero từng nói, tôi là thiên địch của tử thần, nếu chúng ta đã là kẻ thù, sao tôi lại phải cầu xin các người chứ?”

Nói xong, nụ cười trên mặt Ninh Thập Tam vụt tắt, hắn xoay người cầm đầu chạy. Hiện tại chân tướng sự việc đã bị bóc trần, đám tử thần thiết kế bẫy thật khéo, làm hắn tự chui đầu vào rọ, thời gian còn lại không còn nhiều, muốn chạy ra khỏi tòa nhà địa ngục này trong vòng hơn mười phút, cần phải dựa vào may mắn và ý chí quyết tâm. Có thể hắn sẽ không thành công, nhưng cho đến khắc cuối cùng, hắn không được bỏ cuộc.

Toàn bộ cao ốc đã bị nhấn chìm trong biển lửa, khói đen cuộn cuộn bao phủ, khiến mọi thứ trở nên mờ mờ ảo ảo. Lửa biển không gian thành một mê cung, không xác định nổi lối ra cầu thoát hiểm ở đâu, càng không thấy được vị trí cửa sổ, sau lưng tử thần đang áp sát, Ninh Thập Tam chỉ có thể chạy trốn chết, nhưng trong tình huống này, đừng nói chạy thoát, ngay cả đường để chạy cũng không có.

Ninh Thập Tam chạy men theo hành lang chưa được bao lâu, đột nhiên thấy hai bên có hai bóng đen xuất hiện, tay mỗi người đều đang quơ quơ vũ khí, có lẽ bọn họ chỉ là công cụ chấp hành việc thu thập linh hồn, nhưng giờ phút này ở họ toát ra cảm giác lạnh lẽo khiến Ninh Thập Tam sợ hãi cực độ.

Hô hấp theo từng bước chạy trở nên dồn dập, mỗi lần hít lấy không khí là ngực lại quặn thắt, mồ hôi tích thành giọt lớn chảy từ trên trán xuống, đầu óc bắt đầu mơ mơ hồ hồ. Ninh Thập Tam giảm tốc độ, quay đầu chạy theo hướng khác, kẻ địch quá đông, hơn nữa ai cũng muốn giết hắn bằng được. Có thể khiến đồng đảng tử thần coi hắn là kẻ thù chung như vậy, bản lĩnh của hắn hẳn phải rất lớn.

Rõ ràng cái chết đang gần trước mắt, Ninh Thập Tam vẫn không nhịn được giấu một câu, song hắn không cười nổi, bước chạy bắt chợt khựng lại, hình như đã đến cuối đường, mà ở nơi tận cùng kia, đã có người đứng chờ hắn.

“Trông hoảng hốt chưa kìa.” Zero ôm lưỡi hái trước ngực, dựa vào tường chế giễu, “Tư thế oai phong lúc cứu người trước kia đâu rồi?”

“Cho dù anh giết tôi, cũng không thể thay đổi sự thật là anh đã từng bị tôi đánh bại.” Ninh Thập Tam không khoan nhượng, lạnh lùng nói.

“Tính tình khó ưa quá đấy.” Zero cau mày, “Không phải cùng một mẹ sinh ra có khác, cậu và Ninh Hi chẳng giống tính nhau tẹo nào.”

Zero nói xong, bất chợt vung lưỡi hái, Ninh Thập Tam tưởng gã muốn ra tay, vội vã né, ai ngờ chỉ là hư chiêu, Ninh Thập Tam vừa xoay người một cái, Zero đã chắn trước mặt hắn, lưỡi hái lại chém xuống một lần nữa, tạo thành một luồng sáng màu đen, bao bọc xung quanh hắn.

Cùng lúc đó hai tử thần phía sau đuổi đến nơi, không thấy Ninh Thập Tam đang được bao bọc bởi quả cầu màu đen, bèn liếc mắt nhìn nhau, rồi lập tức chia nhau chạy theo hai hướng trái phải, Ninh Thập Tam không ngờ Zero lại giúp hắn, không khỏi giật mình.

“Đừng hiểu lầm, tôi không ra tay, là bởi vì thời điểm chưa tới.” Zero ung dung, chỉ lưỡi hái sang một bên, cười gian xảo, “Tôi thích chơi trò mèo vờn chuột, còn năm phút nữa, cho nên, cố mà chạy cho nhanh.”

Thằng điên này!

Ninh Thập Tam không có thời gian dùng dằng với cái sở thích quái đản của Zero, hắn chạy theo hướng Zero chỉ, nhiệt độ hướng này hình như không cao bằng ban nãy, nhưng khói càng lúc càng đặc, Ninh Thập Tam bịt chặt mặt bằng chiếc khăn, hi vọng không bị sặc khói mà ngất đi.

Không thấy rõ đường, Ninh Thập Tam chạy thêm vài bước về phía trước, không gian mờ mịt mênh mông, một kẻ mù phương hướng như hắn cứ chạy vòng quanh trong một nơi như mê cung thế này, chẳng khác nào tự sát. Hắn đột nhiên nghĩ, hay là dùng thời gian chạy trốn này tìm một cái cửa sổ, nhảy vào xuống, năm tầng thôi mà, nếu may mắn, có khi không ngum cù tèo.

Đang nghĩ ngợi, phía trước bỗng có gió thổi tới, khói dày trong chớp mắt tan đi nhiều, một con hắc khuyển to hơn cả chó ngao đứng trước mắt hắn, Ninh Thập Tam càng khiếp sợ hơn, nỗi sợ theo bản năng bắt đầu trỗi dậy, hắn định xoay người vắt chân lên cổ mà chạy, nhưng hai chân lại không nghe lời, bất động không nhúc nhích tí nào.

Hắc khuyển không vồ tới, mà chỉ gầm gừ vài tiếng, quay người chạy mất. Đó là chó của Icy, Ninh Thập Tam ngẩn ra, đột nhiên nghĩ hay là nó muốn dẫn mình ra khỏi đây, tử thần không thể thay đổi số mệnh, nhưng không phải không thể cho người ta một cơ hội.

Nghĩ tới đó, Ninh Thập Tam vội vàng chạy theo, may mà hắc khuyển cách hắn khá xa, không gây cho hắn cảm giác sợ hãi và căng thẳng. Cứ như vậy hắc khuyển dẫn hắn chạy về đằng trước, càng chạy, khói càng tan bớt, thậm chí nhiệt độ cũng hạ xuống nhiều, lồng ngực Ninh Thập Tam mất đi cảm giác bị đè ép đau đớn, giờ hắn có thể hít thở thoải mái, tuy hai chân vẫn như bị đổ chì, mỗi bước chạy lại thấy khó khăn, song ý nghĩ sắp được ra ngoài rồi lại thôi thúc hắn cắn răng tiếp tục.

Chạy được một đoạn, cảnh vật bắt đầu hiện ra rõ ràng, dường như lối ra đang ở ngay trước mắt, nhưng Ninh Thập Tam đột nhiên dừng bước, giật mình quan sát xung quanh.

Hắn đã cảm ứng được về vụ cháy vài lần, nên không thể nào lầm, đây chính là nơi hắn sẽ bị vật nặng rơi xuống đập trúng người, là trạm cuối số mệnh của hắn, sao hắc khuyển lại dẫn hắn tới nơi này?

“Xem ra cậu vẫn chưa hiểu rõ tình hình hiện tại rồi.” Kèm theo câu nói đó là tiếng guốc cộp cộp, bóng hình Lulu dần dần hiện ra trong khói đen, bước về phía hắn, “Hắc khuyển dẫn đường cho linh hồn người chết, nơi nó đến chỉ có một, mà nơi này, hoàn toàn không phải nơi mà cậu đang nghĩ.”

Cô ta liếc mắt nhìn đồng hồ, “Còn một phút cuối cùng, Ninh Thập Tam.”

Ninh Thập Tam lùi về sau từng bước, quay đầu nhìn xung quanh, phát hiện hắc khuyển đã biến mất, chẳng biết từ lúc nào trong màn khói đã xuất hiện rất nhiều bóng đen lơ lửng, mỗi bóng đen đều nắm chặt vũ khí, từ từ quây xung quanh hắn.

Nhìn nụ cười đắc ý của Lulu, trong ngực Ninh Thập Tam trào lên ngọn lửa thịnh nộ vì bị lừa gạt, bọn họ vốn biết mình không thể nào chạy trốn, cho nên mới cố tình chơi trò tử vong này với hắn.

Mười ba phút, là ranh giới giữa sự sống và cái chết, hai tử thần thì có thể chạy thoát được, nhưng hiện tại nhiều như vậy, xác suất đào thoát thành công là số không. Nhìn cảnh vật vô cùng quen thuộc trước mắt, Ninh Thập Tam biết chẳng bao lâu nữa, vật thể trên đỉnh đầu sẽ rơi xuống, hắn không chạy thoát được, đây là kết cục các tử thần đã sớm biết.

“Muốn lấy linh hồn của tôi ư, các người đừng có mơ hồ!”

Ninh Thập Tam nhìn Lulu cười khẩy, hắn chợt bỏ khăn mặt xuống, trong chớp mắt chạy đến nơi sẽ xảy ra tai nạn trong cảm ứng. Đó là nơi tận cùng, tận cùng của không gian, tận cùng của cái chết, thế nhưng, nơi ấy nhất định có người chờ hắn, bởi vì người ấy từng nói, ngày hắn chết, người ấy sẽ đích thân đến đón hắn.

Hắn đã đến nơi tận cùng.

Dường như cảm giác được cái chết sắp đến gần, Ninh Thập Tam không còn thấy nóng như thiêu đốt nữa, hắn dừng bước, bình tĩnh nhìn về phía trước, có gió thổi qua, khói đặc bao phủ khắp nơi, có một bóng người màu đen chậm rãi đi tới, lửa bùng lên rừng rực bên cạnh hắn, chiếu sáng gương mặt lãnh đạm cương nghị, tay áo tung bay, lưỡi hái vung lên chênh chếch, giống như dáng vẻ vốn có mỗi khi thi hành nhiệm vụ, sắc mặt nghiêm nghị, chính trực.

Cái chết, không thiên vị bất cứ ai, không ai có thể chạy thoát khỏi nó, mà Icy, chỉ đang làm việc hắn phải làm mà thôi.

Lòng Ninh Thập Tam đột nhiên trở nên tĩnh lặng, một sự tĩnh lặng chưa bao giờ có, thậm chí cái chết cũng không hề đáng sợ như trong tưởng tượng của hắn, hắn mỉm cười nhìn Icy đến gần, khẽ hỏi: “Có phải anh đã biết trước số mệnh của em?”

“Anh không biết.” Về mặt Icy bình tĩnh, đồng tử màu đen không hề dao động dù chỉ một chút, tựa hồ lúc này Icy chỉ là công cụ chấp hành nhiệm vụ, mà công cụ, thì sẽ không có bất kì cảm xúc nào hết, “Số mệnh có thể thay đổi, tai nạn ngoài ý muốn hôm nay là do em lựa chọn.”

Một khi biến cố xảy ra, số mệnh đã được ghi chép sẽ bị thay đổi, tất cả đều được sắp đặt lại một lần nữa, cái này gọi là ngoài ý muốn. Xét cho cùng, tử thần chỉ là công cụ thực thi nhiệm vụ, khi chiếc kim đồng hồ số mệnh bắt đầu xoay tròn, điều bọn họ có thể làm chỉ là phục tùng tuyệt đối.

“Vậy ư?”

Ninh Thập Tam khẽ cúi đầu, trong mắt hiện ra chút bối rối, nhưng lập tức liền nở nụ cười. Icy từng nói chỉ có người sắp chết mới thấy được hắc khuyến, mà mình ngay từ đầu đã nhìn thấy nó, vậy chẳng lẽ việc mình phải chết đã được định trước?

Thế nhưng cho tới giờ, những việc này không còn quan trọng nữa, hắn nhìn Icy, cảm thấy Icy đến đón mình chính là kết cục tốt nhất, vì thế mỉm cười nói: “Có vẻ trận chiến này em đã thua, vậy nên, hãy mang em đi đi.”

Icy nhìn Ninh Thập Tam, Ninh Thập Tam khẽ nghiêng đầu khiến Icy nhớ tới rất nhiều chuyện, nụ cười dịu dàng quen thuộc giống như ngày hôm qua. Icy không nói gì, nắm chặt lưỡi hái từ từ giơ cao, nụ cười của Ninh Thập Tam càng rõ nét, trên đỉnh đầu dường như có tiếng nổ vang, Ninh Thập Tam không hề để ý, nhắm mắt lại khi vệt sáng màu bạc bổ xuống, đón lấy cái chết.

Gió lạnh thổi qua, cảm giác buốt thấu tâm can trong lồng ngực lan ra, cơ thể Ninh Thập Tam chấn động, không hề cảm thấy đau đớn, chỉ thấy rất lạnh, lạnh đến nỗi hắn không thể nào đứng vững, mở mắt ra, liền trông thấy lưỡi hái của Icy đã chạm vào vị trí tim của mình, chiếc cài áo tulip bị luồng khí mãnh liệt làm vỡ nát, thật đáng tiếc, Icy đã mất rất nhiều thời gian để tạo ra thứ đồ trang sức này cho mình, Ninh Thập Tam nghĩ.

Khí lạnh từ bốn phía ập tới, buốt giá ngấm vào trong xương cốt, Ninh Thập Tam không kìm được, người hơi hơi co vào, hắn gắng gượng ngẩng lên nhìn Icy, chờ đợi Icy rút lưỡi hái ra, mang linh hồn của mình đi, giống như khi đoạt lấy linh hồn của anh Tống lần trước, thế nhưng

Icy không làm như vậy, trái lại còn kéo lấy hắn, ôm hắn vào trong lồng ngực.

“Icy...”

Ninh Thập Tam hỗn hển nói, thành khẩn cầu xin, mong muốn Icy mau rút lưỡi hái ra, bởi vì như thế này khiến hắn rất khó chịu.

“Anh ở đây, đừng sợ, sẽ rất nhanh thôi.” Làn tóc được vuốt ve nhẹ nhàng, hắn nghe thấy giọng nói của Icy bên tai, vẫn lãnh đạm như thế nhưng lại mang theo ý vị cưng chiều, “Nhớ kĩ, em là của anh!”

Vật thể trên trần rơi xuống càng nhiều hơn, liên tục nện xuống mặt đất, nhưng khi chúng sắp sửa rơi xuống chỗ hắn, Icy lại ôm hắn rất chặt, giống như muốn xua tan đi lạnh lẽo trên người hắn.

Hình như có gì đó không đúng, Ninh Thập Tam nắm tay áo Icy, nghi hoặc nhìn Icy, muốn hỏi rốt cuộc Icy đang làm gì, thế nhưng không khí càng ngày càng lạnh, khiến cho thần trí Ninh Thập Tam cũng dần dần đông cứng, cảnh vật trước mắt bắt đầu mờ nhạt, chỉ mơ hồ thấy hắc khuyển to lớn đi về phía mình, theo đó là tiếng vật nặng rơi xuống vang dội, và tiếng hét chói tai của Lulu. Cuối cùng, tất cả đều chìm vào yên tĩnh, Ninh Thập Tam rũ đầu, giao hết số phận bản thân vào tay Icy.

Chẳng vì lí do gì, chỉ đơn giản là yêu Icy, cho nên mới tin tưởng hắn, điều kiện để trở thành người một nhà thực ra chỉ đơn giản có vậy.

19. Chương 19

Ninh Thập Tam tỉnh lại, trước mắt là không gian quang đãng, sạch sẽ, ánh mặt trời nhẹ xuyên qua rèm cửa màu xanh đậm vào phòng, mang theo hơi ấm của mùa xuân. Hắn động dậy cơ thể, phát hiện mình đã được giải phóng khỏi luồng khí lạnh buốt thấu xương, mờ mịt nhìn xung quanh, lập tức nhận ra nơi này là phòng của Ninh Hi trong viện an dưỡng, trong phòng không có ai, yên bình tĩnh lặng.

“Tỉnh rồi?”

Một giọng nói bình thản vang lên, trong khoảnh khắc Ninh Thập Tam ngỡ là Icy, nhưng ngay lập tức hắn biết mình lầm rồi, giọng của Icy tuy lạnh lẽo, nhưng không trong trẻo như tiếng nói kia, hắn tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, liền thấy Zero đang khoanh tay trước ngực nghiêng mình dựa vào tường, mặt không cảm xúc nhìn hắn.

“Icy đâu?”

Cảnh tượng đám cháy thoáng hiện ra trước mắt, Ninh Thập Tam buột miệng hỏi theo bản năng.

Lông mày Zero nhíu lại, “Vì sao cậu không hỏi về tình trạng của mình trước?”

Ninh Thập Tam ngây người, phải rồi, vào phút cuối cùng, hắn đã không thể trốn khỏi truy sát của đám tử thần, giữa biển lửa dữ dội, Icy chờ hắn tại nơi tận cùng của cái chết, hắn nhớ rõ lưỡi hái lạnh giá của Icy hạ xuống, nhớ gương mặt như băng tuyết của Icy, rồi lưỡi hái xuyên thẳng qua đóa tulip, đâm vào ngực hắn, nhưng cũng không hề cảm thấy đau đớn. Icy ôm hắn vào trong lồng ngực, hắn mơ hồ nghe thấy giọng nói lạnh tanh của người kia: “Đừng sợ, đã có anh.”

Đúng là cái tên kiêu ngạo, nhưng mỗi chữ Icy nói ra đều nặng tựa nghìn cân, vành mắt Ninh Thập Tam ươn ướt, hắn không biết rốt cuộc Icy đã làm những gì để có thể cho hắn lời cam đoan ấy, nhưng hắn biết cái giá phải trả nhất định rất lớn.

“Có phải Icy đã xảy ra chuyện? Anh ấy ở đâu? Mau dẫn tôi đi gặp anh ấy!”

Càng nghĩ càng thấy sợ, Ninh Thập Tam vội vã nhảy xuống giường, vì quá hấp tấp, đôi chân mềm oặt suýt làm hắn té nhào. Zero lạnh lùng nhìn Ninh Thập Tam chật vật, hừ một tiếng, “Yên tâm, Icy là tử thần, không chết được, có điều hắn đã vi phạm quy tắc của tử thần, bị trừng phạt thế nào thì không ai rõ, giờ hắn đang ở minh giới, đó không phải là nơi cậu có thể đến, cho nên, mau vứt bỏ cái hi vọng hão huyền được gặp Icy đi.”

“Vi phạm quy tắc tử thần?” Kí ức về đám cháy một lần lại một lần ùa về, thần trí Ninh Thập Tam hỗn loạn, hần đường như không hiểu Zero đang nói gì, chỉ có thể thì thào nhắc lại.

Zero cười khẩy một tiếng, “Cậu không thấy kì lạ sao? Người đáng lý phải chết là cậu sao lại mạnh khỏe nằm ở chỗ này? Chính là vì có kẻ dùng vũ khí của mình phong ấn linh hồn cậu lại trong cơ thể, ngoại trừ hắn, không ai có khả năng kéo linh hồn cậu ra nữa.”

“Vũ khí...” Ninh Thập Tam thì thầm lặp lại hai chữ này, trong chớp mắt mọi việc đều sáng tỏ, hần vội hỏi: “Là lưỡi hái của Icy sao? Mất đi vũ khí rồi, anh ấy sẽ như thế nào?”

“Đừng có hỏi tôi, tôi cũng không biết, mấy nghìn năm minh giới tồn tại, chưa có ai làm ra chuyện như vậy, song lưỡi hái là biểu tượng của tử thần, mất đi nó, cũng có nghĩa Icy đã mất đi tư cách làm tử thần.” Zero thở dài, dùng giọng điệu nhạo báng nói: “Chẳng hiểu hắn ta nghĩ gì nữa, đúng là đồ dần, nhưng chí ít bây giờ cậu cũng không cần phải lo lắng về số mệnh của mình, lưỡi hái này thuộc về Icy, ngoài hắn ra, không ai có thể rút ra được, chỉ cần một ngày nó không được rút ra, là cậu có thể sống thêm một ngày...”

Nghe Zero nói, cơ thể Ninh Thập Tam càng run rẩy dữ dội, đầu óc trống rỗng, hần nhớ ra, khi hần ngã xuống đất thì người ôm lấy hần cũng đã biến mất.

Không biết số phận của Icy sẽ thế nào, liệu Icy có thể trở về không, thậm chí phải làm thế nào mới có thể tìm được Icy Ninh Thập Tam cũng không biết. Đối với một người bình thường, đặt chân đến minh giới là một chuyện quá xa vời, hơn nữa cũng sẽ không có ai chịu giúp hần.

“Tôi còn có thể gặp lại Icy không?” Ninh Thập Tam hoang mang hỏi.

Zero nhún vai, “Việc này còn khó hơn bảo tử thần không được giết người, tôi không trả lời được. Tôi ở đây chờ cậu tỉnh lại đã là tận tình tận nghĩa lắm rồi, Icy gây ra rắc rối lớn như thế, bản thân thì quay về minh giới, còn hậu quả để lại thì bắt tôi xử lý, cậu không thấy hần quá đáng lắm sao?”

Thì ra đó là lí do vì sao đêm qua Icy nói khuya mới về, Ninh Thập Tam cười xốt xốt: “Cái tên tự cho mình là đúng này...”

Rất quá đáng, cũng rất tùy hứng, thế nhưng Icy vốn là người như vậy, làm việc gì cũng theo ý mình, không thêm nghĩ xem cảm nhận của người khác ra sao, liệu Icy có biết rằng chia ly thậm chí còn đau đớn hơn cả cái chết không? Thoát khỏi sự rượt đuổi của tử vong, và mãi mãi mất đi thứ quan trọng nhất, rốt cuộc cái nào mới khiến con người ta khó có thể chịu đựng hơn?

Có lẽ những điều này Icy không thể hiểu nổi, vì Ninh Thập Tam còn chưa kịp dạy cho hần, cũng như rất nhiều màu sắc ngoài kia, muốn nhớ rõ, phải cần rất nhiều thời gian. Ninh Thập Tam muốn dành cả phần đời còn lại để chỉ cho Icy, nhưng cái người tính tình thất thường đó lại không cho hần cơ hội.

Tiếng bước chân vang lên, cửa bị đẩy ra, Ninh Hi cầm một bó hoa đi vào, thấy Ninh Thập Tam thì sợ hãi cực độ: “Tiểu Phúc, em tỉnh rồi sao? Vì sao lại nói chuyện với bức tường? Em có thấy đau đầu không? Anh đi kêu bác sĩ.”

“Em không sao.” Ninh Thập Tam lấy lại tinh thần nói.

Zero đang dựa vào tường trông thấy Ninh Hi, mặt lập tức hớn ha hớn hở, chạy đến bên cậu, tí tởn hỏi: “Ninh Ninh à, hái nhiều hoa mang đến như vậy làm gì, định tặng ai thế?”

Zero vươn tay ra, đáng tiếc chỉ chạm vào khoảng không, tay trực tiếp xuyên qua thân thể Ninh Hi, Ninh Thập Tam thấy vậy, hừ một tiếng, nhỏ giọng bảo: “Xem ra anh trai tôi thật sự rất ghét anh, chỉ có người nào khiến anh ấy ghét thậm tệ anh ấy mới chọn cách quên đi.”

Nụ cười trên mặt Zero cứng đờ, nhưng ngay tức khắc gã bật cười, nhún nhún vai: “Không sao, thứ tôi có nhiều nhất là thời gian, cứ thông thả đùa với cậu ấy cũng được.”

Những lời này thực sự chọc giận Ninh Thập Tam, hần hét to: “Đừng tưởng tử thần thì có gì đặc biệt hơn con người, Ninh Hi không phải đồ chơi của anh!”

“Tiểu Phúc, Tiểu Phúc, em làm sao vậy?”

Ninh Hi bị tiếng quát của em trai dọa hoảng, vội vàng kéo Ninh Thập Tam, quay đầu ngó chỗ Ninh Thập Tam cứ nhìn chăm chăm này giờ, nhưng không thấy bất cứ cái gì, bèn nói: “Bình tĩnh một chút, anh đi gọi bác sĩ.”

“Anh à, em không sao.”

Thấy Zero cười khẩy một tiếng, rồi biến mất trong không gian, Ninh Thập Tam kéo tay Ninh Hi, hít sâu một hơi, cố gắng ép bản thân bình tĩnh trở lại, nhìn sắc mặt Ninh Hi vẫn căng thẳng như cũ, bèn dùng giọng dịu dàng nói: “Em thật sự không sao.”

Ninh Hi nhìn Ninh Thập Tam thật lâu, xác nhận em trai không có vấn đề gì, nét mặt mới nhẹ nhõm, tiến đến ôm lấy hần, than thở: “Không sao là tốt rồi, hôm qua thấy em bị người ta đưa đến, anh thật sự sợ em đã xảy ra việc gì.”

Giọng Ninh Hi có chút nghẹn ngào, cơ thể còn run run, xem ra bị dọa thật rồi, mãi lâu sau mới bình tĩnh lại, mang hoa vừa hái cắm vào trong bình, bảo: “Hôm qua thật khủng khiếp, tòa nhà thương mại bị cháy sạch mấy tầng, nghe nói rất nhiều người bị thương, sau đó anh xem tivi mới biết thì ra tên phóng hỏa còn có đồng bọn, hèn chi gã ngoan ngoãn bị bắt, hóa ra là để đồng bọn tiếp tục phóng hỏa, đầu óc lù người này thật sự không bình thường...”

Ninh Hi nói xong, lại hỏi Ninh Thập Tam, “Tiểu Phúc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Em không cho anh tới cao ốc, sao lại còn tự mình vào đó...”

Ninh Thập Tam không cách nào nói rõ lý do, đành phải hỏi ngược lại: “Anh, sao anh biết em ở trong cao ốc.”

“Có người gọi điện đến bệnh viện, nhờ y tá chuyển lời nhắn cho anh.”

“Là Zero ư?”

Lúc đó Icy đã biến mất, người báo tin cho Ninh Hi chỉ có thể là Zero, song Ninh Thập Tam cảm thấy khả năng này rất khó xảy ra, tuy Zero lúc nào cũng cười hì hì trông như vô hại, nhưng gã không giống kẻ thích chõ mũi vào chuyện người khác, với lại Zero có nói Ninh Hi cũng không nghe được, quả nhiên Ninh Hi lên tiếng: “Zero là ai? Người gọi tới chỉ bảo em đã gặp nạn, kêu anh mau đến cao ốc thương mại.”

Lúc vừa nghe tin, Ninh Hi vô cùng hoảng hốt, mặc kệ đang diễn trò với viện trưởng, vội vã chạy vọt ra khỏi bệnh viện. Khi cậu và viện trưởng đến cao ốc, liền trông thấy mấy tầng của cao ốc bị nhấn chìm trong biển lửa, xe cứu hỏa và cứu thương xếp thành hàng, xung quanh người người vây kín, cả hai bị lính cứu hỏa ngăn không cho lại gần.

May mà không lâu sau có một lính cứu hỏa công Ninh Thập Tam ra, sau khi kiểm tra thấy Ninh Thập Tam không vấn đề gì, Ninh Hi xin viện trưởng đưa Ninh Thập Tam về viện an dưỡng, ở đây cũng có rất nhiều bác sĩ, lại là chỗ thân quen, cậu thấy yên tâm hơn là đưa em trai đến bệnh viện.

Nghe Ninh Hi kể xong, Ninh Thập Tam khẽ nhú mày, hỏi: “Lính cứu hỏa tìm được em ở tầng mấy?”

“Ở bên ngoài tầng một. Anh ta nói thật kì lạ, trên người em có rất nhiều vết bỏng, nhưng không hề có thương tích do va đập hay té ngã, không hiểu em xuống lầu bằng cách nào,

nhưng có lẽ Mặc Mặc biết.”

“Mặc Mặc?”

“Ừ, nó rất đáng yêu, khi lính cứu hỏa mang em ra nó đã đi cùng em rồi, lúc bọn anh về viện nó cũng chạy theo bằng được, nên anh đem nó về, em coi, Mặc Mặc rất thích nơi này nha.” Ninh Hi đi tới trước cửa sổ, chỉ tay ra bên ngoài.

Ninh Thập Tam bước đến, liền thấy bên cạnh bồn hoa có một con chó nhỏ đang quẫy đuôi nhảy tới nhảy lui chơi đùa. Nó rất nhỏ, chỉ bằng một nửa con chihuahua, lông xoắn xoắn, nhìn như chó xù, nhưng toàn thân đều là một màu đen, thậm chí còn đen hơn cả mực.

Là chó của Icy!

Thấy nó, Ninh Thập Tam thiếu chút nữa kêu lên, hần nhớ trước khi mê man có một con chó ngao đi về phía mình, thì ra nó tới công hần ra khỏi đám cháy, Icy cố tình để nó lại để bảo vệ hần, nhất định Icy đã thi triển linh thuật, để mọi người có thể nhìn thấy nó.

[Nhớ kĩ, em là của anh.]

Giọng nói lạnh lẽo vang vọng bên tai, tựa như mới đây thôi, cuối cùng Ninh Thập Tam cũng có thể biết được nửa vế sau mà Icy không nói — cho nên, kể cả cái chết cũng không thể mang em đi, bất cứ việc gì xảy ra, hãy để anh là người gánh chịu!

“Vì thế nên anh mới nói xin lỗi sao?” Ninh Thập Tam thì thầm tự hỏi.

Thì ra, lúc Icy đi tìm hần, xin hần thứ lỗi thì trong lòng đã có quyết định này, Icy thừa biết Lulu sẽ không từ bỏ ý định, sớm muộn gì Ninh Thập Tam cũng sẽ gặp nguy hiểm, cho nên đã an bài tất cả. Hôm ấy Icy nhắc tới chuyện có tư cách hay không có tư cách được tha thứ, là bởi Icy nghĩ đến những nguy hiểm trước mắt, để bảo vệ Ninh Thập Tam, Icy không ngại làm bất cứ việc gì, bởi đây chính là điều Ninh Thập Tam đã nói với hần.

[Nếu như anh có thể vĩnh viễn ở cạnh tôi, chấp nhận tất cả khuyết điểm cùng tính bốc đồng của tôi, vì tôi sẵn sàng hi sinh mạng sống, khiến tôi không còn cách nào rời khỏi anh, thì anh chính là người nhà của tôi.]

Xin lỗi, em thật ích kỉ khi nói với anh những lời ấy, nhưng tại sao anh lại dùng cách thiếu suy nghĩ như vậy để thực hiện nguyện vọng của em? Vào lúc em cảm thấy không thể rời khỏi anh thì anh lại biến mất, ngay cả cơ hội hối hận cũng không cho em nữa?

Tâm trạng Ninh Thập Tam rối bời. Nhớ tới từng việc xảy ra khi hai người còn ở cạnh nhau, nhưng làm thế nào cũng không thể nhớ hết, bởi vì nhiều lắm, trong lúc hần còn chưa kịp nhận ra, thì chúng tích tụ từng chút từng chút một, đọng lại một chỗ, thành dòng thác chảy lấp đầy từng góc ngách trong trí nhớ.

Ninh Thập Tam nhìn con chó nhỏ đang đùa giỡn bên vườn hoa ngoài cửa sổ, hỏi Ninh Hi, “Anh gọi nó là gì ấy nhỉ?”

“Mặc Mặc, rất hợp với giống chó sần màu đen như nó, em coi, nó rất thích được anh gọi như vậy.”

Ninh Hi vừa nói vừa vẫy vẫy tay ra bên ngoài, dường như cảm nhận được tiếng gọi của Ninh Hi, chú chó nhỏ ngẩng đầu, ngoắc ngoắc đuôi nhìn bọn họ, Ninh Hi vui vẻ bảo: “Em coi em coi, nó đáng yêu thật nha.”

“Đúng vậy, rất đáng yêu.” Ninh Thập Tam nói, học theo giọng điệu thường ngày của Icy.

Xuân đã đến, là mùa tulip nở rộ, nhìn từ trên xuống, những khóm hoa Ninh Hi ươm trồng đua nhau khoe sắc, từng đóa từng đóa hòa lẫn vào nhau tạo nên vô vàn sắc màu đẹp đẽ, một cục tròn tròn màu đen thoăn thoắt nhảy từ bụi này sang bụi khác, dường như đang cố tình chứng tỏ sự đáng yêu của mình, nhưng nhìn chú chó nhỏ kia, Ninh Thập Tam chỉ nhớ về sự dữ dằn khi bước ra từ bóng đêm của nó, cũng như hần luôn nhớ kĩ Icy với vẻ mặt lạnh lẽo, vô tình và cả thần thái nghiêm trang khi thực hiện nhiệm vụ đêm đó. Icy không vì tình cảm cá nhân mà thiên vị trong công việc, cho nên để Ninh Thập Tam được ở lại trần gian, Icy phải trao đổi đồng giá, nhưng thứ dùng để trao đổi là cái gì, Ninh Thập Tam không biết.

Để trở thành người nhà của em, anh còn thiếu một điều kiện nữa, đó chính là vĩnh viễn không bao giờ rời bỏ em. Em sẽ chờ anh quay về thực hiện điều thiếu sót này, bất kể bao lâu đi chăng nữa.

Nhìn phong cảnh tươi đẹp trước mắt, Ninh Thập Tam thâm nhủ.

20. Chương 20

Trời vừa đổ mưa, mặt đất còn hơi ẩm ướt, nhưng không ảnh hưởng gì đến kế hoạch đi chơi của mọi người. Cuối tuần, thời tiết lại nắng đẹp, du khách tới quảng trường công viên ven biển tham quan đông hơn ngày

thường rất nhiều. Một dải cầu vồng vắt nghiêng qua nền trời phía xa xa, mọi người hào hứng thi nhau giơ máy lên chụp.

Hôm nay Ninh Thập Tam cũng tới, nhưng

không may mắn được thư giãn ngắm cảnh như mọi người, hắn đến là để làm việc, phải đứng rải đơn tuyên truyền bảo hiểm ở một góc công viên.

Chịu khổ cùng hắn còn có những đồng nghiệp khác, gần đây công ty đang ra sức thúc đẩy hoạt động tuyên truyền, cứ ngày nghỉ là sai nhân viên luân phiên đến những nơi đông đúc phát tờ rơi, còn có tặng phẩm nhỏ kèm theo, cho nên không ít người chủ động đến nhận. Vì muốn gây ấn tượng mạnh, công ty còn bắt nhân viên mặc đủ loại trang phục hoạt hình thu hút du khách, việc này Ninh Thập Tam liệu chết cự tuyệt. Đứng làm việc giữa trời nắng chang chang, lại còn phải mặc đồ thú bông, cảm nắng là một vấn đề, quan trọng nhất là hình tượng bị ảnh hưởng, mà đối với Ninh Thập Tam hình tượng là vàng là bạc, hắn có chết cũng không chịu nhượng bộ.

Có điều, Ninh Thập Tam cũng không dám ngang nhiên chống lại mệnh lệnh cấp trên, thay vào đó hắn nảy ra một sáng kiến khác, mang Mặc Mặc tới giúp mình rải đơn. Mặc Mặc có thể thay đổi kích cỡ cơ thể, kêu nó biến to to một chút, treo hai cái giỏ đựng đơn hai bên người nó là được, Ninh Thập Tam còn móc thêm một chiếc túi dưới cổ nó, bên trong đầy áp tu líp mới hải ban sáng, muôn màu khoe sắc, thu hút ánh nhìn của người đi đường.

Ninh Hi cũng tới giúp một tay, có Mặc Mặc đi cùng, cậu cũng không quá bài xích việc tiếp xúc với người lạ, nhưng Ninh Hi vẫn ít nói như mọi khi, chỉ đưa tờ rơi cùng quà tặng kèm là một đóa hoa cho du khách. Bám đuôi họ còn có tên chết tiệt đuổi mãi không đi Zero.

Tặng phẩm Ninh Thập Tam chuẩn bị rất hấp dẫn, chẳng mấy chốc tờ rơi đã phát gần hết, Ninh Hi đưa đồ uống cho em trai, bảo: “Cứ thông thả, nghỉ tay một lát đi đã.”

“Ninh Ninh, còn tôi nữa.” Zero bám theo Ninh Hi, tủi thân nói.

Đương nhiên gã không được đáp lại, đưa nước cho Ninh Thập Tam xong, Ninh Hi quay ra cho Mặc Mặc ăn bánh bích quy. Ninh Thập Tam có chút hả hê nhìn Zero bị đối xử lạnh nhạt, bảo: “Tĩnh lại đi, anh trai tôi không thấy được anh đâu, cố gắng diễn trò như vậy cũng vô dụng.”

Bị chế nhạo, Zero trợn mắt nhìn Ninh Thập Tam, trên mặt lại trưng ra nụ cười đáng ăn đòn như thường ngày, gã tự cầm lấy một chai nước, tu ừng ực.

Nhìn chai nước khoáng bị Zero uống hết, Ninh Thập Tam nhíu mày, may mà bọn họ đang đứng trong góc nhỏ, không quá gây chú ý, nếu có ai đó thấy được cảnh một chai nước lơ lửng trong không trung, từ từ cạn dần, nhất định sẽ hét ầm lên cho mà coi.

“Zero, anh không cảm thấy đường đường là tử thần mà lại đi theo tôi phát đơn tuyên truyền bảo hiểm như thế này kì cục lắm sao?” Cảm thấy buồn chán, Ninh Thập Tam hỏi băng quơ.

Tuy rằng đang tàng hình, nhưng ban này Zero cũng phụ sắp xếp giấy tờ, lúc Ninh Hi khuôn đồ thì đỡ hộ một tay, dù đây chỉ là những việc nhỏ nhặt, song xét địa vị tử thần của Zero, Ninh Thập Tam vẫn cảm thấy rất kì quái.

Nghe xong câu hỏi của Ninh Thập Tam, Zero nhún vai, “Bởi vì tôi đang rất rảnh.”

“Lạ thật, tử thần các anh mà cũng có lúc rảnh á?”

“Có gì mà kỳ? Không phải đều nhờ phúc cậu ban cho hay sao.” Zero nhìn Ninh Thập Tam, cười lạnh đáp.

Ninh Thập Tam cũng cười nhạt, tuy trước kia hắn luôn tranh đoạt công việc với tử thần, nhưng kể từ khi Icy rời đi, linh cảm không còn xuất hiện nữa, cho nên việc Zero rảnh rỗi chẳng liên quan gì tới hắn sắt, có khi gã trốn việc chuẩn đi chơi ý chứ. Có điều đúng là mấy tháng nay Zero có vẻ rảnh thật, hầu như hôm nào cũng thấy gã, đôi lúc Ninh Thập Tam nghi ngờ Zero kiếm cơ đến chỗ hắn để theo dõi hành động của hắn.

Zero mặc dù đáng ghét, nhưng

cũng chưa đến mức không chấp nhận được, Ninh Thập Tam không giỡn với gã nữa, im lặng một lúc rồi hỏi: “Hôm đó là anh gọi điện nhờ người báo với anh trai tôi là tôi gặp nạn sao?”

Thắc mắc này hằn cấn trong lòng đã lâu, mãi không tìm được lời giải đáp, hiếm khi được làm việc chung với Zero như ngày hôm nay, hấn nhân cơ hội hỏi luôn.

Zero hằm hừ, quay đầu nhìn chỗ khác, khinh khỉnh nói: “Cậu cho rằng tôi cũng đàn như Icy sao?”

Trông nhà người còn đàn hơn ấy, đồ con heo!

Nếu như sử dụng linh thuật, Zero có thể nghe được toàn bộ lời mắng chửi trong lòng Ninh Thập Tam, nhưng mắng thì mắng vậy, ngoài mặt Ninh Thập Tam vẫn tươi cười như cũ, hấn có việc cần nhờ Zero, cho nên giữ vững thái độ niềm nở là điều rất quan trọng.

“Gần đây anh có quay về mình giới không?”

“Hả?” Zero liếc Ninh Thập Tam một cái, mặt đầy vẻ đề phòng.

“Anh có gặp Icy không? Anh ấy... vẫn ổn chứ?”

Đây là lần đầu tiên Ninh Thập Tam nhắc đến chuyện của Icy sau khi Icy rời đi, tuy ngày nào cũng gặp Zero, nhưng Ninh Thập Tam không dám dấn động đến chủ đề này. Có một số việc, càng để tâm, lại càng không dám nhắc tới, chỉ sợ nghe được đáp án mình không muốn nghe, nhưng rồi lại không thể thôi nghĩ ngợi, muốn biết tất cả những gì xảy ra với người ấy, cho dù về sau không thể gặp lại nữa, chỉ cần biết người ấy vẫn bình an là được.

Lông mày Zero nhướng lên, nụ cười trên mặt càng trở nên đáng ghét, “Thật ra tôi có nghe được một vài tin tức về Icy, hình như tên đó đã không còn là tử thần nữa rồi, còn những chuyện khác thì...”

Hả lòng hả dạ nhìn gương mặt của Ninh Thập Tam chuyển từ trạng thái bình tĩnh sang căng thẳng, Zero đắc chí nói: “Bí mật, không thể tiết lộ được.”

“Zero, anh cũng chẳng biết cái quái gì đúng không!” Bị Zero đùa bỡn, Ninh Thập Tam giận dữ quát lên.

Ninh Hi đang sắp đồ ở bên cạnh giắt nãy mình, vội vàng chạy tới, hỏi: “Sao vậy sao vậy?”

“Không có gì.” Ninh Thập Tam hít sâu một hơi, trên mặt lại là nụ cười chuyên nghiệp: “Bị chó cắn ấy mà, anh cũng phải cẩn thận đó, dù thế nào cũng đừng để bị chó cắn.”

Ninh Hi ngó quanh một chút, ngoại trừ Mặc Mặc đang chuyên tâm đeo giỏ tờ rơi ra, không có con chó nào hết, cậu khó hiểu hỏi: “Chó ở đâu vậy, không phải em bị hoa mắt đấy chứ?”

“May mà anh không thấy được nó, con chó xui xẻo như thế, tốt nhất là cả đời đừng bao giờ nhìn thấy.”

Ninh Thập Tam cười cười, tiện đà liếc Zero, hài lòng nhìn mặt gã đen thui, duỗi tay muốn kéo Ninh Hi, nhưng làm thế nào cũng không chạm vào được, rốt cuộc gã tức tối, gờ ngón giữa hướng về phía Ninh Thập Tam.

Cái động tác hạ lưu này Ninh Thập Tam chắc chắn sẽ không làm, dù gì người thắng ván này cũng là hấn. Biết nhau lâu như vậy,

Ninh Thập Tam đã sớm nhìn ra điểm yếu của Zero, Zero rất mong Ninh Hi có thể nhìn thấy mình, nhưng hết lần này tới lần khác đều vô vọng, mỗi lần chỉ cần nhắc đến Ninh Hi là Zero nhất định sẽ mất bình tĩnh, dùng chiêu này đảm bảo trăm trận trăm thắng.

“Ờ rơi không còn nhiều, anh qua bên kia lấy thêm một ít.”

Ninh Hi chỉ chỉ về phía các đồng nghiệp đang mặc đồ chim cánh cụt

đứng đối diện bọn họ. Tuy không giỏi tiếp xúc với người lạ, nhưng Ninh Hi không thể cưỡng lại sự đáng yêu của những con thú hoạt hình này, cho nên mỗi khi hết đơn, cậu đều chủ động chạy qua lấy thêm.

Thấy Ninh Hi chạy đi, Zero cũng cuống quýt bám theo, trong lúc vội vàng áo bị mắc vào cành cây, một chiếc cúc áo bị đứt rơi ra trên mặt đất, lẩn ngay tới trước mặt Ninh Hi.

Ninh Hi nhặt lên, là một chiếc cúc nhỏ màu vàng, nhìn quanh quất một chút nhưng không thấy ai, cảm thấy kì lạ, cậu tiện tay nhét vào túi áo. Thấy vậy, Zero vui vẻ quay đầu, vênh mặt chỉ chỉ với Ninh Thập Tam, Ninh Hi không phải không có cảm giác với sự tồn tại của gã nha, chỉ ít Ninh Hi vẫn chú ý đến đồ gã làm rơi nha

Rảnh hết biết.

Ninh Thập Tam chẳng buồn so đo với Zero, hắn đặt chai nước xuống, tiếp tục phát tờ rơi. Mặt trời trên cao chiếu rọi rực rỡ, tuy dải cầu vồng kia không còn rõ nét như ban đầu, nhưng vẫn đẹp mắt, nằm vắt ngang qua một góc trời xanh.

Từ khi Icy biến mất đến giờ đã hơn ba tháng, vậy mà Ninh Thập Tam vẫn không nghe được tin tức gì về Icy. Niềm hi vọng hắn ôm ấp những ngày đầu tiên dần dần trở thành tuyệt vọng, Ninh Thập Tam quay về với thói quen lấy công việc lấp đầy khoảng trống như trước kia, tuy lượng hợp đồng kí kết tăng lên gấp nhiều lần, nhưng hắn vẫn chẳng vui vẻ nổi.

Chìa khóa nhà Icy hắn vẫn giữ, nhưng chủ nhân căn nhà không quay trở về, thì hắn cầm chìa khóa có ích gì? Icy lúc nào cũng trách hắn không tặng hoa. Nhưng khi hắn muốn tặng, lại nhận ra không còn ai để tặng nữa rồi. Mùa tulip nở đã đến, còn không nhanh tặng đợi đến lúc mùa hoa năm nay qua đi, có phải đến mùa tulip sau hắn mới có thể gặp lại người ấy? Hay là, mùa hoa nở chỉ là cái cớ để dối gạt lòng mình, dù có đợi bao lâu đi nữa, người ấy cũng không quay trở về phải không?

Phát đơn xong, Ninh Thập Tam quay người nghịch nghịch mấy đóa hoa còn sót lại, tay hắn run rẩy, hắn không muốn nghĩ ngợi nhiều nữa, thế nhưng không thể khống chế dòng suy nghĩ trong đầu mình. Bất chợt, trước mắt hiện lên một màn sương mờ ảo, những cánh hoa đủ màu sắc trở nên nhạt nhòa, không thể thấy được rõ ràng.

Đằng sau có tiếng bước chân vang lên, kèm theo một giọng nói: " Có thể tặng tôi một đóa tulip đen được không?"

Không ngờ lại có người chủ động đến xin hoa, Ninh Thập Tam hơi lúng túng, vành mắt vẫn còn hồng hồng, hắn không dám ngẩng đầu lên, chỉ tiện tay đưa một đóa hoa ra, người nọ không nhận lấy, bảo: "Tôi muốn đóa màu đen kia mà."

Âm thanh rõ ràng, lạnh đậm, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ vô cùng, Ninh Thập Tam cầm lấy đóa tulip đen duy nhất trong giỏ đứng lên, vẫn không dám quay lại, chỉ nói: "Xin lỗi, đóa hoa này là để cho người nhà của tôi, không phải quà tặng."

Sau lưng bỗng dưng trở nên ấm áp, người kia áp vào lưng hắn, vòng tay ra trước cầm lấy hoa trên tay hắn, nhẹ nhàng hỏi: "Vậy thì, anh có thể trở thành người nhà của em không?"

Ninh Thập Tam đẩy ra, quay lại, dưới ánh mặt trời, một người đàn ông mặc áo khoác dài màu đen thuần đang lẳng lặng đứng trước mặt hắn, tóc vuốt dựng rất cá tính, làn da hơi sạm màu hơn trước kia, trên má và trán có vài vết sẹo lờ mờ. Hôm nay trời nóng bức, thế nhưng chiếc áo khoác đen không hề tạo cảm giác ngọt ngào, vóc dáng người nọ vẫn dong dỏng như trước kia, làn gió nhẹ khẽ thổi vạt áo bay bay, mang theo nét nhã nhặn lịch thiệp quen thuộc ngày nào, đôi đồng tử đen như mực, nhìn hắn không chớp.

Trước mắt vẫn mờ mờ ảo ảo, Ninh Thập Tam không thấy rõ toàn bộ gương mặt đối phương, hắn lẳng đi một chút, đột nhiên tung một cú đấm vào giữa mặt người đối diện, Icy không tránh, vì biết Ninh Thập Tam sẽ không thương tổn mình. Thực tế Ninh Thập Tam ra tay không hề mạnh, mọi sức lực của hắn đều dùng để nín chặt lấy áo Icy, kế tiếp giật mạnh một cái, đem môi mình dán chặt lên môi Icy.

Ninh Thập Tam hôn ngẫu nhiên, giống như muốn xác nhận đây không phải ảo giác, chẳng thèm quan tâm xung quanh ra

sao, chỉ ôm chặt lấy Icy, đưa lưỡi vào miệng hắn, khi tiếp xúc với nhiệt độ của người đối diện, liền không muốn buông ra, dây dưa quyến luyến không rời. Dường như cảm nhận được sự lo lắng và bất mãn của Ninh Thập Tam, Icy nhiệt tình đáp lại, quảng trường công viên vốn đang náo nhiệt giờ phút này chìm vào tĩnh

lặng, tựa hồ chỉ còn lại hai người họ. Đối với Ninh Thập Tam lúc này, chỉ cần biểu đạt được tình cảm của mình là tốt rồi, những người khác nghĩ ra sao hoàn toàn không quan trọng.

Mãi lâu sau, nụ hôn nhiệt tình mới dứt, Ninh Thập Tam mở mắt, lẳng lặng nhìn Icy, cả hai tựa vào nhau rất gần, Ninh Thập Tam có thể thấy rõ những vết sẹo chằng chịt trên mặt Icy, hắn đưa tay vuốt ve những vết sẹo ấy, chúng đã sắp lành, không còn nhìn rõ nữa, nhưng nhất định trước đó Icy đã phải chịu rất nhiều đau đớn. Chuyện ở mình giới ra sao Ninh Thập Tam không rõ, song khi nhìn thấy những vết thương này, lòng hắn tràn ngập sợ hãi, không dám nghĩ xem ba tháng qua Icy đã phải trải qua thể nào.

Tiếng sóng biển từ phía xa khẽ vọng đến, chẳng biết từ lúc nào bọn họ đã rời khu náo nhiệt của công viên để tới gần bờ biển, xung quanh không có ai, vắng vẻ tĩnh lặng, là không gian thuộc về riêng bọn họ.

“Đừng lo, Ninh Hi có Zero và chó ngốc theo rồi, sẽ không có chuyện gì đâu.” Đường như đoán được suy nghĩ của Ninh Thập Tam, Icy nói.

Ninh Thập Tam rũ mắt, đây là lần đầu tiên có người nghĩ cho Ninh Hi trước cả hắn, đó là bởi Icy quan tâm đến hắn, cái tên tùy hứng này lúc nào cũng đi trước một bước, xử lý mọi chuyện êm xuôi để hắn yên tâm, nhưng lại không bao giờ chịu nói ra.

“Em cũng là đàn ông.” Ninh Thập Tam nhìn Icy, nghiêm túc bảo: “Cho nên, hứa với em, từ giờ về sau bất kể chuyện gì xảy ra, hãy để em gánh vác cùng anh.”

Icy không lên tiếng, nhìn thẳng vào mắt Ninh Thập Tam, sau đó hôn lên đuôi mắt hắn, có vị mặn mặn, xen chút cảm giác chua xót, nhưng cũng mang theo mùi vị của hạnh phúc, bởi nụ cười hiện giờ của Ninh Thập Tam hoàn toàn khác với nụ cười chuyên nghiệp thường ngày, đó là một nụ cười bắt nguồn từ hạnh phúc thực sự.

Mày Icy nhăn lại, hắn vẫn chưa hiểu được hết tình cảm của con người, hắn rất thích Ninh Thập Tam cười, thế nhưng lúc này đây, nhìn Ninh Thập Tam nước mắt lưng tròng cũng rất đáng yêu, giống như một con thú nhỏ, tuy bình thường cứng cỏi mạnh mẽ, nhưng thi thoảng lại để lộ vẻ yếu đuối, khiến người ta càng muốn bắt nạt trên đầu.

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ thoáng qua của Icy mà thôi, thật ra Icy cũng không muốn thấy Ninh Thập Tam yếu đuối, hắn thích một Ninh Thập Tam vui vẻ phấn chấn, ngay cả tử thần cũng không để vào mắt. Icy đưa tay lên, chạm ngón tay vào giữa hai mày Ninh Thập Tam, lướt nhẹ theo hàng mi: “Anh sẽ không bao giờ để em phải khóc nữa, đây là lần cuối cùng.”

Vành mắt Ninh Thập Tam lại đỏ lên, khóe miệng cong cong.

Ninh Thập Tam tự suy ra hàm ý ẩn chứa trong câu nói của Icy – Anh sẽ không bao giờ rời khỏi em nữa, đây là lần cuối cùng.

Ninh Thập Tam kiễng chân, ôm lấy cổ Icy, hôn Icy một lần nữa. Môi Icy hơi lạnh, giống hệt chủ nhân của nó, nhưng Ninh Thập Tam lại rất thích, cảm giác lạnh lạnh này hệt như cảm giác lạnh lạnh trong quá khứ, sự quen thuộc khiến hắn ngây ngất.

Nụ hôn lần này không giống ban nãy, nhẹ nhàng dịu dàng hơn, giống như một điệu valse chậm chậm thư thái, cảm giác ấm áp dần dần nhen lên theo những giai điệu đẹp đẽ, có thể cảm nhận được sự hiện diện của đối phương khi môi kề cận. Xa xa, sóng biển dường như cũng hiền hòa đi, bọt sóng tấp vào mỏm đá, tựa một khúc nhạc hòa âm.

Rất lâu sau, khi Icy hơi dừng lại, Ninh Thập Tam lại không chịu buông ra, vẫn níu lấy vai Icy, lưỡi quyến luyến mơn man bờ môi Icy, từng chút từng chút một, cảm nhận sự ấm áp dâng trào.

Sau đó Ninh Thập Tam để đóa tulip đen vào túi áo của Icy, đóa hoa nho nhỏ tô điểm cho màu áo đen, dường như được hái là để dành riêng cho Icy, nên nó phối hợp với chiếc áo khoác rất hoàn hảo.

Icy cúi đầu nhìn một chút, hỏi: “Việc này nghĩa là sao?”

“Tu líp đen đại diện cho sự thần bí, sang trọng, tượng trưng cho một lời chúc phúc vĩnh hằng.” Ninh Thập Tam cố tình trêu đùa Icy, đến khi thấy trong mắt Icy hiện lên vẻ buồn bực, mới tùm tùm bổ sung thêm một câu, “Cũng là lời chúc phúc của người trong một gia đình nữa.”

Nhận ra ẩn ý trong câu nói của Ninh Thập Tam, biểu cảm lạnh lẽo trên mặt Icy hơi hơi dịu xuống, Icy nắm lấy tay Ninh Thập Tam, mười ngón đan xen, kéo hẳn đến ghế dài ngồi xuống. Tay của Icy rất lạnh, đối lập với cái nóng oi bức của tiết trời mùa hè, lại khiến Ninh Thập Tam liên tưởng đến những cực khổ Icy phải chịu đựng suốt mấy tháng qua, hẳn khẽ chạm vào những vết sẹo trên mặt Icy, hỏi: “Có đau không?”

“Không.” Icy nói xong, nghĩ nghĩ một chút, tiếp: “Còn có người bị thương nặng hơn anh.”

Nhớ tới màn quyết đấu ở minh giới, đôi mắt Icy thoáng hiện lên vẻ khó chịu, nếu không phải không có vũ khí, hẳn đã không bị thương nặng như vậy, nhưng cái tên khiêu khích hẳn cũng chẳng khá hơn là bao. Trước giờ Icy vẫn thế, không muốn gây sự với ai, song người khác cũng đừng hòng ngồi lên đầu hẳn. Nhưng tất cả đều là chuyện đã qua, hẳn cũng không muốn nhắc lại khiến Ninh Thập Tam mất vui.

“Em nghe Zero nói anh đã không còn là tử thần nữa.” Ninh Thập Tam lo âu nhìn Icy: “Mất vũ khí rồi, anh còn có thể làm việc ở minh giới không?”

Xem ra Zero ngoài gu ăn mặc tẻ nhạt ra thì còn thích hóng chuyện thiên hạ. Icy không vui hừ một tiếng, nét mặt vẫn bình thản như cũ: “Giờ anh làm giám sát quan, không cần làm nhiều, đến ngày lĩnh lương là được”

Ninh Thập Tam không biết giám sát quan là chức vụ gì, nhưng nghe Icy nói thì có vẻ bị mất quyền hành rồi, vội hỏi: “Nếu như anh lấy lại được vũ khí thì sao? Có thể thay đổi được tình hình hiện tại không?”

“Vì sao phải thay đổi? Hiện tại không phải rất tốt sao?” Icy nhìn Ninh Thập Tam, đột nhiên lên tiếng: “Có phải anh ích kỉ lắm không, vì muốn nhìn thấy thật nhiều màu sắc, nên liền tự ý quyết định vận mệnh của em?”

“Không đâu, em cũng rất ích kỉ, muốn anh trở thành người nhà của em, mãi mãi ở cạnh em, kết quả hại anh không được làm tử thần nữa.” Tuy biết rõ Icy sẽ không trách gì mình, giống như Ninh Thập Tam từng nói, người nhà là người có thể bao dung tất cả khuyết điểm và thói ích kỉ của hẳn, mãi mãi ở bên hẳn, nhưng trong thâm tâm Ninh Thập Tam vẫn cắn rứt.

“Mà lúc ấy sao anh lại chọn cách đó để thay đổi vận mệnh?”

“Anh không thay đổi vận mệnh, anh chỉ phá hủy nó thôi.” Icy thuận miệng nói: “Những thứ mình không thích, cứ phá đi là xong.”

Còn tùy hứng hơn cả trước đây, Ninh Thập Tam cười khổ. Hẳn thu tầm mắt đang đặt trên người Icy về, quay đầu nhìn dải cầu vòng sắp biến mất trước mặt, mỉm cười bảo: “Tiếc quá, cầu vòng sắp tan rồi, nếu như anh đến sớm một chút, em đã có thể dạy anh nhận biết màu sắc.”

“Lúc đến anh nhìn thấy rồi, cầu vòng rất đẹp, nhất là màu xanh da trời.”

Không giống với minh giới tối tăm u ám, nơi đây mặc dù có những chuyện phức tạp, những chuyện khiến người ta đau lòng, sinh li tử biệt lại không thể tránh khỏi, nhưng vĩnh viễn tràn ngập ánh sáng rực rỡ của mặt trời, giống như khoảng trời cao kia, khoác trên mình màu xanh dịu nhẹ, mà Ninh Thập Tam chính là màu sắc đẹp đẽ nhất giữa biển màu xanh bát tạn ấy, khiến Icy không thể không bị thu hút, rồi lại không kiềm chế được mà đuổi theo bắt lấy.

Ninh Thập Tam ngạc nhiên nhìn Icy, trên mặt lập tức hiện lên nụ cười, hẳn nắm chặt tay Icy nói: “Cám ơn.”

Cám ơn Icy đã quay về với hẳn, cám ơn Icy đã vì hẳn mà làm tất cả mọi việc, có lẽ Icy vẫn chưa thể lý giải trọn vẹn cảm xúc của con người, nhưng Ninh Thập Tam tin Icy nhất định sẽ khiến mình hạnh phúc, bởi vì màu Icy chọn là màu xanh da trời, màu của hi vọng và hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-tam-phan-tu-than>